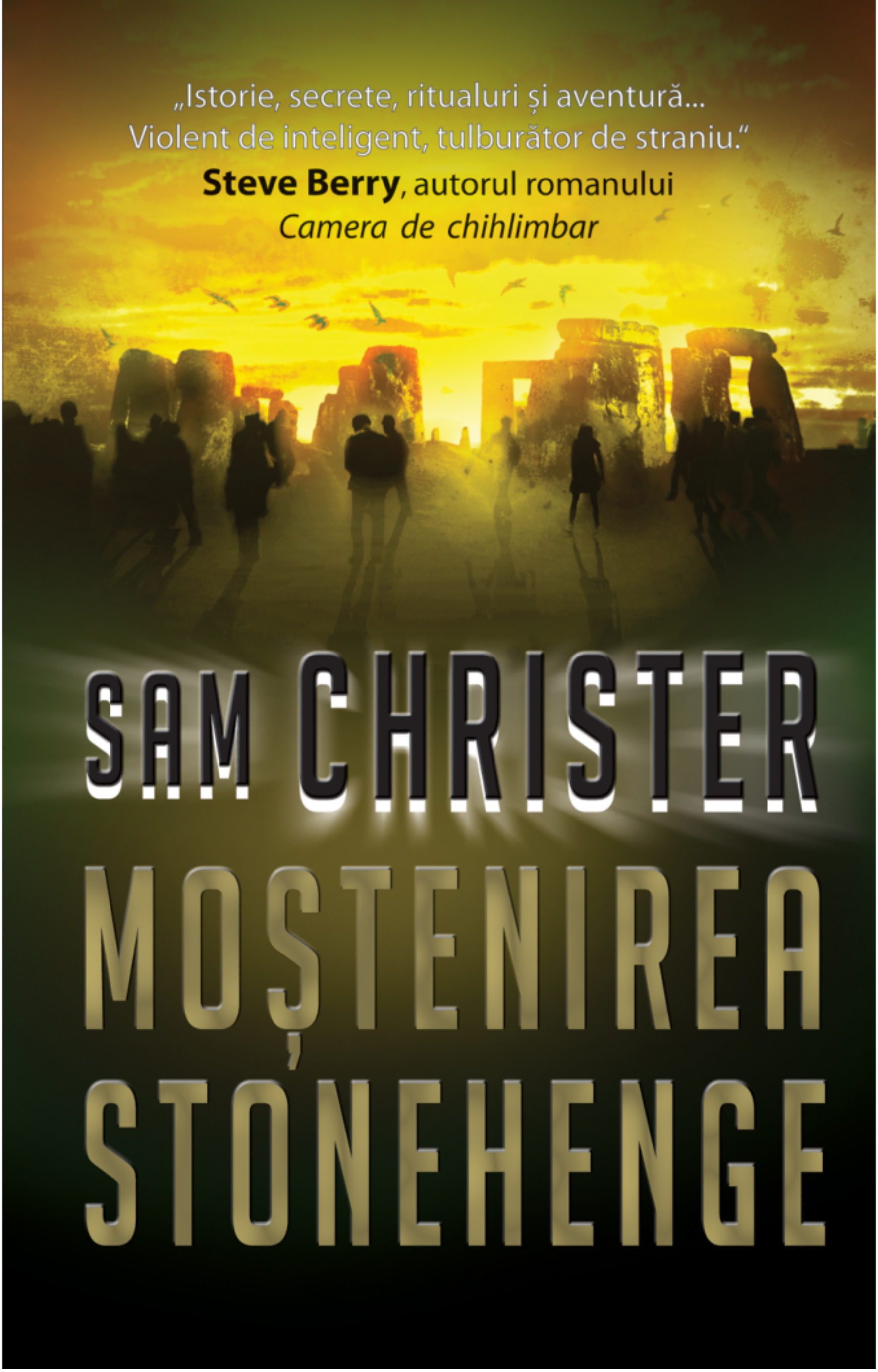

„Istorie, secrete, ritualuri și aventură...
Violent de inteligent, tulburător de straniu."
Steve Berry, autorul romanului
Camera de chihlimbar
SAM CHRISTER
MOȘTENIREA STONEHENGE

Sam Christer

Moştenirea Stonehenge

Traducerea din limba engleză
CĂTĂLIN SIMION

Editura Litera
2012

LITERA®

The Stonehenge Legacy
Sam Christer

Prima ediţie publicată în 2011, în Marea Britanie, de Sphere

Moştenirea Stonehenge
Sam Christer

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90, 031 425 16 19, 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Silvia Dumitrache, Mira Velcea
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Andrei Gamarţ

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

ISBN ePub: 978-606-600-639-2
ISBN PDF: 978-606-600-660-6

Sam Christer este pseudonimul literar al lui **Michael Morley**, romancier britanic contemporan, născut în Manchester, în cartierul săracilor. Rămas orfan la naştere, a fost adoptat la vârsta de nouă ani şi crescut în nordul comitatului Manchester. A fost mai întâi corespondent pentru *The Daily Mirror* şi *Sunday Mirror* în Manchester, apoi a lucrat ca regizor, producător, prezentator şi reporter pentru câteva studiouri de televiziune importante. Programele şi documentarele produse de Morley despre diferite descoperiri ştiinţifice, cazuri de răpire şi anchetări de crime au fost foarte apreciate şi premiate. În prezent, este director de creaţie al unei filiale a studiourilor Sony. A mai scris: *Spider* (2008), *Viper* (2009), două thrillere semnate cu numele adevărat, dar şi *The Venice Conspiracy* (2010) şi *The Rome Prophecy* (2011), sub pseudonimul Jon Trace.

Moştenirea Stonehenge, cel mai recent roman al său, este bestseller în Marea Britanie şi a fost vândut deja în 35 de ţări.

Fiului meu, Elliott,
care este în ultimul an de liceu.
Sunt tare mândru de tot ceea ce ai făcut
şi de modul în care ai procedat.

PARTEA ÎNTÂI

„Mari sunt pietrele
Şi tainice puteri deţin.
Cei ce-s bolnavi
La ele toată ziua vin.
Şi dacă pietrele le spală,
S-a dus cu apa-aceea orice boală.“

Laghamon

1

Lună nouă, duminică, 13 iunie
Stonehenge

Vălătuci de ceaţă purtaţi de vânt plutesc asemenea scaieţilor deşertului în noaptea adâncă din Wiltshire. Afară, pe câmpia întinsă şi plată, Observatorii, de sub glugile ce le ascund chipurile, îşi înalţă privirile spre cer să vadă prima felie de argint din astrul nopţii. Luna este nouă şi trimite ochilor pământeşti doar o scânteiere slabă, de un alb pur, de sub mantia enormă de catifea neagră, bogată, ce o învăluie.

O figură palidă se iveşte de sub gluga rasei, profilându-se pe cer. Mâna unui bătrân ridică o torţă aprinsă. Observatorii îşi şoptesc ceva tainic, de mare importanţă. Jertfa este pregătită şi adusă după ce a fost pusă să postească timp de şapte zile. Fără mâncare, fără lumină, fără a auzi, a simţi sau a mirosi ceva. Trupul i-a fost purificat de necurăţeniile din el. Simţurile îi sunt ascuţite. Nu se gândeşte decât la ce i-a hărăzit soarta.

Observatorii sunt îmbrăcaţi în haine lungi din pânză groasă, ţesute de mână, încinşi cu frânghii împletite din plante, şi poartă încălţări din piei aspre de animale. Aşa se îmbrăcau strămoşii lor, fondatorii Breslei.

Purificatorii îi scot hainele murdare de funingine. Omul va părăsi lumea aceasta gol, aşa cum a intrat în ea. Îi scot inelul de pe deget şi ceasul de la mână. Iar de la gât îi iau un lanţ gros de aur, de care atârnă simbolul unui zeu fals.

Se luptă cu el să-l târască la râu şi îl scufundă. Apa rece îi umple gura, bolborosind şi gâlgâind în plămânii însetaţi de aer. Se zbate ca un peşte pe uscat, căutând cu disperare curentul care să-l scape din mâinile celor care-l ţin prizonier.

Dar nu are nici o şansă.

După ce l-au purificat, îl readuc pe ţărm, cu apa şiroind pe el. Purtătorii se reped să-l lege cu o sfoară din scoarţă de copac de o targă din lemn de pin, copacul nobil care i-a însoţit încă din vremea când gheţurile acoperiseră pământul. Apoi îl ridică pe umeri, purtându-l exact aşa cum ar face-o nişte tovarăşi iubitori cu sicriul unui frate drag. Pentru ei, este de

nepreţuit.

Călătoria e lungă, peste trei kilometri. La miazăzi de vechea tabără de la Durrington. Merg pe drumul cel mare, către locul unde se află pietrele albastre şi lespezile de patruzeci de tone.

Purtătorilor nu le scapă nici un geamăt. Ştiu prin ce chinuri au trecut strămoşii lor când au cărat pietrele imense, cale de sute de kilometri. Astroarhitecţii au străbătut dealuri şi văi, au traversat mările furtunoase. Cu coarne de cerb şi cu oase de vită au săpat gropile care formează acum cercul. După Purtători urmează Discipolii. Numai bărbaţi. Înveşmântaţi cu toţii la fel, în rase cafenii şi aspre, cu glugi. Au venit din Anglia, din Europa, din toate colţurile lumii, căci în această noapte noul Maestru al Cercului va face primul lui sacrificiu. O ofrandă întârziată către zei, dar care va reda pietrelor puterea spirituală.

Purtătorii se opresc în faţa Pietrei Călcâiului, enorma stană de gresie care-l adăposteşte pe Zeul Cerului. Tot ce e în jurul ei pare mic şi neînsemnat, cu excepţia blocurilor uriaşe de piatră ce se înalţă la optzeci de metri mai încolo.

Un rug îşi aruncă flăcările în întuneric, chiar în mijlocul bolţii megalitice, încercând parcă să înşface luna cu degete de fum. Maestrul Cercului stă în lumina lui şi îşi ridică braţele. După o clipă de nemişcare, începe să şi le legene, arcuindu-le uşor, împingând înapoi zidul de energie care se înalţă ca un val între el şi baza impunătorului monument.

— Zei măreţi, vă simt prezenţa veşnică. Nesfârşită Mamă Pământ, supreme Tată Cer, ne-am adunat aici ca să vă venerăm, să îngenunchem în faţa voastră şi să ne supunem vouă.

Tainica adunare de feţe acoperite de glugi se lasă în tăcere la pământ.

— Noi, copiii voştri preasupuşi, Adepţii Sacrosanctelor, ne-am adunat aici, la mormintele străbunilor noştri, ca să vă onorăm şi să vă dovedim dragostea şi devotamentul nostru.

Maestrul bate din palme, lipindu-le una de alta şi ridicându-le deasupra capului. Degetele i se înalţă drept spre cer, în rugăciune. Purtătorii se ridică din genunchi şi îşi pun din nou pe umeri targa pe care bărbatul gol este ţintuit cu funii.

— Vă mulţumim, zei mari ce vegheaţi asupra noastră şi ne acoperiţi de binecuvântări. Vă oferim această jertfă, în semn de preţuire pentru voi şi pentru căile străbunilor.

Purtătorii îşi încep ultima călătorie, prin imensele arcade de piatră. Se îndreaptă spre locul jertfei, aflat pe linia solstiţiului.

Piatra Sacrificiului.

Îl aşază pe tânăr pe lespedea lungă şi cenuşie. Maestrul Cercului priveşte către el şi îşi lasă în jos mâinile împreunate, atingând fruntea celui destinat jertfirii. Nu se teme să privească în ochii albaştri, plini de groază, ai celuilalt. Se pregătise să-şi alunge orice urmă de milă ce l-ar fi putut cuprinde. La fel ca un rege care ar exila un trădător.

Îşi roteşte încetişor mâinile împreunate deasupra chipului bărbatului, în timp ce continuă să rostească vorbele ritualice:

— În numele taţilor noştri, al mamelor noastre, al apărătorilor şi al învăţătorilor noştri, te absolvim de păcatele lumeşti şi, sacrificându-ţi viaţa, îţi purificăm spiritul şi te trimitem în călătoria spre viaţa veşnică, spre paradis.

Maestrul Cercului îşi desface abia acum palmele şi îşi deschide larg braţele. Silueta sa are forma unei cruci, pe fundalul imenselor pietre.

În mâinile-i întinse, Purtătorii pun uneltele sacre. Maestrul Cercului le apucă, iar degetele i se înfăşoară pe mânerele de lemn lustruite, sculptate cu multe veacuri în urmă.

Primul silex loveşte ţeasta celui jertfit.

Apoi al doilea.

Şi din nou cel dintâi.

Loviturile curg una după alta, până când oasele şi pielea crapă ca o coajă de ou. Mugetul mulţimii însoţeşte moartea celui sacrificat. Văzduhul răsună de strigăte de triumf în clipa când Maestrul se întoarce către ei, cu braţele larg deschise, lăsând să se vadă sângele jertfei pe rasa şi pe trupul lui.

— După cum tu ai vărsat sânge şi ai frânt oase pentru a face ca această poartă a zeilor să ne apere, tot astfel ne vom vărsa şi noi sângele şi ne vom frânge oasele pentru tine.

Unul după altul, Discipolii se îndreaptă către victimă, îşi înmoaie degetele în sângele celui sacrificat şi îşi mânjesc frunţile cu el. Apoi, se întorc în cercul principal şi sărută pietrele.

După care, binecuvântaţi şi însemnaţi cu sânge, fac cu toţii o plecăciune înainte de a dispărea în tăcere pe câmpiile întunecate din Wiltshire.

2

Ceva mai târziu, în aceeaşi dimineaţă
Tollard Royal, Cranborne Chase, Salisbury

În conacul ce datează din secolul al XVII-lea, profesorul Nathaniel Chase stă la birou, în cabinetul lui de studiu lambrisat cu panouri de stejar. Prin ferestrele plumbuite contemplă crepusculul gonit de răsăritul soarelui de vară. E bătălia zilnică pe care n-o pierde niciodată.

Un fazan pictat în culori strălucitoare se plimbă ţanţoş pe iarba înrourată a pajiştii, luminat de primele raze ale zilei. Femelele, cu penajul lor modest, urmăresc plimbarea păsării, ciugulind apoi cu un aer voit nepăsător din cojile nucilor de cocos aruncate de grădinarul lui Chase.

Masculul îşi răsfiră mândru aripile, într-o pelerină de aramă fluorescentă. Are capul, urechile şi gâtul de un verde tropical, iar guşa şi obrajii – smălţuite într-un purpuriu exotic. O bandă albă distinctă, care îi înconjoară gâtul, îi dă un aer de preot, iar faţa şi bărbia îi sunt colorate într-un roşu-închis. Pasărea este destul de închisă la culoare, ceea ce indică probabil vreo mutaţie faţă de fazanul clasic. Profesorul o priveşte cu atenţie, bănuind că, în urmă cu câteva generaţii, s-a petrecut probabil şi vreo încrucişare cu unul sau doi fazani verzi, păsări foarte rare.

Chase este un om care a reuşit în viaţă. Mai bine decât ar visa cei mai mulţi. A strălucit în timpul studiilor, fiind considerat una dintre cele mai sclipitoare minţi de la Cambridge. Volumele lui de artă şi arheologie s-au vândut în întreaga lume şi au devenit cărţi de căpătâi nu numai pentru cei care le folosesc la studiu. Numai că averea şi stilul de viaţă luxos şi rafinat nu se datorează studiilor sale. A plecat de mult timp de la Cambridge, consacrându-şi talentele căutării, identificării, cumpărării şi vinderii unora dintre cele mai rare artefacte din lume. Această îndeletnicire i-a adus un loc permanent pe lista celor bogaţi şi o reputaţie apropiată de cea a unui jefuitor de morminte.

Bărbatul în vârstă de şaizeci de ani îşi scoate ochelarii de citit cu rame maronii şi-i pune pe biroul în stil antic. Problema pe care o are de rezolvat este urgentă, dar mai poate aştepta până la terminarea spectacolului de afară.

Umilul harem al fazanului se opreşte din ciugulit, acordându-i cocoşului atenţia pe care o reclamă. El face câţiva paşi sacadaţi de dans şi îşi duce găinile maronii spre o tonă cu arbuşti de mălin, îngrijit tăiaţi. Chase ia un binoclu mic pe care îl ţine lângă fereastră. Nu vede, pentru început, decât cerul albastru-cenuşiu, dar, când lasă în jos binoclul, priveliştea neclară a păsărilor umple tot cadrul. Învârte rotiţa aparatului, ca să ajusteze claritatea, până când imaginea devine tot atât de limpede şi de exactă ca această dimineaţă răcoroasă de vară. Acum, bărbătuşul este înconjurat şi scoate triluri scurte ca să-şi arate plăcerea. Într-un colţ, în dreapta, bătrânul zăreşte un cuib nu prea adânc de frunze, ascuns la

rădăcina gardului viu.

Chase se simte mişcat, cuprins de emoţie. Priveliştea de dincolo de fereastra lui îl impresionează aproape până la lacrimi. Bărbătuşul, înconjurat de numeroasele lui admiratoare, în floarea vieţii, vibrând de culoare şi de vigoare, se pregăteşte să-şi facă o familie. Îşi aminteşte şi el de zilele acelea. Acel sentiment. Acea căldură.

Toate s-au dus.

În conacul cel mare nu există fotografii ale răposatei lui soţii, Marie. Nici ale lui Gideon, fiul de care s-a înstrăinat. Casa e goală. Zilele în care profesorul se înfoia în pene s-au dus de mult.

Lasă jos binoclul, lângă rama cu lucrătură fină a ferestrei, şi revine la importantele lui hârtii. Ia în mână un stilou vintage, un Pelikan Caelum ediţie limitată, admirându-i greutatea şi echilibrul. Este unul dintre cele doar cinci sute de exemplare fabricate, un omagiu dedicat orbitei de 58 de milioane de kilometri a lui Mercur în jurul Soarelui. Astronomia a jucat un rol esenţial în viaţa lui Nathaniel Chase. Mult prea esenţial, dacă se gândeşte bine.

Cufundă peniţa într-o călimară de modă veche, din alamă, umple stiloul şi se întoarce la treabă.

Nathaniel scrie timp de o oră pe hârtia dintr-un bumbac fin, incrustată cu filigranul său personalizat. Reciteşte meticulos fiecare rând, închipuindu-şi ce efect o să aibă scrisoarea asupra destinatarului. O marchează, o împătureşte în trei părţi egale şi o pune într-un plic pe care îl sigilează cu ceara lui de modă veche şi cu un timbru personalizat. Ceremonialul este foarte important. Mai ales azi.

Pune scrisoarea pe biroul imens şi apoi se lasă pe spate, simţindu-se trist, dar totodată uşurat că a terminat de scris.

Soarele s-a ridicat deasupra livezii, în cel mai îndepărtat colţ al grădinii. Altădată, s-ar fi plimbat pe acolo către sfârşitul dimineţii, poate chiar ar fi prânzit în casa de vară, s-ar fi bucurat de priveliştea animalelor din grădină, iar apoi ar fi tras un pui de somn. Altă dată.

Deschide sertarul de jos al biroului şi rămâne o clipă nemişcat, fixând cu privirea obiectul aflat înăuntru. După care, cu o mişcare hotărâtă, scoate revolverul din Primul Război Mondial, şi-l duce la tâmplă şi apasă pe trăgaci.

Dincolo de fereastra împroşcată cu sânge, fazanii cârâie şi-şi iau zborul către cerul cenuşiu.

A doua zi
Universitatea Cambridge

Gideon Chase aşază telefonul în furcă, iar privirea lipsită de expresie îi rămâne fixată pe pereţii biroului său, în care citea despre descoperirile făcute în timpul săpăturilor la un templu megalitic din Malta.

Poliţista îi spusese cât se putea de clar: „Tatăl dumneavoastră este mort. S-a împuşcat“.

Nu putea fi mai concisă de atât. Fără vorbe în plus. Fără hiperbole. Doar un pumn verbal în stomac, tăindu-i respiraţia. Cu siguranţă mai aruncase şi un „îmi pare rău“ şi bâiguise ceva condoleanţe, dar creierul strălucitului lector universitar, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, nu mai putuse procesa nici o altă informaţie.

Tata. Mort. Împuşcat.

Trei cuvinţele care zugrăviseră o imagine de o grozăvie copleşitoare. El nu reuşise să scoată decât un „Oh“, în semn de răspuns. Îi ceruse apoi să repete cele spuse, ca să fie sigur că înţelesese. Bineînţeles că pricepuse. Se simţea însă foarte stânjenit că nu fusese în stare să scoată decât o exclamaţie de uimire.

Trecuseră ani buni de când tatăl şi fiul îşi vorbiseră pentru ultima oară. Avuseseră una dintre cele mai groaznice dispute ale lor. Gideon ieşise valvârtej, furios, jurându-şi să nu mai vorbească vreodată cu ţapul acela bătrân, şi nu-i fusese deloc greu să se ţină de cuvânt.

Sinucidere.

Ce şoc! Bătrânul îl bătuse toată viaţa la cap să fie îndrăzneţ, curajos şi să privească lucrurile cu optimism. Dar există oare un act de laşitate mai mare decât să-ţi zbori creierii? Pe Gideon îl trec fiorii. Dumnezeule, cât de urât trebuie să fi fost!

Se învârte buimac prin birou. Cei de la poliţie vor ca el să vină în Wiltshire şi să răspundă la câteva întrebări. Să-i ajute să umple nişte goluri. Numai că el habar n-are dacă poate să găsească drumul până la uşă, darămite până la Devizes.

Amintirile din copilărie i se învârtejesc prin minte ca nişte piese de domino care se prăbuşesc una după alta. Un brad de Crăciun imens. Un om de zăpadă ce se topeşte pe pajiştea din faţa casei. El, preşcolarul Gideon, în pijamale, coboară să deschidă cadourile. Tatăl lui vine să se joace cu el, în timp ce mama a gătit atâta mâncare, că ar putea hrăni un sat întreg. Îşi aminteşte cum se sărutau părinţii lui sub vâsc, iar el le îmbrăţişa picioarele, până când ei erau nevoiţi să se aplece şi să-l ia şi pe el în braţe. Când avea şase ani, fusese nevoit să îndure suferinţa provocată de moartea mamei.

Tăcerea cimitirului. Pustietatea din casă. Schimbarea tatălui său. Singurătatea şcolii cu internat.

Prin minte îi trec o mulţime de gânduri în timp ce se îndreaptă spre Wiltshire, comitatul în care se născuse mama sa, pe care ea îl numise întotdeauna, cu drag, „Ţinutul lui Thomas Hardy“.

4

Wiltshire

Doar puţini ştiu că există. O grotă tainică din piatră rece, căreia arhitecţii preistorici i-au conferit dimensiuni epice. Un loc în care neiniţiaţii n-au ce căuta.

Sanctuarul Discipolilor este o minune neştiută. Are mărimea unei catedrale, dar prezenţa abia dacă îi e ghicită de o uşoară ridicătură a terenului în iarba pajiştilor din jur, aproape neobservată de ochiul omului. Sub pământ, se află o bijuterie creată de o civilizaţie străveche, rodul muncii unui popor al cărui geniu încă uluieşte cele mai strălucite minţi ale epocii moderne.

Construcţia, creată cu trei mii de ani înainte de venirea lui Hristos, iese parcă din graniţele timpului, un templu vast, la fel de năucitor şi de imposibil ca Marea Piramidă din Gizeh.

În mormintele de sub templu au fost înmormântaţi arhitecţii care au ridicat Stonehenge şi Sanctuarul. Peste două milioane de blocuri de piatră, aduse din acelaşi loc, le adăpostesc osemintele. Dacă Marea Piramidă din Gizeh este aproape perfectă, tot astfel Sanctuarul este o semisferă aproape perfectă, un dom ce se arcuieşte deasupra unei podele circulare, o lună rece tăiată în două.

Acum, se aud paşi de-a lungul Pasajului Descendent, răsunând ca picurii de ploaie în încăperile boltite. În lumina lumânărilor din Sala Mică, se adună Cercul Interior. Sunt cinci, reprezentând pietrele uriaşe care se află în cercul de la Stonehenge. Toţi poartă rase lungi şi au capetele ascunse sub glugi, în semn de respect faţă de generaţiile trecute, faţă de cei care şi-au dat vieţile pentru a crea acest loc sacru.

Atunci când sunt iniţiaţi, Discipolii primesc numele unei constelaţii care începe cu prima literă a numelui lor. Acest văl de taină este încă o tradiţie străveche, un ecou al unui timp în care lumea era condusă de stele.

Draco este înalt, bine făcut şi emană putere din toţi porii. Este

mai-marele lor, Păzitorul Cercului Interior. Numele lui vine din latină, înseamnă „dragon“ şi desemnează constelaţia în care, în urmă cu aproape 3000 de ani, se afla Steaua Polară, cel mai important astru al nordului.

— Ce se spune? rosteşte el, iar dinţii perfecţi i se întrezăresc pentru o clipă de sub glugă. Ce fac ei?

Acest „ei“ se referă la poliţie, la jandarmii din Wiltshire, cea mai veche organizaţie poliţienească de comitat din ţară.

Grus[1], un bărbat voinic, la vreo cincizeci de ani, izbucneşte:

— S-a împuşcat.

Musca se plimbă gânditor, însoţit de umbrele fantomatice pe care le aruncă lumânările pe zidurile dimprejur. Cu toate că este cel mai tânăr dintre toţi, prezenţa lui fizică domină încăperea.

— N-aş fi crezut niciodată că ar face aşa ceva. Era la fel de devotat ca noi toţi.

— A fost un laş, se repede Draco. Ştia ce aşteptam de la el.

Grus nu dă atenţie izbucnirii celuilalt.

— Asta ne pune *anumite* probleme.

Draco se apropie de el.

— Citesc semnele la fel de bine ca tine. Avem destulă vreme să stăpânim furtuna, înaintea vârtejului sacru.

— A lăsat o scrisoare, adaugă Grus. Aquila cunoaşte pe cineva care lucrează la caz şi a aflat că a lăsat un bilet de sinucigaş pentru fiul său.

— Fiul său? repetă Draco, făcând un efort de memorie, iar o amintire ştearsă îi răsare în minte. Îl vede pe Nathaniel cu un copil, un băieţel slăbănog, cu o claie de păr negru. Uitasem că avea un fiu. Parcă a devenit profesor la Oxford, nu?

— La Cambridge. Şi acum se întoarce acasă, subliniază Grus, ca să fie clar. Acasă la *tatăl* lui. Şi cine ştie ce ar putea să descopere acolo!

Încruntând dintr-o sprânceană, Draco îl ţintuieşte cu privirea pe Musca.

— Fă tot ce e de făcut! L-am stimat cu toţii pe fratele nostru. Pe când trăia, a fost aliatul nostru cel mai de nădejde. Trebuie să ne asigurăm că, în moarte, nu va deveni cel mai mare duşman al nostru.

5

Stonehenge

Seara aduce cu sine vapori de ceaţă ce se învârtejesc la baza

pietrelor, devenite, printr-o scamatorie meteorologică, un soi de arhipelag într-o mare de nori. Pentru şoferii de la volanul maşinilor care trec şuierând pe şosea este doar o privelişte pitorească, dar pentru Discipoli ea înseamnă mult mai mult.

Acesta este crepusculul. *L'heure bleue*[2]. Sunt momente preţioase, ce caracterizează două perioade ale zilei: cea dintre zorii zilei şi prima rază de soare şi cea dintre apusul soarelui şi lăsarea întunericului. Când lumina şi întunericul sunt în echilibru, iar spiritele din lumi ascunse îşi găsesc un echilibru fragil.

Maestrul Cercului înţelege. El ştie că primul este crepusculul nautic, când soarele se cufundă la orizont între şase şi douăsprezece grade, dându-le navigatorilor primele indicaţii sigure despre poziţia astrelor. Urmează crepusculul astronomic, când soarele alunecă de la douăsprezece la optsprezece grade sub linia orizontului.

Grade. Geometrie. Poziţia Soarelui. Un triunghi sacru, controlat de oameni ca el dintr-un secol în altul. Stonehenge nu s-ar fi aflat aici fără ei. Amplasarea lui nu este întâmplătoare. Imaginat de cei mai mari arheoastronomi şi de sfredelele oamenilor acelor timpuri, locul în care a fost construit a fost ales cu grijă de cele mai strălucite minţi. Construirea lui a fost atât de migăloasă, încât a durat mai bine de o jumătate de mileniu până să fie desăvârşit.

Iar acum, la mai bine de patru milenii după, Discipolii se apleacă asupra pietrelor cu aceeaşi fascinată încântare faţă de detalii.

Maestrul Cercului se aşază la locul ce-i este rezervat exact în momentul în care crepusculul maritim este urmat de cel astronomic. Stă în picioare, la fel de nemişcat ca soldaţii de piatră vânătă care formează cercul din jurul lui, păzind şi protejând locul.

Este singur.

Asemenea unui străvechi haruspiciu, el aşteaptă răbdător ca zeii să-i vorbească.

Şi, curând, asemenea unui foşnet blând, zeii îi vorbesc. Maestrul soarbe înţelepciunea pe care zeii i-o oferă, ştiind acum ce are de făcut în continuare. Nu mai trebuie să fie îngrijorat de sinuciderea profesorului, ci de fiul acestuia. Trebuie să verifice dacă cel sacrificat a fost înhumat cum se cuvine – ar fi de-a dreptul dezastruos dacă rămăşiţele ar fi descoperite. Apoi, mai important decât orice, se va asigura că a doua etapă a reînnoirii este dusă până la capăt.

Ceremonialul trebuie încheiat.

Aburii lăptoşi îi învăluie picioarele. În miraculoasa lumină crepusculară, blocurile monolitice prind viaţă. Să fie doar o iluzie optică?

Un *trompe-l'oeil*? Nu crede. Pentru profani, Luna Nouă este aproape invizibilă, dar, pentru un arhoastronom ca el, acesta este farul călăuzitor din cer. Dincolo de bolţile cereşti, hărţile orbitale se ordonează ele însele, ciclurile celeşti se iţesc unul după altul, iar el simte, cu fiecare atom al fiinţei sale, încheierea transmutării Soarelui din Beltane la solstiţiul de vară.[3]

Mai sunt şapte zile până la *solstitium*, moment în care Soarele rămâne neclintit pe cer. Iar atenţia tuturor are să se concentreze asupra aurorei. Când, de fapt, ar trebui să fie aţintită asupra amurgului ce va urma.

După miezul nopţii din 21 iunie, vor trece cinci zile întregi, apoi, în rodnica lumină crepusculară a acelei seri magice, va apărea prima Lună Plină de după *solstitium*. Timpul reînnoirii. Când maestrul trebuie să se întoarcă la Sacrosancte şi să termine ce a început.

Cerul se întunecase. Maestrul căuta cu privirea Polaris, Steaua Nordului, Steaua Polară, cea mai luminoasă din Ursa Mică. Cea mai apropiată sclipire de dumnezeire de polul ceresc. De la cortina neagră a cerului, privirea-i coboară brusc spre pământul preistoric, la Piatra Sacrificiului, şi se înfioară ascultând poruncile Sacrosanctelor.

Zeii nu vor tolera eşecul.

6

Sediul central al poliţiei din Wiltshire, Devizes

Inspectorul de poliţie Megan Baker vrea să uite ziua aceea. Şi mai are încă multe de făcut până la sfârşitul programului. Are treizeci şi unu de ani şi e slabă băţ, are un copil răcit acasă, e singură de când i-a dat papucii soţului ei şi mai are şi un şef arţăgos care a potcovit-o cu investigarea unui caz complicat de sinucidere. Acum, trebuie să stea până târziu pentru a se întâlni cu fiul îndurerat, faţă-n faţă. Toate acestea, plus facturile neplătite care dau pe-afară din geantă, sunt motive suficiente să se apuce iar de fumat. Dar nu o face.

Părinţii ei i-au spus că o vor lua din nou la ei pe Sammy, că doar o iau mereu şi, în fond, „nu e nici o problemă“, dacă nu pui la socoteală dojana spusă cu o oarecare superioritate care însoţeşte replica aceasta şi privirile chiorâşe pe care le primeşte când vine să-şi ia fetiţa de patru ani, sărăcăcios îmbrăcată, câteva ore mai târziu decât promisese.

Dar nu va renunţa. Asta este ce şi-a dorit dintotdeauna: să lucreze ca poliţist. Este ceea ce îşi doreşte în continuare, chiar şi după un mariaj

ratat.

Îşi alungă pofta nebună de nicotină cu o gură de cafea şi cu mai multe gume de mestecat. Îi sună mobilul, şi se uită la ecran să vadă cine este. CN – prescurtarea pentru Curvar Nenorocit. Nu s-a putut încumeta să treacă în agenda telefonului numele fostului ei soţ, Adam Stone. Curvar Nenorocit i s-a părut mai potrivit. Adam este tot ofiţer de poliţie, într-o altă secţie din localitate, dar drumurile lor se mai intersectează. Uneori, chiar prea des. Se văd la serviciu şi cu ocazia vizitelor lui de-a dreptul dureroase.

CN nu a fost de acord cu vizitele regulate, stabilite de comun acord. Lucrul acesta i-ar încurca programul domnului „călăreşte-tot-ce-mişcă". Are pretenţia să poată veni oricând are el chef să o vadă pe Sammy. Iar lui Megan nu i se pare corect. Nici faţă de Sammy, nici faţă de ea.

Are un chef nebun să ia telefonul şi să dea cu el de perete. Îl înşfacă de pe birou cu o secundă înainte de a intra mesageria vocală.

— Da, răspunde ea tăios.

Nici Curvarul Nenorocit nu are chef de amabilităţi:

— De ce nu mi-ai spus că Sammy e bolnavă?

— Are febră, atâta tot. Se va face bine.

— Ce, acum eşti şi doctor?

— Ce, acum eşti şi părinte?

CN oftează din greu.

— Meg, sunt îngrijorat pentru fata mea. Ai fi ţipat la mine dacă nu sunam, acum ţipi pentru că am telefonat.

Megan numără până la zece.

— Adam, Sammy este bine. Copiii iau tot timpul tot felul de microbi de la grădiniţă. Are temperatură şi i-a fost un pic rău azi-noapte.

— Sigur nu are pojar sau altceva de genul ăsta?

— Nu. Dintr-odată, Megan îşi pune aceeaşi întrebare. Nu cred. E cu mama, nu ai de ce să te îngrijorezi.

— Tu ar trebui să fii cu ea. Când e bolnavă, o fetiţă vrea să stea cu mama ei, nu cu bunica.

— Du-te naibii, Adam!

Îi închide telefonul, în timp ce-şi simte inima bubuind în piept. Adam îi face asta de fiecare dată. O stârneşte. O face să-şi iasă din fire.

Telefonul fix zornăie, iar Megan mai că sare în sus de spaimă. Sunt cei de la recepţie. Gideon Chase o aşteaptă jos. Le spune că vine imediat şi mai ia o ultimă înghiţitură din cafeaua care s-a răcit. Nu e niciodată uşor să vorbeşti cu rudele celui decedat.

La recepţie nu e nimeni, cu excepţia unui bărbat înalt, cu părul negru, aflat într-o stare evidentă de şoc, vizibilă pe faţa lui palidă. Megan inspiră adânc în timp ce se apropie de el.

— Sunt inspectorul de poliţie Baker. Megan Baker.

Îi întinde mâna şi observă pe loc că plasturele albastru şi uzat de pe degetul arătător stă să cadă.

— Gideon Chase, spune el încet, atent să nu-i desfacă şi mai mult ciudatul plasture. Îmi pare rău că am întârziat. Traficul.

Ea îi zâmbeşte cu compasiune.

— Întotdeauna e groaznic. Vă mulţumesc că aţi ajuns atât de repede. Cred că vă este foarte greu.

Cu cardul de acces, Megan deschide o uşă.

— Să mergem pe-aici până în spate. Acolo vom găsi un loc liniştit unde să putem vorbi.

7

Devizes

Pentru un arheolog ca Gideon Chase, felul în care arată un loc şi prima impresie contează foarte mult. O întindere de nisip roşu, pârjolit de soare, din Egipt sau un câmp verde-închis din Anglia îi spun deja foarte multe despre posibilele descoperiri pe care le-ar putea face acolo. La fel se întâmplă şi când vede uşa din lemn de proastă calitate, fără geam, pe care inspectorul de poliţie Baker i-o deschide în timp ce-l conduce.

Intră împreună într-o încăpere mohorâtă, ce arată ca o cutie, cu podeaua acoperită de gresie neagră şi cu pereţii zgâriaţi, văruiţi în tonuri de gri. Un decor la fel de primitor ca un mormânt. Singurul lucru strălucitor din încăpere este femeia inspector. Trasă prin inel, roşcată, îmbrăcată sever cu un jerseu roşiatic şi cu nişte pantaloni negri, evazaţi. Gideon se cocoaţă pe un scaun inconfortabil de birou şi, curios, împinge marginea mesei din faţa lui. E ţintuită de podea.

Dar şi Megan Baker se pricepe să facă o caracterizare după prima impresie. Ca absolventă de psihologie şi capabilă să realizeze profilul unui infractor, Megan îl evaluează deja pe bărbatul cu păr negru, tuns *à la* Hugh Grant. Are ochi căprui, buze groase, maxilar puternic şi pometi proeminenţi. Unghiile de la mâini nu sunt pătate de nicotină şi au fost tăiate, nu roase. Nu poartă verighetă. Mulţi bărbaţi însuraţi nu o poartă, dar cei cu principii solide îşi pun verigheta, iar acest bărbat pare extrem de

conservator. Se vede după jacheta albastră din lână, cu petice din piele aplicate pe coate, articol de îmbrăcăminte tipic mai degrabă sihastrului universitar decât bărbatului pus pe făcut bani. Şi care, oricum, nu se potriveşte cu puloverul negru din caşmir sau cu cămaşa verde cam largă. Dacă ar fi existat o femeie în viaţa lui, cu siguranţă i-ar fi atras atenţia.

Megan pune uşor pe masă un plic deschis.

— Acesta-i biletul lăsat de tatăl dumneavoastră.

Gideon se uită la plic, dar nu schiţează nici un gest. Este împroşcat cu nişte pete închise la culoare.

Megan îşi dă seama ce anume captează atenţia lui Gideon şi spune:

— Îmi pare rău. Nu mi s-a părut potrivit să-l pun într-un alt plic.

„Nu mi s-a părut potrivit."

De mic copil, fusese educată să facă numai ce „părea potrivit". Însă nimic nu te putea pregăti pentru ziua în care cineva îţi înmânează un plic împroşcat cu sângele tatălui tău.

— Vă simţiţi bine?

Bărbatul îşi trece degetele printr-o şuviţă de păr care-i acoperă faţa şi îşi înalţă privirea către ea.

— Da, sunt în regulă.

Amândoi ştiu că nu e aşa.

El priveşte în jos la plic, de pe care propriul nume se holbează la el, scris cu litere mari, caligrafice, după cum obişnuia tatăl său.

GIDEON

Pentru prima dată în viaţă, e încântat că tatăl lui îşi păstrase stilul excentric şi folosise un stilou cu rezervor, nu un pix sau o cariocă, aşa cum păreau să facă majoritatea oamenilor.

Deodată, îşi dă seama că se gândeşte cu drag la bătrân şi se întreabă atunci dacă o fi doar un moment trecător, dacă nu cumva una dintre consecinţele morţii cuiva este că începi dintr-odată să simţi respect faţă de lucrurile pe care le dispreţuiseşi până atunci. Oare moartea poate şterge cumva totul cu buretele, obligându-te să gândeşti numai de bine despre cei pe care îi dispreţuiseşi până atunci?

Atinge un colţ al plicului. Îl ridică uşor, dar nu-l întoarce.

Nu încă.

Inima lui începe să o ia razna, exact ca atunci când se certa cu tatăl

lui. Poate să simtă spiritul bătrânului în scrisoare. Înşfacă plicul şi-l deschide. În timp ce despătureşte scrisoarea, se simte enervat de faptul că poliţiştii au citit-o înaintea lui. Nu că n-ar fi priceput din ce motiv: se aflau în faţa unui cadavru, a unui pistol şi a unei scrisori. Aveau nevoie să citească scrisoarea. Dar n-ar fi trebuit. Îi era adresată lui. Era ceva intim.

Iubitul meu Gideon,

Sper ca distanţa dintre noi să fie mai mică în moarte decât a fost în viaţă.

Acum, că m-am dus, vei afla multe lucruri despre mine. Nu sunt toate bune, dar nici toate rele. Unul dintre lucrurile pe care s-ar putea să nu-l descoperi este cât de mult te-am iubit. În fiecare clipă a vieţii mele te-am iubit şi am fost mândru de tine.

Fiul meu iubit, iartă-mă pentru că te-am respins. Pentru mine, a mă uita la tine în fiecare zi însemna a mă uita la mama ta. Ai ochii ei. Zâmbetul ei. Bunătatea şi drăgălăşenia ei. Dragul meu, era tare dureros pentru mine să o văd pe ea în fiecare mişcare a ta. Ştiu că am fost foarte egoist. Ştiu că n-am făcut bine că te-am trimis la şcoala aceea şi că am fost surd la rugăminţile tale de-a te întoarce acasă, dar, crede-mă, mă temeam că inima mea s-ar fi frânt dacă aş fi făcut altfel.

Iubitul, minunatul meu copilaş, sunt atât de mândru de ceea ce ai devenit, de tot ce ai realizat!

Să nu te compari cu mine. Eşti un om mult mai bun decât am reuşit eu să fiu vreodată, şi sper că, într-o zi, o să fii şi un tată mult mai bun decât am fost eu.

Probabil te întrebi de ce mi-am luat viaţa. Răspunsul nu-i deloc simplu. În viaţă, faci diferite alegeri. În moarte, vei fi judecat pe vecie în funcţie de ele. Nu toate judecăţile sunt bune. Sper doar că mă vei judeca bine şi cu blândeţe.

Crede-mă, moartea mea este una nobilă, nu e deloc lipsită de sens şi nici o dovadă de laşitate, aşa cum ar putea părea. Ai dreptul să înţelegi despre ce vorbesc, după cum ai şi dreptul să nu-ţi pese nici cât negru sub unghie şi să-ţi trăieşti viaţa fără să te mai

gândeşti vreodată la mine.

Sper să alegi a doua variantă.

Avocatul meu o să te contacteze şi o să afli că tot ce am agonisit îţi aparţine de-acum înainte. Fă tot ce vrei cu averea, dar rugămintea mea fierbinte este să nu fii prea darnic.

Gideon, când erai copil, jucam nişte jocuri, îţi mai aduci aminte? Eu născoceam vânători de comori, şi tu urmai indiciile pe care ţi le dădeam. Şi acum, în moarte, îţi las nişte indicii şi dezlegarea unui mister. Cea mai mare comoară dintre toate câte există este să iubeşti şi să fii iubit; sper, mai mult decât orice pe lume, că vei descoperi şi tu asta.

Cel mai bine ar fi să nu încerci să găseşti dezlegările altor taine, dar înţeleg că e posibil să-ţi doreşti asta şi, dacă aşa va fi, atunci ai de pe acum binecuvântarea mea, cu rugămintea de a fi precaut. Să nu te încrezi decât în tine însuţi.

Iubitul meu fiu, eşti copilul echinocţiului. Uită-te dincolo de Soarele solstiţiului şi urmăreşte răsăritul Lunii Noi.

Lucrurile pe care le consideri la început rele se pot dovedi bune în cele din urmă.

Iar lucrurile despre care crezi că sunt bune se dovedesc rele. Viaţa înseamnă cumpănire şi bună judecată.

Iartă-mă că nu am fost aproape de tine, că nu ţi-am spus, că nu ţi-am arătat că v-am iubit, pe tine şi pe mama ta, mai presus de toate în viaţă.

Tatăl tău umil, plin de pocăinţă şi de iubire,
Nathaniel

E prea mult. Sunt prea multe de priceput dintr-odată.

Mângâie uşor scrisul. Simte cuvintele „Iubitul meu Gideon“. Îşi lasă degetele ambelor mâini să se odihnească peste rândurile „Iubitul, minunatul meu copilaş, sunt atât de mândru de ceea ce ai devenit…“ Şi, în cele din urmă, ca şi cum ar citi în Braille, degetele lui găsesc vorbele care

l-au zguduit cel mai mult: „Iartă-mă că nu am fost aproape de tine, că nu ţi-am spus, că nu ţi-am arătat că v-am iubit, pe tine şi pe mama ta, mai presus de toate în viaţă“.

Zăgazul lacrimilor se rupe. Are senzaţia, de-a dreptul imposibilă, că tatăl lui încearcă să ajungă până la el. Se simte ca un vizitator la închisoare, despărţit de cel închis de un perete de sticlă, suprapunându-şi mâinile pentru a-şi lua rămas-bun, atingându-se doar cu ajutorul emoţiilor, dar nu şi fizic. Despărţiţi de viaţă şi de moarte. Scrisoarea a devenit un perete de sticlă, felul în care tatăl lui a ales să-şi ia rămas-bun.

Megan se uită la el fără să-l întrerupă, mulţumindu-se doar să arunce din când în când câte o privire la ceasul de mână, ca să-şi potolească sentimentul tot mai puternic de vinovăţie pentru că-şi lasă fetiţa bolnavă, în vârstă de patru ani, s-o aştepte la bunica. Îi e clar că scrisoarea de adio îi sfâşie sufletul lui Gideon.

— Aţi dori să rămâneţi puţin singur?

El nici măcar n-o aude. Durerea i-a cuprins capul într-un ghem de vată.

Megan îşi drege glasul.

— Domnule Chase, s-a făcut foarte târziu. Credeţi că putem aranja să ne întâlnim mâine?

Întrebarea îl trezeşte din amorţeală.

— Poftim?

— Mâine, rosteşte ea, cu un zâmbet înţelegător, făcând semn cu capul către scrisoare. Aş dori să vă întreb câte ceva despre cele întâmplate. Şi bănuiesc că şi dumneavoastră aveţi câteva întrebări.

Are mii de întrebări pe care nu le mai poate ţine în frâu.

— Cum a murit tata? Ştiu că mi-aţi spus că s-a împuşcat, dar ce s-a întâmplat, de fapt? Unde era? Cât era ceasul…? Şi glasul i se frânge de emoţie. Când a făcut-o?

Pe faţa lui Megan nu tresare nici un muşchi.

— S-a împuşcat cu un pistol mic. Nu se poate abţine să nu dea detalii. Un Webley Mark IV, un pistol folosit în Primul Război Mondial.

— Nici măcar nu ştiam că are o armă.

— Era înregistrat pe numele lui. L-a folosit de câteva ori la un poligon de tragere din zonă.

Este tot mai şocat.

Poliţista ajunge la partea mai grea:

— Puteţi să-l vedeţi, dacă doriţi. A fost identificat oficial de către menajera lui, doamna care l-a descoperit, aşa că nu-i nevoie s-o mai faceţi şi dumneavoastră, însă, dacă doriţi, pot aranja asta.

Nu prea ştie ce să zică. Cu siguranţă, nu vrea să vadă ce a mai rămas din tatăl lui după ce şi-a tras un glonţ în cap. Dar se simte obligat. N-ar fi urât din partea lui să n-o facă? Oare nu aşa se cuvine?

Poliţista îşi dă scaunul în spate şi se ridică. Dacă nu face ea ceva, băiatul mortului o s-o ţină aici până la miezul nopţii.

— Îmi pare rău, dar chiar trebuie să ne grăbim.

— Scuzaţi-mă! Ştiu că e târziu.

Ia scrisoarea, o împătureşte şi o pune înapoi în plicul împroşcat cu sânge.

— Pot s-o iau?

— Da, cum să nu!

O vâră cu grijă în buzunarul interior de la sacou.

— Vă mulţumesc. Şi vă mulţumesc şi pentru că aţi rămas până la ora asta.

— Nici o problemă, spune ea, întinzându-i o carte de vizită pe care sunt notate numele şi numărul ei de telefon.

— Vă rog să mă sunaţi mâine-dimineaţă, ca să putem stabili o întâlnire.

El ia cartonaşul şi o urmează afară din încăpere, trecând de uşile sigilate din motive de securitate, până în noaptea întunecată şi rece, pe strada care este acum pustie. Uşa de la intrare se închide apoi în urma lui, cu un pocnet sec, iar Gideon se simte gol pe dinăuntru. Îşi descuie bătrânul Audi şi rămâne nemişcat pe scaunul şoferului, cu cheile tremurându-i în mână.

8

Tollard Royal, Cranborne Chase, Salisbury

Proprietatea se află pe un platou istoric, de o frumuseţe fără seamăn, situat undeva la intersecţia dintre comitatele Dorset, Hampshire şi Wiltshire, nu departe de refugiul somptuos în care au locuit, cândva, Guy Ritchie şi Madonna.

Gideon n-a mai fost acolo niciodată, iar căutarea proprietăţii după lăsarea întunericului îi ia mai bine de o oră, dovedindu-se o sarcină extrem de dificilă şi de istovitoare. Îşi doreşte să se fi gândit mai mult înainte să vină, să-şi fi rezervat vreo cameră la hotel sau să-i fi rugat pe poliţişti să-i găsească un loc unde să stea peste noapte. Acum se confruntă cu situaţia de a nu avea unde să doarmă decât dacă sparge uşa ca să intre în casă.

Roadele ocupaţiei dubioase pe care o avusese tatăl lui sunt impresionante. Conacul trebuie să valoreze vreo zece milioane de lire sterline, poate şi mai mult. E posibil ca „afacerea“ tatălui său – jefuirea de morminte, cum îi spunea adesea Gideon – să fie chiar unul dintre motivele care l-au determinat să-şi ia viaţa.

Gideon trece de porţile înalte, din metal, spre grădina întunecată, la fel de prevestitoare de rău ca un cimitir. Aleea care duce către casă şerpuieşte mai bine de o jumătate de kilometru înainte de a da un uşor ocol fântânii arteziene din marmură frumos lucrată, aşezată în mijlocul drumului şi luminată strălucitor, însă nefuncţională. Luminile slabe, galbene, din grădină aruncă sclipiri chihlimbarii printre crengile copacilor bătrâni şi desfrunziţi. Opreşte motorul şi rămâne pentru o clipă cu privirea aţintită spre vechea casă. Arată ca o cochilie din care a fost extrasă orice formă de viaţă.

Iese din maşină şi o ia pe o potecă acoperită cu dale care înconjoară aripa de răsărit. Se gândeşte că, deşi nu are cheile, e puţin probabil să aibă necazuri cu poliţia pentru intrarea cu forţa într-o casă pe care tocmai a moştenit-o.

Tot mergând, ajunge în dreptul altor lumini de siguranţă, care se aprind dintr-odată, albe şi foarte puternice, forţându-l să clipească. Aude agitaţie în gardul viu şi în tufişuri, nu departe de casă – vulpi sau iepuri, presupune el.

Privirea îi este atrasă de un dispozitiv de securitate atârnat pe un perete. Probabil nu funcţionează. Doar nu activezi alarma când ai de gând să te sinucizi. Şi, dacă poliţia a fost atât de neglijentă încât să nu pună lacătul la poartă, e puţin probabil să fi sunat la firma de securitate ca să afle codul şi să repună alarma în funcţiune sau să fi pus pe cineva de pază.

Apoi, Gideon se uită atent prin geamurile unei sere de portocali, o clădire de modă veche, aflată în continuarea casei, dar tot nu se poate hotărî să intre cu forţa. Mai face câţiva paşi şi se uită pe fereastră într-o cameră ce pare a servi de magazie şi de spălătorie. Uşa este modernă. Din câte a văzut până acum, înlocuirea costă cel mai puţin.

O lovitură zdravănă cu călcâiul cizmei ar rezolva situaţia. O izbitură sănătoasă pe undeva în dreptul zăvorului. Se uită mai de-aproape. Mai bine să vezi cum stau lucrurile înainte să te-apuci să dai şuturi.

Tocul uşii pare să fi fost deja făcut ţăndări în dreptul mânerului.

Numai ce-l împinge puţin, şi uşa se deschide.

„Fir-ar…“, îi înjură Gideon pe poliţişti. Porţile lăsate descuiate şi, acum, o uşă avariată care ar fi trebuit securizată cumva.

Aerul din casă e foarte uscat şi miroase a mobilă veche. Aşa să fi

intrat poliţia? Să fi năvălit sticleţii şi să fi spart uşa cu piciorul, ca nebunii, după ce au primit un telefon de la o menajeră îngrozită?

Gideon aprinde lumina şi îşi dă seama că ideea lui nu are sens. Probabil menajera care l-a găsit pe tatăl lui avea cheile casei. Poliţiştii nu ar fi avut nici un motiv să spargă uşa.

Casa fusese, cel mai probabil, jefuită.

Sau, şi mai rău, se întâmpla asta fix acum.

9

Musca nu găsise nimic.

Răscolise tot holul, scotocise prin toate cele opt dormitoare, prin mai multe băi şi prin două camere de primit oaspeţi, dar, până acum, nu găsise nimic din ceea ce-l interesa. A, desigur, casa moşului e înţesată de obiecte fabulos de scumpe. Fără îndoială, un hoţ obişnuit şi-ar umple un sac cu astfel de obiecte, şi l-ar atârna în spate şi s-ar plimba pe somptuoasele holuri fluierând un cântecel vesel. Dar Musca nu venise acolo pentru toate acele obiecte de lux.

El scotoceşte în bârlogul vânătorului de comori după cărţi, jurnale, documente, fotografii, fişiere din calculator şi orice înregistrare.

Musca a devastat deja biblioteca, aruncând pe podea, frunzărind, scuturând şi răsfoind sute şi sute de cărţi vechi, iar acum se îndreaptă spre birou, unde i s-a spus că s-ar fi sinucis profesorul.

Străbate încăperea până la cadrul ferestrei şi se apropie de draperia roşie şi groasă. Aprinde lanterna şi o îndreaptă spre birou, unde vede o lampă veche de alamă pe care o dă mai încolo. În lumina slabă, privirea i se opreşte mai întâi pe scaunul rotativ din lemn de nuc, apoi pe biroul victorian şi pe marea hartă de un roşu-închis formată de sângele împrăştiat pe suprafaţa bej a sugativei.

Îl trece un fior. Bezna în care este cufundată casa pare că-l încolţeşte. Că-l ameninţă.

Poc!

Musca se întoarce brusc spre uşă. „Să fie oare doar zgomotele obişnuite dintr-o clădire veche?“

Trosc!

Se întinde să apuce întrerupătorul lămpii. Se depărtează uşor de birou, furişându-se înapoi către uşă. Cu spatele lipit de zid, îşi doreşte ca inima să nu-i mai bată aşa tare.

Peste toate se aşterne tăcerea.

Apoi, din nou, un pârâit uşor de lemn.

Ştie exact de unde vine sunetul ăsta. În partea din spate a casei, podeaua e acoperită cu scânduri vechi, multe dintre ele deformate sau cu spaţii mari între ele. A văzut cu ochii lui când a intrat. Lasă rucsacul să-i alunece de pe umăr şi bagă o mână înăuntru. Degetele apucă strâns o mică rangă de fier, tocmai bună ca să spargă o uşă de serviciu şubredă sau ţeasta cuiva.

Mai trece o clipă.

Apoi alta.

Şi încă una.

Începe să se întrebe dacă este sau nu singur în casă. Sau dacă nu cumva cineva a intrat după el şi l-a observat. Dacă n-o fi sunat deja la poliţie. Musca nu mai suportă starea asta de nesiguranţă. Se scotoceşte prin buzunarele de la pantaloni şi găseşte bricheta. Dacă el nu descoperă nimic acuzator, măcar să se asigure că nimeni altcineva n-o face.

Se strecoară tiptil lângă birou, deschide încet de tot unul dintre sertare şi găseşte un top de hârtie A4 pentru xerox. Perfect. Rupe învelişul pachetului, îl face cocoloş şi ţine bricheta aprinsă şi nemişcată până când hârtia începe mai întâi să fumege, apoi se aprinde. O îndreaptă, asemenea unei torţe, către draperii. În întuneric, flăcările se înalţă biciuind aerul, iar Musca plimbă vâlvătaia de-a lungul draperiilor până când încep să ardă.

Materialul pârâie, creând o coloană de foc, un laviu de negru şi portocaliu. Musca face doi paşi înapoi. Un val de fum se înalţă în jurul său.

Când se întoarce, vede în prag silueta unui bărbat înalt.

O lumină puternică se aprinde şi se stinge imediat, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe întrerupător şi apoi l-ar fi stins la loc, iar silueta fantomatică trage brusc uşa spre ea, închizând-o. Musca scapă hârtia aprinsă şi aleargă spre uşa groasă de mahon. Cheia se învârteşte de două ori în broască.

E încolţit.

10

Gideon nu este un erou.

Era elev când s-a bătut pentru prima şi ultima oară – şi nu fusese decât o încăierare. Încasase câţiva pumni în faţă de la bătăuşul clasei şi se alesese cu nasul spart şi fără banii de cofetărie.

De-atunci, a crescut foarte mult. S-a făcut mare şi înţelept. Din Gideon cel de altădată au rămas doar genele, iar din cel de acum, doar anii

în care a exersat vâslitul la Cambridge. Dar, începând de la acel incident îngrozitor, Gideon a căpătat un simţ acut al pericolului şi a înţeles că o minte ageră e întotdeauna mai folositoare decât mâinile antrenate ale unui bătăuş.

Gideon a sunat deja la poliţie. Acum înaintează cu precauţie, cât mai tăcut posibil, ca să se asigure că nu a făcut vreo greşeală prostească.

Uşa de la birou este larg deschisă, iar lumina din hol cade exact pe o cheie enormă, aflată în broască. Văzându-l pe bărbatul dinăuntru cum dă foc draperiilor, Gideon plănuieşte pe loc să încuie uşa şi să-l lase închis acolo până la venirea poliţiştilor.

Dar acum se gândeşte dacă a procedat bine.

A închis pe cineva într-o cameră în flăcări, iar acum omul acela riscă să moară. Ei, şi ce? O parte a lui chiar îşi pune această întrebare. Şi *ce* dacă moare? Va duce cineva dorul unui individ atât de josnic încât intră ca să jefuiască locuinţa unui om mort când acesta nici nu s-a răcit bine?

Gideon descuie uşa.

Flăcările se înalţă cu vuiet când curenţii de aer pătrund în cameră. Gideon face câţiva paşi înapoi, acoperindu-şi cu braţele faţa pârjolită. Parcă s-ar fi lovit de un zid de lichid topit, portocaliu, din care o formă neagră se năpusteşte asupra lui, izbindu-l de peretele din spate. Tot corpul îi este zguduit în urma impactului. Curând, primeşte şi un pumn zdravăn peste obrazul stâng. Un genunchi îl loveşte între picioare. Se încovoaie de durere. Primeşte un bocanc în plină figură.

Întins pe podea, mai mult mort decât viu, respiră greu şi are buzele sângerânde. Ultimul lucru pe care îl vede înainte ca ameţeala să-l înghită ca un vârtej este valul gigantic de flăcări şi fum care se rostogoleşte către el.

11

Musca fuge mâncând pământul pe gazonul din spatele conacului, cu inima gata să-i spargă pieptul. Peste zgomotul produs de flăcări, aude sirena – pare să fie doar o maşină. E trecut de miezul nopţii, şi ştie că poliţia nu va mobiliza cine ştie ce forţe. Probabil a fost trimis un singur echipaj format din maximum doi poliţişti.

Cu toate acestea, a fost înţelept din partea lui să parcheze pe o alee aflată mult în spatele proprietăţii. Pe gazon nu întâlneşte nici un obstacol, aşa că, nu peste mult timp, iese din bătaia luminilor orbitoare. Are totuşi o mare problemă: întunericul este total şi nu reuşeşte să găsească fix acea

porţiune de zid pe care s-a căţărat ca să intre, locul de la care ar şti precis cum să se întoarcă la maşină.

Calcă greşit când trece pe lângă o tufă înaltă de trandafiri, împiedicându-se de tulpinile lor groase, şi mai că dă cu nasul de pământ, poticnindu-se de un muşuroi de cârtiţă uriaş. Până la urmă, găseşte acel reper vizual care-i spune pe unde să o ia: o seră, cu partea de jos făcută din cărămidă, iar acoperişul, din lemn masiv şi geamuri termopan. Face treisprezece paşi de-a lungul zidului şi găseşte locul pe unde trebuie să se caţăre.

Dar are o mare problemă.

Când intrase în grădină, se urcase într-un copăcel aflat de cealaltă parte a zidului. Nu-i fusese greu să sară de la trei metri şi jumătate înălţime: are peste un metru optzeci, aşa că a putut să-şi arunce sacul peste zid, să se agaţe cu mâinile de marginea gardului şi apoi să alunece în partea cealaltă.

Acum nu mai poate trece dincolo.

Oricât de sus ar sări sau chiar dacă şi-ar lua avânt şi apoi ar sări, tot nu ar ajunge cu mâinile aproape de marginea zidului. Musca îşi pune rucsacul jos şi caută înnebunit ceva pe care să se poată urca: o cutie veche pentru bălegar, poate vreo cazma sau măcar o furcă pe care s-o sprijine de gard. Ar fi un adevărat noroc să dea peste o scară.

Nu găseşte nimic.

Trage cu coada ochiului spre gazonul întunecat: flăcările au ieşit deja în afara casei. Poliţiştii par foarte ocupaţi. Se linişteşte. Are timp să găsească o soluţie fără să facă greşeli.

Sera.

Zgâlţâie uşa. E închisă. Prin fereastră, vede rafturile din lemn pe care sunt aşezate plantele. Unul dintre rafturile alea ar fi numai bun. Se întoarce repede la rucsac şi, tot scotocind, îşi dă seama că a uitat ranga în biroul bătrânului. N-are importanţă. Puţină forţă va fi de-ajuns.

Musca se dă puţin înapoi, după care înfige tocul bocancului, prin geam, spulberând cerceveaua din lemn de esenţă tare. Smuceşte uşa ca s-o deschidă şi se strecoară înăuntru.

Are dreptate, rafturile sunt tocmai bune. Scoate unul dintre ele din pământ. E înfipt bine, aşa că zeci de roşii se rostogolesc pe pământ, când încearcă să îl scoată de la locul lui. Se uită iar spre casă.

Ai zice că cineva a suspendat în întuneric o minge săltăreaţă de lumină. Lumina unei torţe aprinse. Un poliţist cu o lanternă inspectează grădina, îndreptându-se în grabă către el.

Musca a mai ucis şi e gata să ucidă iar, la nevoie. Se face nevăzut

în stânga luminii şi ia de pe jos o piatră grea din interiorul serei.

— Opreşte-te! Poliţia!

Zâmbeşte văzând cum lumina se grăbeşte către locul de unde vine zgomotul. Câteva secunde mai târziu, el este în spatele fasciculului de lumină, iar poliţistul zace pe jos inconştient.

Musca se întoarce la planşa de lemn şi o sprijină de zidul ce înconjoară grădina.

Douăzeci de secunde mai târziu, s-a făcut nevăzut.

12

Megan e atentă la fetiţa ei de patru ani, care are nasul înfundat şi respiră greu. La fiecare jumătate de oră, se trezeşte şi pune mâna pe capul copilului. Sammy are temperatură mare. Pentru a opta oară în acea noapte, Megan umezeşte un prosop de faţă şi îl pune cu grijă pe fruntea fiicei ei.

Îi sună telefonul mobil. Soneria o scoate brusc dintr-o stare de moţăială, şi înşfacă repede telefonul de frică să n-o trezească pe Sammy.

— Inspector de poliţie Baker.

— Doamnă inspector, sunt Jack Bentley de la dispecerat.

— Stai puţin, şuşoteşte ea în timp ce coboară din pat. O secundă, te rog. Reuşeşte să se dea jos fără să facă zgomot. OK, continuă…

— Tocmai am avut un incident pe o proprietate din Tollard Royal, ofiţerul de serviciu m-a rugat să vă sun.

— Cam departe de zona mea de acţiune, Jack.

Aruncă o privire pe coridor. Mama ei stă în cadrul uşii de la dormitor, furioasă.

— Ştiu asta, doamnă. A avut loc un incendiu într-una dintre casele acelea mari de acolo. Şi o spargere, după cum scrie în raport. Un ofiţer de poliţie a fost atacat de infractor înainte ca acesta să fugă de la locul faptei.

— Şi trebuia să mă suni la ora asta ca să-mi comunici?

— E vorba despre un civil pe care l-au transportat la spital. Au găsit asupra lui cartea dumneavoastră de vizită.

Megan îi întoarse spatele mamei ei, ca să nu-i mai vadă privirea acuzatoare.

— Ştii cum îl cheamă? Sau cum arată?

— Nu am nici o descriere fizică, dar avem un indiciu, o maşină parcată în faţa casei, un model vechi de Audi A4. E înregistrat pe numele unui anume Gideon Chase din Cambridge.

Megan e sigură că ştie despre cine e vorba, dar pune totuşi

întrebarea:

— Cine este proprietarul casei?

Îl aude pe Bentley cum tastează căutând informaţia pe care i-a cerut-o.

— Proprietatea e pe numele lui Nathaniel Chase. Pe listele electorale apare că locuieşte singur.

— *Apărea*… Cred că bărbatul pe care l-au dus la spital este fiul lui. M-am întâlnit cu el acum câteva ore. A venit până aici deoarece l-am sunat eu să-l anunţ că tatăl lui a murit.

— Bietul om… Nu se poate spune că asta a fost ziua lui norocoasă. Lui Bentley îi cade, în sfârşit, fisa. E vorba despre profesorul acela care s-a sinucis?

— Exact.

— În orice caz, doi ofiţeri de poliţie s-au prezentat la locul faptei: sergenţii Robin Featherby şi Alan Jones. Jones primeşte îngrijiri pentru că a fost rănit la gât, iar Featherby m-a rugat să sun şi să vă informez. A spus că îşi cere scuze că vă deranjează la o oră atât de nepotrivită, dar a preferat să vă comunic acum decât să ţipaţi la el mâine.

— S-a gândit bine. Mulţumesc, Jack. Noapte bună!

Închide telefonul exact când mama ei intră în dormitor să vadă cum se simte Sammy. Vor avea iar o ceartă. Pur şi simplu, e sigură că asta urmează. Pentru a evita acest lucru, preferă să fugă la parter ca să facă un ceai.

În timp ce pune ibricul cu apă la fiert, îşi aminteşte de scurta întrevedere cu Gideon şi de scrisoarea aceea ciudată şi tulburătoare pe care i-o lăsase tatăl lui. Nu poate crede că incidentul de la Tollard Royal a fost doar o spargere care n-a decurs bine.

Nici în ruptul capului.

13

Marţi, 15 iunie
Salisbury

Când Gideon deschide ochii, e deja dimineaţă, şi are impresia că e acasă, în patul lui. Într-o secundă, îşi dă seama cât de rău se înşală. E la spital. Îşi aminteşte de incendiul şi de spargerea de la casa tatălui său, dar şi de doctorii de la spitalul din Salisbury care au insistat ca el să rămână peste noapte „pentru investigaţii“.

Se străduieşte să se ridice în capul oaselor când asistenta Suzie Willoughby, cu ţinuta ei care impune respect, îşi face apariţia în salon.

— Aşadar, v-aţi trezit. Cum vă simţiţi?

Gideon îşi duce mâinile la cap, care pare să protesteze pulsând.

— Groaznic.

Suzie ridică un tabel, desprinzându-l de pe bara de jos a patului, citeşte în el şi se uită la Gideon cu mai multă atenţie.

— Aveţi un cucui, o buză spartă şi o tăietură urâtă pe obrazul stâng, dar radiografia nu arată oase rupte.

— Adică ar trebui să-i mulţumesc lui Dumnezeu că am scăpat doar cu atât.

— Cam aşa ceva. Se uită la faţa lui tăiată. E mai puţin umflată decât ieri, dar poate nu ar fi rău să punem vreo două copci.

— O să fiu OK, îmi revin repede.

Asistenta îşi dă seama că are de-a face cu un fricos.

— Nu doare. Nu cum dureau altădată. Aţi făcut recent vreun vaccin antitetanos?

— N-am mai făcut din copilărie.

— Atunci, o să vă facem un vaccin şi nişte analize de sânge, să fim siguri că nu aveţi vreo infecţie. Mai bine să previi decât să tratezi. Vă doare în gât?

Gideon se simte de parcă s-ar fi întors în copilărie, în vremea când stătea la internat şi era mereu verificat de către soră ca nu cumva să sară peste lecţii.

— Sunt puţin răguşit, dar mă simt bine. De fapt, cred că n-am nimic şi că pot pleca acasă. Dacă se poate…

Ea îi aruncă o privire care spune clar că nu se putea.

— Doctorul trebuie să apară în maximum douăzeci de minute. Vă va face o examinare de rutină şi, dacă totul este în ordine, vă va da drumul acasă. Asistenta se agită cu aranjatul păturilor subţiri. O să vă aduc imediat ceva împotriva durerii de cap şi nişte apă pentru gât. Cel mai bine este să beţi tone de apă. Spală tot sistemul. Incendiul în care aţi fost prins a degajat mult fum, pe care l-aţi aspirat în plămâni. Probabil o să vă simţiţi gâtul foarte inflamat pentru câteva zile şi veţi tuşi mult.

Gideon încuviinţează din cap recunoscător:

— Mersi.

În timp ce asistenta iese din salon legănându-se, Gideon se gândeşte la ce i-a spus Suzie. *Incendiul*. Dintr-odată, îşi aminteşte tot ce s-a întâmplat: intrusul din biroul tatălui său, draperiile aprinse, lupta de pe coridor.

Asistenta se întoarce cu o cană de plastic cu apă şi două tuburi mici de medicamente.

— Aveţi reacţii alergice la paracetamol sau la ibuprofen?

— Nu.

Suzie scutură tubul până când ies două pastile de paracetamol.

— Luaţi-le pe acestea, şi, dacă nu îşi fac efectul, doctorul vă va da ceva mai puternic.

E nevoit să bea toată apa ca să le poată lua. Vicky, fosta, era capabilă să înghită dintr-odată pastilele, orice tip de pastile, fără să ia măcar o gură de apă, în timp ce el trebuie să dea jumătate din Tamisa pe gât ca să reuşească să înghită o biată pastilă. Ce ciudat că se gândeşte la ea tocmai astăzi. Trebuie să fie din cauza loviturii puternice la cap. S-au despărţit de mai bine de un an. „Regina Vic“ s-a întors la Edinburgh după ce şi-a terminat doctoratul, aşa cum l-a ameninţat mereu că avea să facă, iar separarea le-a arătat amândurora că era timpul ca fiecare să-şi vadă de viaţa lui. „Păcat“, îşi spuse Gideon. Sunt momente când încă îi mai este dor de ea. Ca acum.

Sora Willoughby pare să şovăiască.

— Credeţi că sunteţi în stare să primiţi o vizită?

După voce, ai zice că-şi cere scuze că pune o astfel de întrebare. Gideon nu ştie ce să-i răspundă.

— Ce fel de vizită?

— Poliţia. O doamnă inspector de poliţie tocmai a venit la recepţie. Ochii lui Suzie licăresc pentru o clipă ca ai unui drăcuşor. Nu sunteţi obligat să o primiţi dacă nu vă simţiţi în stare. Pot să pun pe cineva să-i ceară să plece.

— Nu, e în ordine. O voi primi. Mersi.

Simte cum capul îi pulsează, în semn de protest. E de la sine înţeles că nu în compania unei femei ca Megan Baker şi-ar dori să fie acum.

14

Membrii Cercului Interior se adună într-una dintre camerele mărginaşe ale Sanctuarului. Un inel foarte mare format din lumânări din cea mai pură ceară de albine învăluie într-o lumină spectrală adunarea extraordinară convocată de Gardian.

Musca stă în picioare în mijlocul adunării, iar eşecul pare să-i atârne ca o piatră legată de gât.

— Ai dat greş! Vocea lui Draco sună ca un tun, lovindu-se de golurile din zidurile de piatră. I-ai dezamăgit pe fraţii tăi, ai dezamăgit Breasla noastră şi ai pus în pericol tot ce apărăm noi.

Musca ştie că e mai bine să nu protesteze.

Vocea lui Draco devine şi mai nemiloasă:

— De dragul fraţilor noştri, mai spune o dată ce „cadouri“ le-ai oferit poliţiştilor.

Musca repetă privind în gol:

— O geantă cu scule. În ea erau o rangă de fier, o şurubelniţă, un ciocan, o bandă adezivă izolantă, foarfeci pentru tăiat sârmă…

Draco îl întrerupe:

— Şi suficiente probe ADN ca să fii condamnat pentru furt şi intrare prin efracţie, incendiere premeditată şi tentativă de omor.

— Dar nu-i poate conduce la mine.

— Deocamdată.

— Nu am cazier, protestează Musca. Amprentele mele digitale sau cele genetice nu există în vreo bază de date.

Draco îi trage o palmă peste faţă.

— Nu fi insolent după ce ţi-ai dovedit incompetenţa. Acordă-mi respectul cuvenit unui Gardian al Cercului Interior.

Musca îşi duce mâna la obrazul care-l ustură.

— Îmi cer iertare.

Draco cercetează cu privirea camera întunecată.

— Grus, putem face în aşa fel încât proba aceasta să dispară?

— Adică să o facem pierdută?

Draco dă aprobator din cap.

— Nu încă. Mai e şi mica problemă a poliţistului pe care l-a atacat. Dar, după ce lăsăm să mai treacă puţin timp, da, e posibil. Sunt sigur că se poate.

— Bine. Se întoarce iar către Musca. Ţi-a văzut careva faţa?

— Poliţistul nu m-a văzut, era întuneric. Dar sunt sigur că fiul bătrânului m-a văzut.

Draco lansează o întrebare către întreaga adunare:

— Ştim cumva *cum* se simte şi *unde* se află?

Cel mai scund dintre ei, un frate roşcat, cunoscut sub numele de Fornax, îi răspunde:

— Este într-un spital din Salisbury, ţinut sub supraveghere peste noapte, fără răni grave. Mâine i se va drumul, poate chiar astăzi, mai pe seară.

Grus ia cuvântul, vorbind calm şi moderat:

— Observatorii vor fi cu ochii pe el imediat ce iese din spital.

— Bun.

Draco mai are o întrebare pentru Musca.

— Ca să fim bine înţeleşi, spui că nu ai găsit nimic în casă care poate atrage atenţia lumii asupra noastră?

— Nimic. Am căutat în toate camerele. Şi la parter, şi la etaj. Am dat peste sute, poate mii de cărţi, dar nici o înregistrare, nici un document şi nici o scrisoare care să facă referire la Sacrosancte sau la Breasla noastră.

Grus ia din nou cuvântul:

— Poate ne-a rămas loial până la sfârşit.

Draco nu crede asta nici în ruptul capului.

— Ştim cât de mult ţineai la fratele mort, dar cred că te-ai înşelat în ceea ce-l priveşte. Sinuciderea lui este mai mult decât prematură. Este un gest egoist şi care poate provoca un adevărat dezastru. Ştia care ne sunt planurile şi ce aşteptări aveam de la el. Gardianul îşi îndreaptă iar atenţia spre Musca. Eşti absolut sigur că nu există nimic în acea casă care face vreo referire la noi şi la Breaslă?

— Dacă exista ceva, acum sigur nu mai e. Sunt convins că focul a distrus tot ce se afla în birou.

Mânia şi îngrijorarea lui Draco încep să se înmoaie. Poate greşeala cu sacul de unelte uitat este preţul pe care trebuie să-l plătească ei toţi pentru focul purificator ce va proteja secretele Breslei. Dar rămâne de rezolvat o problemă şi mai gravă. Nathaniel Chase juca un rol foarte important în destinul Breslei, ocupând un loc de seamă în a doua fază a ritualului.

Acum, că el nu mai este, cineva trebuie să-şi asume acest rol.

Şi asta, rapid.

15

Megan Baker îşi netezeşte fusta până la genunchi de la costumul gri-închis şi se aşază pe scaunul inconfortabil de lângă patul lui Gideon.

— Aşadar, pentru numele lui Dumnezeu, ce vi s-a întâmplat?

— Mă tem că nu-mi amintesc prea multe.

Megan îi aruncă o privire asistentei, care acum stă în picioare lângă ea.

— Există în clădirea asta un loc mai izolat? Vreo cameră unde putem vorbi în linişte?

Asistenta se gândeşte o secundă.

— Este o cameră de consultaţii la capătul coridorului, zice ea indicând direcţia cu mâna. Puteţi merge acolo. Întoarceţi plăcuţa de pe uşă ca să nu fiţi deranjaţi.

Megan se uită la Gideon.

— Credeţi că puteţi merge pe propriile picioare?

Gideon se ridică şi mai mult pe perne.

— Sigur, n-am nimic.

Îşi trage încet picioarele de sub pătură şi le coboară dincolo de marginea patului, după ce are grijă ca pijamalele de la spital să nu lase să se vadă mai mult decât se cuvine.

— Scuzaţi ţinuta, vă rog.

Şi arată spre pantalonii dungaţi şi decoloraţi care se termină mult deasupra gleznei.

Intră amândoi în camera de consultaţii. Megan întoarce plăcuţa pe partea pe care scrie „Ocupat", închide uşa şi trage două scaune, unul de sub un birou.

— Aşa, ia spuneţi, ce s-a întâmplat după ce aţi plecat de la secţie?

Gideon se simte jenat de prostia lui.

— Nu m-am gândit dinainte la tot ce ar fi trebuit să fac. Abia după ce am plecat mi-am dat seama că nu am unde să stau peste noapte. Mi s-a părut o idee bună să mă duc la casa tatălui meu şi să dorm acolo. Presupun că, la nivel inconştient, eram atras de locul acela.

— Mi se pare destul de firesc.

— Da, posibil. Cum spuneam… Uşa din spate fusese spartă, aşa că am sunat la poliţie şi m-am dus să arunc o privire înăuntru.

Megan se aşază picior peste picior.

— Ar fi trebuit să aşteptaţi sosirea poliţiştilor. Nu v-au cerut să aşteptaţi?

El nu îşi aminteşte dacă i-au spus lucrul acesta sau nu, dar nu vrea să creeze nimănui neplăceri:

— Ba cred că mi-au spus. Dar am vrut doar să arunc o privire înăuntru, să fiu sigur că nu i-am pus pe drumuri de pomană.

— Ceea ce, evident, nu a fost cazul.

— Exact. Apoi, l-am văzut pe acel bărbat în biroul tatălui meu. Se pregătea să dea foc încăperii.

— Cum? Spuneţi-mi mai exact ce făcea.

În mintea arheologului, imaginea este foarte clară.

— Avea în mână, în mâna stângă, mai multe hârtii, pe care le-a aprins cu o brichetă. Una din acelea ieftine.

— O brichetă obişnuită deci. Gen Bic?

— Ceva de genul ăsta. A aprins hârtiile, apoi a dat foc draperiilor şi se pregătea să incendieze şi biroul…

— Când aţi intrat dumneavoastră şi l-aţi oprit.

— Nu, nu tocmai. Mai întâi, am tras de uşă şi l-am închis înăuntru cu cheia. Apoi, mi-am dat seama că trebuia să-l las să iasă, altfel ar fi murit ars.

— Altcineva ar fi fost poate tentat să-l lase acolo.

— Şi eu am fost.

— E bine că n-aţi făcut-o. Dacă l-aţi fi lăsat acolo, în dimineaţa asta aş fi venit să vă citesc acuzaţia de crimă.

— Ştiu.

Megan se uită lung la Gideon. Omul e profesor universitar, nu boxer. Genul acela de bărbat care pare destul de înalt şi de bine făcut ca să se descurce într-o bătaie, dar care, evident, n-a învăţat niciodată cum să se bată.

— Aşadar, aţi deschis uşa, şi imediat a sărit să vă atace?

— Exact. M-a împins la o parte din calea lui, iar eu l-am apucat de mijloc, ştiţi, ca la rugby… Doar că nu l-am trântit la pământ, iar el a început să dea cu pumnii şi cu picioarele.

Megan se uită atent la vânătaie. E ciudată.

— V-a tăiat destul de urât la obraz. După cum arată, aş zice că purta ceva la mâna dreaptă, poate vreun inel cu sigiliu.

— Nu am putut observa, am simţit doar durerea.

— Îmi imaginez, zice ea, ridicându-şi geanta lăsată pe jos. Vă supăraţi dacă fac o poză tăieturii ? Conturul este foarte vizibil.

— Nu, e OK.

Megan trage uşor husa de pe micuţul aparat de fotografiat Cyber-shot[4] pe care îl poartă tot timpul cu ea, apoi îl orbeşte de-a dreptul cu lumina bliţului.

— Scuze, spune ea dindărătul obiectivului, încă una şi gata.

Gideon mai vede o dată lumina puternică şi, imediat după aceea, aude clicul care indică închiderea aparatului.

— S-ar putea să vrem ca Biroul de Investigaţii Criminalistice să se uite la pozele astea. Megan lasă aparatul să cadă înapoi în geantă. Dacă-l găsim pe tipul care v-a lovit, cu siguranţă va fi arestat pentru atac, intrare prin efracţie, furt şi incendiere cu premeditare. Cu aşa capete de acuzare, ar putea sta vreme îndelungată după gratii.

— Ar putea?

— Da, mă tem că nu e sigur. Justiţia engleză se poate lăsa

impresionată de orice poveste lacrimogenă despre cum acuzatul făcea pipi în pat când era mic, deoarece avea un tată alcoolic sau ceva de genul ăsta. Se numesc circumstanţe atenuante, şi se ţine cont de ele. Aţi reuşit să-i vedeţi faţa?

Pe chipul lui Gideon se poate citi dezamăgirea.

— Nu, mă tem că nu. Totul s-a petrecut extrem de repede şi era foarte întuneric.

Megan are o diplomă de psiholog şi a lucrat doi ani ca adjuncta unuia dintre cei mai mari psihologi criminalişti britanici. Poate recunoaşte o minciună încă dinainte de a fi spusă. Se încruntă, încercând să pară foarte confuză.

— Chiar nu reuşesc să înţeleg. Aţi văzut foarte clar ce tip de brichetă ţinea în mână, dar nu i-aţi văzut faţa?

Gideon este vizibil stânjenit.

— Nu ştiu cum se face. Presupun că privirea mi-a fost atrasă de flacăra brichetei.

— Desigur, se poate. Dar a mai fost şi lumina de la hârtiile aprinse pe care le ţinea în mână şi de la draperiile care ardeau. Nu i-aţi aruncat măcar o privire, atât cât să-l puteţi descrie fie şi aproximativ?

Gideon ridică din umeri.

— Nu, îmi pare rău.

— Domnule Chase, vreau să vă ajut. Dar va trebui să aveţi încredere în mine.

Gideon pare surprins.

— Dar am încredere. De ce n-aş avea?

Megan se face că nu aude întrebarea.

— Sunteţi sigur că nu ne puteţi da nici un fel de informaţii despre acel bărbat? Cât era de înalt, ce greutate aproximaţi că avea, culoarea părului, orice vă puteţi aminti?

Gideon mai că simte cum Megan îl sfredeleşte cu privirea, dar tot nu poate încă să-i spună că ştie exact cum arată individul. Nici că are chiar şi o fotografie a lui, prinsă repede cu telefonul mobil, cu câteva secunde înainte de a-i închide uşa. E clar că bărbatul din casa tatălui său are o legătură cu secretele de care era înconjurat Nathaniel, iar Gideon intenţionează să afle cu mult înaintea poliţiei care erau aceste secrete.

Megan tot aşteaptă un răspuns. El clatină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta.

Ea îi aruncă un zâmbet atât de strălucitor, încât Gideon aproape că se înspăimântă.

— Veţi putea, spune ea cu un ton care-l îngheaţă. Credeţi-mă, veţi

putea.

16

Stonehenge

A proteja preţioasele pietre ale monumentului înseamnă, în primul rând, a-i împiedica pe oameni să se caţăre pe ele sau să le strice forma prin diferite acte de vandalism. Organizaţia English Heritage a pus la punct mai multe metode de conservare a celebrului sit, ridicând garduri de nuiele, montând bariere de trecere, cordoane de oprire şi permiţând accesul liber al oamenilor în apropierea străvechilor vestigii doar cu anumite ocazii sau cu permisiune scrisă din partea autorităţilor.

Organizaţia primeşte finanţare de la guvern şi îşi îndeplineşte misiunea cu profesionalism, dar habar nu are cât de fideli acestei misiuni sunt unii dintre membrii personalului de securitate angajaţi de către ea. Oameni ca Sean Grabb sunt membrii devotaţi ce fac parte din rândul Discipolilor Sacrosanctelor. Cu mult după terminarea programului plătit, ei continuă să păzească locul.

La treizeci şi cinci de ani, Grabb este unul dintre acei bărbaţi veşnic puşi pe treabă, uşor supraponderali, gata tot timpul să rezolve o problemă şi care nu se zgârcesc cu laudele adresate celor care muncesc pentru ei. Grabb conduce o echipă de Observatori care păzesc Stonehenge în permanenţă. La trei sute şaizeci de grade. Douăzeci şi patru de ore pe zi. Şapte zile pe săptămână. Trei sute şaizeci şi cinci de zile pe an.

El şi Observatorii din subordinea sa nu se întrerup nici un moment din observare. O parte din această sarcină este îndeplinită în mod public, lucrând pe bani, în mai multe ture, pentru Heritage, cealaltă parte petrecându-se pe furiş, cu ajutorul unor camere minuscule de luat vederi, dirijate de la distanţă şi plasate strategic în jurul monumentului.

Grabb este Observator de zece ani. Cunoscut în cadrul Breslei ca Şarpele, el a luat-o pe urmele tatălui său, ale bunicului şi ale tuturor strămoşilor lui bărbaţi pe linie paternă. Alături de el, astăzi se află Lee Johns, noul recrut de numai douăzeci şi cinci de ani, gata să facă parte, oficial, din ierarhia sacră a Breslei. Lee este înalt şi slab, plin de coşuri, cu tenul uscat şi, când nu este la serviciu, poartă nişte blugi soioşi şi tricouri de rocker. Nu e un tip prea inteligent, şi a avut deja de înfruntat o serie de probleme legate de consumul de droguri şi de lipsa unei locuinţe. La douăzeci de ani şi-un pic, societatea îl catalogase deja drept „scandalagiu

eco-hipiot“. O vreme, a căutat să-şi rezolve frământările vârstei preferând compania altor protestatari şi agitatori, dar nu a reuşit niciodată să se adapteze.

Viaţa lui a început să capete un rost abia în ziua când s-a abătut pe la Stonehenge, în drumul lui spre Glastonbury, unde spera să facă rost de nişte haine ieftine şi să strângă eventual ceva bănuţi vânzând cantităţi mici de droguri. Dar n-a mai ajuns niciodată la festivalul de muzică. Lumina de la solstiţiu era atât de frumoasă, încât i-a tăiat răsuflarea, şi nu a mai avut puterea să iasă din mijlocul monumentului. Aşa s-a întâmplat. A rămas să ajute la curăţarea locului, oferindu-se voluntar pentru orice activitate care avea legătură cu pietrele magice.

Lee lucrează cu Sean de mai bine de trei ani, iar relaţia lor pare una de tipul maestru – ucenic. Sean este sponsorul lui Lee şi îi oferă acestuia mostre din înţelepciunea lui cu aceeaşi dărnicie cu care îi oferă din ceaiul maro, noroios, pe care îl ia zilnic la el în nelipsitul lui termos. De fiecare dată când sunt amândoi de serviciu, Sean îşi chestionează protejatul, străduindu-se să se asigure că este pregătit pentru a fi primit în cercul restrâns al Discipolilor.

— Întrebarea numărul unu… Grabb se uită la elevul său cu acea căutătură care spune „Fii atent la mine!“. Ce sunt pietrele şi ce reprezintă ele pentru orice membru al Breslei?

Johns rânjeşte. Ce întrebare simplă!

— Pietrele sunt Sacrosanctele noastre. Ele stau la originea întregii energii de pe Pământ. Ele sunt protectorii noştri, ocrotitorii noştri şi forţa care ne guvernează viaţa.

Ca recompensă, Grabb toarnă un pic de ceai în cana lui Lee, pe care e desenat un cerc maro.

— Bun. Şi *de ce* ne binecuvântează Sacrosanctele cu asemenea daruri?

Johns leagănă un pic elixirul negru în timp ce stau amândoi sprijiniţi de bariera de la intrarea în parcare.

— Pentru că noi suntem Discipolii Sacrosanctelor, urmaşii celor care au aşezat în acest loc preamăreţele pietre cu mii de ani în urmă. Oasele şi sângele strămoşilor noştri le hrănesc pe Sacrosancte din locurile lor de odihnă veşnică, aşa cum şi rămăşiţele noastre le vor urma într-o bună zi, desăvârşind cercul.

Din ceaşca de inox a termosului se ridică aburi. Grabb soarbe cu înghiţituri mici din ceaiul fierbinte şi continuă cu întrebările:

— Şi *în ce fel* ne binecuvântează Sacrosanctele?

— Dându-ne din energia lor spirituală. Ne-o transmit prin

intermediul pietrelor, iar această binecuvântare ne fereşte de ravagiile provocate de diferite boli sau de umilinţele sărăciei.

Grabb este mulţumit. Elevul său şi-a învăţat lecţia, ceea ce îl face pe profesor să fie mai prietenos cu el. Îi mai toarnă nişte ceai în cană.

— Şi ce aşteaptă, în schimb, Sacrosanctele de la noi?

— Respect, spune cu multă sinceritate Johns. Trebuie să le recunoaştem autoritatea, să le respectăm, să credem în ele şi să urmăm învăţăturile pe care ni le transmit prin oracolul desemnat chiar de către ele, adică prin Maestrul Cercului.

— Aşa e, Lee. Adu-ţi aminte mereu cine sunt cei care vor să ne fure moştenirea. Adu-ţi aminte de catolici şi de poruncile lor scrise în piatră despre care susţin că sunt transmise posterităţii de către Dumnezeu însuşi. Au născocit povestea asta la două mii de ani după ce Sacrosanctele fuseseră aşezate aici, în Anglia.

Lee dă aprobator din cap. Înţelege. Nu trebuie să fie atras sau să se lase sedus de alte religii, de sisteme false de credinţă, care şi-au construit palate imense, aurite, strălucitoare, pentru a-l adora pe Dumnezeu, dar care colectează săptămânal bani de la enoriaşi, creându-şi propriile bănci sau state.

— Sean, zice el, dorind să primească noi asigurări, eu ştiu că arborele tău genealogic se poate înălţa până la marii oameni care au adus aici pietrele albastre şi blocurile de piatră. Înţeleg acum de ce meriţi binecuvântarea şi protecţia Sacrosanctelor, dar ce se întâmplă cu oameni ca mine? Noi suntem din afara acestui neam. Noi nu suntem de pe-aici.

Grabb îşi dă seama că Lee se simte nesigur; e ceva tipic lui.

— Noi toţi suntem *de pe-aici*, prietene. Cu cinci mii de ani în urmă, populaţia insulelor britanice era puţin numeroasă. Dacă am trăi în acele vremuri de demult, probabil noi doi am fi fraţi. Sau veri, în cel mai rău caz.

Lui Johns îi place o astfel de idee. Unde mai pui că e şi cât se poate de logică. Până şi creştinii cred în Adam şi Eva şi în acel moment când primii oameni au făcut sex, dând naştere întregii omeniri. Sau ceva de genul ăsta, nu-şi aminteşte prea bine. El şi Sean fraţi – chiar îi place.

— Te descurci foarte bine, Lee.

Grabb cuprinde cu un braţ umerii scheletici ai tânărului, arătându-i cât de mândru este de el.

În realitate, Grabb este mai degrabă îngrijorat. Îngrijorat pentru că nu ştie cum va face protejatul său faţă ororilor misiunii ce îi va fi încredinţată.

17

Spre seară, după un vaccin antitetanos şi după ceea ce lui i s-a părut o recoltare inutilă de sânge, lui Gideon i se dă drumul din spital. Singurul lucru bun în povestea asta este că inspectoarea de poliţie reuşise să pună mâna pe cheile de la casa tatălui său şi să i le dea înainte să i se facă externarea.

Pe măsură ce se apropie de casă, din taxiul care îl luase de la spital Gideon poate vedea că pagubele sunt foarte serioase. Maşinile pompierilor au făcut praf gazonul, iar urmele de fum au acoperit acea parte a casei într-un soi de giulgiu negru. Căldura incendiului a spulberat ferestrele, care au fost deja acoperite cu nişte scânduri de lemn, iar faţada din cărămidă a crăpat de sus până jos.

Doar că acum lui Gideon nu-i pasă de toate acestea. Pentru el, locuinţa tatălui său încă nu reprezintă altceva decât cărămizi şi mortar. Abia când pătrunde în casă prin uşile monumentale de la intrare, simte o tristeţe bruscă.

La moartea mamei lui, Gideon a fost înnebunit de durere. Evenimentul l-a transformat, din individul încrezător în forţele proprii şi extrovertit, care crede în oameni şi în locul lui din această lume, într-o persoană îngrijorător de introvertită şi extrem de suspicioasă. Moartea tatălui aduce cu sine o altă schimbare. Nu ştie prea bine ce are să se întâmple cu el, dar simte că se va schimba ceva. Simte cum înăuntrul lui se amestecă furia, frustrarea, resentimentele, precum şi senzaţia vagă că i s-a făcut o nedreptate. Un cocktail ce îi va modifica definitiv structura personalităţii.

Gideon cutreieră prin casa mare şi goală, singur, aşa cum este în lumea asta. Nu are fraţi sau surori, nu mai are bunici. Nu are copii. El este ultimul reprezentant al familiei Chase. Ce va face cu timpul care i-a mai rămas de trăit va fi hotărâtor atât pentru modul în care va fi privit el de lume, cât şi pentru întregul neam Chase.

Îşi lasă haina în hol, urcă scara impunătoare care duce la primul etaj şi străbate palierul larg şi lung, căutând un loc unde să se poată spăla şi odihni puţin.

Este evident că vila nu fusese echipată conform standardelor moderne de confort nici la patru sute de ani de la construirea ei. Trebuie să coste o avere să încălzeşti camerele mari, cu tavane înalte. Se pare că tatăl lui a locuit, de fapt, doar în două încăperi, ceea ce nu este de mirare. E curent, din cauză că ferestrele nu sunt etanşe şi trebuie înlocuite. Aproape toţi pereţii sunt coşcoviţi, din cauza igrasiei. Pardoseala scârţâie mai rău

decât puntea unei corăbii zgâlţâite de furtună, şi trebuie să fie mai bine de cincizeci de ani de când casa n-a mai văzut o zugrăveală mai de Doamne-ajută.

Dormitorul tatălui său este cel mai mic dintre toate şi îi provoacă cel mai ciudat sentiment. Este un spaţiu ticsit cu vid. Lucrurile bătrânului sunt aruncate peste tot, dar au devenit depersonalizate, ca şi cum ar fi fost lovite de un nor radioactiv care a şters orice urmă.

O grămadă de cărţi sunt puse una peste alta lângă pat. Lângă ele, o cană albă, cu puţin ceai rămas pe fundul ei şi cu o pojghiţă de mucegai deasupra. Gideon presupune că e ultima ceaşcă de ceai pe care tatăl lui a băut-o în dimineaţa dinaintea sinuciderii sau cu o seară înainte.

Cuvertura e trasă pe o parte a patului dublu, înalt, cu numeroase decoraţiuni din lemn. Adâncitura din somiera veche, pe arcuri, aşternutul în nuanţe de gri, perna umplută cu pene, boţită şi ea, indică exact locul unde a dormit Nathaniel. Cealaltă parte a patului este neatinsă. Gideon simte o mare tristeţe: în ciuda inteligenţei sale legendare şi a bogăţiei de necontestat, tatăl lui a trăit ca un intrus şi a murit singur.

Aruncă o ultimă privire prin dormitorul micuţ şi observă ceea ce a rămas din firul unui vechi clopoţel, agăţat deasupra uşii, o moştenire de pe vremea când camera era ocupată de vreo doică sau de vreun majordom, care dormeau aici, putând fi însă oricând chemaţi de către stăpânul casei. Îşi aminteşte de o excursie făcută în copilărie, într-un weekend ploios, în care au vizitat o casă aflată în grija celor de la Patrimoniul Naţional, şi de unicul comentariu al ghidului pe care el îl considerase interesant: casa, spusese acesta, era înţesată de pasaje secrete, construite pentru ca servitorii să poată ajunge repede şi discret de la etaj la parter şi invers.

Gideon se întreabă dacă nu cumva şi casa tatălui său este la fel. Iese pe coridor, stârnind fără să vrea un nor fin de particule de praf. Stă puţin pe gânduri. Oare n-o exista vreo altă cameră în spatele dormitorului micuţ?

Nu este.

Palierul coboară spre o fereastră batantă care dă spre grădină. Mergând către fereastra aceea, Gideon observă o linie de îmbinare ciudată în modelul tapetului. Se opreşte şi ciocăneşte uşor în perete. Sună ca şi cum ai ciocăni într-o placă de rigips. Ciocăneşte mai tare un metru la stânga şi un metru la dreapta.

Piatră.

Bate din nou în placă, pe toată suprafaţa ei şi de jur-împrejur. E destul de mare ca să fie o uşă. Nu vede nici clanţa, nici balamalele, dar e sigur că sunt pe acolo, pe undeva. Se lasă în genunchi şi cercetează cu

atenţie peretele, ca pe un vestigiu arheologic. Găseşte cu vârful degetelor locul unde placa de rigips atinge podeaua. Încearcă să o deschidă trăgând de ea, dar este închisă etanş. Deja enervat că nu găseşte soluţia să vadă ce e în spatele presupusei uşi, Gideon renunţă să mai tragă de placă şi încearcă să împingă în ea.

Uşa se deschide brusc, lăsând să iasă afară un miros urât, de aer stătut.

Gideon se ridică. În faţa ochilor are ceva ce pare o felie de întuneric tăiată în zid. Trece pragul ciudatei încăperi şi descoperă un întrerupător. Aprinde lumina şi rămâne uimit de ceea ce vede: o cameră îngustă, care seamănă cu un dulap întins pe un întreg perete. Unul dintre pereţi este ticsit de cărţi, de jos până la tavan. Pe celălalt sunt numai vechi casete video şi câteva DVD-uri. Pe peretele din fundul camerei este fixat un televizor cu plasmă, un model mai vechi.

Mintea lui Gideon lucrează frenetic. De ce să fi avut tatăl lui o cameră secretă? Ce este pe casete şi de ce sunt toate în această încăpere? Ce caută aici zeci de cărţi, şi nu jos, la vedere?

Ce voia tatăl lui să ascundă cu orice preţ?

1 În limba latină, în original, „cocor“ (n.tr.)
2 În franceză, în original „ora albastră“, adică amurgul, crepusculul (n.tr.)
3 Beltane este, pentru celţi, luna mai sau numele dat festivalurilor care se organizează pe 1 mai în întreaga lume celtică (n.tr.)
4 Cameră digitală marca Sony (n.red.)

PARTEA A DOUA

18

Miercuri, 16 iunie
Soho, Londra

Jake Timberland are treizeci şi unu de ani, dar spune tuturor celor care nu-i sunt apropiaţi că are douăzeci şi şapte. E ceva cu vârsta de treizeci de ani sau peste, nu ştie ce, dar pur şi simplu nu se simte pregătit să-şi pună eticheta asta. În cercul lui de prieteni, vârsta este ca insigna aceea mare pe care o porţi pe piept de ziua ta, când eşti copil, şi pe care scrie: „AM CINCI ANI“. Numai că, la treizeci de ani, ai putea la fel de bine să-ţi prinzi o insignă pe care să scrii: „Am papuci de casă. Covoare. Câini. Familie. Volvo. SUNT NEINTERESANT“.

Iar Jake numai neinteresant nu e. Mai ales într-o noapte când a prizat mai mult decât Pete Doherty şi Amy Winehouse la un loc.

Jake nu e bogat. Dar tatăl lui este. Bogat ca un bancher. Genul acela de familie care e atât de bogată de când se ştie, că ai zice că arborele familiei îşi are originile tocmai în vreun butaş din Grădina Edenului, pe când Adam se plimba încă pe-acolo. Într-o bună zi, Jake va pune laba pe lozul cel mare, dar, până atunci, trebuie să se mulţumească cu un apartament de numai cinci milioane de lire, în Marylebone, şi cu banii de buzunar care-i ajung numai cât să-şi acopere cheltuielile cu automobilul său Aston Martin, să-şi achite notele de plată de la club, să facă investiţiile ocazionale şi să se distreze în extravagantele baruri londoneze.

Jake este fiul unic şi moştenitorul lordului Joseph Timberland. A fost surprins de către paparazzi alături de cele mai atrăgătoare modele din zilele noastre sau la braţul fiicelor neastâmpărate ale unor vedete rock. Sigur, e de mare folos ca prietenul tău cel mai bun să fie fotograf la revista *Heat*, dar, în fond, la ce-s buni prietenii?

Astă-seară, Jake e pus la patru ace: un costum albastru lucios din bumbac şi mătase, sub care se remarcă o cămaşă uni, de un albastru mai deschis. Poartă pantofi negri din piele, italieneşti. De cum ajunge, Jake este atras de o puicuţă bună, care-şi face veacul prin cercul vedetelor de la Chinawhite şi care se poartă de parcă ar fi patroana clubului. Dantura perfectă îţi spune că e americancă înainte să auzi cât de tare râde şi vorbeşte cu cei din anturajul ei. Pometţii săi proeminenţi, ochii calzi, căprui, părul lung şi negru, cârlionţat cu foarte multă atenţie, picioarele ireal de frumoase care se ivesc de sub fusta mini, retro, în nuanţe de verde, roz aprins şi roşu ca mărgeanul, toate acestea o fac să arate ca o stea de cinema din perioada hippie.

Deşi o priveşte de la distanţă, Jack simte deja cum sângele îi năvăleşte în creier.

Apoi ea se uită spre el.

Doamne, Dumnezeule! Jake are senzaţia că o să ţâşnească precum o sondă de ţiţei. Pluteşte către ea, atras de gravitaţia sexuală din jurul ei. Tipa cea mlădioasă e înconjurată de numeroase bucăţele tinere, fete şi băieţi, dar lui i se pare că ea are ochi doar pentru el.

— Ho, tipule! Opreşte-te!

Vocea şi mâna mare, neagră, proptită în pieptul lui par să fi apărut din neant.

— Scuză-mă… Jake se uită lung şi dispreţuitor la degetele mari ale mâinii deschise ca fălcile unui crocodil lângă gâtul lui alb şi firav. Te dai, te rog?

Îi vorbeşte drept în faţă unui bărbat atât de masiv, încât Jake nu poate vedea nimic dincolo de umerii lui laţi.

— Trebuie să vă îndepărtaţi, domnule. Domnişoara de-acolo dă o petrecere, şi nici un străin nu are permisiunea să intre în această zonă.

Jake izbucneşte într-un râs nervos.

— O petrecere fără străini? Lasă-mă să-i spun domnişoarei cine sunt. Numele meu este…

Crocodilul se năpusteşte fără să-l avertizeze. Degetele ca o falcă îl înşfacă pe Jake de gât şi îl târăsc, fără răsuflare, tocmai în fundul sălii, unde îl aşază pe un scaun în cel mai îndepărtat colţ din salonul VIP. În timp ce Jake se zbate să respire, un alt bărbat, mai în vârstă, cu părul cărunt şi tuns scurt, se aşază pe vine în faţa lui, privindu-l fix în ochi.

— Fiule, ne pare rău că a trebuit să te tratăm astfel. Acum îţi vom comanda o băutură, din partea casei, iar tu vei sta aici nemişcat şi o vei bea. OK?

— Acesta e clubul meu, protestează Jake cu voce stridentă. Se

miră şi el cum de reuşeşte imediat să se ridice. Dar apoi, nu prea ştie ce să facă în continuare. În faţă, calea îi este blocată de omul-crocodil şi de un alt animal în costum. I-ar trebui o scară ca să se caţăre peste capetele lor.

Dincolo de lanţul muntos format de umerii lor laţi, privirea lui reuşeşte să o întâlnească pe cea a tinerei americance. Şopteşte ceva unei blonde de lângă ea şi, spre marea lui mirare, începe să se apropie de el.

E clar că vine către el, nu se înşală. Nu şi-au dezlipit o clipă privirile. Oricine ar fi, ea străbate întreaga sală pentru a vorbi cu el.

Munţii se clintesc ameninţători spre el, dar lui Jake nu-i pasă. Se spune să dragostea doare. Jake bănuieşte că e pe cale să afle exact cât de tare poate durea dragostea.

19

Mobilul lui Gideon ţârâie undeva la parter, ca o pasăre prinsă într-un burlan.

Ştie că n-o să ajungă înainte să intre mesageria, dar tot iese în goană din camera secretă, încercând să răspundă la timp.

Ratează apelul la mustaţă.

Mesageria vocală moare şi ea până când cotrobăie el după hârtie şi pix pe bufetul din bucătărie. Găseşte totuşi un post-it lângă frigider. Pe prima filă e scrisă la repezeală o listă de cumpărături – brânză, biscuiţi, fructe, ciocolată –, probabil pentru cina pe care tatăl lui n-a mai apucat-o.

Se uită la apelurile pierdute, notează numărul, dar sună înapoi imediat ce l-a scris şi pe hârtie.

La celălalt capăt se aude vocea unei femei.

— Secţia de criminalistică. Inspector Baker.

— Sunt Gideon Chase. M-aţi sunat adineauri pe mobil.

— Domnule Chase, vă mulţumesc că m-aţi contactat. Am telefonat ca să stabilim împreună când vă convine să-l vedeţi pe tatăl dumneavoastră.

Fraza aceasta îl năuceşte. Sigur, se aştepta să vină şi momentul acesta. Megan îl mai întrebase o dată dacă voia să-şi vadă tatăl. Dar acum se simte complet nepregătit.

— Da, foarte bine. Vă mulţumesc.

— Firma de pompe funebre se numeşte Abrahams and Cunningham şi se află pe Bleke Street, în Shaftesbury. Ştiţi unde este?

— Nu sunt de aici. Nu cunosc deloc zona.

— E uşor de găsit. Pe partea dreaptă, imediat după ce treceţi de

sensul giratoriu de la Ivy Cross… Ei au propus ora zece mâine-dimineaţă. Dacă nu vă convine, vă pot da un număr şi stabiliţi dumneavoastră direct cu ei.

Nu există oră de pe cadranul ceasului pe care să o poţi considera *cea mai potrivită* pentru a vedea cadavrul semimutilat al tatălui tău. În stil tipic englezesc, Gideon spune exact opusul a ceea ce gândeşte.

— Da, la ora zece este foarte bine.

— Bine, le confirm eu.

— Mersi.

Megan simte tensiunea care a pus stăpânire pe Gideon.

— Dacă vreţi, pot ruga un ofiţer de poliţie să vă însoţească. Nu credeţi că ar fi mai bine aşa?

— Nu, mă descurc de unul singur.

— Înţeleg, spune ea cu o voce plină de compasiune. Sunaţi-mă dacă vă răzgândiţi.

Gideon închide telefonul şi se îndreaptă înapoi spre etaj. Intră din nou, cu oarecare teamă, în camera secretă, îngrijorat că pe casete ar putea găsi filme porno. Îşi tot spune că asta nu ar fi mare scofală. Doar să nu fie ceva şi mai rău. Să nu aibă cumva legătură cu jefuirea de morminte, cu furtul de obiecte funerare, cum numea Gideon „comerţul“ dubios, cu obiecte de mare valoare, care îl îmbogăţise pe Nathaniel.

Stă un moment în prag şi cercetează cu atenţie încăperea. Îndelungata experienţă de arheolog îl învăţase că trebuie să se obişnuiască bine cu terenul, să-i cunoască fiecare denivelare înainte de a se apuca de săpături. Există o zicală care circulă printre arheologi şi care spune că trebuie să vezi cum te minte terenul. Se pare că e adevărată, terenul poate minţi, asemenea unei iubite necredincioase, şi să te facă să pierzi ani buni din viaţă.

Ştie că tatăl lui a fost ultima persoană care a intrat acolo înaintea lui. Camera este aşa cum a lăsat-o el. Toate lucrurile sunt la locul lor, acolo unde ar trebui să fie. Aspectul camerei este îngrijit, cu excepţia a două carcase ale unor DVD-uri, uitate deschise. Totul e pus în ordine. În faţa televizorului fixat pe perete şi a unei măsuţe joase, puse în mijlocul camerei, tronează tipicul scaun de birou, din piele. Pe muchia stângă a măsuţei se văd urme de cremă de ghete, probabil unde tatăl lui şi-a sprijinit picioarele în timp ce se uita la televizor. Pe măsuţă se află şi un pahar de cristal care miroase a whisky, dar nu se vede vreo carafă sau vreo sticlă. Presupune că băutura este depozitată într-unul dintre dulapurile încastrate în perete, aflate sub poliţele care umplu camera. Se uită şi vede că în fundul fiecărui raft sunt cutii întregi cu băutură. Se întreabă cât de mult a

băut, de fapt, tatăl lui înainte să-şi pună capăt zilelor. Lângă pahar se află un laptop vechi, genul care are unitate pentru dischete, un carneţel şi suport mic şi urât pentru creioane, din lut, pe care Gideon îl recunoaşte imediat. L-a făcut la şcoală când avea vreo şase ani şi i l-a dăruit lui Nathaniel de Ziua Tatălui.

Este clar că încăperea servise pentru înregistrare, verificare şi ca depozitare. Dar ce înregistra Nathaniel? Gideon găseşte telecomanda lângă scaun şi dă drumul la televizor. Sub acesta, fixate în perete, sunt trei rafturi: primul conţine un player de casete video, mare şi urât, al doilea este pentru un DVD-player, iar cel de jos de tot pare a fi pentru aruncat cablurile uzate, casetele demontate şi alte nimicuri.

Când porneşte televizorul, pe ecran apare o imagine neclară, alb-negru. DVD-ul bâzâie uşor, semn că revine la viaţă şi se luptă să obţină supremaţia asupra canalelor de transmisie. Sus, pe ecran, apare o imagine care se tot mişcă, formată din puncte. După cum arată, se pare că e o casetă video veche copiată pe un DVD. Imaginea devine clară, arătându-l pe Nathaniel, mult mai tânăr şi vorbind cu multă încredere de la tribuna unui amfiteatru, ţinând probabil o conferinţă într-o universitate: „Stonehenge este o minune a Antichităţii. Ar fi impresionant şi greu de construit chiar şi astăzi, cu toate maşinile şi cunoştinţele pe care le avem la dispoziţie. Faptul că strămoşii noştri au început să-l construiască acum cinci mii de ani, fără să se servească de calculatoare, fără să-l proiecteze mai întâi pe computer, fără macarale, camioane şi şlepuri care să care acei monoliţi, este mai mult decât impresionant".

Gideon e deja plictisit. Toartă copilăria lui nu auzise decât teorii aberante despre Stonehenge, care era ba un templu, ba un străvechi loc de veci pentru regi. Când era primul observator astronomic al lumii, când o legătură cosmică spre piramidele din Egipt. Cea mai cretină dintre toate i se părea ideea că Stonehenge este locul de naştere al druizilor.

Chipul tatălui său era lângă cameră, atât de aproape, încât Gideon îi putea vedea porii pielii, barba ţepoasă, petele şi toate semnele pe care i le lăsase viaţa. Ochii săi luceau de acel entuziasm nebunesc care scânteia doar atunci când vorbea despre lucruri din preistorie. Ceasul se dădu brusc înapoi. Îşi prezentă din nou teoriile, dând din mâini şi făcând legătura între Stonehenge şi alte situri megalitice din Europa Occidentală.

— Această creaţie – această *minune* – din spatele meu nu e nici pe departe singulară. Plimbaţi-vă prin câmpiile Franţei şi veţi înţelege că anticii aveau de fapt un *plan principal colectiv*, unul care se întindea în toată lumea cunoscută de ei. Miile de *menhire*, vechile pietre răspândite din Bretania până în sudul Franţei, reprezintă indicii ale legăturilor pe care

aceştia le construiau; la fel şi *dolmenele*, criptele-poartă şi mormintele de pe Loara. Şi să nu uităm de *Carnac*! Acel cuvânt aduse pe chipul lui Nathaniel un zâmbet mai larg şi mai fericit decât văzuse Gideon vreodată. Vechea cameră de luat vederi micşoră imaginea, iar tatăl său se întoarse către priveliştea deschisă a pietrelor din spatele lui. Arheologii denumesc de obicei Carnac Stonehenge-ul francez. Poartă acelaşi nume cu Karnak, faimosul complex de temple egiptene care alcătuieşte cel mai mare sit religios antic din lume. Carnac a fost construit cu patru mii de ani şi jumătate înainte de naşterea lui Hristos. La fel ca Stonehenge, a fost ridicat în două etape distincte şi – într-un mod fascinant – este amplasat pe unica latitudine a pământului la care soarele solstiţiului – atât vara, cât şi iarna – formează un triunghi pitagoreic perfect relativ la paralela latitudinii. Această minune arheo-astronomică nu a fost construită deloc întâmplător; este lucrarea unor vizionari, lucrarea zeilor.

Opreşte filmul şi dă drumul bătrânului videoplayer. Acesta pocneşte şi trosneşte în timp ce capetele de redare se plimbă şi se fixează pe banda lăsată în aparat. Pe ecran apare un prim-plan cu chipul unei femei frumoase. Atât de frumoasă, încât lui Gideon i se taie răsuflarea.

E mama lui.

Râde. Întinde o mână înspre cameră şi pare jenată că este filmată. Gideon găseşte butonul pentru volum: „Opreşte-o, Nate. Ştii că urăsc chestia asta, *te rog*, opreşte-o“.

Vocea ei îl face să tremure. Nu se poate abţine, aşa că face un pas în faţă şi îşi plimbă degetele pe ecran. „Nate. Ajunge acum!“

Cadrul se lărgeşte. Marie Chase este într-o gondolă, la Veneţia, iar imaginea ei se profilează pe cerul ca albăstreaua. Îşi întoarce capul, nu vrea să se uite la camera de filmat, prefăcându-se supărată pe soţul ei. Părul ei e negru, lung şi des, semănând mult cu al lui Gideon, iar un vânticel blând, văratic, i-l flutură pe umeri. În fundal, bazilica San Marco urcă şi coboară, în timp ce gondolierul care poartă o cămaşă cu dungi îi plimbă de-a lungul lagunei. Acum cadrul se lărgeşte şi mai mult, iar Gideon poate observa că mama lui e gravidă.

Opreşte imediat caseta şi îşi plimbă privirea înlăcrimată peste rafturile care împânzesc pereţii. Nu sunt toate pline cu filme de familie, Gideon e sigur de asta. Ultimul film la care s-a uitat tatăl lui a fost unul în care apărea mama lui, pentru că încerca să retrăiască acele clipe de fericire, probabil cele mai fericite din întreaga lui existenţă. Asta fac, de obicei, oamenii când trec prin cele mai rele momente din viaţa lor.

Tot ce se afla pe acele rafturi părea foarte important pentru tatăl lui. Oricum, suficient de important pentru a fi rânduit cu grijă şi protejat.

Dar nu la fel de important ca amintirea lui cea mai dragă, cea a singurei femei pe care a iubit-o cu adevărat.

Gideon se îndreaptă către cărţi. Toate sunt roşii, jurnale legate în piele, genul acela de jurnal neliniat, preferat de către artişti şi scriitori. Încearcă să scoată un volum de sus, din partea stângă, dar copertele par lipite între ele. Trage tare de fiecare volum.

Deschide jurnalul la prima pagină, şi e zguduit de un nou şoc emoţional. În susul paginii apare data la care tatăl lui a împlinit optsprezece ani.

Scrisul e acelaşi, doar că aici pare uşor nesigur.

Numele meu este Nathaniel Chase şi astăzi împlinesc optsprezece ani. Aceasta este ziua în care am devenit major. Mi-am promis eu mie ca, de-acum înainte, să ţin un jurnal detaliat, care să surprindă ceea ce sper să fie o viaţă lungă, fericită, plină de evenimente şi de succese. Voi nota ce e bun şi ce e rău, ce îmi face cinste şi ce nu, lucrurile care mă tulbură şi cele care mă lasă rece. Profesorii mei îmi spun că istoria ne poate învăţa foarte multe lucruri, aşa că poate, odată cu trecerea timpului, voi învăţa mai multe despre mine însumi dacă ţin o evidenţă strictă şi onestă a ceea ce se întâmplă în viaţa mea. Fără îndoială, dacă voi deveni celebru, voi publica acest jurnal. Iar dacă nu, măcar la bătrâneţe îmi voi încălzi sufletul privind spre trecut şi încercând să regăsesc avântul tineresc de acum. Am optsprezece ani. Mă aşteaptă o mare aventură.

Lui Gideon i se pare atât de dureros, încât renunţă să citească mai departe. Se uită atent la volumele înşirate pe rafturi. Oare astfel de confesiuni se regăsesc în toate acele jurnale? Fiecare eveniment, fiecare emoţie şi detaliu din viaţa tatălui său?

Îşi trece un deget peste cotoarele roşii, numărând anii: când Nathaniel a împlinit apoi douăzeci şi unu de ani, douăzeci şi şase, anul în care a cunoscut-o pe viitoarea lui soţie; douăzeci şi opt de ani, vârsta pe care o are acum Gideon; treizeci – anul în care Nathaniel Gregory Chase şi Marie Isabel Pritchard s-au căsătorit în Cambridge; şi anul când a împlinit

treizeci şi doi – anul naşterii lui Gideon.

Degetele tremurânde se opresc din căutare. Gideon a intrat acum în propria lui viaţă. Privirea îi alunecă direct spre anul treizeci şi opt al vieţii lui Nathaniel. Anul în care a murit Marie.

Mâinile i se opresc pe volumul subţire, şi încearcă să-l tragă în sus din strânsoarea ca de menghină a celor două caiete între care se află, dar nu reuşeşte să-l clintească. Nu se mai chinuieşte şi sare direct peste doi ani. Când tatăl lui a împlinit patruzeci de ani.

Reuşeşte să scoată jurnalul. La doi ani de la moartea mamei lui, Nathaniel trebuie să fi trecut într-o altă etapă a vieţii. Gideon crede că în acest jurnal nimic nu-l poate surprinde. E pregătit să vadă ce are să-i spună tatăl lui prin intermediul acestui jurnal, ţinut când el nu avea decât opt ani.

Doar că nu-i spune nimic.

Nu e scris în engleză. Nu e scris în nici o limbă cunoscută.

Este scris într-un cod.

Gideon scoate şi jurnalul din anul următor.

Cod.

La fel şi cel din următorul an.

Cod.

Se repede în capătul încăperii şi se apleacă după ultimul volum. Sângele îi îngheaţă – acest volum ar trebui să conţină ultimele însemnări din viaţa lui Nathaniel Chase.

Inima îi bate ca un taur furios care-l loveşte cu coarnele în coaste, gata să-i sară din piept. Îşi înghite cu greu saliva, ridică volumul de pe raft şi îl deschide.

20

Soho, Londra

Ea miroase a scorţişoară. Şi e înaltă şi subţire ca o trestie.

Jake Timberland observă toate acestea în timp ce frumoasa americancă îl sărută de rămas-bun pe trotuarul din faţa clubului. Are cel mult douăzeci şi doi de ani. Şi nu-i dă doar un pupic pe obraz. E un sărut în toată regula. Îi ia faţa între palmele ei extrem de îngrijite, iar buzele ei le ating uşor pe ale lui. Dar Jake o lasă pe ea să acţioneze.

Iar ea nu ezită. Îşi trece uşor limba pe dedesubtul buzei de sus a lui Jake. El se topeşte de plăcere şi închide pleoapele. Apoi, ea se retrage.

— Pa, spune ea, aruncându-i un zâmbet şi îndepărtându-se.

— Aşteaptă…

Ea îi zâmbeşte iar, în timp ce se aşază cu graţie pe bancheta din spate a limuzinei. Tipul negru cu mâini de crocodil trânteşte uşa şi îi aruncă o privire care e mai mult decât un avertisment; e o declaraţie de război.

La naiba! Jake îi ocoleşte umerii uriaşi şi se apropie de geamul fumuriu din spate. Pentru a doua oară în acea seară, un ditamai pumnul explodează ca o grenadă direct în pieptul lui, trântindu-l la pământ. Bodyguardul alunecă în scaunul din dreapta şoferului, iar limuzina pleacă cu mult înainte înainte ca el să se poată ridica. Cea mai frumoasă femeie pe care a întâlnit-o vreodată tocmai l-a văzut căzând în fund. Nu e un mod prea bun de a-ţi încheia seara.

Se alege şi cu nişte căutături mirate din partea mai multor cupluri care se pierd repede în inima cartierului Soho. Trotuarul este ud, din cauza unei ploi scurte, iar acum hainele-i sunt leoarcă. Se aranjează puţin şi caută în buzunar o batistă ca să-şi şteargă noroiul şi pietricelele lipite de mâini.

Vede ceva futurând pe jos. Se apleacă să-l ridice. E un suport de hârtie pentru pahare, de pe care a fost smulsă partea cu reclama şi a fost scris un mesaj cu stiloul: „Sună-mă mâine la numărul de mai jos…“ Lângă urma de ruj sub formă de sărut apare mai mult mâzgălit decât desenat un lacăt[5].

Jakes se holbează, încercând să înţeleagă ce vrea să spună mâzgălitura. Acum pricepe. „Doamne, Dumnezeule…“ Acum înţelege de ce era însoţită de atâţia bodyguarzi.

21

Gideon ţine cu mâini tremurânde jurnalul vieţii lui Nathaniel Chase. Stă pe jos, pe podeaua tare, cu spatele sprijinit de şirul de rafturi, şi îi este frică să citească. Se simte frânt de oboseală, ca şi cum ar fi fost atacat şi învins de un duşman invizibil. Pus la pământ de fantoma tatălui său.

Ridică privirea şi se uită la toate jurnalele scrise de mână care se află în jurul lui şi care reprezintă istoria personală completă a unui tată pe care nu l-a cunoscut niciodată. Şi care şi-a consemnat cifrat mai bine de douăzeci de ani din viaţă.

De ce?

Gideon clatină din cap şi clipeşte. Întunericul pare că apasă ca un val sufocant de pământ pe fiecare ochi de geam al casei. Ridică uşor de tot

coperta şi descoperă, pe pagina din dreapta, următoarele cuvinte: „**ΓΚΝΔΜΥ**“.

Zâmbeşte fără să vrea. Îşi plimbă degetele pe prima pagină şi simte cum alunecă cu gândul în copilărie. Tatăl lui nu jucase niciodată fotbal cu el, nu împărţiseră niciodată un baston de crichet şi nici nu-l luase vreodată să înoate împreună. În schimb, se jucase mereu cu el jocuri ale minţii. Nathaniel petrecuse ore întregi ca să conceapă diverse jocuri de cuvinte, probleme care de care mai dificile şi jocuri care să-i dezvolte logica, în acelaşi timp cu punerea bazelor unei educaţii clasice.

Literele care compun inscripţia „**ΓΚΝΔΜΥ ΚΛΥ**“ sunt din greaca veche, tatăl lui considerând că alfabetul grec este primul alfabet în adevăratul sens al cuvântului, din care se trag toate alfabetele europene, precum şi din America Latină şi din Orientul Mijlociu. Mai mult, Nathaniel recunoştea importanţa acestui alfabet pentru matematică, fizică şi astronomie, punându-l pe fiul său să înveţe fiecare literă în parte. Pentru a-l verifica dacă a învăţat şi ca să-l facă să nu se plictisească, profesorul născocise un cod foarte simplu. Cele douăzeci şi patru de litere ale alfabetului grec dobândeau în engleză valori inverse, adică Omega reprezenta litera A şi tot aşa până la Alfa, care devenea X. Vechile litere greceşti Digamma şi Qoppa reprezentau ultimele litere ale alfabetului englezesc: Y şi Z. Ani la rând, Nathaniel îi lăsase fiului său bileţele scrise în acest cod prin casă, până când relaţia dintre ei devenise prea încordată pentru orice formă de comunicare.

Gideon se străduieşte să-şi aducă aminte codul. Au trecut mai bine de cincisprezece ani. Apoi, brusc îi revine în minte. „**ΓΚΝΔΜΥ ΚΛΥ**“ înseamnă „volumul unu“. Mai aruncă o privire către zecile de caiete şi se întreabă câte cuvinte codate au fost scrise. Probabil că i-ar trebui o viaţă ca să le descifreze.

O viaţă întreagă ca să înţelegi o altă viaţă.

Mai dă o pagină şi simte că i se face rău. Scrisul din jurnal îi aminteşte brusc de cel din scrisoarea de adio. Încearcă să descifreze primul paragraf, dar nu a mai exersat de mult şi se simte ca un mecanism ruginit, aşa că nu reuşeşte să citească mai mult de câteva cuvinte. Ia o hârtie şi două pixuri de pe măsuţa joasă – unul cu pastă neagră şi unul cu pastă roşie –, apoi compune un tabel care-i aminteşte codul conceput de tatăl lui, cu literele greceşti în stânga şi cu cele englezeşti în dreapta.

Q	Qoppa	Z	M	Mi	M
F	Digamma	Y	N	Ni	L
A	Alpha	X	Ξ	Xi	K
B	Bêta	W	O	Omicron	J
Γ	Gamma	V	Π	Pi	I
Δ	Delta	U	P	Rhô	H
E	Epsilon	T	Σ	Sigma	G
Z	Dzêta	S	T	Tau	F
H	Êta	R	Y	Ypsilon	E
Θ	Thêta	Q	Φ	Phi	D
I	Iota	P	X	Khi	C
K	Kappa	O	Ψ	Psi	B
Λ	Lambda	N	Ω	Oméga	A

Cu tabelul sub ochi, cercetează cu grijă prima pagină şi traduce fără probleme „ΛΩΕΡΩΠΥΝ“ prin Nathaniel şi „ΧΡΩΖΥ“ prin Chase. Jurnalul este scris la persoana întâi şi conţine gândurile de zi cu zi ale tatălui său.

Răsfoieşte grăbit vreo doisprezece pagini, poate chiar mai multe, fără să caute ceva anume, uimit şi fascinat că poate călători înapoi sau înainte prin zilele, lunile sau anii din viaţa tatălui său. Pe la jumătatea caietului, scrisul devine mai apăsat. Pasajele arată ca şi cum ar fi fost scrise într-un moment de vitalitate şi de exaltare. Anii de lectură rapidă îi obişnuiseră ochii să sară peste pasajele neinteresante şi să parcurgă paginile unui document după cuvintele-cheie.

„ΖΕΚΛΥΡΥΛΣΥ“, „ΨΝΚΚΦ“ şi „ΖΩΧΗΡΤΡΧΥ“ îi sar în ochi.

Speră să fi citit greşit. Se roagă ca oboseala să-l fi făcut să ajungă la nişte concluzii pripite. Cuvântul „ΖΕΚΛΥΡΥΛΣΥ“ este destul de inofensiv; se aştepta ca tatăl lui să-l menţioneze. Înseamnă STONEHENGE.

Celelalte două cuvinte îl fac să înlemnească de frică.

„ ΨΝΚΚΦ“ înseamnă SÂNGE.

Iar „ ΖΩΧΗΡΤΡΧΥ“ se traduce prin SACRIFICIU.

22

Marylebone, Londra

Jake Timberland îşi aruncă într-un colţ al camerei costumul şi se aşază pe marginea giganticului pat din piele neagră, în tăblia căruia este încastrată o plasmă cu diagonala de o sută douăzeci şi şapte de centimetri şi cu sistem de adaptare a luminozităţii ecranului la lumina din încăpere. E prea agitat ca să poată dormi şi, în mod ciudat, nu prea are dispoziţia de a

merge în noaptea asta la agăţat pipiţe. În tot cazul, întâlnirea nu se poate sfârşi aşa. Graţie telefonului mobil, e pe cale să devină o întâlnire virtuală. Avantajele tehnologiei.

În mâna stângă ţine un iPhone, iar în dreapta, bucăţica de hârtie pe care i-a dat-o frumoasa americancă. Caitlyn, ca să fim mai precişi. Caitlyn Lock.

Simplul fapt că a fost văzut în apropierea „Încuietorii", cum i se spune lui Caitlyn, îi rezervă un loc pe lista celor mai celebri oameni din lume. Jake presupune că la ora asta ea poate face doar trei lucruri. Poate să mai chefuiască încă, lucru de care se îndoieşte totuşi, căci gorilele nu îi permit atâta libertate. Poate s-a mai oprit să bea ceva cu ceilalţi frumuşei din anturajul ei. Posibil. Sau ar putea fi o fată cuminte şi să fie deja în pat, pregătindu-se de culcare. Foarte probabil. Oricare dintre variante ar fi cea corectă, cu siguranţă se gândeşte la el. Nu săruţi pe cineva aşa cum l-a sărutat ea, ca, pe urmă, să nu te mai gândeşti la acea persoană.

E clar ce are de făcut: trebuie să persevereze. Bate fierul cât e cald, aşa se zice. Să găsească modalitatea prin care să înfiripe o idilă. Iar cea mai bună metodă ca să-i iasă o astfel de şmecherie este să-i scrie mesaje excitante. Nimic pornografic, desigur. Doar vreo două mesaje scurte în care să-i spună că nu reuşeşte să şi-o scoată din minte. Trebuie ca, la început, să fii nonşalant şi politicos, apoi să procedezi cu prudenţă, să laşi să se vadă doar puţin din ceea ce simţi. În nici un caz nu îţi trâmbiţezi sentimentele de la primul mesaj. Dacă faci aşa ceva, fata nu îţi va răspunde, te va lăsa în aşteptare până când vei încerca din nou.

Începe să scrie: „Sper că ai ajuns cu bine acasă. A fost super că ne-am întâlnit în seara asta. Jake". Nu, nu e bine. Rescrie o parte: „Sper că ai ajuns cu bine acasă. A fost SUPER că ne-am întâlnit în seara asta. Jake".

Tot nu e bine. Îşi aminteşte câţi ani are Caitlyn. E mult mai mică decât el. Rescrie textul: „Sper k eshti ok. Ce tare k te-am cunoscut! Jakex".

Îşi zâmbeşte sieşi satisfăcut şi apasă pe butonul de trimitere. Cât de minunate sunt telefoanele! Se uită pe ecran cum micul plic virtual se împătureşte, apoi îi cresc aripi şi îşi ia zborul direct spre inima femeii iubite. Da, mă rog, să zicem. Până una, alta, este doar dorinţă trupească şi atât. Dar, hai să fim cinstiţi şi să recunoaştem, fără dorinţă probabil nici n-ar exista dragostea.

Telefonul scoate un bip. Mamă, ce repede a răspuns… Semn bun.

„Suna dak vrei."

Nu e răspunsul pe care-l aştepta. Nici cel pe care-l dorea. Un texteleţ, un mic flirt înainte de culcare i se părea o idee perfectă, dar o conversaţie, acum, ar putea da lucrurile peste cap. Stă şi se gândeşte. Când

o fată spune că poţi suna „dacă vrei“, asta nu e o cerere, ci un ordin.

Jake îşi scoate şosetele şi cămaşa, înşfacă un pahar de apă din baie şi se caţără în pat. O sună, aproape panicat.

— Bună. Sunt Jake.

— Bună, se aude vocea ei la celălalt capăt, moale şi puţin adormită. Mă întrebam dacă vei suna sau dacă vei trimite mesaj.

— Chiar şi după ce m-ai văzut stând într-o băltoacă?

Ea râde uşor.

— *Mai ales* după ce ţi-ai udat fundul într-o băltoacă.

— De fapt, nu mi-am udat intenţionat fundul, ci una dintre gorilele tale m-a ajutat.

— Pe gorilă o cheamă Eric şi are o slăbiciune pentru mine. L-am văzut făcând şi mai mult pe durul cu alţii. Şi-au luat-o mai rău decât tine, şi nici măcar nu i-am sărutat.

— Aminteşte-mi să nu-l pun pe Eric pe lista celor care vor primi cadouri de Crăciun.

— E doar protector.

— Am observat. De ce ai făcut-o?

— Ce anume?

— De ce m-ai sărutat?

— A… fiindcă am vrut s-o fac. Şi, hai să recunoaştem, *tu* ai vrut să te sărut.

— Am vrut?

— N-am văzut nici un bărbat atât de chinuit de dorinţa de a fi sărutat.

Jake râde.

— Caitlyn, jabar n-ai cât eram de chinuit…

— Ba am habar. Ţi-ai frecat „chinul“ de şoldul meu. Un „chin“ destul de mare.

Jake se preface şocat.

— O, Doamne, asta am făcut?

— Da, sigur, tu nu ştii nimic…

— Hai să schimbăm subiectul înainte ca vreunul dintre noi să se simtă jenat.

— Eu nu am de ce.

— Aşa e. Cum fac să te văd din nou?

— Bună întrebare.

— Deci?

— *Deci* va trebui să fii răbdător. Mă poţi suna pe acest telefon, dar va trece ceva timp până când vom putea să ne întâlnim.

— Şi cum rămâne cu „chinul“ meu?

— Fii inventiv. Noapte bună!

Caitlyn închide brusc, lăsându-l pe Jake cu ochii holbaţi la ecranul telefonului şi întrebându-se cum are să se descurce cu inima care-i bubuie în piept şi cu o erecţie ce-ar fi putut sparge pietre.

23

După noaptea albă de ieri, Megan este uşurată că fetiţa sa e acum învelită în pătuţul ei şi respiră liniştită în somn. Deşi e pornită împotriva lui, Adam a avut dreptate. Stinge lumina din dormitor, închide uşa, lăsându-şi îngeraşul să sforăie uşurel, înconjurată de armata ei de jucării de pluş. Lui Sammy i-a scăzut temperatura, nu mai arde şi nici nu mai transpiră. Probabil că până mâine-dimineaţă o să-şi revină cu totul.

Megan se duce în bucătăria căsuţei ei şi îşi toarnă într-un pahar ultimul strop dintr-o sticlă de Chianti. Ar putea să deschidă televizorul şi să se uite la vreo tâmpenie, ca să-şi elibereze mintea de grijile pe care şi le face în legătură cu Sammy, cu banii şi cu veşnica problemă a felului în care să împace responsabilitatea de mamă şi slujba.

Însă cazul Chase nu-i dă pace, îi bâzâie în cap ca o viespe. În general, sinucigaşii îşi pun un pistol la tâmplă şi-şi împrăştie creierii pe pereţi într-una dintre următoarele trei situaţii: fie nu pot trăi cu vinovăţia şi ruşinea pentru o faptă pe care au comis-o, fie le e frică să nu iasă la suprafaţă un lucru pe care l-au făcut şi să le fie distrusă reputaţia, fie sunt bolnavi fără speranţă, fizic sau mintal.

Nathaniel Chase nu pare să se încadreze în nici una dintre aceste categorii. A scotocit prin toate datele despre el pe care le-a putut găsi. Conturi în bancă, probleme cu ipotecile, afaceri la bursă, orice informaţie financiară sau personală, referitoare atât la tată, cât şi la fiu. O familie fascinantă – şi înşelător de bogată. Sau, cel puţin, aşa e fiul acum. A moştenit totul, aşa i-au spus avocaţii. Din câte îşi poate da ea seama, averea lui se ridică la peste douăzeci de milioane de lire în proprietăţi, maşini, acţiuni la diverse companii şi în conturi de economii. Şi, pe lângă casă şi cele două maşini din garaj – un Range Rover vechi de şapte ani şi un Rolls Royce de epocă, evaluat la peste un milion de lire sterline –, mai sunt tablouri şi antichităţi păstrate în cutii de valori, care, la un loc, valorează pe puţin cinci milioane de lire. Mai este apoi portofoliul lui Nathaniel Chase de investiţii personale şi de afaceri private cu băncile, toate rulate în Elveţia prin banca UBS. Asta mai aduce vreo şase milioane.

În mod ciudat, UBS nu s-a ocupat de activităţile companiei sale. Pe acestea le-a încredinţat altei bănci, Credit Suisse, iar cifrele de anul ăsta indică un profit final de peste un milion. Bătrânul profesor era şi proprietarul mai multor terenuri din ţară, care, fără îndoială, au cine ştie ce valoare arheologică ascunsă.

Acum totul este al lui Gideon.

Se uită iarăşi la sursele de venit. Dacă ai îndoieli, urmăreşte banii! Dacă nu e ceva legat de sex, atunci are de-a face cu banii. Dacă nu există nici o explicaţie, atunci e ceva legat de bani. Întotdeauna de bani.

Să fie oare posibil ca fiul să fi înscenat sinuciderea tatălui? Avea atâta de câştigat de pe urma ei, iar ea ştie că el minte. Asta ar putea fi o explicaţie a faptului că nu l-a putut identifica pe bărbatul care l-a atacat în biroul tatălui său. Poate că atacatorul era, de fapt, un complice. E posibil oare ca Gideon Chase să fie, în realitate, un ucigaş şi un hoţ?

Totuşi, poate că ea e prea obosită şi nu are mintea limpede. Deschide televizorul şi dă peste *X Factor*[6]. Fantastic. O colecţie de tâmpenii. Exact ce-i trebuie ca să uite de problemele de serviciu.

24

E miezul nopţii, dar Sean Grabb nu poate să doarmă.

Ştie că n-a mai avut de mult parte de un somn cu adevărat bun. De ani de zile. Scoate o sticlă neatinsă de vodcă din frigider, îi deşurubează dopul şi dă pe gât aproape un sfert din conţinut, fără să se mai obosească să-şi toarne în pahar. Nu-i chiar atât de tâmpit încât să nu înţeleagă ce se întâmplă. Orice om cu mintea întreagă care ar fi făcut măcar jumătate dintre lucrurile comise de el ar goli sticla la fel ca şi el.

Aşa îşi explică totul, în timp ce ia un pahar din dulapul deschis, din bucătăria prăpădită a casei lui cu terasă. În unele nopţi, amintirile devin pur şi simplu de nesuportat. Îi izbesc retina ca nişte secvenţe dintr-un film de groază. Iar acum are parte de o astfel de noapte. Imaginea craniului zdrobit al bărbatului nu vrea să se şteargă, după cum nu dispar nici privirea goală a ochilor lui, nici amintirea cărnii luminate de lună, din care s-a scurs tot sângele.

Grabb mai ia o duşcă de vodcă. S-a procedat aşa pentru un bine suprem. Este un lucru pe care-l înţelege. Însă nu poate împiedica rostogolirea neîncetată a imaginilor de coşmar prin creierul lui. Clipeşte o dată şi se întoarce în timp la momentul în care s-a ocupat de cadavru împreună cu Musca. Carne tranşată; aşa l-a numit Musca. I-a spus să se

gândească exact aşa la puştiul ăla. Să-şi închipuie că trupul este o costiţă de miel sau o pulpă de porc.

Au aruncat cadavrul mutilat în spatele camionetei lui Musca şi s-au îndreptat spre abator, ale cărui chei erau la ei. Puştiul părea să cântărească o tonă când l-au pus pe banda de procesare. Musca l-a atârnat cu capul în jos, ca pe o vacă înjunghiată, după care i-a tăiat beregata, şi sângele i s-a scurs tot printr-un grătar de deversare.

Lui Grabb încă îi răsună în urechi zăngănitul lanţurilor, bâzâitul motorului electric şi ecourile fantomatice ale aparatelor care se trezeau la viaţă şi trăgeau trupul mortului pe bandă. Apoi, momentul monstruos al ciopârţirii. Decapitarea. Îndepărtarea organelor. Jupuirea pielii de către dispozitivele hidraulice. A fost cât pe ce să vomite când Musca a fost nevoit să scoată carnea care se înfundase în ghearele complicilor lor automaţi.

Mai ia o gură zdravănă de vodcă. Dar imaginile nu i se dezlipesc de retină. I s-au înţepenit în minte. Sunt blocate acolo la fel de zdravăn ca înfiorătoarele hălci de carne care blocau banda de procesare. Încearcă să se liniştească, spunându-şi că amintirile vor păli, dar, în sinea lui, ştie că nu va fi aşa. Vor rămâne mereu acolo. În sfârşit, acum începe să fie cuprins de valul moale şi cald. Nu vine atât de repede cât ar fi vrut el, însă vine. Poate să simtă cum se învârtejeşte în el. Dar nu va putea să înlăture sentimentul de vinovăţie. Sau teama c-ar putea fi prins.

Banda de procesare a curăţat oasele puştiului de orice urmă de carne sau de dovezile care ar fi putut fi folosite împotriva lor sau a oricui altcuiva. Sistemul profesionist de colectare a cărnii din aparat a transformat totul în carne de consum extrasă mecanic, pregătită pentru consumarea de către oameni sau animale. Aparatul era atât de al naibii de eficient, că a scos direct pachete curate de oase, untură şi grăsime. Sângele şi materiile fecale au fost, pur şi simplu, aruncate, spălate.

„N-ai de ce să fii îngrijorat, îi spunea Musca neîncetat. N-ai de ce să te agiţi.“

Dar el *era* îngrijorat. *Este* agitat. Şi nu numai din cauza coşmarurilor. Sau a sentimentului de vinovăţie. Ci pentru că totul urmează să fie luat de la capăt.

În curând.

25

Joi, 17 iunie

Caitlyn Lock aruncă o privire prin aburul amar şi gălbui al dimineţii, peste apele vălurite ale Tamisei. E cuibărită în patul moale şi cald din apartamentul tatălui ei, una dintre numeroasele lui proprietăţi. Are o casă la Roma. Alta la Paris. Şi două sau trei în Spania şi în Elveţia. Şi mai sunt şi proprietăţile de acasă: în Los Angeles, la New York şi în Washington. Babacul e celebru şi plin de bani. Iar Caitlyn o să devină chiar mai faimoasă şi mai bogată decât el. Sau decât mama ei.

Despre tatăl ei ar putea vorbi fără ezitare, însă nu şi despre mama ei. A, nu. Nici gând! Kylie Lock este o starletă de la Hollywood care i-a părăsit ca să-şi facă o nouă viaţă cu jucăria ei sexuală, un tip cu care a jucat într-un film. Caitlyn abia dacă se gândeşte la ea, cu atât mai puţin să-i facă publicitate pe gratis. Dacă ar fi cinstită, poate ar recunoaşte că înţelege ce vede mama ei la François, un francez cu ochii negri, înalt de peste un metru optzeci şi care arată de parcă ar fi numai bun pentru a face reclamă la şorturi de baie.

Îşi aruncă pledul de pe ea şi coboară, goală, din pat. Cu mâinile în şolduri, se admiră în oglinda mare, aflată lângă uriaşa fereastră cu vedere panoramică spre London Eye[7]. Se întoarce. Se uită peste umăr şi face o rotire la trei sute şaizeci de grade. Mama ei ar ucide pentru un corp ca al ei.

Se uită şi dintr-o parte, ca să-şi vadă tatuajul cu Union Jack[8] pe care şi l-a făcut pe umăr. Nu i l-a văzut nimeni, în afară de ea şi de specialistul în tatuaje care i l-a făcut. Păşeşte pe covorul gros, de blană deasă, îndreptându-se către măsuţa de toaletă unde şi-a lăsat telefonul mobil. E dintre cele care nu pot fi ascultate, cu cartelă, şi numai ea şi prietenele ei ştiu de existenţa lui. Îl deschide şi introduce codul PIN. În timp ce aşteaptă ca acesta să găsească o reţea, îşi admiră din nou fundul, gândindu-se ce bătaie o să ia dacă babacul ei o să afle ce pune la cale.

Telefonul are, în sfârşit, semnal şi ea îl setează să facă fotografii. Are nevoie de ceva timp ca să se oprească din chicotit şi să pozeze. Majoritatea fotografiilor sunt neclare şi prost încadrate; în sfârşit, face una care va fi numai bună.

Se aşază pe marginea patului, selectează numărul lui Jake şi adaugă un scurt mesaj. Apasă tasta de trimitere şi începe să se tăvălească de râs.

Chepstow, Chepstow & Hawks seamănă mai degrabă cu o firmă de licitaţii de antichităţi decât cu un cabinet de avocatură. Un profesor de drept de la Cambridge i-a spus cândva lui Gideon că orice client poate fi clasificat în funcţie de avocaţii pe care şi-i angajează, iar Chepstow & Co. pare dovada vie a acestei teorii. Sunt tradiţionalişti şi de încredere, fără îndoială, însă de modă veche şi cam prăfuiţi. Locul i se potriveşte ca o mănuşă lui Nathaniel.

O doamnă cu părul grizonant, cu ochelari, pe la vreo cincizeci şi ceva de ani, îl anunţă politicos că domnul Chepstow e gata să-l primească şi o ia înaintea lui spre o uşă cu furnir de mahon pe care se află o plăcuţă de alamă, purtând pe ea numele ocupantului încăperii. Acesta se iveşte din spatele unui birou de nuc, care tronează pe un piedestal într-un colţ al camerei, încadrat de o fereastră cu toc mobil, fără perdele.

— Lucian Chepstow.

Întinde mâna la care poartă un ceas Rolex ce se iţeşte de sub manşeta costumului albastru, cu dungi foarte fine.

— Gideon Chase, încântat să vă cunosc, zice el, blestemându-şi în gând politeţea automată.

— Îmi pare foarte rău pentru tatăl dumneavoastră. Vă rog să luaţi loc!

Gideon se aşază într-unul dintre cele două fotolii plasate cu faţa la enormul birou, iar Lucian, un bărbat abia trecut de patruzeci de ani, dar cu părul deja aproape alb, se întoarce la locul său, îşi aranjează sacoul şi ia loc.

— Vi s-a oferit deja ceai? Sau poate apă?

— Nu-i nevoie, mulţumesc.

Chepstow duce mâna la telefonul de pe birou.

— Sunteţi sigur?

Pe Gideon îl enervează să fie întrebat de două ori. Pune însă nervozitatea ce nu-i stă în fire pe seama circumstanţelor neobişnuite şi neplăcute în care se află.

— Vă mulţumesc, dar chiar nu-i nevoie.

Uşa se deschide. Un bărbat în vârstă, destul de epuizat, cu umerii uşor aduşi, intră cu greu în încăpere. Fără urmă de dubiu, este tatăl lui Lucian, fondatorul firmei.

— Cedric Chepstow, mormăie el, ca şi cum ar răspunde la o întrebare. Nu-i întinde mâna, ci se aşază pe fotoliul de lângă Gideon. Sper că nu vă deranjează că am venit. Doresc să-mi exprim condoleanţele. L-am cunoscut foarte bine pe tatăl dumneavoastră. A fost un om minunat. Sunt avocatul lui de douăzeci de ani.

Lui Gideon îi vine să spună că tatăl lui nu a candidat niciodată la titlul de „minunat“, însă renunţă.

— Nu, nu mă deranjează deloc. Vă mulţumesc. Pe urmă adaugă, surprins până şi el: Cât de bine l-aţi cunoscut? Ce făceaţi pentru el, mai exact?

Cei doi avocaţi schimbă o ocheadă. Întrebarea i-a luat, evident, prin surprindere, fapt ce-i stârneşte interesul lui Gideon.

— Rezolvam probleme profesionale, mai degrabă decât personale, recunoaşte bătrânul. Ne ocupam de toate hârtiile legale care aveau legătură cu afacerile lui – întocmeam memorii, contracte, înţelegeri, documentaţie pentru export şi import şi alte asemenea lucruri. Era unul dintre clienţii noştri importanţi.

— Sunt sigur de asta, vine replica lui Gideon, ceva mai acidă decât şi-ar fi dorit.

Lucian se simte obligat să intervină:

— Tatăl dumneavoastră era foarte hotărât. Un om de mare succes. Era o plăcere să lucrezi cu dumnealui.

Gideon nu-şi dezlipeşte ochii de la Chepstow senior.

— Şi din punct de vedere personal?

Bătrânul îşi face pungă buzele uscate.

— Îmi place să cred că am fost prieteni. Aveam în comun aceeaşi pasiune pentru istorie, acelaşi respect pentru generaţiile trecute.

Lucian ia un plic dintr-un sertar al biroului, nerăbdător să se întoarcă la partea de afaceri a întâlnirii. Dar Gideon nu e la fel de doritor.

— Tatăl meu mi-a lăsat o scrisoare.

Avocatul cel vârstnic tresare.

— Un bilet de sinucigaş. Vă vine în minte ceva care l-ar fi putut face să-şi ia viaţa?

Cedric face ochii mari.

— Aţi putea să-mi spuneţi, oricare dintre dumneavoastră, ce l-ar fi putut face să se simtă ruşinat sau atât de disperat, atât de deprimat?

Chepstow senior se trage de o cută de bărbia dublă.

— Nu, nu cred că putem. Nu-i nimic de genul acesta. Cel puţin, nu din punct de vedere legal. Şi, chiar dacă am avea o asemenea informaţie, n-am putea să v-o destăinuim, din cauza contractului de confidenţialitate cu clientul.

Gideon nu-şi mai poate ascunde nervozitatea.

— Dar a murit. Prin urmare, presupun că, în acest caz, clauza de confidenţialitate nu se mai aplică.

Bătrânul clatină încetişor din cap, la fel ca un profesor care

corectează o greşeală elementară.

— Noi nu lucrăm aşa. Noi respectăm pe veci legăturile stabilite cu clienţii noştri. Apoi îl măsoară de sus până jos pe Gideon. Domnul Chase, permiteţi-mi să vă asigur că, din tot ceea ce ştiu eu, atât din punct de vedere personal, cât şi profesional, nu există nici un lucru cu care tatăl dumneavoastră să se fi ruşinat. Nu există nici un secret murdar, nici un schelet ascuns în dulap.

— Schelet? Gideon râde. Tatăl meu a fost un jefuitor de morminte. A jefuit morminte în Siria, în Libia, în Mexic şi Dumnezeu mai ştie unde. A vândut obiecte istorice de neînlocuit unor guverne străine sau unor colecţionari particulari care nu aveau dreptul să le deţină. Sunt sigur că avea un cavou întreg de schelete.

Lungii ani de experienţă l-au învăţat pe Cedric Chepstow când are şanse de a câştiga o dispută şi când nu.

— Lucian, te rog să-i dai informaţiile necesare domnului Chase în legătură cu testamentul tatălui dumnealui şi să ai grijă să primească un exemplar, încheie el discuţia, ridicându-se cu greu din fotoliu. Vă doresc o zi bună, domnule!

Lucian rămâne tăcut până când tatăl său iese şi închide uşa după el.

— Au fost prieteni foarte buni, explică el. Tatăl dumneavoastră a fost unul dintre puţinii apropiaţi ai tatălui meu.

— Par să fi făcut pereche bună, vine replica lui Gideon, căruia nu i-a trecut enervarea.

Avocatul cel timid nu răspunde. Îi întinde o scrisoare sigilată peste birou şi împinge încă un exemplar peste mapa de birou roşie, cu margini de piele.

— Acestea sunt ultimele dorinţe şi testamentul lui Nathaniel Chase. Este semnat de martori şi se află în concordanţă cu legislaţia engleză. Doriţi să vi-l prezint?

Gideon ia plicul cu ambele mâini. Gândul i-a rămas încă la Cedric Chepstow. Probabil că bătrânul ştie ce ascundea tatăl lui. Dacă nu, de ce ar fi reacţionat în felul cum a făcut-o? De ce ar fi recurs la pretextul cu „confidenţialitatea“, ascunzându-se sub jalnica scuză „din tot ceea ce ştiu eu“?

— Domnule Chase, doriţi să vă prezint eu testamentul?

El îşi ridică privirea şi dă aprobator din cap.

— Trebuie să vă previn că una dintre cererile sale este neobişnuită. Tatăl dumneavoastră şi-a făcut aranjamentele pentru propriile funeralii la crematoriul West Wiltshire.

— Şi asta e ceva neobişnuit? întreabă Gideon, încruntat.

— Nu faptul în sine. Mulţi oameni plătesc dinainte şi îşi planifică propriile funeralii. Însă dorinţa lui a fost să-i fie împrăştiată cenuşa la Stonehenge.

27

Londra

Jake Timberland s-a privit în oglindă pe când ieşea de la duş şi mai că a turbat. A scos cântarul de sub chiuvetă şi s-a urcat pe el. Optzeci şi nouă de kilograme. La un metru optzeci, cât are, optzeci şi trei de kilograme ar fi rezonabil, dar la optzeci şi nouă ajungi imediat să arăţi ca un grăsan care are dublu cât tine.

Dezamăgirea i s-a transformat în determinare. După vreo şaizeci de flotări, a putut să-şi vadă iar muşchii abdominali conturaţi şi s-a simţit mai bine.

Acum se lăfăie într-un fotoliu cu braţe şi savurează cel de-al treilea cappuccino al întâlnirii de la micul dejun. În acest timp, îl ascultă pe Maxwell Dalton care îi vorbeşte despre problemele fluxului monetar, despre criza economică, despre panta din veniturile din publicitate şi despre faptul că trebuie să atragă investiţii, altfel s-ar putea să piardă afacerea. Dalton se uită pe un site care prezintă filmuleţe făcute de genul ăla de oameni care nu reuşesc să-şi găsească slujbe bune la televiziuni.

— Cât vrei şi cât primesc în schimb?

Dalton râde nervos.

— O sută de mii cu zece la sută?

Expresia de pe chipul lui Jake îi spune clar că nu merge aşa.

— Douăzeci la sută?

El nu scoate o vorbă, ci se uită cu atenţie la ouăle ochiuri din farfuria lui Dalton.

— Douăzeci şi cinci? licitează Dalton, după care adaugă: La limită, aş putea ajunge până la treizeci.

Lui Jake îi place ideea de a spune că lucrează în media. Asta îi va mări, fără doar şi poate, puterea de atracţie. La o adică, ar putea să se prezinte ca producător de film şi distribuitor de plăceri.

— Poate ajungem la o înţelegere. Dar nu pentru o sută de mii şi nu cu treizeci la sută.

Dalton pare dezamăgit.

O sută de mii e o nimica toată pentru Jake. Ar putea chiar să-i ceară tatălui său să pună toţi banii. Dacă nu, ar putea strânge chiar el banii dacă o lasă mai moale cu şampania Cristal[9], renunţă la vacanţa de schi din iarnă şi foloseşte descoperirea de card.

— Ascultă, Max! Eu bag cincizeci de mii în compania ta, dar pentru asta îmi dai cincizeci şi unu la sută din ea.

— Să controlezi dobânzile?

— Exact!

Mohorât, Dalton răspunde în cele din urmă:

— Îmi pare rău. Nu pot oferi mai mult de patruzeci şi nouă la sută, iar pentru asta vreau şaptezeci şi cinci de mii.

— Vreau să te ajut, nu să ţi-o trag, zice Jake zâmbind. Dar bucăţica asta nu merită şaptezeci şi cinci de miare. Pot să-ţi dau cincizeci de mii pentru patruzeci şi nouă la sută. Ultima ofertă.

Dalton e băgat la înghesuială, mai ales că proprietarul bate la uşă, cerându-şi chiria.

— În regulă.

În momentul când Jake se ridică pentru a-i strânge mâna noului său partener, telefonul lui iPhone începe să bâzâie. Se scuză. Are un mesaj de la Caitlyn – îi recunoaşte imediat numărul. Îl deschide şi, în clipa în care descarcă fotografia ataşată, ochii i se fac cât cepele. Sub tatuajul cu drapelul Marii Britanii, scrie: „Eu am steagul. Tu ai un băţ destul de mare pentru el? :) Sună-mă x".

Jake îi zâmbeşte peste masă lui Dalton şi-i întinde mâna. Poate că aşa ajunge să le-o tragă la doi în aceeaşi zi.

28

Sammy se simte destul de bine şi poate să meargă la grădiniţă, însă Gloria insistă să vină ca să aibă grijă de nepoata ei. Măcar o dată, Megan pleacă de acasă fără să i se ţină o predică. Şi e recunoscătoare pentru asta. După un drum scurt cu maşina până la secţia de poliţie din Devizes, se află la birou, bând o ceaşcă de ceai în încăperea pe care o împart detectivii, în timp ce citeşte declaraţiile complete ale poliţiştilor Featherby şi Jones.

Gideon Chase a avut noroc. Mare noroc. Dacă poliţiştii s-ar fi aflat la o distanţă mai mare în momentul în care au primit apelul de urgenţă, probabil că ar fi ajuns prea târziu. Featherby l-a găsit zăcând fără cunoştinţă pe culoar şi a reuşit să-l tragă afară, înainte să cheme salvarea şi

pompierii.

Ea analizează fotografiile de la locul faptei, pe care se văd pereţii înnegriţi de foc şi ferestrele arse. Raportul pompierilor pare să se potrivească în mod clar cu relatarea lui Chase. Nu încape îndoială că locul de unde a pornit focul e în zona perdelelor de la biroul de jos, aflat în partea de vest a casei. E clar ca bună ziua. Camera respectivă şi cea mai mare parte a coridorului, precum şi zona de primire au fost făcute scrum. Refacerea lor o să coste o sumă frumuşică.

În raportul referitor la incident pe care îl are în mână se spune că Chase şi-a revenit şi şi-a pierdut iar cunoştinţa de mai multe ori, până când medicii l-au dus la ambulanţă şi i-au curăţat plămânii cu oxigen pur. Asta pare să-i dea peste cap teoria cum că el ar fi putut fi implicat în moartea tatălui său şi că a avut un complice pentru a pretinde că a fost atacat. Evident, asta în situaţia în care complicele nu ar fi fost cuprins de lăcomie. În cazul ăsta, o încercare de a-l ucide ar avea sens.

Dar nu are. Nimic din toate astea nu are sens.

Lasă hârtiile, întrebându-se din nou de ce o fi minţit-o Gideon. Pare un tip decent. Inteligent, bine îmbrăcat, politicos, poate doar un pic excentric. Dar aşa sunt cei din mediul universitar.

Prin urmare, de ce să mintă?

Să-l cunoască oare pe omul care l-a atacat? Puţin probabil. Chase şi-a petrecut aproape toată copilăria la o şcoală cu internat, iar tatăl lui s-a mutat la Tollard Royal abia în anii din urmă. Până atunci, au trăit în case mai modeste, fie la est de Wiltshire, fie la Cambridge, unde Nathaniel era membru al consiliului colegiului.

Deci de ce? Sunt doar câteva posibilităţi. Poate îi e frică. Multor victime ale tentativelor de crimă le e teamă să-şi identifice atacatorii, speriaţi că aceştia ar putea să se întoarcă. Sau să trimită pe altcineva. Le e frică să nu devină ţinte. Asta ar avea cât de cât sens.

Cu siguranţă Chase nu e lipsit de teamă. Dar nu i s-a părut nici că ar fi foarte înspăimântat. Nu pare deloc ceea ce mama ei numea „un om speriat de propria umbră“. Mai există o posibilitate. Poate ştie că bătrânul era implicat în ceva şi avea legătură cu cel care a pătruns în casă. Poate că Gideon a stabilit o întâlnire acolo cu el, s-au certat, omul l-a ameninţat sau l-a atacat, iar Chase a chemat poliţia.

Dar ceva nu se potriveşte. Se uită iar la raport. Nu-i nici o îndoială că era inconştient şi că fusese considerat mort. Când a sunat la poliţie, era calm şi liniştit, nu ameţit din cauza atacului şi cu plămânii plini de fum.

Dar simte că e aproape de adevăr. Nathaniel Chase era vârât în ceva necurat. Poate să bage mâna-n foc.

— Baker!

Îşi ridică privirea de la birou şi-i îngheaţă inima. Şefa sa, Jude Tompkins, se îndreaptă spre ea. În ultimul timp, femeia pare nebună cu acte în regulă. E mai sărită decât o cutie plină cu broaşte. Apropiata ei căsătorie – a doua – e cauza acestei schimbări maniacale de personalitate.

— Ai terminat cu sinuciderea aia, Baker?

Şefa îşi propteşte pe marginea biroului lui Megan posteriorul rezultat în urma unei diete drastice.

— Nu, doamnă. Megan răsfiră declaraţiile pe care le are în faţă. Tocmai mă uitam pe rapoarte. A fost un incendiu la casa bătrânului care s-a omorât.

— Am auzit. Despre ce e vorba, despre hoţi? Boschetari?

— Fiul s-a dus acolo, explică Megan, la puţin timp după ce l-am chemat să discute cu noi. În biroul tatălui său a dat peste un intrus care încerca să incendieze casa.

— Tipul era vreun drogat?

— Nu ştim. I-a tras una omului nostru de l-a lăsat lat şi a şters-o, crezându-l mort. Dacă n-ar fi fost prin preajmă o patrulă locală, atunci familia Chase ar fi dispărut cu totul de pe faţa pământului în mai puţin de patruzeci şi opt de ore.

Tompkins reflectează o clipă. Jafuri nerezolvate, incendiatori şi tentative de crimă nu prea sunt genul de probleme pe care să le vrea prin dosarele ei. Toată echipa ei e presată să îmbunătăţească statisticile.

— Din ce văd eu, cazul e mai complicat decât credeam. Poţi să te descurci cu încă un caz în timp ce te ocupi şi de ăsta?

Asta nu e chiar o întrebare. Şefa îi aruncă lui Megan un dosar pe birou.

— Îmi pare rău. E vorba despre o persoană dispărută. Aruncă o privire peste el pentru mine!

Şefa face stânga-mprejur şi pleacă, în timp ce Megan o urmăreşte cu privirea. Delegarea responsabilităţilor e un lucru minunat. N-ai decât să-ţi arunci pisica moartă în curtea altcuiva şi să-l laşi pe bietul om să sară pe tomberon până reuşeşte să-i închidă capacul.

— Şefa, e vreo şansă să-mi pot lua un ajutor?

Tompkins se opreşte şi se întoarce spre ea.

Megan ştie că e greu să refuzi o cerere de ajutor într-un birou deschis. O priveşte disperată pe superioara ei.

— Doar o zi sau două?

— Îl poţi lua pe Jimmy Dockery, îi răspunde Tompkins rânjind. Poţi lucra cu sergentul Dockery pentru o zi sau două, pe urmă se întoarce

la treburile lui.

Ea închide ochii. Jimmy Dockery? Îşi duce mâinile la urechi, dar asta n-o ajută cu nimic. Poate să audă hohotele convulsive de râs ale tuturor celor din birou.

29

Maestrul Cercului aşteptase telefonul.

Singura problemă era că nu ştia când avea să vină. Îşi cere scuze de la distinşii lui interlocutori şi se îndepărtează. În buzunare, are două mobile. Un BlackBerry pe care îl foloseşte oficial şi un Nokia ieftin, un telefon cu cartelă, pe care nu-l poate urmări nimeni şi pe care poate să încarce credit cam de oriunde. Acum, Nokia zbârnâie. E Cetus.

— Poţi vorbi?

— Stai puţin! zice Maestrul, îndreptându-se către o curte deschisă. Spune!

— Fiul lui Chase tocmai a venit ca să-i citesc testamentul tatălui său.

Maestrul se caută prin buzunare după ţigări.

— Şi?

— Întreba de ce anume i-ar fi putut fi ruşine lui Nathaniel.

— A folosit el chiar acest cuvânt? Sau aşa i-ai interpretat tu spusele?

— Nu, aşa s-a exprimat. I-a spus lui Lupus că tatăl lui a lăsat nu ştiu ce scrisoare. Se pare că poliţia a găsit-o la locul faptei.

Maestrul îşi aprinde un Dunhill cu o brichetă cu monogramă de aur.

— Şi ce-i în ea? Vreo acuzaţie sau vreo mărturisire?

Cetus încearcă să-şi domolească temerile.

— Nu, nimic atât de grav. Dacă ar fi fost ceva explicit, n-am nici o îndoială că domnii de la poliţie s-ar afla acum la mine în birou, punându-mi întrebări încuietoare.

Maestrul suflă fumul, aruncând priviri cercetătoare prin curte.

— Dar au ţinut legătura. Aşa ai spus, şi, din câte ştim noi, o poliţistă crede că are câteva elemente din care să construiască un caz.

— Aşa e, dar e doar simplă rutină. Au găsit nişte facturi în biroul lui Nathaniel şi voiau să ştie dacă încă mai lucram pentru el. Şi nu-i nevoie să-ţi baţi capul cu poliţista.

— În nici un caz, răspunde Maestrul, făcând câţiva paşi. Din ce

mi-a spus Nathaniel, nu mai era în relaţii cu fiul său. Din păcate, el nu pare să ne poată deveni prieten.

— Asta se potriveşte cu felul cum s-a purtat la mine la birou.

Maestrul reflectează câteva clipe.

— Ruşinos. Mai ales după câte a făcut tatăl lui pentru Breaslă. Poliţia a întrebat de testament?

— Cum să nu!

— Şi presupun că lui i-a lăsat totul?

— Totul.

— Cred că ţi-ai tras un onorariu grăsuţ din taxa asta.

— Am lucrat cum trebuie cu Nathaniel, ripostează Cetus, jignit. Nu uita că ne-a fost prieten.

Maestrul se mustră în sinea lui pentru remarca grosolană.

— Scuză-mă, n-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta. Se uită apoi la un subaltern, care stă la capătul curţii, făcându-i semn spre ceas. Trebuie să plec.

— Te gândeşti să mai amânăm?

— Nu putem. Mai trage un ultim fum din ţigară, după care aruncă mucul pe jos, strivindu-l de pietriş. Profeţia spune clar. Trebuie să îndeplinim totul la mijlocul perioadei dintre amurgul la *solstitium* şi zorii zilei următoare, altfel nu are nici o însemnătate.

Cetus rămâne tăcut, iar Maestrul simte ceva.

— O să fim pregătiţi cu a doua ofrandă, nu?

— Da, o să fim. Totul va merge aşa cum am plănuit. Dar cum rămâne cu tânărul Chase?

Maestrul îi face un semn din cap colegului care îl aşteaptă ceva mai departe, şoptindu-i pe tăcute că vine într-o clipă. După ce acesta pleacă, încheie discuţia:

— O să mă ocup eu de fiu. Tu ai grijă doar ca aranjamentele celelalte să fie în regulă.

30

Indicaţiile primite de la Caitlyn erau clare ca bună ziua. Să închirieze o cameră. Să pună la rece două sticle de şampanie. Să bage în minibar două cutii de îngheţată Ben & Jerry's, orice sortiment, cu excepţia celui cu prăjitură. Să pregătească apoi cada, s-o umple pe trei sferturi cu apă fierbinte, fără nici o chestie mirositoare. Să ia prezervative, fără arome şi cu striaţii. Minimum cinci. Să aibă grijă să fie destulă marijuana şi

destul ecstasy.

Fără îndoială, Caitlyn e obişnuită să obţină tot ce vrea. Pe el nu-l deranjează. Măcar e foarte clar ce-o să se întâmple între ei. N-o să-şi mai bată capul cu conversaţiile stupide, n-o să fie treceri stânjenitoare de la săruturi la pipăieli şi, cu ceva noroc, la mai mult. El şi-a anulat orice alte treburi pe care le planificase pentru restul zilei. Adică nu mare lucru.

Procurarea drogurilor nu îi pune probleme. Are deja un pliculeţ de haşiş de Liban şi câteva pilule de ecstasy, cât să-i ajungă câteva zile. Cumpără şi îngheţata şi două sticle de şampanie Louis Roederer Cristal de la raionul de alimente de la supermarketul Selfridge. Apoi, merge cu maşina până în Hyde Park, unde închiriază un apartament la Été, un hotel de lux discret, renumit pentru bucătăria franţuzească. O clipă, are impulsul de-a obiecta la un asemenea preţ – o mie de lire –, dar pe urmă îşi aminteşte că acum lucrează în mass-media şi că o să se culce cu o aspirantă la celebritate.

Apartamentul este culmea eleganţei: are un pat demn de un rege, acoperit cu cuverturi aurii, şi draperii grele, într-o nuanţă asortată, de un portocaliu-închis, legate de-o parte şi de alta a ferestrei şi care lasă să se vadă o terasă micuţă şi câteva bănci de metal. Trage draperiile şi aprinde veiozele în stil egiptean aflate de fiecare parte a patului.

Îşi conectează iPod-ul la un amplificator. Ce să pună? Întrebarea, ivită pe neaşteptate, îl sperie. Poţi să spui foarte multe despre cineva pornind de la muzica pe care o alege. Se uită printre ultimele albume încărcate şi, în cele din urmă se hotărăşte la *The Defamation of Strickland Banks* al celor de la Plan B. Tocmai se termină *Love Goes Down*, când aude o bătaie uşoară la uşă.

E două fix. Putea să jure că o să-l lase să se perpelească măcar douăzeci de minute, dacă nu chiar o jumătate de oră. Ei bine, s-a înşelat. Deschide uşa. Ea e. Ţine pe braţ un trenci crem şi este îmbrăcată într-o rochie până la genunchi, aproape translucidă, cu mâneci încreţite.

— Nu te mai holba aşa, lasă-mă să intru!

El se dă într-o parte.

— Scuză-mă, doar că arăţi atât de…

Brusc, îşi dă seama că ea e îngrijorată să nu fie văzută şi închide.

— … Frumoasă.

Se întoarce şi o observă chiar în spatele lui. Ea îşi aruncă trenciul şi gentuţa asortată şi îl sărută. Se simte de parcă ar fi fost electrocutat uşor. Fiorii îi străbat tot trupul. E deja chiar mai mult decât geniala partidă de sex care ştie că va urma.

Caitlyn se întrerupe ca să ia o gură de aer şi-i zâmbeşte.

— Am o oră la dispoziţie. Atâta tot. Şaizeci de minute. Hai să începem!

31

Devizes

Sergentul detectiv Jimmy Dockery este un fel de Horatio Caine[10] de Wiltshire. Cel puţin aşa se crede el. Vorbeşte cu un glas mai pierdut decât al unui om care moare din cauza astmului şi poartă ochelari de soare până şi în zilele cele mai înnorate. E genul care s-a demodat odată cu Top Gun[11].

În copilărie, roşcovanul fusese ţinta bătăuşilor, dar şi-a luat revanşa când a devenit poliţist. Singura lui problemă este că, spre deosebire de locotenentul din serialul CSI: *Miami*, el nu-i deloc arătos. Nici pe departe. Dar este fiul şefului secţiei de poliţie, şi totul se pierde într-o ceaţă roşiatică în faţa acestui lucru.

— Am auzit că ai nevoie de ajutor, inspectore.

Se apleacă spre ea, după care se lasă încet pe un scaun şi arborează cel mai frumos zâmbet de care e în stare.

— Mă bucur să-ţi fiu de ajutor.

Pe Megan o încearcă un fior de dezgust.

— Mersi, Jimmy, răspunde ea, întinzându-i un teanc de declaraţii şi un dosar gros. Astea sunt datele în cazul sinuciderii lui Chase. Cunoşti situaţia, nu?

Se uită la ea cu o privire goală.

Megan abia se abţine să nu înceapă să ţipe.

— Profesorul Nathaniel Chase, autor de talie internaţională, arheolog, negustor de antichităţi, are o casă la Cranborne Chase, în Tollard Royal, în zona unde locuiesc bogătaşii.

— A, da, ştiu ce vrei să spui.

Ştie că habar n-are, dar continuă să-i explice:

— Caută-l pe Google, că o să găseşti destule informaţii despre el şi despre faptul că s-a sinucis. Deschide dosarul şi-i întinde o listă cu numere de contact. Ai aici numărul de mobil al lui Gideon Chase, fiul lui Nathaniel. A cerut să vadă cadavrul. Ai putea să te ocupi de asta, să ai grijă să fie tratat cu compasiune?

Chiar în timp ce vorbeşte, se întreabă dacă vocabularul lui Jimmy o fi atât de elevat încât s-o înţeleagă.

— S-a făcut.

Zâmbeşte cu gura până la urechi şi face ochii mari. E un truc ieftin prin care vrea să-i arate că e mai mult decât dornic să-şi îndeplinească sarcinile de serviciu.

Lui Megan nu-i vine să creadă că tipul se dă la ea.

— Ce mai aştepţi, Jimmy? continuă ea, clătinând din cap, ca şi cum ar analiza un animal ciudat care i-ar fi pătruns în grădină. Se pare că o să mă pot bucura de compania ta doar două zile, aşa că ar cam fi timpul să începi.

În sfârşit, se prinde şi el şi o ia din loc, futurând din mână.

— Pe mai târziu, şefa.

Megan îşi descleştează pumnii. Trebuie să înveţe să se mai şi relaxeze. Una e să nu-i suferi pe proşti, dar cu totul altceva e să vrei să le tragi un pumn în faţă. Îşi face un ceai negru în bucătărioara comună şi se întoarce la biroul ei la timp ca să înşface telefonul care sună. Varsă şi nişte ceai pe hârtii, de grăbită ce e să răspundă.

— Detectiv Baker. Fir-ar!

Glasul de la celălalt capăt al firului şovăie o clipă înainte să răspundă:

— Sunt poliţistul Rob Featherby, din Shaftesbury. Sergentul meu mi-a spus că ar trebui să vă sun.

— Scuze, Rob, tocmai am vărsat ceva. Două secunde, te rog!

Ia foile din balta întunecată care se tot lăţeşte şi o şterge cu şerveţelele găsite în geantă.

— Gata, am rezolvat. Te rog să mă scuzi. Ce spuneai?

— Eu şi Jones ne-am întors de la jaful ăla din Tollard. Le-am zis celor de la camera de control să vă sune, au făcut-o?

— Da, mulţumesc mult. Cum se simte colegul tău?

— Bine. Doar că şi-a pierdut vocea un pic. Chestie care nu-i prea rea.

Ea râde. La fel ca pe majoritatea poliţiştilor, umorul negru o ajută să nu îşi piardă minţile.

— Tocmai ţi-am citit raportul. E foarte amănunţit. Dacă o să vină vreodată ăia de la *Crimewatch*[12] la noi, ar trebui să te angajeze.

— Mulţumesc, răspunde el flatat. Încerc să-mi aduc aminte cât mai multe cu putinţă.

— Cu ce te pot ajuta?

— Mai sunteţi interesaţi de caz? De spargere, adică. Ştiu că investigaţi sinuciderea.

— Ce ai găsit?

— Păi cei care se ocupă de prelevarea probelor au luat câteva amprente foarte bune de tălpi de pe gazon în dimineaţa asta. Se potrivesc cu urmele găsite în casă.

— Excelent! izbucneşte Megan cuprinsă de un optimism debordant. Aveţi vreun suspect?

— Am vrea noi, chicoteşte poliţistul. Dar e ceva mai bine. Spărgătorul a lăsat o geantă de pânză, un fel de trusă de spargeri. E plină cu unelte.

— Rob, sunt la vreo şaizeci de kilometri de casa lui Chase. Crezi că am putea să ne întâlnim acolo, să zicem, peste vreo două ore? Aş dori tare mult să-mi arăţi locul unde au fost găsite lucrurile alea, să-mi spui ce crezi că s-a întâmplat.

— Trebuie să-i cer permisiunea sergentului, dar nu văd de ce nu. Dacă e vreo problemă, o să sun. E-n regulă?

— Perfect. Mulţumesc.

Închide, bucuroasă că o să-l revadă pe Gideon Chase şi o să aibă posibilitatea de a afla de ce minte.

32

Hyde Park, Londra

Ora a trecut. Caitlyn e îmbrăcată şi gata de plecare.

A obţinut tot ce şi-a dorit. Tipul e drăguţ. Ascultător. Chiar foarte bun la pat. Evident, ar putea să înveţe să aibă ceva mai multă răbdare, însă asta e o lecţie pe care toţi bărbaţii ar trebui s-o înveţe prin taberele de instrucţie.

Jake nu s-a obosit să se îmbrace. Şi-a tras doar un halat alb pe el. Poate o să se bage la duş după ce pleacă ea. Sau poate o să rămână toată ziua cu mirosul ei impregnat în piele. Se apropie de ea, cu ochii încă arzând de dorinţă şi cu o tabletă cu ecstasy pe limbă.

— Primesc şi eu un sărut de rămas-bun?

Ea face un pas către el şi îl sărută, luându-i şi tableta, ca răsplată pentru atenţie. O înghite şi se dă înapoi.

— Ce bine dacă ar face ecstasy cu gust de îngheţată Ben & Jerry’s.

— Toată lumea ar fi aeriană tot timpul.

— *Exact*.

— Deci ţi-a plăcut gustul…

— Păi ce era să nu-mi placă? îl întrerupe ea. Te-ai descurcat bine.

— Şi când o să mai am ocazia să mă descurc bine? întreabă el zâmbind.

— Nu fi aşa băgăcios! Nu-mi plac tipii lipicioşi.

El pare luat prin surprindere.

— La aceeaşi oră, în acelaşi loc, săptămâna viitoare. Tu faci rezervarea. Ocupă-te de toate la fel ca acum, dar de data asta plătesc eu. Bine?

Acum se simte jenat.

— Nu-i nevoie. Ce-ai spune de o întâlnire în toată regula? Să mergem la un film, la un club, să luăm cina. Faci aiureli din astea, nu?

Ea se cocoşează de râs.

— Vai de capul tău, habar n-ai la ce chinuri o să te supună taică-meu numai ca să poţi să mă scoţi la o cafea!

El rămâne tăcut.

Caitlyn îşi încheie nasturii trenciului.

— Chiar trebuie să plec. Aceeaşi oră, săptămâna viitoare?

El dă aprobator din cap.

— Dacă vrei să ştii, şi mie îmi place de tine. Să vedem cum stau lucrurile săptămâna viitoare. Pe urmă, putem vorbi dacă să riscăm să ne atragem mânia babacului de dragul unei cine sau a unei ceşti de cafea.

Pe faţă i se citeşte o bucurie vizibilă. Face riduri uşoare la ochi şi are un zâmbet foarte prietenos. Pentru o clipă, ea lasă garda jos, cuprinsă de blândeţe, îşi încolăceşte braţele după gâtul lui şi îl sărută aşa cum n-a mai făcut-o cu nimeni până atunci. Într-un fel relaxat. Fără să se grăbească, fără să ceară nimic. Intim.

Şi asta o şochează.

— Trebuie să plec.

Jake nici nu apucă să-şi deschidă ochii, că ea deja dispare pe culoar.

— Hei!

Caitlyn întoarce capul.

— O să-ţi fac o surpriză.

El îşi duce mâna la ureche, prefăcându-se că ar ţine un telefon.

— Fii atentă la mobilul tău! Pregăteşte-te să primeşti un mesaj de la mine.

33

Megan îşi parchează Fordul lângă maşina de poliţie oprită la

poarta domeniului Chase şi lasă jos geamul din dreapta.

— Bănuiesc că tu eşti Rob Featherby?

Un tânăr arătos, cu părul negru, în vârstă de vreo douăzeci şi ceva de ani, îi întoarce zâmbetul.

— Da, eu sunt. Abia am ajuns. Mergem mai departe cu maşinile?

— Ia-o înainte, zice ea şi arată spre casă.

Poliţistul o priveşte vesel, porneşte motorul şi pleacă primul.

Parchează lângă un Audi aflat pe alee şi ies în soarele cald al verii. Featherby a adus un plic gros, plin cu fotografii ale probelor luate de la locul faptei.

Megan apasă pe butonul soneriei şi bate şi cu ciocanul greu în uşă, ca să fie sigură. După aproape un minut, se uită la maşina Audi A4.

— Trebuie să fie înăuntru, asta e maşina lui.

Poliţistul mai sună o dată, lung. Chiar în clipa în care ia degetul de pe buton, uşa se întredeschide. Gideon Chase o ţine deschisă şi îi scrutează printr-o fantă destul de mare cât să intre un picior. Pare palid, zguduit.

— Ne cerem scuze că vă tulburăm, începe Megan, dar trebuie să vă punem câteva întrebări.

Gideon nu rezistă.

— Nu-i momentul potrivit, se opune el, dând să închidă uşa.

Ea pune însă piciorul în prag.

— Acesta este poliţistul Featherby. V-aţi întâlnit, deşi nu vă amintiţi. V-a scos din foc noaptea trecută.

Informaţia are darul să-l facă pe Gideon să-şi revină brusc. Îşi revizuieşte comportamentul şi întinde mâna.

— Vă mulţumesc. Vă sunt foarte recunoscător. Apoi se uită la ea şi deschide uşa larg. Cel mai bine ar fi să mergeţi direct până în spate. Bucătăria e singura parte a casei cu care am reuşit să mă familiarizez până acum.

Poliţiştii intră, iar el închide uşa. Îl doare capul de-i plesneşte de cât s-a străduit să desluşească o mulţime de jurnale şi nu are nici un chef să-i vadă aici.

— Ce bucătărie mare! exclamă Megan, încercând să-l mai înviioreze.

Îşi trece degetele peste un aragaz vechi. Singurul lucru care îi lipseşte este o mână de femeie. Nu se văd pe nicăieri perdeluţe, vaze, crăticioare sau borcănaşe cu mirodenii, nu-i pic de culoare. Toată bucătăria a fost redusă la lucrul cel mai groaznic la care se poate ea gândi: masculinitatea funcţională.

Gideon li se alătură.

— Mă simt puţin cam stânjenit, i se adresează el lui Featherby. Ar trebui să-i pot oferi celui care mi-a salvat viaţa măcar un ceai sau o ceaşcă de cafea, însă mă tem că n-am lapte. Pot să vă prepar un ceai sau o cafea neagră, dacă nu vă deranjează.

— Nu-i nevoie, mulţumesc, răspunde poliţistul.

— Nici pentru mine, adaugă ea.

Gideon îşi încrucişează braţele într-un mod defensiv, se sprijină de dulapul de vase şi încearcă să pară vesel.

— Deci cu ce vă pot ajuta?

Ea observă că are ochii roşii, ceea ce o face să presupună că stresul începe să îşi spună cuvântul.

— Poliţiştii de la secţia lui Rob care colectează probe au găsit ceva care ar putea avea legătură cu spargerea. L-am rugat să vină cu mine şi să-mi arate, ca să pot schiţa cât mai corect un profil al infractorului. Credeţi că am putea face asta?

El pare neajutorat.

— Bineînţeles. Ce doriţi să fac?

— Nimic. Megan încearcă să fie drăguţă. Avem nevoie doar să ne permiteţi să mergem în birou, în acea parte a casei şi în grădină. Avem permisiunea dumneavoastră?

Nu pare încântat, însă nu crede că poate să se opună.

— Cum să nu! Eu sunt sus, fac puţină ordine în lucrurile tatălui meu; strigaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva.

— Mulţumim, aşa vom face, spune ea, cu o mişcare aprobatoare din cap.

Gideon se îndepărtează, simţindu-se ca şi cum ar fi fost izgonit.

Featherby o ia înainte spre biroul complet ars. Megan priveşte podeaua, tavanul şi pereţii înnegriţi. Miroase puternic a fum.

— Ce dezastru! Spui că sursa flăcărilor s-a aflat în jurul draperiilor şi al biroului?

Rob face un semn cu mâna către o pată neagră ca tăciunele de pe podea.

— Cam pe aici. Aşa a spus şeful pompierilor.

Ea încearcă să-şi întipărească în minte cele aflate. Infractorul a provocat incendiul în birou, nu la bar. E clar că a făcut-o cu premeditare. Căuta ceva, şi fie a găsit lucrul căutat şi l-a ars, fie nu a dat de el, caz în care a încercat să se asigure că n-o să găsească nimeni ceea ce nu găsise nici el.

— A folosit vreo substanţă inflamabilă? Benzină, poate ulei din bucătărie?

Poliţistul clatină din cap.

— Din câte ştiu eu, nu.

Ea iese pe culoar şi strigă în direcţia scărilor.

— Gideon! Puteţi veni puţin?

Arheologul îşi iţeşte capul peste balustradă.

— Tatăl dumneavoastră era fumător?

El se gândeşte preţ de o secundă.

— Nu. Nu cred. Din câte îmi amintesc, era chiar împotriva fumatului. Apoi, privirea i se întunecă. Poate s-a apucat în ultimii ani, când nu mai eram în relaţii cu el, dar mă cam îndoiesc. Altceva?

— Atât deocamdată, răspunde ea.

El se face iar nevăzut, şi femeia se întoarce în birou. Poliţistul o priveşte întrebător, aşteptând o explicaţie, aşa că se opreşte ca să-l înveţe câte ceva.

— Infractorul este fumător. Şi-a folosit bricheta, una BIC, de unică folosinţă. Fiul a declarat că a văzut o brichetă în mâna lui înainte să-şi facă simţită prezenţa. Omul nostru nu e un specialist, nu a mai provocat niciodată incendii până acum. Nu prea cred că are nici măcar cazier, însă, dacă ne gândim la felul cum l-a pus pe tuşă pe partenerul tău, e foarte posibil să fi fost în armată.

Featherby e fascinat.

— Cum de puteţi fi aşa sigură?

— Nu sunt. De-asta am zis că nu prea cred. Dar poţi să te gândeşti la lucruri de bun-simţ. Aici avem de-a face cu ceea ce se numeşte scenă amestecată în trasarea profilului infractorilor: o parte dintre acţiunile lui au fost făcute în mod profesionist, iar celelalte au fost doar o ameţeală. Dacă te apuci să încalci legea, atunci ai nevoie şi de un dram de noroc ca să te poţi ţine de plan, altfel ai încurcat-o, şi totul se duce de râpă. Iar omul acesta n-a avut pic noroc. Proprietarul s-a întors chiar pe când dădea foc, l-a luat prin surprindere, a chemat poliţia şi era cât pe-aici să-l prindă în capcană în camera care ardea. În momentele alea, tipul deja nu-şi mai urma planul, şi nu-i mai stătea gândul decât la scăpare, la fugă, aşa că l-a lovit zdravăn, dar nu l-a omorât pe Jones, şi şi-a uitat şi trusa cu scule.

Featherby văzuse deja destul tâlhării şi spargeri de maşini ca să-şi dea seama că presupunerile ei sunt foarte pertinente.

Dar Megan nu terminase.

— Aşa că incendierea nu a fost în plan. A fost un gând care i-a trecut prin cap cu întârziere. Căuta ceva, un lucru pe care putem presupune că nu l-a găsit.

— Şi-atunci, de ce a dat foc?

După un moment de gândire, poliţista răspunde:

— Ca să nu găsească nimeni ceea ce căuta el. Iar asta înseamnă că, indiferent ce ar fi lucrul căutat, constituie o ameninţare, pentru el sau pentru oricine ar fi cel sau cei cu care lucrează.

Tânărul arată cu capul în direcţia culoarului şi a scărilor.

— El l-a descris?

Ea se încruntă.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte să te duci acolo. Nu-şi poate aminti nimic despre felul cum arăta omul.

— Păcat!

— Uită de asta! Concentrează-te pe infractor! E adevărat că nu are cazier, dar nici nu-l dă inteligenţa afară din casă. Însă e curajos. Ai nevoie de ceva sânge-n vene ca să pătrunzi prin efracţie într-o casă, mai ales într-una în care tocmai a murit cineva. Prin urmare, putem să presupunem că omul nostru are încredere în sine, e puternic şi relativ matur. Aş zice că are între treizeci şi patruzeci de ani şi lucrează într-un domeniu care cere muncă fizică. Şi, dacă ne gândim că doar vreo şase la sută din populaţia din Wiltshire are origine etnică diferită, putem să presupunem şi că e alb.

Featherby pune informaţiile cap la cap.

— Bărbat alb, execută muncă fizică, între treizeci şi patruzeci şi cinci de ani, fumător, fără cazier. E absolut uluitor, ţinând cont că n-aţi făcut decât să vă uitaţi la o cameră arsă.

Megan e cât pe-aici să se apuce să-i explice că încăperea e ultimul lucru la care se uită. Ceea ce o interesează cu adevărat sunt indiciile invizibile pe care le lasă orice infractor.

— Care credeţi că e legătura infractorului cu decedatul?

— Bună întrebare! răspunde ea după un moment de tăcere. Şi, dacă găsim răspunsul, atunci rezolvăm toate tainele cazului ăstuia.

— Dar *există* o legătură, nu-i aşa?

— Cel puţin una. Probabil chiar mai multe.

După cum se uită la ea, nu pare să fi priceput.

— Poate că infractorul avea relaţii profesionale cu decedatul, îi explică Megan. Ar putea fi grădinar, spălător de geamuri, mecanic… Poate că îl cunoştea pe profesor pentru că-i făcea în mod regulat diferite servicii, pentru el sau pentru casă. Asta l-ar fi făcut să fie mai sigur pe el când a venit aici şi a pătruns prin efracţie. Dar am impresia că l-a cunoscut pe Nathaniel Chase şi pentru că era la rându-i amestecat în ceea ce era băgat şi bătrânul.

— Nu înţeleg.

— Chase avea o grămadă de bani, continuă ea. Mult prea mulţi

pentru un om ca el. Bag mâna-n foc că erau bani murdari. Şi singura întrebare este cu ce anume erau murdăriţi.

Din capul scărilor, unde stă, Gideon se simte de parcă i-ar fi înfipt cineva un cui în inimă. Dar, în sinea lui, ştie că poliţista are dreptate. Tatăl lui era băgat în ceva rău. Destul de rău încât să fie ţinut secret.

34

Vin să-l ia chiar înainte de miezul nopţii.

Merg cu paşi repezi şi nu scot o vorbă. Acum, nu mai poate face cale-ntoarsă. În curând, Lee Johns are să fie cunoscut numai ca Lacerta. Dar procesul are să fie dureros. A fost legat la ochi şi cărat pe kilometri întregi în vederea ceremoniei. E pe cale să fie iniţiat.

A câştigat dreptul de-a afla despre existenţa Sanctuarului, dar va mai trece un timp până să i se poată dezvălui locul amplasării lui. Mâinile puternice ale unor bărbaţi pe care nu-i poate vedea îl ghidează prin Pasajul Descendent, până într-o anticameră. Cu ochii tot legaţi, este dezbrăcat şi spălat, după care e dus, gol puşcă, în Marea Sală. Care este imensă. Ca o peşteră. Are peste o sută de metri pătraţi. Şi este atât de înaltă, că tavanul nici nu i se zăreşte, un linţoliu negru undeva sus.

Aerul rece e plin de mireasma sutelor de lumânări ce ard. Teama şi goliciunea îi ascut simţurile. Lespezile de piatră pe care le simte sub picioare par la fel de tari şi de reci ca gheaţa.

Maestrul Cercului ridică un ciocan, simbol al meşteşugului străbunilor care au făurit locul unde se odihnesc Sacrosanctele şi Sanctuarul. Priveşte la toţi cei adunaţi, apoi îl lasă să cadă. Un bloc imens de marmură este împins de-a curmezişul singurei intrări, pecetluind astfel încăperea.

— Să fie deschişi ochii copilului!

Legătura de la ochi îi este înlăturată. Iniţierea a început.

Inima lui Lee bate să-i spargă pieptul. Se află într-o sală perfect circulară. Clipind des, zăreşte chiar în faţa lui o replică în mărime naturală a megaliţilor de la Stonehenge. Şi este completă, aşa cum era în ziua în care monumentul a fost terminat. În centrul lui se află o siluetă învăluită într-o mantie, a cărei glugă îi învăluie chipul în umbre, făcându-l de nerecunoscut.

Maestrul Cercului grăieşte:

— Ia seama la întruchiparea Sacrosanctelor. Zeii s-au aflat aici acum multe secole, când strămoşii noştri, Discipolii întemeietori, au înălţat

acest cerc cosmic şi acest Sanctuar. Aici te afli în prezenţa lor. Ca să le arăţi respect, după ce vei fi iniţiat, îţi vei acoperi necontenit capul şi vei ţine mereu privirea plecată. Ai înţeles?

Ştie cum să răspundă:

— Da, Maestre.

— Ai fost adus în faţa noastră pentru că eşti considerat de către membrii Breslei potrivit pentru a deveni Discipol pentru toată viaţa. Aceasta ţi-e dorinţa.

— Da, Maestre.

— Şi eşti gata să-ţi închini viaţa, sufletul şi credinţa Sacrosanctelor şi celor care le apără?

— Da, Maestre.

— Sacrosanctele ne fac să renaştem atâta timp cât şi noi le facem să renască. Le aducem cinstire cu carnea şi cu sângele nostru, iar ele ne apără şi ne înnoiesc carnea şi sângele. Îţi închini carnea şi sângele sfinţeniei lor fără de moarte?

— Da, Maestre.

În spatele lui, în cădelniţele de cupru, atârnate de lanţuri grele, începe să ardă tămâia. Aerul se umple de parfumul dulceag al ierburilor aromate, oniha şi halvan[13]. Maestrul Cercului îşi deschide larg braţele.

— Duceţi-l la Piatra Sacrificiului pe cel care vrea să fie Discipol.

Este condus, prin cerc, spre piatră. Simte brusc nevoia să-i privească pe cei care-l înconjoară. Sean l-a avertizat că nu trebuie să facă asta, că nu trebuie să se uite la faţa nimănui dintre cei aflaţi în Marea Sală, şi cu atât mai puţin la a Maestrului.

Un glas îi şopteşte la ureche să îngenuncheze. Podeaua este tare precum cremenea. Mâini îl apasă, obligându-l să se întindă. Patru Discipoli îi prind gleznele şi pumnii, răstignindu-l pe Piatra Sacrificiului. Maestrul Cercului se apropie de el, urmat de cinci purtători de cădelniţe, toţi membri ai Cercului Lăuntric.

— Crezi în puterile Sacrosanctelor şi ale tuturor celor care le sunt supuşi?

— Da, Maestre.

— Crezi fără să te îndoieşti şi fără şovăire în puterea lor de a apăra, de a întări şi de a vindeca?

— Da, Maestre.

— Îţi închini viaţa slujirii lor?

— Da, Maestre.

— Şi juri pe viaţa ta şi pe vieţile tuturor celor din familia ta şi ale celor dragi ţie că nu vei sufla nicicând o vorbă despre Breaslă celor care nu

fac parte din această frăţie, decât dacă ţi se permite să o faci?

— Da, Maestre.

Purtătorii cădelniţelor le leagănă în cercuri peste mădularele şi trupul lui priponit, după care se îndepărtează. Maestrul Cercului are acum în mână o lamă lungă şi întunecată, făurită dintr-o piatră ascuţită ca un brici, tăiată din primul triliton al megalitului.

— Aduc sângele, carnea şi oasele omului, nădăjduind că-l veţi primi ca slujitor şi-l veţi copleşi cu sprijinul şi binecuvântarea voastră. Zei înalţi, plin de umilinţă vă conjur să-i daţi fratelui nostru un loc în inimile voastre.

Se îndreaptă spre Piatra Sacrificiului şi îi crestează carnea de la pumn până la umăr, de la gleznă până în partea cea mai de sus a coapsei şi de la gât până la baza coloanei vertebrale.

Lee e încordat tot. Valurile de şoc îl zguduie. Se luptă din greu să-şi înăbuşe ţipetele. O explozie de adrenalină copleşeşte durerea. Simte cum zgârietura fierbinte se preschimbă într-o arsură, iar apoi, într-o durere surdă, pe măsură ce corpul îi este mutilat.

Liniile sângerânde ale cărnii se transformă într-un contur de stea sub ochii celor care privesc. Şi ei au trecut prin acelaşi ritual, au îndurat ruşinea de a fi goi. Cunosc cu toţii durerea pe care o va simţi el acum. Maestrul Cercului îngenunchează. Din faldurile mantiei, scoate la iveală ciocanul ceremonial. Apoi, lipeşte lama de piatră de craniul puştiului.

— Lângă sângele pe care l-am vărsat pentru voi, aducem şi carnea şi osul care ne arată credinţa şi devotamentul.

Maestrul Cercului balansează ciocanul şi îl loveşte de mânerul gros al cuţitului. Lama retează o bucăţică din scalpul şi craniul lui Lee.

Şi, în această clipă, el urlă.

Pe urmă, întunericul îl înşfacă şi-l ţine strâns.

Când îşi recapătă cunoştinţa, Marea Sală este goală. Zace tot acolo, încă legat, cu faţa în jos. Blocul de marmură a sigilat iar încăperea. Ştie ce-l aşteaptă.

35

Vineri, 18 iunie

Cerul dimineţii e lipsit de nori, semn că va fi ziua cea mai caldă a acestui an, după cum au anunţat meteorologii. Megan o dă bine pe Sammy cu o cremă împotriva radiaţilor ultraviolete cu factor de protecţie treizeci,

îndeasă tubul în ghiozdănelul ei cu masa de prânz şi o duce la creşă.

Abia aşteaptă să ajungă la slujbă şi să schiţeze profilul infractorului de la Tollard Royal. Vizita din ziua precedentă i-a dat o mulţime de indicii psihologice – majoritatea bazate pe dovezile materiale pe care Rob Featherby şi colegii lui de la criminalistică le-au găsit la locul faptei.

Primul lucru pe care îl face când ajunge la birou e să se uite din nou pe lista probelor: 1. Geantă cu unelte, descoperită lângă zidul din spate al grădinii. 2. Sângele găsit pe geamul spart al serei. 3. Mici fâşii dintr-o haină, agăţate în tufişurile de măceş. 4. Brichetă de unică folosinţă, găsită în pământul de lângă muşuroaiele de cârtiţă. 5. Urmele de paşi de pe gazon şi din casă.

Megan începe să citească informaţiile în ordine inversă. Amprentele indică mărimea patruzeci şi patru jumate la încălţăminte – marca nu a fost încă identificată –, deci e cu un număr mai mare decât la majoritatea bărbaţilor din Marea Britanie. Asta o face să creadă – deşi nu e sigură – că persoana respectivă este mai înaltă decât media bărbaţilor, care măsoară, în general, pe la un metru şaptezeci şi cinci. Presupune că are cam un metru optzeci. În plus, trebuie să ţină seama şi de cât de adânci sunt urmele găsite pe sol. În câteva locuri a călcat cu toată talpa, dar şi pe călcâie. Acolo, urmele sunt foarte adânci, semn că a alunecat ori că şi-a pierdut echilibrul. Probabil înainta cu dificultate din cauza întunericului. Sau poate că ducea în mână o greutate cam prea mare, care îi limita agilitatea. Un bărbat de un metru optzeci cântăreşte de obicei în jur de optzeci şi trei de kilograme. Se străduieşte să nu meargă prea departe cu presupunerile şi se aventurează doar până la optzeci şi şase de kilograme. La înălţimea şi greutatea astea, circumferinţa pieptului este probabil de o sută şapte centimetri, iar a taliei ajunge pe la nouăzeci şi patru de centimetri. Mărimea este importantă, fiindcă e posibil să-şi fi aruncat hainele ori să le fi donat unui magazin caritabil, cum fac mulţi infractori.

Megan începe să reflecteze la brichetă. E foarte probabil să-i fi aparţinut infractorului. Trebuie să se bazeze pe varianta lui Gideon măcar în privinţa asta. N-are nici un motiv să n-o facă. E o brichetă BIC, multicoloră, ediţie specială de Crăciun. Din moment ce acum e luna iunie, ăsta ar putea fi un indiciu că infractorul nu fumează decât ocazional. Sau poate însemna că a cumpărat mai multe la pachet, pentru că, de obicei, se vând câte trei. Asta ar însemna că fumează ceva mai mult. Dar nu e un fumător înrăit. Speră să-i fie găsite amprentele pe brichetă. Chiar dacă a folosit mănuşi în casă, rotiţa şi celelalte părţi ale brichetei ar putea da la iveală amprente ascunse.

A treia pe listă este fâşia de material găsită pe trandafirii căţărători. E din bumbac sută la sută, dar, potrivit spuselor lui Featherby, criminaliştii fuseseră încântaţi că avea o culoare foarte intensă. Ei considerau că era nouă sau că nu fusese spălată decât de câteva două ori. Megan e mai prudentă. Poate a fost cumpărată cu câteva luni în urmă, dar n-a fost purtată. Există totuşi o şansă de a-i depista proprietarul, dacă a fost cumpărată de nouă.

Sângele găsit în seră e încă la analize, dar cei de la laborator i-au spus deja că are grupa O, cu Rh pozitiv, cam ca vreo patruzeci la sută din populaţia ţării. Testele de toxicitate ar putea da informaţii despre prezenţa sau absenţa dependenţei de droguri sau a consumului de alcool.

Înfometată, ia o gură zdravănă dintr-un baton energizant, întrebându-se ce gust s-ar presupune că trebuie să aibă. După părerea ei – cretă şi funingine. E mirată când citeşte pe etichetă că ar trebui să fie de ciocolată. Înfulecă restul de baton şi se întoarce la proba cea mai impresionantă. Geanta cu unelte.

Megan a văzut o mulţime de truse de jaf la viaţa ei. De obicei, conţin diamante de tăiat sticla, benzi adezive şi pături uşoare, care îi ajută pe hoţi să se strecoare prin ferestrele sparte fără prea mult zgomot şi fără să se rănească. Uneori, mai conţin şi saci, în care să pună obiectele furate, şi mănuşi chirurgicale, ca să nu lase amprente. Bandele mai puternice au şi cleşti gură de lup, ciocane şi dălţi de oţel, cu care să spargă seifurile. Unii îşi iau arzătoare şi chiar şi explozibili din plastic.

Dar nu şi tipul ăsta. El şi-a luat o rangă, şurubelniţe, un ciocan cu cap teşit, un fel de pană de metal cu mâner, bandă adezivă izolantă şi un topor cu care ar putea fi omorât cineva. Toate acestea îi confirmă bănuiala că nu e un profesionist. Dar îi spune şi că poate nu a avut mult timp la dispoziţie ca să-şi plănuiască fapta, aşa că a pus mâna pe ce i-a ieşit în cale în atelier sau în garaj.

Se întreabă ce-o fi fost atât de urgent. De ce-a acţionat atât de pripit, atât de necugetat? I-o fi spus cineva să facă aşa? Absenţa unor saci îi indică faptul că nu a venit cu intenţia să fure mai multe lucruri. Căuta un singur obiect anume, poate cel mult două.

Se uită din nou la pozele pe care i le-a adus Rob Featherby. Toporul e cel mai interesant. Sigur nu e unul de tăiat lemne. Pare mai degrabă o unealtă scumpă de bucătărie. Nu poate să se pronunţe fără s-o aibă în faţă, dar s-ar zice că e un satâr pentru dezosare. Poate că tipul munceşte într-o cantină.

Gândurile îi fug la felul cum a fugit. Un stelaj din seră a fost găsit sprijinit de un zid din spate, care dă în nişte tufe, pe un teren public, apoi

într-un drum secundar. Iarba deasă şi mare a fost călcată în picioare. În noroiul de pe drum au rămas urmele mai multor roţi de camion. Toate astea înseamnă că era familiarizat cu locul. Ştia unde să parcheze şi să rămână nevăzut şi era liniştit fiindcă drumul nu era prea circulat.

Megan îl catalogheazǎ drept fost militar, cu o inteligenţă medie şi fără facultate. Un infractor confuz: dă semne că şi-a organizat şi şi-a plănuit acţiunea, dar e clar şi că are mari probleme cu finalizarea ei. Face o primă schiţă a profilului.

• Bărbat, alb.
• Treizeci, patruzeci şi cinci de ani.
• Prestează muncă fizică – probabil în industria de catering, la vreun pub sau un restaurant local.
• A fost probabil în armată, rang inferior.
• Locuieşte în zonă.
• Conduce o maşină sau o dubă.
• Are un metru optzeci.
• Cântăreşte optzeci şi şase, optzeci şi şapte de kilograme.
• Circumferinţa pieptului: minimum o sută şapte centimetri.
• Circumferinţa taliei: minimum nouăzeci şi şase de centimetri.
• Nu are cazier.

Megan şovăie un pic, înainte să adauge un ultim rând, un cuvânt final: „Nemilos“. E sigură că infractorul nu e un hoţ oarecare, dar nu a ezitat să sugrume un poliţist până a rămas fără cunoştinţă şi l-a lăsat pe Gideon Chase să piară în flăcări.

Oricine ar fi e gata să ucidă, mai degrabă decât să se lase prins.

36

Tollard Royal

Gâgâitul gâştelor sălbatice îl trezeşte pe Gideon.

Se simte ameţit, şi o durere surdă îi sfredeleşte tot trupul în timp ce se îndreaptă spre baie. Zăreşte pe fereastră patru păsări care se luptă pentru teritoriu în jurul micului lac din grădină. Fâlfâie din aripi şi se reped în zbor una la alta, luptându-se cioc la cioc. Cu un ţipăt care mai că-ţi

sparge urechile, învinsul şi perechea lui se retrag departe, pe câmpurile din împrejurimi.

Bărbatul aruncă o privire la duşul vechi, de deasupra căzii emailate şi mâncate de rugină. E plină de depuneri de calcar, dar, în ciuda faptului că ţevile tuşesc şi hârâie, apa curge surprinzător de bine. Nu se vede pe nicăieri un şampon, dar în savonieră e nişte săpun. Îl ia, se bagă în vană şi trage perdeaua prăpădită de plastic, ca să nu împrăştie apă peste tot.

Apa fierbinte îi face bine. Îi mai relaxează puţin muşchii încordaţi ai umerilor, şi, în timpul acesta, îşi aminteşte ce-a descoperit în jurnalele pe care le-a citit noaptea trecută.

La treisprezece luni după moartea mamei lui, tatăl lui intrase în rândurile Discipolilor Sacrosanctelor. Iniţial, Gideon crezuse că era vorba despre vreo societate istorică din partea locului. Dar nici vorbă despre aşa ceva! Descoperise că era ceva foarte diferit, mult mai tainic şi chiar mai puternic. Se gândea că tatăl lui găsise, probabil, o uşurare spirituală cu ajutorul pietrelor, aşa cum mulţi oameni care sunt în doliu găsesc în Biserică. Nathaniel le numea „Sfinte“, şi părea să privească fiecare piatră ca pe o normă de viaţă, ca pe o sursă de salvare. El explica în detaliu că una întăreşte spiritual şi izgoneşte tristeţea, iar alta poate da forţă fizică şi curaj. Şi mai erau şi altele.

Gideon se amuzase, închipuindu-şi monumentul megalitic de la Stonehenge ca pe un fel de cerc fermecat de aromaterapie. Cine ar fi zis că strălucitul lui tată, care publicase atâtea cărţi, credea în asemenea baliverne? Probabil că moartea Mariei îl zguduise foarte puternic. Asta ar fi explicat multe.

Brusc, apa caldă se opreşte. Iese din cadă şi ia un prosop gri, aspru. Se şterge şi îşi pune aceleaşi haine. Încă miros a fum de la incendiu, dar nu e pregătit să scotocească prin garderoba tatălui său, nici măcar pentru lenjerie intimă.

Jos, găseşte o cutie deschisă de cereale Bran Flakes, dar n-are lapte. Îşi pune câteva într-un castron şi începe să le mestece, cu ochii pe fereastra bucătăriei. Câţiva fazani păşesc ţanţoşi, de parcă ei ar fi stăpânii locului, privindu-l dintr-o parte, în timp ce-şi văd de treburile lor. Îşi termină micul dejun prăpădit, îşi ia o cană de apă de la robinet şi se întoarce sus.

Toată camera e plină de cărţi aruncate peste tot, dar el nu are chef să facă ordine. Nu vrea decât să citească. Să devoreze textele, până când va putea să înţeleagă ceva din tot ceea ce se întâmplă. Înşfacă ultimul volum dintre cele citite azi-noapte şi urmăreşte notele de decodare pe care

le-a făcut cu creionul, deasupra scrisului tatălui său:

> *Căile Breslei sunt minunat de simple. Pure şi divine. Strămoşii noştri aveau dreptate. Nu există un unic zeu. Sunt mai mulţi. Ei abia dacă au descoperit un Mesia. Au dat din întâmplare peste dovezile urmelor spirituale ale Sacrosanctelor – peste vieţile atinse de Sacrosancte –, ale darurilor pe care le-au dăruit.*
>
> *Păcat că aceşti adepţi se roagă în mod nediferenţiat la zeii lor. Măcar dacă ar şti că zeul lor e în stare să acorde fie şi o singură binecuvântare anume! Dorinţa oamenilor de a pune monopol pe religie le-a închis mintea, împiedicându-i să vadă multiplele feluri în care aceasta îşi revarsă bunăvoinţa.*

Gideon încearcă să gândească fără prejudecăţi. În mod clar, tatăl lui considera monoliţii – un soi de recipiente. Lăcaşuri ale zeilor. Ce-i aşa de nebunesc în asta? Miliarde de oameni au crezut în lucruri asemănătoare: că zeii sălăşluiesc în locurile unde sunt veneraţi, că pot umple în mod misterios chivoturi de aur, aşezate pe altare înalte, sau că pot fi conjuraţi prin gesturi ritualice sau prin rugăciuni în masă. Prin urmare, se gândeşte, credinţa tatălui său nu mai pare ridicolă.

Îşi coboară privirea către cartea pe care o ţine în mână, contemplând cerneala neagră folosită de tatăl lui. Pagina a absorbit pur şi simplu gândurile cele mai intime ale omului. Chiar la zeci de ani după ce au fost scrise, cuvintele îi transmit ceva, un lucru pe care el nu-l poate percepe cu adevărat; e un contact emoţional cu tatăl lui. Aproape ca şi cum l-ar atinge.

„Oare asta se întâmplă când atingi pietrele? se întreabă Gideon. Oare absorbi gânduri, simţăminte, înţelepciune de la cei care au trăit cu mult timp înainte – cei mai înţelepţi dintre cei vechi –, oameni atât de măreţi, încât s-a crezut că sunt zei?“

Abia după ce ideea Sacrosanctelor nu i se mai pare un lucru atât de nebunesc, îndrăzneşte să se întoarcă la cuvintele care l-au tulburat.

ΨΝΚΚΦ.

Sânge.

ΖΩΧΗΠΤΠΧΥ.

Sacrificiu.

Abia acum îşi ia inima în dinţi şi citeşte tot textul:

Sacrosanctele trebuie reînnoite. Iar reînnoirea trebuie să se facă în mod constant, altfel decăderea şi distrugerea lor se vor produce cu repeziciune. Dovada e chiar în faţa noastră. E o imensă prostie să credem că putem să ne adăpăm de la ele fără să le umplem din nou. Divinităţile îşi au rădăcinile înfipte în sângele şi-n oasele strămoşilor noştri. Ei şi-au dat vieţile pentru noi. Şi noi trebuie să ne dăruim lor.

Trebuie să existe un sacrificiu. Trebuie să curgă sânge. Sânge pentru generaţiile ce vor veni, pentru binele tuturor şi mai ales pentru iubitul meu fiu.

Gideon este şocat să citească o referire la el însuşi. Dar uluiala îi e şi mai mare când citeşte mai departe:

Îmi voi da de bunăvoie viaţa şi sângele. Sper doar să merite. Să merite atât de mult, încât să schimbe lucrurile. Să schimbe soarta care ştiu că-l aşteaptă deja pe bietul meu fiu lipsit de mamă.

37

— Mi-ai găsit persoana dispărută?

Jude Tompkins îi aruncă întrebarea încă de pe coridor lui Megan Baker, pe care o prinde în timp ce-şi aduce o cană de ceai de la chicinetă la birou.

— Nu, doamnă. Încă nu.

— Dar lucrezi la asta, nu-i aşa? Ai studiat dosarul pe care ţi l-am dat şi ai nişte piste? continuă şefa, făcând gesturi largi în aer. Şi sunt absolut sigură că i-ai contactat familia şi ai pus mâna pe cel puţin o fotografie.

Megan se face că nu pricepe sarcasmul.

— Doamnă, încă lucrez la cazul Nathaniel Chase.

— Ştiu. N-am Alzheimer. Dar îmi amintesc la fel de clar şi că

lucrezi la cazul persoanei dispărute pe care ţi l-am dat, aşa că ocupă-te de el.

Şi, cu o ultimă privire răutăcioasă, se întoarce spre biroul ei.

Megan înjură printre dinţi. În drum spre birou, varsă câteva picături de ceai fierbinte pe mână şi înjură din nou. Se şterge cu un şerveţel şi deschide dosarul cartonat pe care şefa ei i l-a aruncat în spinare. Spera să i-l paseze la rândul ei lui Jimmy Dockery, dar tipul trage chiulul azi.

Citeşte pe diagonală despre ce e vorba: sora geamănă a unui trântor de vreo douăzeci şi cinci de ani, numit Tony Naylor, a reclamat dispariţia fratelui ei. Şi nu o singură dată, după câte se pare. Naylor e şomer, are o problemă cu dependenţa de alcool şi s-ar zice că lucrează cu ziua pe la diferite construcţii.

E un terchea-berchea tipic, genul de individ care trăieşte de pe o zi pe alta. N-are nici mamă, nici tată. Nici domiciliu stabil. Se mişcă de colo-colo, profitând de ce-i iese în cale şi muncind la negru. Ca o fantomă în societate. Citeşte mai departe. Singura legătură regulată pe care o are pare a fi cu sora lui, Nathalie. O sună – cu taxă inversă – o dată pe săptămână.

Megan caută numărul, formează şi lasă telefonul să sune.

— Alo, răspunde o voce şovăielnică.

— Domnişoara Naylor?

— Cine întreabă?

— Inspector Baker, de la Poliţia din Wiltshire. Am sunat ca să discutăm despre anunţul pe care l-aţi făcut referitor la dispariţia fratelui dumneavoastră.

— L-aţi găsit?

— Mă tem că nu. Nu din acest motiv v-am sunat. Aveţi câteva minute?

Ea scoate un oftat de exasperare.

— Am vorbit deja despre asta. Le-am dat toate amănuntele poliţiştilor de la secţia de care aparţin. De ce nu vorbiţi cu ei?

— Domnişoară Naylor, sunt de la Departamentul de Investigaţii Criminalistice. Dumneavoastră aţi vorbit cu poliţiştii de la secţie.

— A, înţeleg. Pare să priceapă ea diferenţa. În regulă. Ce doriţi să ştiţi?

— Când aţi vorbit cu el ultima dată?

— Acum trei săptămâni.

Megan se uită printre notiţele ei.

— Am înţeles că, de obicei, vă sună o dată pe săptămână.

Nathalie o corectează.

— Nu de obicei. *Întotdeauna*. Nu uită niciodată să mă sune.

— Ştiţi unde se afla şi ce lucra ultima dată când v-a sunat?

Nathalie ezită.

— Ştiţi, nu vreau să-l bag pe Tony în vreo încurcătură. Aş putea să vă spun ceva fără să-i fac probleme?

Megan nu are de gând să stea la târguieli.

— Domnişoară Naylor, ne-aţi sunat pentru că eraţi îngrijorată. Nu am cum să-l găsesc pe fratele dumneavoastră dacă nu-mi spuneţi totul deschis.

Se lasă o clipă de tăcere; pe urmă, Nathalie reuşeşte să îşi ia inima-n dinţi:

— Când am vorbit ultima dată cu el, mi-a spus că e în Swindon. Cred că lucra pentru nişte irlandezi. Săpa, turna ciment, chestii d-astea. Spunea că avea o slujbă pe undeva pe lângă Stonehenge. Se gândea să se ducă acolo, pentru că n-a fost niciodată.

— Şi n-aţi mai avut nici o veste de la el de atunci?

— Absolut nimic.

— Cunoaşteţi cumva vreun nume al irlandezilor acelora?

— Nu. Urmează o clipă de tăcere, pe urmă adaugă: Vorbea despre un tip, Mick, dar nu sunt sigură dacă e Mick de la Michael sau dacă nu-i spunea Mick aşa cum le spunem în general irlandezilor.

— Şi nu aveţi nici un număr de telefon al lui?

— Numai telefonul mobil, care e mort. Îmi pare rău.

Megan merge mai departe.

— Ultima dată când aţi vorbit, v-aţi certat cu el, aţi avut vreo dispută referitoare la ceva anume?

— Nu! exclamă ea pe un ton aproape ofensat.

— Domnişoară Naylor, trebuie să ştiu dacă între dumneavoastră şi fratele dumneavoastră a existat sau există vreo neînţelegere.

Sora râde ironic.

— Între mine şi Tony e o diferenţă ca de la cer la pământ, dar nu ne certăm niciodată. N-am avut în viaţa noastră vreo dispută.

Megan nu vede nici un motiv pentru care ea ar minţi.

— În regulă. Are şi alţi prieteni, în special *doamne*, de care să ştiţi?

— Nu, nu în mod special. Mai agaţă şi el câte o fată, dacă are noroc, dar… Se întrerupe un pic. Să zicem că Tony nu e genul de tip cu care o femeie ar vrea să stea.

— De ce?

Ea oftează din greu.

— De unde să încep? Nu e cel mai curat bărbat din lume. Pentru

Tony, e deja prea mult dacă face un duş o dată pe săptămână. Şi nici nu e genul romantic. Probabil că nici nu poate silabisi cuvântul „romantic“.

Megan termină de scris.

— Dacă trimit pe cineva, puteţi să-mi daţi vreo fotografie recentă a lui Tony?

Ea se gândeşte o clipă.

— Ultima pe care o am e tip paşaport, ştiţi, poze din alea care se fac prin gări.

— De când e?

— Cam de-acum cinci ani. Nici măcar nu era *pentru* paşaport – pur şi simplu, eram amândoi cam ameţiţi şi ne distram. L-am pus să-şi facă poza asta împreună cu mine.

— Ar trebui să fie de-ajuns. Vă rog să i-o daţi poliţistului pe care vi-l trimit, şi o să încerc să grăbesc puţin lucrurile şi să văd dacă îl putem găsi, bine?

— Da. Vă mulţumesc.

Megan închide şi ia o ultimă gură de ceai. Are o presimţire rea în legătură cu Tony Naylor. Sora lui era singurul lui punct de sprijin, şi, dacă nu s-au certat, n-ar avea nici un motiv să se facă nevăzut. Asta înseamnă că o să fie uşor să-l găsească.

Fie e la închisoare, fie la morgă.

38

Cu maşina, se face un sfert de oră de la Tollard Royal la Shaftesbury. Dar lui Gideon Chase îi ia dublu să parcurgă acest drum. Se uită de zece ori pe hartă şi trece ca melcul prin Ashmore şi East Melbury.

În Cann Common îşi opreşte vechiul Audi într-o fundătură, lângă Ash Tree Lane, trânteşte portiera şi se plimbă pe jos vreo cinci minute. Nu-i mare lucru de văzut. Case cu verandă abandonate. O vilă vopsită în alb. Vălătuci albi de fum care ies din focul făcut într-o grădină. Nesfârşite câmpuri verzi.

Dar Gideon aproape că nu vede nimic din ce-i în jurul lui. Se gândeşte la ceea ce nu vrea să vadă. La tatăl lui. Mort. Expus într-un salon funerar cu câteva minute în urmă. Probabil că un antreprenor de pompe funebre speră că felul în care l-a aranjat ascunde faptul că un glonţ a aruncat în aer creierul omului.

Brusc, Gideon începe să vomite, împroşcând caldarâmul fundăturii unde s-a oprit. Apoi, îl apucă iar greaţa, şi se simte stânjenit că nu s-a oprit

pe marginea drumului. Dacă se uită cineva la el, ştie ce-o să creadă. Un beţiv care suferă de mahmureală.

Fapt şi mai stânjenitor, nu are nici măcar o batistă ca să se şteargă la gură. Îşi foloseşte mâna, pe care apoi o şterge de iarbă. Mulţumiri, Mamă Natură! Se întoarce şi vede o bătrână cu o mutră acră care stă în uşa unei case, holbându-se la el. Şi, în clipa aceea, îşi schiţează un plan de acţiune care îl va face să întârzie. Asta e.

Se urcă înapoi în maşină, convins că are un scop, şi conduce repede prin Cann Common. La un sens giratoriu, vede un magazin Tesco.

Înăuntru, se simte ca în *Supermarket Sweep*[14], împingându-şi grăbit căruciorul printre rafturi şi aruncând în el la întâmplare lapte, pâine, fasole, tăieţei, suc de portocale, orice-i vine în minte. Pe urmă, mai important, pastă de dinţi, şampon, spumă de ras, un aparat de ras şi lame. Înşfacă şi câteva pachete de chiloţi, şosete, un deodorant şi chiar şi o perie de păr.

Imediat după ce plăteşte, se repede la baie ca să se spele. E un adevărat lux să poată folosi propria periuţă de dinţi, nu una uitată de cine ştie ce musafir al tatălui său. Îşi aminteşte apoi ceva şi se întoarce în magazin, de unde cumpără nişte brânză cheddar, un pachet de biscuiţi, ciocolată şi ceva fructe – toate aflate pe lista de cumpărături pe care tatăl său o lăsase prinsă de frigider. Şi pe care nu mai apucase să le cumpere.

Mergând spre ieşire, Gideon se uită plin de jind la o cafenea micuţă. Visează să ia şi el un mic dejun clasic. Dar poate mai târziu. Îl întreabă pe un tip în vârstă, care plimbă un câine labrador, cum poate ajunge pe Bleke Street.

Şi peste vreo două minute ajunge, literalmente, la uşa Morţii.

Abrahams şi Cunningham sunt pentru pompele funebre ceea ce Chepstow, Chepstow şi Hawks sunt în lumea avocaţilor. Tradiţionalişti. De modă veche şi macabri. Pentru o fracţiune de secundă, are impresia că a nimerit din greşeală în antreul demodat al unei mătuşi bătrâne. Tapetul cu dungi din catifea lustruită şi covoarele groase, de un verde-închis, îi poartă paşii spre zona de primire, lipsită de gust.

Acolo nu e nimeni. Un semn discret este agăţat pe perete: „Vă rugăm să sunaţi, pentru a veni cineva“, iar sub el se află o placă de alamă, cu un buton de marmură albă. Nu sună, ci începe să hoinărească. O ia de-a lungul culoarului. Nici măcar nu prea ştie de ce. Ascultă de un impuls mai presus de el. Vrea să vadă ce e în spatele faţadei mohorâte şi lipsite de pretenţii. Să înţeleagă puţin mai mult, înainte să pătrundă în gaura neagră a înmormântărilor şi a incinerărilor.

Dincolo de prima uşă, e o încăpere plină de sicrie. Un magazin de

prezentare. Cu siguranţă, locul unde încep blândele încercări de convingere. Stejar sau cedru, în locul lemnului mai ieftin, cum ar fi pinul sau PFL-ul. Încăperea următoare este un birou al personalului. Câteva scaune, o masă mare, un cuptor cu microunde, o chiuvetă şi un filtru de cafea. Viaţa îşi urmează cursul, chiar şi înconjurată de moarte.

A treia cameră îi provoacă un şoc. Mai întâi, simte mirosul de substanţe folosite la îmbălsămare. Pe urmă, e metalul. Prea mult metal. Chiuvete de metal, cărucioare, tot soiul de instrumente. Un tânăr în halat alb îşi ridică ochii dintr-o bucată cenuşie de carne.

— Scuzaţi-mă, nu aveţi voie să intraţi aici.

Cu paşi şovăielnici, se îndepărtează de forma lipsită de viaţă care zace pe cărucior.

— Sunteţi o rudă? Pot să vă fiu de folos? Se îndreaptă spre Gideon, încercând să-l împiedice să vadă încăperea. Dacă vă întoarceţi la recepţie, pot să chem pe cineva care să vină să vă ajute. În regulă?

Gideon dă aprobator din cap. Observă că omul şi-a dus mâinile la spate, ascunzându-şi murdăria de pe mănuşile albe de cauciuc.

— Scuze, spune Gideon şi se duce drept către sonerie.

De data aceasta, sună. În mai puţin de un minut, îşi face apariţia un bărbat corpolent, pe la vreo patruzeci de ani, cu păr ondulat şi ochelari cu rame maronii, care îşi aranjează sacoul în timp ce se îndreaptă către el.

— Sunt Craig Abrahams. Domnul Chase?

El întinde mâna.

— Gideon Chase.

— Condoleanţe pentru pierderea suferită, domnule Chase. Aţi dori să-l vedeţi pe tatăl dumneavoastră chiar acum sau preferaţi să luăm mai întâi loc şi să discutăm despre pregătiri?

— Aş vrea doar să-l văd.

— Cum doriţi. Vă rog să mă urmaţi.

Merge în urma bărbatului pe un covor albastru, spre o uşă aflată în capătul îndepărtat al altui coridor, ceva mai puţin luminat. Abrahams se opreşte în faţa unei uşi pe care scrie: „Capela reculegerii“. Tuşeşte, acoperindu-şi politicos gura cu mâna.

— Înainte să intrăm, aş dori să vă spun două lucruri. Ne-am luat libertatea să-l îmbrăcăm pe tatăl dumneavoastră în hainele pe care ni le-au dat cei de la poliţie. Evident, dacă nu sunt potrivite, vom fi bucuroşi să le schimbăm cu oricare altele pe care le preferaţi.

— Vă mulţumesc.

Acum, expresia feţei îi devine gravă.

— În al doilea rând, artistul nostru cosmetician şi-a dat toată

silinţa cu tatăl dumneavoastră, dar mă tem că veţi suferi un mic şoc în momentul când îl veţi vedea.

— Înţeleg.

— Mulţi clienţi se aşteaptă ca persoanele iubite să arate exact aşa cum şi le amintesc. Din păcate, acest lucru este, pur şi simplu, imposibil. Eu doresc doar să vă spun.

Abrahams zâmbeşte compătimitor şi deschide uşa. Mireasma florilor proaspete îl ia prin surprindere pe Gideon. Draperiile sunt trase, şi peste tot licăresc lumânări. Nathaniel Chase îşi doarme somnul de veci într-un sicriu de mahon, căptuşit cu crep, iar partea de sus a capacului este deschisă, aşa că i se poate vedea capul. Gideon se apropie de catafalc şi îşi dă seama că artistul a făcut treabă bună. La prima vedere, nici nu s-ar zice că tatăl lui şi-a pus o armă la tâmplă şi a apăsat pe trăgaci.

Încetul cu încetul, începe să observe câte ceva. Pielea este mult prea portocalie. Părul îi e pieptănat în mod ciudat. Capul este deformat lângă urechea stângă, în locul pe unde probabil că a ieşit glonţul.

Abrahams îl atinge uşor pe braţ.

— Doriţi să vă las un pic singur?

Gideon nu răspunde. O furtună de emoţii contradictorii l-a prins în vârtejul ei. Regrete. Iubire. Mânie. Se simte ca într-un turbion ameţitor care îl umple de greaţă. Îşi aminteşte fulgerător înmormântarea mamei sale. Lacrimile. Hainele negre. Oamenii din maşina cea lungă şi ciudată. Veghea la mormânt strângând tare mâna tatălui său, pentru că simţea că avea să cadă dincolo de buza gropii. Şi totul îi revine în memorie.

— Am văzut îndeajuns, vă mulţumesc.

Îi zâmbeşte tatălui, îşi sărută vârful degetelor şi le aşază lângă capul deformat. Însă această atingere fugară nu-i e de ajuns. Nu poate să se oprească aici. Se apleacă peste sicriu şi îşi pune buzele pe fruntea tatălui său. E un lucru pe care nu-şi aminteşte să-l mai fi făcut vreodată. Iar zidurile de protecţie pe care le ridicase în subconştient se prăbuşesc. Lacrimile îi inundă ochii. Gideon îl ia în braţe pe cel care i-a fost părinte, cutremurat de suspine.

Craig Abrahams se strecoară tăcut afară din încăpere. Dar nu doar din discreţie. Trebuie să dea un telefon. Unul foarte important.

39

Mai sunt nouă zile.

Maestrul Cercului nu poate uita asta, indiferent ce ar face. Gândul

îl zgândăreşte chiar acum, iscat de calendarul pe care îl are pe biroul său antic. Îl priveşte din prima pagină a ziarului *The Times*, care i-a fost lăsat împăturit de unul dintre asistenţi. E peste tot.

Peste doar o săptămână şi ceva, trebuie să ducă la împlinire a doua parte a ritualului reînnoirii. Trebuie să-i pregătească pe Discipoli pentru legătură. Şi ei nu sunt nici pe departe pregătiţi. Măcar dacă n-ar fi distrus Chase totul! Dacă şi-ar fi păstrat cumpătul şi ar fi îndeplinit ceea ce avea de făcut, atunci totul ar fi mers bine. Dar nu-i deloc aşa.

Ochii Maestrului rătăcesc spre rama aurită din care îl priveşte chipul blând al soţiei sale. Astăzi este aniversarea căsătoriei lor. A treisprezecea. Dar ar fi putut fi tare diferită, dacă ea nu i-ar fi sfidat pe medici şi aşa-zisele lor opinii de experţi. Diagnosticul lor de ultimă generaţie, „care nu poate greşi“: HP. Două litere care, acum douăzeci de ani, nu însemnaseră nimic pentru nici unul dintre ei. Amândoi se uitaseră neîncrezători la doctorul pe care îl consultaseră. Doar felul în care acesta clipea făcuse să pălească faptul evident că era ceva serios.

Era letal de serios.

HP.

Hipertensiune pulmonară.

Ei crezuseră că respiraţia întretăiată şi ameţelile ei erau cauzate de oboseală. Că făcea prea multe. Că se suprasolicită. Că nu păstra un echilibru între carieră şi viaţa personală. Că toate acestea îşi luau acum birul.

HP.

Necurabilă.

Fusese cât pe-aci să-l corecteze pe medicul consultant, domnul Sanjay. Nu punea la îndoială spusele doctorului onest, ci doar engleza lui. Voise să-i explice că se spune „incurabil“, nu „necurabil“. Un om cu statutul social al doctorului Sanjay, indiferent de originea sa, ar fi trebuit să ştie că un asemenea cuvânt nu există. Însă, dintr-odată, uite că exista. Iar draga, minunata lui soţie îl repeta ca pentru sine.

Necurabil.

HP.

Atunci găsise miracolele. Sacrosanctele. La douăsprezece luni după ce intrase în Breaslă, „necurabilul“ nu mai exista. HP dispăruse de tot. Se mistuise la fel de rapid şi de misterios cum apăruse. Cei de la spital făcuseră analize exhaustive, timp de trei luni, până când, în cele din urmă, se văzuseră nevoiţi să admită acest fapt şi îi dăduseră cam fără tragere de inimă verdictul de sănătate.

Îi indusese în eroare. Îşi lipiseră stetoscoapele de sânii ei

nepreţuiţi, îi analizaseră sângele şi studiaseră munţi de grafice şi de note. Toţi erau de acord: diagnosticul nu fusese greşit. Şi, cu toate acestea, hipertensiunea pulmonară dispăruse. Ea se vindecase.

Telefonul mobil care se odihnea pe sugativa din piele de pe biroul lui se trezeşte la viaţă. El se uită o clipă la el, după care răspunde.

— Da.

— Sunt Draco. Fiul este în camera funerară.

— S-a întâmplat ceva special?

— Nu. Am fost informat că s-a lăsat copleşit de emoţie când şi-a văzut tatăl.

Maestrul Cercului bate darabana pe birou.

— Poate că timpul a vindecat ruptura care se crease între tată şi fiu.

— Poate.

— Ia-l uşor! Fii deschis la orice posibilitate.

— Aşa sunt mereu.

— Şi în cealaltă problemă?

— Da.

— Sacrosanctele o să hotărască.

Draco e îngrijorat.

— Eşti sigur că e timp?

— Sacrosanctele sunt sigure. Anunţă-i pe Observatori!

40

După-amiaza e abia la început când Gideon se întoarce acasă. Se simte stors emoţional, dar ştie că ar fi ciudat să se simtă altfel. Nu după ce şi-a văzut tatăl într-un sicriu, cu capul aranjat astfel încât să ascundă cât de cât urma glonţului care i-a pătruns în creier. Dar nu are să se lase copleşit de emoţii, nu-i stă în fire. Dacă viaţa te trânteşte la pământ, te ridici şi mergi mai departe.

Îşi dă seama că repetă sfatul pe care i l-a dat tatăl lui. A încercat atâta vreme să-l renege pe acest om. Evidenţa i se impune cu puterea unui şoc. Bătrânul a avut asupra lui o influenţă mult mai mare decât a crezut. Gideon îşi face o cafea neagră şi se aşază în salon, lăsându-şi privirea să rătăcească absentă pe fereastră, peste gazonul neîngrijit. Nu-şi amintea ca tatăl lui să se fi ocupat vreodată de grădinărit. Probabil că angaja pe cineva să-l ajute la tunderea şi la îngrijirea ierbii.

E pe punctul să aţipească în clipa când soneria de la uşa din faţă îl

ia prin surprindere cu sunetul ei neobişnuit. Se duce la uşă şi o deschide, fără să tragă lanţul. În faţa lui se află un bărbat chel, scund şi gras, în blugi şi cu un tricou albastru.

— Bună ziua, sunt Dave Smithsen.

Omul face un semn vag cu capul spre o dubă albă, parcată lângă Audi, pe care numele lui e scris cu litere mari şi negre.

— Am o firmă de construcţii. Cineva din oraş mi-a spus că aţi avut un incendiu, şi m-am gândit că poate aveţi nevoie de ajutor.

Gideon loveşte uşor lanţul.

— Da, am, dar, vă spun cinstit, nu prea cred că e momentul potrivit. Tatăl meu a murit de curând.

— Ştiu, condoleanţele mele. Am mai lucrat câte ceva şi pentru dumnealui, spune Smithsen, întinzându-i mâna prin spaţiul permis de uşă.

Îşi strâng mâinile, după care omul scoate un teanc de bancnote din buzunar.

— Domnul Chase m-a plătit ca să repar un jgheab vechi de fier din spatele casei şi să pun la loc nişte olane sparte. Cred că ar fi cel mai bine să vă înapoiez dumneavoastră banii. Îmi pare foarte rău.

Gideon ia banii. Se uită la ei, vede că sunt vreo două sute de lire şi îi întinde omului înapoi.

— Păstraţi-i. Poate puteţi repara şi acoperişul când o să vă ocupaţi de distrugerile provocate de foc?

— Mulţumesc. Bărbatul bagă banii la loc în buzunar şi zâmbeşte. Staţi puţin, să iau o carte de vizită din maşină. Când o să vă simţiţi în stare, puteţi să mă sunaţi. Taică-meu a murit acum un an, aşa că ştiu cum e. E tare ciudată treaba asta cu părinţii: te scot din minţi cât timp sunt în viaţă, dar, când dau colţul, parcă se duce totul pe apa sâmbetei.

Gideon se gândeşte că poate amânarea nu e o idee prea bună. N-are nimic de câştigat dacă o lasă pe altă dată.

— Îmi pare rău, cred că m-am pripit. Dacă doriţi să aruncaţi o privire la pagubele produse şi să-mi faceţi o estimare, v-aş fi tare recunoscător.

Smithsen îl măsoară din priviri.

— Sunteţi sigur? Pentru mine nu-i nici o problemă să mă întorc mai târziu.

— Nu. E-n regulă, răspunde el, ieşind. O să intrăm prin spate. Vă aduc ceva de băut? Tocmai am pus ibricul la fiert.

— Ar fi tare bine. Un ceai cu două linguriţe de zahăr, vă rog.

Gideon se mişcă fără grabă prin casă. Prezenţa cât se poate de banală a unui om care munceşte la casă i se pare tare ciudat de liniştitoare.

Normalitate. Acceptarea faptului că viaţa merge mai departe. Descuie uşa din spate.

Omului nu-i trebuie decât câteva minute să-şi dea seama ce are de făcut. Pereţii sunt din piatră masivă, aşa că nu s-au produs mari pagube. O să fie nevoie să fie spălaţi cu un jet puternic de apă şi poate remodelaţi pe alocuri. Gideon îi aduce o cană de ceai. Smithsen îi mulţumeşte, continuând să-şi ia notiţe pe o bucată de hârtie împăturită.

În schimb, înăuntru, în birou, e mare dezastru. Parchetul e distrus şi trebuie pus altul. Fereastra va trebui înlocuită. Tavanul a crăpat peste tot, iar grinzile şi îmbinările sunt acum expuse vederii şi înnegrite de fum. Omul se duce în bucătărie, unde Gideon face ordine prin corespondenţa primită de dimineaţă.

— Mă scuzaţi că vă întrerup. Vă deranjează dacă arunc o privire sus, deasupra biroului? Cred că podeaua de acolo a devenit nesigură, din cauza focului.

— Nici o problemă, duceţi-vă!

— Mulţumesc.

Gideon se întreabă câte scrisori adresate tatălui său o să mai vină şi cât timp va mai simţi durerea pierderii de fiecare dată când le va vedea. Brusc, îl izbeşte un gând. Uşa camerei e deschisă. Lasă baltă scrisorile şi o ia grăbit spre scări.

Omul nu se vede pe nicăieri.

Se repede în dormitor. Smithsen nu-i acolo.

Gideon fuge pe culoar, dă colţul şi intră în camera mică. Smithsen e în genunchi, într-un colţ. Ridică privirea spre el, zâmbindu-i uşor.

— E puţin crăpat la mijloc, dar nu pare să fie mare lucru. Pot să ridic mocheta şi să verific rezistenţa?

— Nu, nu se poate. Fără să se poată controla, glasul îi sună foarte agitat. Ştiţi, am făcut o greşeală. Îmi pare rău. E prea repede. Trebuie să vă rog să plecaţi.

Smithsen se ridică.

— Înţeleg. Nu-i nici o problemă, răspunde el, arătând în acelaşi timp cu capul spre cărţile răspândite pe jos. Dar, în locul dumneavoastră, n-aş sta aici până nu-i verificată podeaua. E posibil ca focul să fi şubrezit grinzile, şi, dacă podeaua nu e sigură, aţi putea suferi un accident.

— Vă mulţumesc. Însă acum aş dori să plecaţi.

Omul îi zâmbeşte înţelegător.

— Cum să nu! O să vă las cartea de vizită în cutia de scrisori. Sunaţi-mă când veţi fi foarte sigur că sunteţi pregătit de reparaţii.

Gideon îl conduce la uşa din spate, unde îşi ia rămas-bun. Inima îi

bubuie ca un ciocan în piept. Poate că e el paranoic. Poate că a ajuns să se sperie şi de umbra lui. Tipul părea destul de cinstit, ba chiar simpatic. Nu voia decât să-i fie de folos.

Însă un gând nu-i dă pace. Se întoarce în cameră.

Cărţile tatălui său au fost mişcate din loc.

41

Caitlyn Lock aplică o regulă simplă în privinţa bărbaţilor: o singură întâlnire, un singur rămas-bun. Mai simplu de atât nu se poate.

Stând jos, în apartamentul tatălui ei, îşi aminteşte toate motivele pentru care trebuie să respecte această regulă. Dar Jake Timberland are ceva ce o face să vrea să arunce pe fereastră orice urmă de precauţie.

Nu e legat doar de faptul că arată bine. Toţi sunt arătoşi. Sau că e bogat. Toţi trebuie să fie aşa. Are legătură cu faptul că este… ei bine… atât de… britanic. Şi, la urma urmelor, ea chiar din acest motiv a venit în afurisita asta de ţară. Ca să guste ceva din aroma englezească. Să vadă şi ceva mai vechi decât casa bunicii ei. O cultură care a modelat faţa lumii, un popor care a dominat o jumătate de glob. Regina, şi imperiul, şi toate chestiile astea ciudate.

Şi, undeva, în sinea ei, da, i-a trecut prin minte că ar putea întâlni un bărbat ca el. Genul de om neobişnuit într-un mod exotic şi *profund*, chiar ciudat. Ştie că e ceva mai mult cu Jake decât îşi poate da ea seama la o primă vedere. Poate chiar s-a îndrăgostit. Despărţirea părinţilor săi a făcut-o să alunge departe acest gând din viaţa ei, dar acum, sentimentul acela e din nou acolo, pus la locul lui de mesajul pe care tocmai l-a primit de la el. Un mesaj video, cu un răsărit de soare fermecător. Şi, sub el, cuvintele: „Hai să privim împreună. Să mergem prin noapte către un loc plin de o magie străveche. Fii cu mine de la răsăritul de culoarea cireşelor şi râzi cu mine până în amurg“.

Propunerea este minunată. Fără cluburi de noapte sau paparazzi. Fără ochii iscoditori ai oamenilor de pază ai tatălui ei. Cu adevărat fugă de realitate. Mesajul îi încinge spiritul, însetat de gustul libertăţii. Aşa că scrie un singur cuvânt: „Da“.

Nu ştie cum are să se strecoare de sub nasul tipilor în costum care se ţin după ea neîncetat, cu staţiile de radio şi de supraveghere, dar o poate face. În noaptea aceasta, are să scape din colivia ei de aur şi are să fugă.

Vizita neprevăzută a individului şi faptul că şi-a băgat nasul peste tot l-au făcut pe Gideon să se simtă vulnerabil. Casa asta veche se află într-un loc izolat. A fost deja atacat o dată, şi nu vrea să se mai întâmple din nou aşa ceva. Nu vrea să piardă cărţile şi secretele despre tatăl său pe care acestea le adăpostesc. Trebuie să-şi ia nişte precauţii. Să încuie porţile. Să activeze alarma.

Îşi pierde o oră la telefon, ca să-i convingă pe cei de la firma de securitate că nu e un hoţ. Apoi, aceştia îl învaţă să reseteze alarma, şi e plăcut surprins de cât este de zgomotoasă. Deşi nu prea contează. Probabil că, dacă ai arunca o mică bombă nucleară în zona asta, explozia ar trece neobservată.

Aşa că se apucă să caute prin casă obiecte pe care le-ar putea folosi ca să se apere. Găseşte un topor în magazie şi îşi ia un cuţit bine ascuţit din bucătărie. Cel mai bun pe care îl găseşte. Faptul că se plimbă cu el peste tot în timp ce-şi pregăteşte fasole cu pâine prăjită îl face să se simtă uşor dus cu capul, dar e mai bine să se simtă ca un ciudat decât să fie speriat.

Ceva mai târziu, găseşte o telecomandă cu care se închid porţile dinspre grădină. Le blochează, apoi activează alarma pentru parter şi se duce la etaj, în camera ascunsă a tatălui său, înarmat cu o cană de ceai, cu o sticlă de apă şi cu toporul şi cuţitul. Ştie că nu poate continua aşa la nesfârşit. Dar în acest moment are nevoie să se simtă în siguranţă, nu paralizat de teamă. Îşi aminteşte spusele constructorului, cum că podeaua ar fi nesigură. Dacă are dreptate? Poate focul a ars grinzile de sprijin, care ar putea să cadă în orice clipă. S-ar prăbuşi atunci cu ele, probabil şi-ar rupe coloana. Simte că înnebuneşte. Teama îl cuprinde ca un virus. Trebuie să scape de ea.

În mod metodic, izgonindu-şi emoţiile, se apucă să descifreze jurnalele.

La finalul serii, îşi dă seama că a ajuns să poată traduce automat, că nu mai are nevoie să scrie mai întâi simbolurile. Citeşte despre faptul că Nathaniel credea că adepţii Sacrosanctelor scăpaseră în 1889 de epidemia de gripă asiatică sau gripă rusească, în timpul căreia muriseră peste un milion de oameni. Tot la fel, evitaseră în 1918 pandemia de gripă spaniolă, un virus care luase viaţa a aproape cincizeci de milioane de oameni. Acelaşi lucru se petrecuse şi în 1957, când gripa asiatică măturase globul şi omorâse aproape două milioane de oameni. Şi în 1968, când gripa de tip Hong Kong ucisese un milion de persoane, şi în 2009, în timpul epidemiei

mortale de gripă porcină, datorată virusului H1N1. Nici un Discipol nu pierise în timpul acestor epidemii.

Gideon e sceptic în legătură cu aceste afirmaţii, dar totodată fascinat. Se gândeşte că ar fi posibil. O reacţie psihosomatică faţă de megaliţi, provocată de o credinţă foarte puternică. Îi zboară mintea la Lourdes. Din ce-şi aminteşte el, peste două sute de milioane de oameni au mers acolo în pelerinaj. Mintea lui de ateu pune semnul egal între cele două fenomene. Puterea vindecătoare a megaliţilor faţă în faţă cu aceea a apelor dintr-o grotă de la poalele Pirineilor. La fel de incredibile amândouă.

Se uită la ceas. S-a făcut aproape unu noaptea. Îi e foame, şi e frânt de oboseală. Prea ostenit şi înfricoşat ca să mai coboare la bucătărie să-şi facă de mâncare. Îşi propune să nu mai citească decât o singură pagină, după care să se ducă la culcare.

Dar imediat regretă această decizie. Pasajul următor îi îngheaţă sângele în vine.

Gideon ştie doar că mama lui a suferit de o boală fatală. Singurul lucru bun când vine vorba despre cancer este că îi face pe oameni să nu mai pună nici o întrebare; mai ales pe un copil. Sper să-şi trăiască viaţa fără să ştie că era LLC, să nu afle niciodată că este ereditar. Îmi pun credinţa în Sacrosancte, în legământul făcut cu ele, în sângele meu curat, pe care-l conjur să purifice sângele copilului meu.

Citeşte din nou. Simte că-i plesneşte creierul din cauza efortului de a percepe semnificaţia rândurilor parcurse. Numai cuvintele-cheie – cancer, ereditar, LLC – îi străpung mintea.

LLC.

Ce e asta? Are şi el?

O să moară din pricina asta?

43

Maestrul Cercului se plimbă prin cercul întunecat şi liniştitor al

Sacrosanctelor, cu ochii aţintiţi spre stelele ce par nişte ace de gămălie. Cerul nopţii este un potop de întuneric, o taină nesfârşită, o vijelie întunecată ce se năpusteşte peste capetele adormite ale celor neştiutori. E îndatorirea lui să-i vegheze. Să înţeleagă pentru ei. Să-i apere de propria lor prostie.

În vârtejurile nevăzute şi în curenţii întunecaţi ce se vălătucesc deasupra lui, el simte schimbarea, rotirea constelaţiilor, letargia Lirei, nerăbdarea mortalelor Delta Aquaride, care se apropie. Simte sorbul mareelor, felul cum îşi schimbă vântul direcţia peste apele oceanelor, faliile ce se cască tot mai mult în nucleul planetei.

Şi, ca întotdeauna, cei neştiutori vor veni în goană să se bucure de solstiţiul de vară, cu capetele goale şi mâinile încrucişate. Cu speranţele lor găunoase de a face dragoste în mod sălbatic şi de a se pierde în euforia provocată de droguri. O să se înece în propria naivitate. Până la ultimul. Nici măcar cei care se cred înţelepţi n-au habar, n-au nici măcar o idee că, de fapt, momentul cel mai important nu este solstiţiul. Nu soarele e esenţial, ci Luna Plină care îi urmează.

Echilibru. Mereu este vorba despre echilibru. Atât de puţini au văzut până acum ceea ce este evident. La fel ca marii magicieni, care ne păcălesc doar ca să se distreze, tot aşa ne amăgesc şi zeii. Numai cei câţiva aleşi pot străbate dincolo de iluzia cosmică. Cei orbi n-au decât să se prosterneze şi să se bucure de spectacolul orbitor de lumină din timpul echinocţiului! Mântuirea stă ascunsă în amurg. Luna se ridică spre culmea cea mai puternică.

Maestrul cunoaşte bine importanţa celor nevăzute. Încă de la începutul timpului, ţăranii au învăţat această lecţie de bază. Recolta pe care o vedem depinde de ceea ce nu zărim. Întunecimea pământului trebuie respectată, trebuie iubită la fel de mult ca strălucirea cerului. Străbunii ştiau – şi copiii lor încă mai ştiu – că puterile nevăzute de a creşte ale pământului trebuie hrănite. Au nevoie să înghită sânge, au nevoie de bogăţia oaselor. De răceala mormintelor. Oamenii de ştiinţă spun că sângele care ajunge în pământ furnizează azotul vital; dar sângele dă mai mult decât nişte substanţe chimice. Sângele conţine altceva. Un suflet. Şi, cu cât pământul are mai mult suflet, cu atât mai mult vrea să aibă.

În patruzeci şi opt de ore, solstiţiul de vară va atrage zeci de mii de oameni la Stonehenge. Ignoranţii vor ţopăi ca nişte maimuţe. Se vor căţăra pe megaliţi ca nişte oameni ai cavernelor. Vor pretinde că au fost atinşi spiritual de o energie după care tânjeau.

Măcar de-ar şti adevărul! Crudul adevăr. Căci, la acel moment, cercul are să fie gol. Sacrosanctele au să fie în Sanctuar.

Maestrul zâmbeşte în timp ce se îndepărtează. A doua zi se va întoarce şi-şi va începe pelerinajul. Se va ruga în faţa fiecărui zeu şi se va umple de spiritul lor divin. Va deveni corabia lor, portalul prin care ei se vor scurge în pământ, până la templul antic de dedesubt.

44

Eric Denver este şeful securităţii pentru familia Lock de aproape douăzeci de ani. Pentru soţ, soţie şi, acum, pentru fiică. Îngerul păzitor al celor trei. Thom Lock este un multimilionar care a reuşit prin propriile puteri. Atunci când a devenit vicepreşedintele Statelor Unite ale Americii, n-a avut de ales şi a trebuit să accepte ca el să fie apărat de Serviciile Secrete. Dar a pus piciorul în prag atunci când a venit vorba despre Caitlyn. Era hotărât ca unicul lui copil să aibă parte de ceva mai personal şi mai *discret*. Aşadar, de Eric. Şi, dacă se gândeşte la felul ei sălbatic de a fi, a făcut treabă bună că l-a ales pe el. Cu siguranţă că toţi cei de la Washington ar avea motive de bârfă dacă tipii cu feţe împietrite de pe coridoarele puterii ar afla măcar jumătate dintre lucrurile pe care le comite ea sub pretextul că-şi face studiile în Marea Britanie.

Eric îi dă vicepreşedintelui rapoarte zilnice, lăsând însă şi câte ceva deoparte. Puştoaica trebuie să mai fie lăsată şi să respire. Până şi el îşi poate da seama că toată atenţia şi supravegherea asta o sufocă uneori. Prin urmare, din când în când, se face că nu vede când lucrurile o iau puţin pe arătură.

Chiar înainte de miezul nopţii, şase dintre prietenele lui Caitlyn îşi fac apariţia clătinându-se şi căzând pe culoarul care duce la apartamentul ei. Se ţin de genţi şi de sticlele de şampanie. De braţele subţiri şi bronzate la solar şi-au agăţat şase tipi musculoşi, scoşi parcă dintr-un poster al armatei. Au capul mare, cu păr şaten-închis, bicepşi cât nişte mingi de rugby, iar ochii le sunt sticloşi de la băutură şi droguri.

Eric şi Leon, adjunctul lui, fac un pas înainte şi le blochează calea, pregătiţi să înăbuşe scandalul din faşă.

— Clubul de teme pentru acasă s-a închis, copii, spune el, recunoscându-le pe două dintre fete. Acum trebuie să vă duceţi acasă.

Tipul cel mai înalt – un blond cu o forţă pe care puţini ar vrea s-o încerce pe pielea lor – se bagă în faţă.

— Hai, frate, nu vrem încurcături. Vrem doar să petrecem cu Caitlyn.

Eric ridică o sprânceană. „Frate“ nu e un cuvânt pe care să-l

înghită prea uşor de la un puşti alb.

— În seara asta nu-i nici o petrecere, prietene. Domnişoara Lock are o întâlnire importantă – cu o ceaşcă de cacao cu lapte şi cu un show TV.

Blondul ar cam vrea să-şi forţeze norocul, când Caitlyn deschide uşa din faţă. Patru dintre fete încep să ţipe, încălzite de băutură, şi se reped la ea. Tipii le urmează, dar cei doi bodyguarzi blochează uşa. Dintr-o staţie încastrată în pereţi explodează muzica. Black Eyed Peas, cu *Rock that Body*.

Aproape imediat, două fete ies din apartament, iar una dintre ele se repede în braţele lui Eric, încercând să-l sărute. El o respinge şi o lasă jos. Ea îşi netezeşte rochia de cocktail de un albastru strălucitor.

— Te rog, Eric, lasă-ne să intrăm pe toţi, te roooog! Nu poţi s-o ţii pe Caitlyn întemniţată aşa. Are şi ea nevoie de un pic de distracţie.

Dinspre fată vine un miros amestecat de băutură şi de parfum, de apă de gură şi deodorant.

— Hai, Janie, tu şi prietenii tăi trebuie să vă duceţi acasă, ştiţi cum stă treaba. Caitlyn a avut alaltăieri noapte partea ei de distracţie.

Situaţia se schimbă pe dată. Unul dintre tipi se învârte pe călcâie şi strigă:

— Dă-l în mă-sa, Janie, noi ne cărăm.

Ajutat de prietenii lui, le trage pe două dintre fete către lift.

— Hai să mergem în cartierul chinezesc!

Chemarea le scoate şi pe celelalte două din apartament. Una dintre ele iese chicotind, dar se împiedică şi-şi rupe un toc de la pantof. Leon o ajută să şi-l scoată, după care ea se îndepărtează şchiopătând, cu pantoful într-o mână.

Uşa apartamentului se trânteşte cu zgomot, iar urletul lui Caitlyn se aude cu claritate:

— Mersi al dracului de mult!

Eric zâmbeşte, ascultând zgomotul liftului, după care se duce la uşa apartamentului şi ciocăneşte uşor.

— Caitlyn, ştii că noi doar avem grijă de tine.

— Să te ia la dracu'! Mă duc să mă culc.

Şi o altă uşă se trânteşte în fundul apartamentului. El schimbă o privire cu Leon.

— Ar fi putut ieşi mai rău.

— Cum aşa?

Eric zâmbeşte strâmb.

— Puteam să-i lăsăm să intre. Şi atunci, chiar că am fi dat de

necaz.

45

Jos, grupul cheamă câteva taxiuri, în faţa casei lui Caitlyn, şi o iau spre nordul fluviului, pierzându-se în apa înspumată a petrecerilor nesfârşite. Eric şi Leon îşi fac o cafea în apartamentul alăturat şi se uită la un televizor pierdut printr-un morman de monitoare legate la camere de supraveghere ce arată imagini de pe palier, de la lifturi, de pe scări şi de afară. S-au relaxat acum, ştiind-o pe Caitlyn bosumflată în camera ei, mulţumiţi că nu trebuie să hoinărească prin Soho sau prin West End ca s-o păzească. Nici unul nu avea chef de încă o noapte pierdută prin oraş. Mâine vor gândi însă altfel. Mâine vor afla că, printre strigăte, sărutări, veniri şi plecări, amândoi au ratat ceva. Ceva semnificativ.

Pe Caitlyn.

Glasul furios din camera ei nu îi aparţinea. Era vocea lui Abbie Richter. Tânăra americancă s-a cuibărit acum în patul uriaş al lui Caitlyn, pregătindu-se să tragă un somn bun şi, fără îndoială, să aibă parte de un perdaf de pomină din partea lui Eric a doua zi dimineaţă, când agentul are să descopere ce făcuseră.

Caitlyn stă pe scaunul din stânga al unui Volkswagen Campervan pe care Jake Timberland l-a închiriat pentru această ocazie foarte specială. El se uită în faţă, peste volanul destul de uzat.

— Vintage Type 2, se laudă Jake, adăugând ironic: Cu un motor *incredibil*, de 1,4 litri, care o să te poarte ca vântul şi ca gândul până la destinaţia ta secretă, cu ameţitoarea viteză de nouăzeci şi cinci de kilometri pe oră. Verifică şi bancheta rabatabilă din spate!

Ea se conformează. Ca un copil, se strecoară de pe scaunul din faţă ca să exploreze partea din spate a rulotei. Acolo găseşte nişte dulăpioare pline cu gustări, un DVD-player, un televizor cu ecran plat, un cuptoraş şi un frigider pe măsură, plin cu şampanie, căpşune şi trei feluri de îngheţată. Nu-şi poate opri o exclamaţie de încântare în timp ce inspectează aromele, ochind în acelaşi timp o banchetă care se transformă într-un pat dublu.

Caitlyn se întoarce în faţă şi îi dă un sărut uşor pe obraz, înainte să se aşeze la loc.

— Îmi place, îmi place *la nebunie*.

— Mă bucur că ţi-am putut fi pe plac.

— M-ai dat pe spate! Hai, spune-mi, unde mergem?

— Într-un loc unde n-ai mai fost până acum. Unde puţini au păşit, dar la care mulţi au visat.

Ea îl loveşte în joacă pe braţ.

— Termină! Spune-mi!

— E surpriză, răspunde el râzând.

Ea încearcă să-l tragă de limbă în timp ce maşina traversează fluviul, îndreptându-se către vest, spre Hammersmith, trece prin Brentford, o ia spre nord către Heathrow, apoi spre sud, de-a lungul unui râu nesfârşit de asfalt negru. Îşi dezmorţesc picioarele la o benzinărie de lângă Fleet, după care pornesc iar la drum, şi, în scurt timp, Caitlyn aţipeşte.

Jake mai conduce o oră şi se luptă cu somnul ascultând radioul şi aruncând din când în când o privire către frumoasa adormită în scaunul de lângă el. Uneori îi ridică mâna, doar ca să i-o ţină într-a lui. Mintea îi hoinăreşte departe. Îşi închipuie că relaţia lor e ceva mai mult decât în clipa aceasta. În sfârşit, vede semnul pe care îl caută şi iese de pe drum. Parchează, opreşte motorul şi se duce în spate ca să desfacă patul.

Tăcerea care s-a lăsat brusc o face pe Caitlyn să se foiască. El se apleacă spre ea şi îi mângâie uşor părul, murmurând:

— Am ajuns.

Ea mormăie. Încearcă să deschidă ochii, dar nu poate să îşi alunge somnul.

— Vino să te întinzi în spate. O să dormi mai bine.

Ea se trezeşte îndeajuns încât să se împleticească până la patul pe care Jake l-a întins. Se ghemuieşte imediat în pat, şi el se întinde lângă ea, trăgând o pătură peste amândoi. Cu ochii închişi, ea întreabă:

— Unde suntem?

— Aşteaptă până la răsărit, şopteşte el, sărutându-o uşor.

5 În engleză, în original, *Lock* – „lacăt, încuietoare, zăvor". Numele eroinei, după cum se va vedea la începutul capitolului 22, este Caitlyn Lock. (n.tr.)

6 Spectacol de televiziune care are ca scop descoperirea unor potenţiale vedete în sfera muzicii (n.tr.)

7 London Eye, Ochiul Londrei sau Roata Mileniului, uriaşă roată de distracţii, înaltă de o sută cinci zeci şi trei de metri, situată în Londra, pe malul sudic al Tamisei, între podurile Westminster şi Hungerford (n.tr.)

8 Denumirea sub care este cunoscut în mod popular steagul Marii Britanii (n.tr.)

9 Şampanie franţuzească foarte scumpă, produsă încă din 1876 de casa de vinuri Louis Roederer, iniţial pentru ţarul Alexandru al II-lea al Rusiei, dintr-o combinaţie a celor mai reputate soiuri ale viilor (n.tr.)

10 Personaj din serialul *CSI: Miami*, şeful laboratorului de criminalistică (n.tr.)

11 Celebru film american din 1986, despre piloţii de vânătoare, avându-l în rolul principal pe Tom Cruise (n.tr.)

12 Crimewatch (Cazuri de crimă), emisiune de televiziune produsă de BBC, în care se reconstituie diferite crime celebre, rămase nerezolvate (n.tr.)

13 Mirodenii menţionate în *Biblie*, arse în faţa Chivotului Legământului (n.tr.)

14 Joc american de televiziune, difuzat iniţial pe ABC între 1965–1967, în care echipele aflate în concurs se întrec într-un supermarket gol, împingând coşuri de cumpărături (n.red.)

46

Lee Johns a pierdut noţiunea timpului. Nu ştie cât a zăcut inconştient. Poate ore, poate chiar zile întregi. E conştient doar de acele clipe lungi când durerea îi strânge în menghină mădularele, iar ţipetele îi urcă în gât.

A fost lăsat gol, cu faţa în jos, pe podeaua Sălii Mari, la un pas de moarte, şi a pierdut mult sânge. Piatra Sacrificiului, rece ca gheaţa, de sub el, i-a răcit trupul până la hipotermie.

Se trezeşte. Simte un bocănit ritmic în cap. Dar e bucuros că e în viaţă. Poate să-şi mişte o mână. Legăturile au fost tăiate. Doi Asistenţi, înveşmântaţi în robe şi cu capetele ascunse sub glugi, îl văd că se agită şi păşesc spre el. Îl ridică grijulii de jos şi îl înfăşoară în pături.

Ceremonia s-a terminat.

John este înţepenit şi abia poate să meargă. Simţurile i s-au ascuţit într-un mod ciudat. Nu-şi simte picioarele, dar poate auzi ecoul puternic al propriilor paşi, ca şi cum ar merge pe membrana unei tobe uriaşe. Asistenţii îl susţin în timp ce şovăie, clătinându-se pe aleile reci şi întunecate.

— Te ducem la locul de curăţare, aude o voce. Vei fi spălat şi îmbrăcat, după care vei primi învăţătura.

Cuvintele par să lase urme în aer. John se încordează să privească peste umăr şi vede silabele care lasă o dâră în urma lui, precum coada fâlfâindă a unui zmeu multicolor.

Probabil că l-au drogat. Are halucinaţii, asta e.

Îl duc spre un canal adânc săpat în piatră, învăluit de mugetul unei cascade. Este roşie. Roşie ca sângele. Şi curge ca un râu de supă de roşii. John rămâne în picioare, gol şi înspăimântat, holbându-se îngheţat la locul acela.

— Totul e bine, ai *încredere* în noi.

Un Asistent îşi cufundă mâna în cascada de sânge, şi, pe măsură ce îi atinge pielea, lichidul devine transparent. Limpede precum cristalul. Pur ca un râu de munte.

John intră în şuvoi şi închide ochii. Aburii cascadei miros a fier ruginit. Se simte de parcă i-ar fi înfipte mii de ace în pielea capului. Inima îi bate cu putere, în timp ce stropii fierbinţi i se înfig în cap ca nişte spini.

Încetul cu încetul, nervii lui amorţiţi se întorc la viaţă, sub atingerea caldă a lichidului. În cele din urmă, deschide ochii. Îşi priveşte

mâinile şi trupul. Apa curge curată. Nici urmă de sânge. Totul e absolut normal.

Asistenţii îl aşteaptă în picioare, cu prosoape, la marginea canalului. El iese, lăsând urme ude în timp ce păşeşte pe pardoseala de gresie, prin aburii ceţoşi ce se ridică din locul de curăţare. În faţa lui se află propriile haine şi o robă din pânză aspră, de sac. E a lui. Iniţierea a luat sfârşit. Este un membru al Breslei. A fost acceptat.

Într-un colţ se află o oglindă mare. El se priveşte în ea, răsucindu-se, ca să vadă cât de mari sunt rănile pe care i le-a făcut Maestrul. Ciudat. Îşi răsuceşte antebraţul drept, pe urmă braţul stâng, ca să vadă tăieturile iniţiatice. Se uită din nou în oglindă.

— Ce se întâmplă?

Cei din jurul lui rămân tăcuţi.

— Am sângerat, dar nu văd nici o cicatrice. Se răsuceşte din nou în faţa oglinzii. Nu e nimic. Nici un semn.

O siluetă învăluită într-o mantie apare în cadrul uşii.

John se uită spre ea şi recunoaşte chipul colţuros de sub glugă. Sean Grabb, Şarpele, fratele său de Breaslă.

Mentorul îi zâmbeşte mândru protejatului său.

— Îmbracă-te, Lacerta! Avem lucruri importante de făcut.

47

Sâmbătă, 19 iunie

După ora patru dimineaţa, cerul începe să se lumineze. Jake o trezeşte cu blândeţe pe Caitlyn.

Ea îşi simte picioarele moi în timp ce el o ajută să iasă din rulotă şi începe să tremure în aerul rece al dimineţii. El se duce grăbit înapoi, ia două pături şi geanta cu bunătăţi pe care a scos-o din frigider.

— Unde suntem? şopteşte ea, în timp ce el o strânge în braţe, învelind-o în pătură. Tot nu văd nimic.

— O să vezi, în câteva minute. E un colţ din vechea Anglie. Mâine o să viermuiască pe aici mii de hippioţi ca tine, dar, în dimineaţa asta, în clipa aceasta, e al nostru. Doar al tău şi al meu. L-am rezervat.

— Rezervat?

— Totul se poate cumpăra în zilele noastre. Mai făcuseră şi alţii rezervări ca să vină la un tur aici, dar le-am dat banii înapoi. I-am cumpărat. Doar pentru tine.

Ea e prea emoţionată şi obosită ca să spună ceva.

Merg încetişor prin iarba jilavă, în întunericul care face loc luminii, şi, treptat, ea începe să vadă. Ceva uriaş, răsărind în îmbujorarea caldă a zorilor. Priveşte cu ochii căscaţi forma monumentală.

— *Dumnezeule*, ce e asta? Pare o navă extraterestră ciudată.

Şi chiar aşa şi e. E ca o imensă farfurie zburătoare din piatră care s-a strivit de pământ. Jaka îşi deschide larg braţele.

— Bine ai venit la Stonehenge!

— Este… uluitor.

Ea pleacă de lângă el şi se îndreaptă către ameţitoarea scenă păgână, dar se întoarce în braţele lui şi îl sărută profund. Se ţin în braţe sub constelaţiile ce pălesc, şi uită de orice altceva pe lume, în afară de ei.

— Vino! O ia de mână. Să mergem în centru.

Aleargă împreună, iar ea nu-şi poate aminti când s-a mai simţit aşa. Atât de liberă. Atât de plină de energie.

Jake rămâne în urmă, ca să facă fotografii. Face instantanee cu un Nikon vechi, de buzunar, ştiind că are să păstreze aceste imagini pentru tot restul zilelor sale. Într-o zi, când vor fi bătrâni, el o să scoată pozele astea din cine ştie ce ungher şi o să-şi amintească împreună de ziua asta. Acum îşi făuresc istoria.

Caitlyn se opreşte, cu răsuflarea tăiată, şi încearcă să cuprindă cu braţele unul dintre megaliţi. Pare un copil agăţat de piciorul unui uriaş. Râde şi pozează pentru el.

Clic.

Ea îşi trece o mână prin păr, ţuguindu-şi buzele.

Clic.

Sărută piatra şi o dezmiardă.

Clic. Clic. Clic.

— Încă una! strigă el, iar ea îl ascultă, aplecându-se peste piatră şi trimiţând bezele către obiectiv.

Clic.

El se opreşte din fotografiat, cedând dorinţei fierbinţi de a o săruta.

Se înlănţuie. Ea s-a sprijinit de stânca uriaşă, iar el îi apasă trupul cald şi moale. Energia sexuală brută se scurge prin amândoi.

Caitlyn închide ochii şi se lasă purtată de aceasta. Simte că zboară ca o pasăre prin ţinuturile fierbinţi ale pasiunii lui. Cedează mâinilor lui care îi pătrund pe sub haine, luându-i carnea în stăpânire. Taina şi magia surprizei lui pline de romantism au copleşit-o.

El este cuprins de convulsii în vreme ce stă lipită de ea. Nu este vorba despre pasiune. De fapt, o face să-i piară cheful şi o stânjeneşte. Nu

este un spasm produs de orgasm, ci mai degrabă o lovire neaşteptată şi ciudată a frunţii lui de fruntea ei. Caitlyn tresare de durere şi-şi duce mâna la locul unde a fost lovită. El se smulge de lângă ea.

— Au! exclamă fata, supărată că s-a dus naibii tot romantismul.

O mână îi astupă gura. Mâna unui străin.

Ea mai apucă să arunce o privire panicată spre iubitul ei, care zace inconştient, după care cineva îi trage o glugă peste cap şi îi lipeşte o bandă de scotch peste gură.

În mai puţin de şaizeci de secunde, câmpia este iar goală şi tăcută, aşteptând primul ciripit de pasăre ce anunţă o nouă zi. Soarele îşi încheie urcarea înceată pe cerul pătat de nori, deasupra cercului din piatră.

48

Şarpele conduce rulota. Pe podea, în spate, zace Jake Timberland, cu ochii acoperiţi şi legat fedeleş. Lacerta vine după el, în vechiul Mitsubishi Warrior al prietenului său. În spate, Caitlyn este legată, cu un căluş în gură.

Instrucţiunile pe care le-au primit de la Observatori au fost foarte clare. Să supravegheze locul şi să aştepte până când Sacrosanctele vor alege. Să aibă răbdare. La fel ca în cazul ultimei victime, va fi voinţa *lor*. Şi aşa a fost. Cei doi au ajuns în zori. Au pătruns în cerc. Au atins stânca despre care Maestrul spusese că avea să fie atinsă. Au fost absorbiţi de ea. Exact cum zisese Maestrul.

Discipolii numesc acel triliton Piatra Căutării, şi, din punctul de vedere al lui Grabb, nu-i nici urmă de îndoială că aceşti doi îndrăgostiţi au căutat-o. Şi-au ales soarta. Draco va fi mulţumit. Toţi cei din Cercul Interior vor fi. El şi Lee au făcut treabă bună.

De obicei, Şarpele nu-i duce chiar la cerc. După ce sunt aleşi, sunt urmăriţi. Uneori, timp de săptămâni întregi. Poate chiar luni. În general, înainte de orice răpire, lucrurile se fac cu mai multă grijă. Dar timpul le stă împotrivă acum. Stelele se mişcă. A mai rămas doar o săptămână până când Luna va intra într-o altă fază. Înnoirea trebuie să fie făcută. Abia dacă au timp să cureţe sacrificiile, să le purifice.

Flăcăul din spate îşi izbeşte picioarele de podeaua de lemn, ca un ţânc cuprins de o criză de furie. Va învăţa să rămână liniştit. Va învăţa curând să stea tăcut. Grabb dă drumul la radio. În scurt timp, iese cu rulota de pe drum şi o ia peste pământurile Breslei, prin păduri şi văi care au fost cândva ţinuturile triburilor din Mezolitic, din Neolitic şi din Epoca

Bronzului.

Şarpele se opreşte într-un loc liniştit, nu departe de cărarea izolată ce duce către intrarea ascunsă în Sanctuar.

Lacerta parchează cealaltă maşină în spatele rulotei şi aşteaptă ca mentorul lui să facă următoarea mişcare. Tot ce ştie este că vor lăsa sacrificiile aici şi că vor duce rulota într-un hambar, unde o s-o ţină până la lăsarea întunericului. Fără îndoială, ceva mai târziu o să fie dusă la vreun depozit de fiare vechi şi făcută bucăţi.

Şarpele opreşte motorul şi se duce în spate. Tipul s-a oprit, în sfârşit, din lovit. Şi-a învăţat lecţia. Cel mai bine e să nu se opună. Cel mai bine e să nu reziste lucrurilor care o să i se întâmple.

49

Lacerta se duce către rulotă, mirat că Şarpele n-a ieşit încă din ea. Nu pare să se întâmple nimic. Pe geam, îşi vede prietenul stând ghemuit în spate. Deschide uşa şi îşi bagă capul înăuntru.

— E totul în regulă?

— Nu, nu e deloc în regulă, răspunde Şarpele întorcându-se. E cum nu se poate mai rău.

Lacerta urcă în maşină şi închide uşa.

— De ce, ce s-a întâmplat?

Mentorul se dă la o parte, lăsând la vedere trupul de pe podea.

— E mort.

— *Mort?*

E unul dintre cuvintele care trebuie repetate.

— Mort.

Şi arată asta ridicând braţul lui Jake Timberland şi lăsându-l să cadă.

— La dracu'!

— Da, la dracu'!

Lacerta e în stare de şoc. Vine mai aproape şi se apleacă peste grămada informă de pe jos.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— În afară de faptul că nu-i bate inima şi nici nu are puls?

— Adică, de ce a murit?

— Nu ştiu. Şarpele clatină din cap. Poate l-am lovit prea tare. Poate l-ai legat prea strâns şi s-a sufocat.

Amândoi rămân un timp nemişcaţi, cu ochii ţintă la cadavru,

întrebându-se care dintre ei e de vină.

Amândoi ştiu ce soartă îi aştepta pe cei doi îndrăgostiţi. Aveau să fie sacrificaţi.

Iar asta ar fi fost mult mai cumplit. Însă totul s-ar fi făcut sub ochii zeilor, cu binecuvântarea lor, în cinstea lor şi pentru apărarea lor. Într-un mod cât se poate de controlat, prin proceduri plănuite cu toată grija, astfel încât toţi cei implicaţi să fie protejaţi. Nu trebuia să se întâmple aşa. E un dezastru.

Lacerta rupe primul tăcerea:

— Ce facem acum?

Bărbatul mai vârstnic se lasă pe spate, luându-şi capul în mâini.

— Încerc să mă gândesc, încerc să găsesc o soluţie.

— Putem să scăpăm de amândoi, spune celălalt şi arată către camionetă. Nimeni nu ştie nimic despre fată sau despre el. Putem să-i ducem undeva şi să-i abandonăm.

Grabb reflectează la propunerea lui.

— Ea ţi-a văzut faţa?

— Nu, nu cred, răspunde partenerul său, după care se răzgândeşte. Poate. Dar, chiar dacă aşa a fost, m-a văzut doar o fracţiune de secundă.

— E mai mult decât suficient, ripostează Şarpele. Poţi să vezi o grămadă de lucruri într-o fracţiune de secundă. Pe urmă, adăugă: Ştie unde se afla şi cât era ceasul. E prea riscant.

— Atunci o ucidem, zice Lacerta, dând din umeri. Oricum avea să moară. Putem face să pară că prietenul ei a luat-o razna. Aproape o încălecase la megaliţi. Pun pariu că s-a culcat cu ea şi azi-noapte. ADN-ul lui o să fie peste tot. Poliţia n-are cum să creadă că n-a făcut-o el.

Mentorul lui clatină din cap.

— A fost aleasă. Le-a atins pe Sacrosancte, şi datoria noastră este să le-o oferim.

— Ba *datoria noastră* e să nu ne băgăm singuri la zdup, i-o întoarce Lacerta, exasperat.

Şarpele îşi păstrează calmul, încearcă să-şi adune gândurile.

— Trebuie să ducem rulota undeva, să o punem la adăpost. Pe urmă, o să iau legătura cu omul meu de contact din Cercul Interior. Maestrul o să hotărască.

— Şi cu fata cum rămâne?

— Tu rămâi aici cu *el*. Eu o duc pe ea în Sanctuar.

Lui Lacerta nu-i convine. Nici măcar aici, în locul acesta ascuns privirilor, nu vrea să fie lăsat singur cu un cadavru.

— Grăbeşte-te!

Şarpele o ia la fugă spre camionetă. Fata e roşie la faţă şi se zbate în spate. Bine măcar că e vie.

Caitlyn îi observă panica din ochi. Teama e contagioasă, şi o face să se zbată în sforile care o ţin legată.

O clipă, el se gândeşte că ar putea să-i ia banda de scotch de pe gură şi să încerce s-o liniştească, dar hotărăşte totuşi să nu facă aşa ceva. Cel mai bine e s-o ducă înăuntru, legată, cât mai repede cu putinţă. Să-l sune pe Draco şi să-i spună despre încurcătura groaznică în care au intrat.

50

Descoperirea din noaptea trecută l-a făcut pe Gideon să nu pună geană pe geană toată noaptea.

LLC.

Abrevierea vine de la leucemie limfocitară cronică. Este o boală mortală care se declanşează atunci când ADN-ul limfocitelor suferă o mutaţie. Cu anii, celulele defecte se multiplică şi armata mutantelor ucide celulele normale din nodulii limfatici şi din măduva oaselor. În cele din urmă, celulele care ajută la formarea sângelui sunt copleşite, iar sistemul imunitar al organismului depune armele, pentru că nu mai are puterea să lupte împotriva infecţiei.

Aşa a murit mama lui.

Ştie toate astea pentru că şi-a petrecut noaptea căutând pe internet informaţii despre boală. A aflat şi că boala este ereditară, dar nu întotdeauna. Moştenirea acestei boli e ca o loterie. Poate o are, poate nu. Numai timpul îi poate spune.

Într-un colţ al memoriei se zbate ceva, încercând să iasă la suprafaţă din clisa unor coşmaruri uitate. Nu a fost un copil sănătos, ci chinuit de răceli, alergii, tuse şi ameţeli. La un moment dat chiar a fost foarte bolnav. Avea febră mare şi transpira. Se simţea atât de rău, că tatăl lui l-a luat de la şcoală şi l-a internat în spital, unde a fost consultat de specialişti. A stat într-un loc plin de aparate şi de monitoare, cu ace înfipte în mâini, înconjurat de oameni cu chipuri aspre, care purtau conversaţii îndelungi, pe care el nu le putea auzi. Pe urmă, i-au dat drumul să plece acasă. Tatăl lui avea ochii roşii, ca şi cum ar fi plâns.

Îşi mai aminteşte ceva. Şi, pentru o clipă, trebuie să se oprească. Are nevoie să fie sigur că mintea nu-i joacă feste. Jurnalele l-au stors, l-au epuizat fizic şi emoţional. Ar putea suferi de sindromul falselor amintiri, care te face să-ţi aminteşti lucruri ce nu s-au întâmplat niciodată.

Dar nu crede că e cazul.

Tatăl lui l-a pus să se culce în cada rece din fosta lor casă. Îşi aminteşte asta cu precizie, pentru că s-a simţit stânjenit. Era gol, şi în cadă nu era apă. Pe urmă, Nathaniel a făcut un lucru ciudat. A turnat peste el o apă rece şi cenuşie. L-a udat din cap până în picioare, spunându-i să-şi dea cu apă pe faţă şi pe păr. Şi i-a cerut să nu irosească nici o picătură.

Tremura de frig şi de frică atunci când a ieşit. Tatăl lui l-a înfăşurat într-un prosop şi l-a ţinut strâns în braţe, spunându-i să nu-şi facă griji, pentru că apa aceea era o apă specială, care avea să spele boala. Şi chiar aşa s-a şi întâmplat. Aproape instantaneu. S-a întors la şcoală peste câteva zile, simţindu-se cât se poate de bine.

Acum, e rândul altei piese din mozaicul copilăriei sale să se ducă la locul ei. Din ziua aceea, nu a mai fost niciodată bolnav. N-a avut nici măcar guturai. De fiecare dată când se tăia, rana se vindeca numaidecât.

Gideon se duce în fostul dormitor al tatălui său şi se priveşte în oglinda de la masa de toaletă. Urmele loviturilor primite în timp ce se lupta jos, cu infractorul, au dispărut. Îşi trece o mână peste faţă. Pielea este întinsă, fără cicatrice. N-a mai rămas nici o urmă din buza spartă şi din tăietura de pe obraz. Ca şi cum n-a avut niciodată nimic.

51

Rânduri de ciori negre se odihnesc pe marginea zimţată a unui vechi hambar care n-a mai fost reparat de vreo douăzeci de ani. Draco arată spre oastea înaripată în timp ce el şi Musca păşesc prin iarba înaltă.

Loveşte în lemnul înnegrit şi scorojit al uşii de la hambar, iar păsările îşi iau zborul, speriate, apoi se aciuează în coroanele copacilor care mărginesc câmpia întinsă.

Dinăuntru se aude brusc un zgomot, de metal frecat pe metal. Parcă ar fi mişcate nişte obiecte din loc. Şarpele i-a văzut deja prin crăpăturile din pereţii hambarului şi le deschide, cu un aer stânjenit.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Draco nu spune nimic. Şi lui îi pare rău. Pentru faptul că au dat-o în bară. Pentru că a fost nevoit să vină şi să repare totul. Cei doi bărbaţi se strecoară pe lângă Şarpe. El zăvorăşte din nou uşa. Învârte o grapă ruptă în spatele ei, îi fixează mânerul într-o remorcă, astfel încât să blocheze una dintre grinzile uşii.

— Vă mulţumesc mult că aţi venit.

Draco aruncă o privire rapidă în jur.

— Suntem singuri?

— Da, îl asigură Şarpele. L-am trimis acasă pe Lacerta.

— Bine, spune Musca. Măcar ai făcut şi tu un lucru bun. Draco merge direct la ţintă. Unde e corpul?

— Acolo, înăuntru, zice Sean şi arată spre rulota aflată în cealaltă parte a hambarului.

— Şi femeia?

— În siguranţă, în Sanctuar. Într-o cameră de meditaţie.

Termenul e un eufemism. De fapt, e vorba despre nişte spaţii minuscule, săpate cu dalta în pereţii groşi de piatră, mari abia cât un dulap pentru mături. Cel care stă acolo nu poate îngenunchea, cu atât mai puţin să stea jos sau să se întindă. Aerul circulă prin nişte fante ca acelea de la cutiile de scrisori, săpate în dreptul capului şi al picioarelor.

— A spus ceva?

— Nimic inteligibil. A ţipat neîncetat.

— O să se oprească într-o oră sau două, răspunde Musca.

Şarpele trage uşa din spate a rulotei şi urcă amândoi înăuntru. Draco se apleacă peste cadavru.

— L-ai verificat?

Şarpele clatină din cap. Musca deschide torpedoul şi scoate din el documentele de închiriere, un carnet de conducere şi o pungă plină cu ceva. O ţine în lumină.

— Ecstasy. Bună ascunzătoare. Apoi o aruncă pe scaunul şoferului. Aici e scris un nume, zice el şi dă un bobârnac contractului. Edward Jacob Timberland, adresa: New Cavendish Street, Marylebone. Ia carnetul de conducere şi se uită la fotografie. Da, e omul nostru. Avea treizeci şi unu de ani. Apoi adaugă, uitându-se pe partea din spate a carnetului: Şi şase puncte pe permis.

— N-o să-şi mai facă probleme din cauza lor, remarcă Draco, răsuflând uşurat. Asta înseamnă că el şi iubita lui au închiriat Volkswagenul pentru o călătorie în stil hippy spre Stonehenge. Prin urmare, n-o să le simtă nimeni lipsa o zi sau două, explică el, zâmbindu-le. Nu-i aşa rău cum ai crezut. Sacrosanctele au ales sacrificiile perfecte, suflete libere care îşi permit să se joace de-a copiii anilor ’60.

Şarpele pare uşurat.

— Deci, ce vrei să fac cu el?

— Nimic. O să lăsăm rulota aici până după ceremonie, şi pe urmă o să scăpăm de amândouă corpurile deodată. Du-te să iei şi tu un mic dejun ca lumea. Şi relaxează-te! Acum poţi lăsa fata în seama noastră.

52

Jude Tompkins intră ca o furtună în biroul detectivilor, neagră la faţă.

— Baker, Dockery, în sala de conferinţă, în cinci minute. Să nu *cumva* să întârziaţi.

Şi dispare la fel de repede cum s-a ivit. Jimmy o priveşte pe Megan pe deasupra biroului.

— Ce-a fost asta? Trebuie să mă întâlnesc cu un informator peste zece minute.

— Cred că e ceva mai important, Jim. Mai bine sună-l pe tipul tău şi amână.

— Rahat! izbucneşte el, smulgând din furcă telefonul de birou şi formând enervat un număr.

Calmă, Megan termină de citit documentul la care lucra, îl salvează şi îşi blochează computerul. Îşi pune apă într-un pahar de plastic de la un dozator de pe raft şi pleacă pe culoar spre sala de conferinţe.

Locul e aglomerat. E plin de ştabi. Încearcă să recunoască feţele, să-şi amintească rangul fiecăruia. Sunt patru sau cinci sergenţi, cel puţin trei inspectori, doi detectivi, detectivul superior şef, John Rowlands, iar în capul mesei stă nimeni altul decât tatăl lui Jimmy, şeful secţiei de poliţie, Greg Dockery. E flancat de doi civili îmbrăcaţi la patru ace, pe care nu-i cunoaşte.

— Ce s-a mai întâmplat? întreabă Charlie Lanning, un inspector în uniformă, în timp ce se aşază pe un scaun, lângă ea. E ceva în legătură cu solstiţiul? Afurisitele alea de garduri vii gem deja de drogaţi. O să fie mai rău ca oricând.

— Ştii la fel de multe ca mine, zice Megan, făcând un semn cu mâna către capul mesei de conferinţă. Costumele alea par cam prea serioase pentru operaţiunile legate de solstiţiu. Prea oficiale. S-ar putea să fie o inspecţie de la Ministerul de Interne. Sau poate alte tăieri de salarii.

— În unitatea mea n-a mai rămas nimic de tăiat. Nu numai că am ajuns la os, ci am intrat în el şi chiar am ajuns pe partea cealaltă.

Nu sunt nevoiţi să aştepte prea mult timp.

Şeful poliţiei ridică vocea:

— Puţină atenţie, vă rog! Aşteaptă o clipă, să se facă linişte, apoi continuă: Aţi fost chemaţi pentru că avem o urgenţă. În stânga mea se află Drew Blake, de la Ambasada Statelor Unite ale Americii, iar în dreapta, Sebastian Ingram, de la Ministerul de Interne, începe el, apoi ridică o fotografie mare care fusese ţinută până atunci cu faţa în jos pe masă.

Aceasta este Caitlyn Lock. Are douăzeci şi doi de ani. Este cetăţeană americană, studiază la Universitatea din Londra şi a fost dată dispărută. Întoarce fotografia de la stânga la dreapta, astfel încât toţi cei din sală să o vadă. Poate că unii dintre voi o recunosc pe această tânără. Domnişoara Lock este o micuţă celebritate. A câştigat show-ul de televiziune *Survivor* şi este fiica celebrei actriţe hollywoodiene Kylie Lock şi, bineînţeles, a vicepreşedintelui Statelor Unite, Thom Lock.

Majoritatea celor aflaţi în sală îşi iau notiţe. Dockery face o scurtă pauză, după care continuă:

— În acest moment, nu avem nici un motiv să credem că lui Caitlyn i s-a întâmplat ceva rău. Nu există nici o cerere de răscumpărare. Se ştie că ea este destul de rebelă, aşa că poate e vorba, pur şi simplu, despre o fugă cu un nou prieten. Totuşi, nu a fost văzută de noaptea trecută – de la miezul nopţii, mai precis. Prin urmare, este foarte important să o găsim.

Scrutează cu atenţie chipurile celor aflaţi în jurul mesei, aşteaptă o clipă, ca să dea şi mai mare greutate momentului, apoi face un gest către şeful detectivilor.

John Rowlands se ridică. Şeful detectivilor e un tip slăbănog, pe la vreo cincizeci şi un pic de ani, cu un aer serios. Este singurul poliţist din comitat care a lucrat şi la Poliţia Metropolitană, la cazuri de omucidere, de răpiri şi de terorism.

— Chiar înainte de miezul nopţii, Caitlyn Lock şi-a păcălit echipa personală de securitate, făcându-i pe cei care o păzeau să creadă că e în pat, când, de fapt, o ştersese din apartamentul tatălui ei, aflat în centrul Londrei, chiar la sud de fluviu, ca să plece cu un bărbat despre care prietenii ei ştiu doar că se numeşte Jake. A sunat-o mai târziu pe una dintre aceste prietene de la o benzinărie din Fleet, către vest, şi i-a spus că nu ştie unde merg, că el voia să-i facă nu ştiu ce surpriză. Prietena ei susţine că părea fericită şi încântată şi că a vorbit despre o rulotă veche, dar nu i-a descris-o, nu i-a spus ce marcă e sau ce culoare are. Face o pauză, ca asistenţa să poată reţine cele spuse până acum. Dat fiind faptul că se apropie solstiţiul, că e vorba despre o rulotă şi ţinând cont de timpul în care s-a petrecut dispariţia, s-ar putea ca tânăra să se afle în zona noastră. Dacă aşa stau lucrurile, vreau să fie găsită şi adusă la Londra înainte ca menajerele să-i schimbe cearşafurile de pe pat, spune el, apoi se întoarce spre dreapta. Eu voi conduce ancheta, iar detectivul Tompkins va fi adjunctul meu. Vă va da toate detaliile operaţiunii şi vă va împărţi îndatoririle imediat ce se termină şedinţa asta. Forţele din împrejurimi fac propriile investigaţii, şi presa naţională a fost informată despre dispariţia

lui Caitlyn.

Din sală încep să se audă murmure de protest.

— Fiţi deştepţi, oameni buni! Publicul şi presa au puterea s-o găsească pe fata asta mult mai repede decât noi. Sunt ochii şi urechile noastre. Folosiţi-le, dar nu abuzaţi de ele. Şi nu fiţi proşti! Toate anchetele de presă trebuie direcţionate prin oficiul de comunicaţii. Acum, duceţi-vă şi luaţi-vă ceva de mâncare! O să fie ultima voastră ocazie, pentru o bună perioadă de timp.

53

Draco aude ceva la radio. Nu mare lucru, dar e de-ajuns. Ceva despre fata unei actriţe de la Hollywood şi a unui politician american, care a dispărut împreună cu prietenul ei. Într-o rulotă. Îşi scoate telefonul mobil şi-l sună pe Musca.

— Ai ascultat ştirile din ultima oră?

— Nu. N-am fost pe lângă nici un televizor sau radio.

Draco începe să reflecteze.

— Aşteaptă!

Deschide browserul de internet de pe telefonul lui Blackberry şi intră pe pagina de la BBC News. Ştirea pe care o caută e prima, iar sub ea se găseşte o poză a fetei.

— Ascultă! zice el, apoi citeşte cu glas tare: „Caitlyn Lock, vedetă americană de show-uri de tip reality, fiica vicepreşedintelui Thom Lock şi a actriţei Kylie Kock, a dispărut din casa tatălui ei, aflată în sudul Londrei, împreună cu un bărbat al cărui nume nu este cunoscut. Se crede că domnişoara Lock, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, se află în sud-vestul ţării, iar poliţia a lansat un apel către oricine o vede să sune imediat la numărul de mai jos. Are o constituţie atletică, un metru şaptezeci şi cinci înălţime, părul închis la culoare, lung până la umeri, ochi căprui". Apoi închide telefonul. Tu te-ai dus la Sanctuar după ce ne-am despărţit, de dimineaţă. Pare a fi fata asta?

— Aşa cred, abia dacă mormăie Musca.

Draco tresare.

— De ce? De ce crezi asta?

— E americancă. N-am nici o îndoială. În plus, pare şi atletică, şi tânără.

Draco închide ochii, dorindu-şi ca lucrurile să fi stat altfel.

— Du-te chiar acum acolo! Eu o să-l sun pe Maestru.

Închide, fără să ştie prea bine cum să procedeze. Dacă fata chiar e fiica vicepreşedintelui Statelor Unite, atunci americanii o să facă pe dracu-n patru ca s-o găsească. Ar putea folosi cele mai tari tehnici de spionaj, ar putea asculta telefoanele din toată lumea.

Se uită spre cer şi aproape că se aşteaptă să vadă un avion teleghidat năpustindu-se spre el. Dacă pot face asta, atunci e clar că a vorbit deja prea mult. Formează numărul.

— Sunt Draco. Trebuie să ne vedem. E urgent.

— Înţeleg. Vin acolo cât pot de repede.

Amândoi ştiu unde e locul de întâlnire în caz de urgenţă. Draco abia are timp să-i mai spună:

— După ce închizi, aruncă-ţi telefonul într-un loc public. S-ar putea să fim compromişi.

Convorbirea se întrerupe. El îşi deschide partea din spate a telefonului şi scoate bateria şi cartela SIM, ca să le arunce separat de aparatul propriu-zis. Fără să mai piardă o clipă, se urcă în maşină şi se îndreaptă repede către Sanctuar, fără să depăşească însă limita de viteză, făcând trei ocoluri, ca să arunce componentele telefonului. De fiecare dată, se uită în jurul lui, întrebându-se dacă nu cumva e urmărit.

54

Maestrul Cercului intră şi iese nevăzut prin propria cale de acces în Sanctuar, pe care numai el o cunoaşte şi pe care a aflat-o din cărţile sacre pe care le-a moştenit.

Se duce prin coridorul deschis către camera lui şi îl aşteaptă pe Draco. În scurt timp, se aude un ciocănit în uşa masivă, iar el strigă:

— Intră!

Draco înaintează şovăitor.

— Ia loc.

Glasul Maestrului îi trădează enervarea că a fost chemat aşa din scurt. Arată către semicercul din piatră care se află în faţa lui.

Draco îşi strânge roba pe lângă el şi se aşază. Vorbeşte încet, pe un ton spăşit:

— Fata aleasă de Sacrosancte este fiica vicepreşedintelui Americii. S-a spus la ştiri.

Pe chipul Maestrului se citeşte o urmă de şoc, care însă dispare imediat.

— Aşa o fi, dar, cum ai spus chiar tu, ea a fost aleasă.

Ochii lui Draco lucesc, cuprinşi de teamă.

— Maestre, nu cumva ar fi cazul să ne distanţăm de ea? Serviciile de Securitate ale Statelor Unite şi toţi ofiţerii de poliţie din Marea Britanie o caută.

— Şi sunt mai importanţi decât cei ai căror adepţi suntem?

— Nu, Maestre.

— Repet, ea a fost aleasă. Nu-i aşa?

— Ba da, Maestre, dar…

— Destul! i-o retează Maestrul, cu un glas care parcă taie în carnea lui. Credinţele şi activităţile noastre se desfăşoară de secole, nestingherite de poliţie. Existenţa noastră a fost ţinută în taină timp de mii de ani. Şi nimic din toate astea nu s-a datorat norocului. Suntem conduşi de voia Sacrosanctelor, şi e o putere mai mare decât a oricărei forţe de poliţie sau a oricărui guvern.

Draco înţelege.

— Îmi pare rău. Am crezut că ar fi prudent să vă avertizez.

— Ai făcut bine să te gândeşti la asta şi ai dreptate să mă avertizezi şi să-ţi iei măsuri de siguranţă, aprobă Maestrul. Îl priveşte peste degetele împreunate. Fata este cea despre care s-a vorbit la radio, Caitlyn Lock?

— Da.

— Şi cu prietenul ei ce e?

Draco înghite în sec. Se teme ca gafa să nu fie cumva considerată vina lui.

— Prietenul ei e mort. A murit când el şi fata au fost luaţi de Observatori. A fost un accident.

Maestrul nu pare îngrijorat.

— Sau poate că aceasta a fost voia Sacrosanctelor. Poate că masculul nu era demn. Ce-aţi făcut cu cadavrul lui şi cu maşina despre care vorbeşte presa?

— Se află într-un hambar, nu departe de aici, pe pământurile pe care le controlăm noi.

— Scapă de amândouă, cât mai repede! cere Maestrul, ridicându-se din jilţul de piatră. Am terminat. Sunt aşteptat. Sună-i pe cei din Cercul Interior şi anunţă-i despre întâlnirea noastră şi despre dorinţele mele. Stelele se aliniază, Luna se schimbă. Mergem mai departe aşa cum am plănuit.

Lui Megan îi revine sarcina să întreprindă acţiuni pentru găsirea rulotei şi să-i raporteze direct şefei ei, Jude Tompkins. Pe lângă Jimmy Dockery, a mai primit în subordine doi sergenţi detectivi, Tina Warren şi Jack Jenkins. Warren e o pierde-vară, şi-a dat seama deja. E bună numai să prepare ceaiul, să alimenteze maşina… Jenkins e mai promiţător. A fost promovat de curând, e cam necopt, dar foarte bun.

Megan le împarte sarcinile.

— Jack, ia o declaraţie de la prietena aia a lui Caitlyn, cea cu care a vorbit la telefon. Mai întreab-o o dată despre vehicul. Ştiu că nu i s-a spus cum arată, dar mai întreabă o dată. S-ar putea să-şi mai aducă aminte ceva.

Sim, ia un echipaj şi du-te la benzinăria din Fleet, de pe M3. Căutăm înregistrările camerei de luat vederi din faţa staţiei şi din parcare; e probabil ca ei să se fi dus şi la toaletă. Întreabă prin magazine şi prin restaurante, împarte fotografii, fă-i pe oameni să se gândească. Poate au cumpărat ceva de acolo. află ce anume şi cine le-a vândut lucrurile respective. Dacă avem noroc, au întrebat de vreo hartă sau au cerut informaţii despre drum. Caută prin toate înregistrările de securitate. S-ar putea să existe imagini ale celor doi prinse ici şi colo de vreo cameră de luat vederi. Tina, ia nişte echipaje cu care să pui întrebări la toate benzinăriile dinainte şi de după Fleet. află dacă s-au oprit pe undeva.

Toţi se uită la ea, aşteptând şi alte instrucţiuni.

— *Acum*, vă rog! Trataţi aceste îndatoriri ca şi cum de ele ar depinde viaţa fetei.

Ei nici n-au plecat, când Megan sună un prieten de la controlul traficului şi îi cere să-i dea o listă cu rulote. În timp ce aşteaptă, intră pe internet şi începe să caute o serie de vehicule. Sunt multe feluri de rulote: Fiat Cheyenne, Ducato şi Komet, Ford Transit Auto-Sleeper, Winnebago, VW Transporter, Toyota Hiace, Hymer, Bedford, Mercedes. Pe urmă, se opreşte. I s-a trezit instinctul de detectiv care face profilul celor urmăriţi, şi începe să se gândească. Nu la vehicul, ci la cei din el. Sunt persoane impulsive. Bogate. Cu siguranţă, Caitlyn nu se învârte în cercuri de săräntoci. Iubitul ei trebuie să aibă bani. O fi vrut s-o impresioneze. Să-i facă o surpriză.

Nici una dintre rulotele de pe ecran nu face aşa ceva. Caută „rulote pentru celebrităţi“ pe internet şi cincizeci şi trei de mii de intrări îi sunt returnate într-o treime de secundă. Peste cincizeci de pagini de rezultate. În fruntea listei este marca Volkswagen. Observă un link: „rulote Volkswagen de închiriat“.

Un zâmbet îi înţoreşte pe faţă. E maşina misterioasă. Rulota în

care se plimbă Scooby-Doo şi Shaggy. Caută „rulote Volkswagen de închiriat în *Londra*“. Şi se dezumţă. O jumătate de milion de rezultate. Se uită puţin prin ele şi îşi dă seama că lucrurile nu stau chiar atât de rău. Căutarea după cuvântul-cheie este prea precisă; ar fi trebuit să scrie „Campervan“, nu doar „rulote“. Găseşte numărul unei asociaţii Volkswagen Campervan, şi, curând, are o listă de firme în zona Londrei.

După două ore, lista s-a scurtat şi mai mult. Mai mulţi oameni au închiriat rulote Campervan în ultimele douăzeci şi patru de ore, însă numai unul iese în evidenţă. A plătit cu un card de credit Amex Gold şi se numeşte Jake Timberland. Inima îi tresaltă, aşa cum i se întâmplă de fiecare dată când îşi dă seama că l-a găsit pe cel pe care-l caută. Înainte să-şi informeze şefa, mai are de dat un telefon. Unul de care îi e groază. Va fi din nou nevoie să aibă altcineva grijă de Sammy.

56

Caitlyn nu se poate mişca. Nu poate vedea, nu poate respira cum trebuie.

Se simte ca şi cum ar fi fost îngropată în picioare. Înmormântată în piatră. Abia dacă are loc să-şi ducă mâinile la faţă şi să simtă sudoarea provocată de teamă.

— *Jake!* îi strigă ea numele, dar ştie că n-o să-i răspundă.

În memorie i s-a întipărit imaginea lui prăbuşit pe pământ, în interiorul ciudatului cerc de piatră. Felul în care rămăsese nemişcat avea în el ceva ce o speriase îngrozitor atunci şi o umple de groază şi acum.

— *Jake!*

Are impresia că, dacă îl strigă pe nume, îl ţine în viaţă. Măcar în mintea ei.

Degetele pipăie piatra aspră din faţa ei, găsind o deschizătură îngustă, prin care simte curentul slab de aer care o ţine în viaţă. Speră doar ca, oricine ar fi cei care o ţin prizonieră, să fie nişte profesionişti, răpitori de profesie, care ştiu ce fac, nu violatori ciudaţi sau criminali în serie. Dacă e o bandă de răpitori profesionişti, atunci aleargă după bani, şi viaţa nu-i e în pericol. Bine, cel puţin nu imediat. În curând, vor veni s-o cureţe, să-i dea de mâncare, s-o filmeze, probabil cu un mesaj pentru părinţii ei, şi jocul o să înceapă. A fost instruită pentru aşa ceva. Eric Denver a pus-o să repete de zeci de ori pentru asta, la fel ca tatăl ei. Până şi afurisita de maică-sa a discutat cu ea despre posibilitatea ca un astfel de lucru să se întâmple.

Acum, îşi dă seama că a fost o adevărată nebunie să plece împreună cu Jake. S-o şteargă din siguranţa pe care i-o dădeau gărzile ei. Un gând rău o izbeşte, un gând care îi distruge şi ultimele rămăşiţe ale stimei de sine. Poate că Jake a contribuit la cursa care i-a fost întinsă. Poate că se gândea la asta încă din prima clipă când a întâlnit-o. Cealaltă posibilitate e aproape la fel de rea. Dacă nu e implicat în cele întâmplate, atunci unde se află? Ştie că răpitorii nu iau decât foarte rar doi ostatici în acelaşi timp. E prea complicat, implică o luptă prea mare.

— *Jake!*

Ţipătul i se stinge într-un scâncet. Au trecut câteva ore de când au zăvorât-o aici, de când a vorbit cineva cu ea. O doare coloana. Umerii, ceafa şi genunchii i s-au jupuit de cât s-a frecat de pereţii de piatră din faţă şi din spate. Şi, dacă nu i se pare, şi e destul de sigură că nu i se pare, s-a scăpat pe ea.

În ciuda durerilor, a crampelor şi a umilinţei, aţipeşte. Fără să fie stimulat, creierul ei, suprasolicitat până la demenţă, se opreşte pur şi simplu, şi ea alunecă în somn, se duce într-un loc îndepărtat, care nu are nici o asemănare cu această temniţă întunecată. Caitlyn se află între somn şi trezie când peretele celulei alunecă într-o parte, iar ea se prăbuşeşte în faţă. Câţiva bărbaţi în robe cafenii şi cu cagule pe sub glugi o prind şi o aşază jos pe pământ.

Ea se lasă pe spate. Ameţită, cu ochi sticloşi, se holbează la un tavan înalt şi negru şi la un candelabru imens, din fier forjat, în care ard lumânări groase. Patru chipuri ascunse de glugi apar în faţa ei, şi o voce joasă scârţâie o comandă care face să-i îngheţe sângele în vine.

— Dezbrăcaţi-o şi spălaţi-o! Ceremonia continuă.

57

Pentru prima dată, fostul soţ al lui Megan pare încântat să o ia pe Sammy la el pentru o noapte. I-a promis chiar să-i dea mâncare gătită în casă, nu cine ştie ce gustare de la vreun fast-food, luându-i o greutate de pe inimă mamei nevoite să lucreze.

Ea se întoarce la cazul rulotei, ale cărui hârtii îi umplu tot biroul, şi la fotografiile de pe Facebook ale lui Jake Timberland pe care le-a găsit urmând firul furnizat de factura plătită cu cardul Amex. Lucrurile merg repede dacă ai o pistă. O echipă a Poliţiei Metropolitane din Londra a confirmat că tânărul englez nu e la el acasă, în Marylebone, o altă echipă le arată fotografia lui Jake cunoscuţilor lui Caitlyn, iar a treia s-a dus la

părinţii lui Jake, lordul şi lady Timberland. Între timp, înregistrările puse în ordine ale convorbirilor telefonice de pe telefoanele mobile şi fixe sunt studiate; la fel şi facturile plătite cu cardurile de credit. Rotiţele anchetei se învârt repede.

Megan pune una lângă alta fotografia lui Timberland şi a lui Lock. Fac un cuplu frumos. Presa o să ia foc pe tema asta. O să fie o presiune enormă, suficientă cât să distrugă până şi o navă de luptă. Ea le priveşte chipurile şi se gândeşte că idila – dacă asta o fi – trebuie să fie recentă. Dacă s-ar fi cuplat de ceva mai multă vreme, probabil că ar fi devenit deja un subiect de bârfă prin revistele de scandal.

Pe urmă, o încearcă o clipă de îndoială. Poate că a ales un tip greşit. Poate că între Jake şi Caitlyn nu e nici o legătură. Poate că o fi doar o întâmplare faptul că el a închiriat pe minimum trei zile o rulotă de culoarea albăstrelei în aceeaşi zi în care ea a şters-o de sub nasul paznicilor. Poate că ea stă cocoţată pe vârful unei coline, cu un altul, şi nici măcar n-are habar de existenţa lui.

Totul poate fi doar o coincidenţă.

Megan urăşte coincidenţele. Coincidenţele sunt felul în care Dumnezeu verifică dacă ofiţerii de poliţie pot să-şi facă treaba. Ea speră ca echipajele trimise pe autostradă să vină înapoi cu înregistrări video ale celor doi şi ale rulotei, care să dovedească faptul că există o legătură între toate elementele.

Se uită din nou la fotografia lui Caitlyn, după care analizează pagina de Facebook a fetei. E vizibil aranjată de un profesionist şi verificată de tatăl ei. Nu găseşte nimic prea personal în ea, doar modă, muzică şi bârfe de fetişcane. Chestii uşurele.

Încearcă şi pe Twitter, dar acolo e şi mai dezamăgitor. După aceea se uită la contul de Twitter al lui Jake. Faptul că are o întâlnire cu Caitlyn Lock e genul de informaţie în legătură cu care oricărui bărbat i-ar fi greu să-şi ţină gura. Dar nu găseşte nimic. N-a fost postat nimic în ultima zi, nici o referire la călătoria în Wiltshire. Caută cu douăzeci şi patru de ore în urmă, şi inima îi tresaltă. Ochii i se opresc pe o mostră codificată de lăudăroşenie bărbătească: „Am un plan să-mi cuceresc noua muză, să-i smulg lanţurile şi să o fac să fie a mea".

Încurajator. De-a dreptul îmbietor. Dar nu îndeajuns. Aşa că merge şi mai în urmă în timp şi găseşte o altă comoară: „Am întâlnit o americancă şi sunt mort după ea. E tot ce am visat vreodată".

Toate remarcile arată că el a fugit la Stonehenge împreună cu Caitlyn, ca să aibă parte de câteva momente numai ale lor, departe de ochii bodyguarzilor. Dorinţa poate face pe oricine s-o ia razna, până şi pe fiii

lorzilor englezi şi pe fiicele vedetelor americane de film. De fapt, dacă se gândeşte bine, *mai ales* pe aceştia. Probabil că au tulit-o împreună. S-au făcut nevăzuţi. Poate chiar s-au căsătorit pe ascuns.

Nu. S-a lăsat prea mult dusă de val. Cu siguranţă nu s-au căsătorit. Rulota a fost închiriată doar pentru trei zile. Dar presupunerea că s-au făcut împreună nevăzuţi e corectă. Probabil s-au înţeles pe ascuns să-i păcălească pe bodyguarzii fetei şi să petreacă un timp doar ei doi.

Însă ceva tot nu se leagă. Un lucru pe care nu-l poate numi. Pe urmă, îi pică fisa. Caitlyn trebuie să fi plănuit să-l sune pe omul ei de pază *înainte* să se dea alarma şi toată lumea să fie pusă pe jar. De ce n-a făcut asta? E genul de acţiune cu care tatăl ei şi oricine altcineva ar fi bătut-o la cap s-o facă. „Dă un telefon întotdeauna, orice ai face, dă un telefon.“ Şi ea chiar aşa ar fi făcut. Cu siguranţă.

Dar nu a făcut-o. Asta înseamnă că s-a întâmplat ceva rău. Chiar foarte rău.

58

Frica o înjunghie în inimă pe Caitlyn, ca un pumnal încins. Un grup de bărbaţi cu capetele acoperite de glugi au ţintuit-o de podea. O să fie violată. E sigură de asta. Ei bine, mai degrabă o să le sfâşie beregatele cu dinţii decât să-i lase s-o facă.

Unul o înşfacă de încheietura mâinii stângi, iar altul, de încheietura mâinii drepte. Ea dă cu piciorul şi simte cum acesta se izbeşte de carne moale.

— Lăsaţi-mă-n pace!

În sinea ei, ştie că n-are nici un rost să ţipe şi să se zbată, însă e mai mult ca sigură că n-o să se lase ca un miel dus la tăiere.

— Daţi-vă *dracu'* de pe mine!

Mâini nevăzute îi prind în menghină gleznele. Îi descheie bluza şi-i trag blugii de pe ea. O întorc, îi scot sutienul şi îi dau jos chiloţii. Ea se zvârcoleşte şi urlă până când simte că gâtul o să-i ia foc şi e stoarsă până şi de ultima rămăşiţă de energie. E terminată. Toată rezistenţa i-a pierit.

O s-o ia unul după altul, ca să i-o tragă. Ştie că asta o să se întâmple.

Cineva îi ridică părul şi-i acoperă capul cu o glugă. O ridică şi îi pun cătuşe la mâini. Nu înţelege ce se întâmplă, dar măcar e bucuroasă că nu a fost molestată. Degete puternice îi prind braţele şi umerii, împingând-o din spate, obligând-o să meargă. Inima lui Caitlyn bate atât de tare, încât

are senzaţia că o să moară. „Nu te panica! Păstrează-ţi calmul!“ Îşi repetă în minte instrucţiunile pe care i le-a dat Eric. „Orice s-ar întâmpla, o să te descurci. O să te descurci cu orice, pe rând, altfel o să mori.“

O duc prin coridoare întunecate şi şerpuitoare, după care o fac să intre într-un fel de groapă. Îi scot gluga de pe cap, şi, din întunecime, se năpusteşte deodată peste ea o cascadă de apă fierbinte. Şocul o face să-şi piardă răsuflarea. Se află într-un fel de vană. Sau nu?

Pe urmă, Caitlyn înţelege. Nu e apă. E sânge.

Răpitorii ei o spală în sânge.

59

Când Draco şi Musca ajung în parcare, aceasta e plină de persoane care se pregătesc pentru solstiţiu. Locul a devenit un adevărat furnicar. Au fost aduse toalete în plus, şi coşuri de gunoi au fost agăţate de toţi stâlpii, în aşteptarea avalanşei de gunoaie care se va revărsa în mod inevitabil. Cei doi îl sună pe Grabb, dar degeaba. El i-a văzut cu mult înainte ca ei să fi parcat.

Şarpele se strecoară din grupul pe care îl supraveghează şi intră prin spate în Mercedes. Draco nici măcar nu-l aşteaptă să se aşeze.

— Trebuie să scăpăm în noaptea asta de rulotă şi de cadavru.

Instinctul de supravieţuire al Observatorului se trezeşte la viaţă.

— Eu nu conduc. Poliţia a înţesat toate drumurile principale.

— Dar protejatul tău? se interesează Musca. O să conducă?

— Lacerta e tânăr, dar nu e prost. O să fie oprit. Ştiţi că aşa o să se întâmple.

— Mai devreme sau mai târziu, poliţia o să găsească vehiculul, spune Draco. Verifică toate drumurile, toate parcările, oriunde s-ar putea ascunde nişte drogaţi. E doar o chestiune de timp.

— Dar dacă am folosi rezerva de Ecstasy pe care am găsit-o în cutia din torpedou? întreabă Musca. Dacă am face să pară că el şi fata au luat o supradoză?

— Nu poţi să-i vâri droguri pe gât, ripostează Draco. Nu le va putea înghiţi, nu vor fi digerate, nici una dintre substanţele chimice n-o să fie absorbită. O să se vadă la autopsie că drogurile i-au fost puse în gură după moarte.

— Dar dacă nu se găseşte nimic din el ca să se poată face o autopsie? nu se lasă Musca. Dăm foc rulotei, cu cadavrul în ea, facem să pară că au avut un accident.

Propunerea i-a stârnit interesul lui Draco.

— Cum aşa?

— Păi, să zicem că erau obosiţi, s-au oprit şi au parcat pe câmp. Musca se străduieşte să completeze tabloul şi adaugă: Poate că tipul fierbea ceai, şi plita a explodat. Butelia de gaz a sărit în aer. Cred că una de mărimea ei face o explozie destul de serioasă.

— Poţi să aranjezi ceva de genul ăsta?

Şarpele încuviinţează din cap.

— Se poate. Dar n-o să găsească decât cadavrul tipului. O să se întrebe ce s-a întâmplat cu fata.

Musca încearcă să astupe golul.

— S-au certat. Ea a plecat. A făcut autostopul. A fost lăsată la gară, şi acum nu se mai află în zonă.

E cea mai bună idee pe care o poate avea.

— Dacă a plecat de aici, căutarea ei o să intre în jurisdicţia altora, şi poliţiştii o să se mai calmeze.

— Poţi să te ocupi de corp? îi întreabă Draco pe Şarpe, scrutându-l cu atenţie. Avem nevoie să faci asta.

Observatorul simte că nu are de ales. Lovitura lui l-a omorât pe tip. Tânjeşte acum după o duşcă de vodcă. În cele din urmă, dă aprobator din cap.

— O să te ajut, se oferă Musca. Nu trebuie să faci asta singur.

60

Caitlyn deschide ochii şi icneşte. Beznă. Stă în picioare, din nou în spaţiul îngheţat şi strâmt care a devenit închisoarea ei personală. Nu-şi aduce aminte când a fost adusă înapoi în această gaură de iad şi bănuieşte doar că a leşinat pe când se afla în baie. În baia de sânge.

Firicele de lumină străpung ceea ce pare un fel de panou, aşezat chiar la nivelul ochilor ei. E un panou care poate fi dat la o parte, ca ei să o poată vedea. Poate să o hrănească. Acum îşi dă seama că nu e chiar aceeaşi gaură în care a stat la început, ci una uşor diferită. Spaţiul e ceva mai mare. Nu cu mult, dar tot e un pic mai mare.

Încetul cu încetul, începe să observe şi alte diferenţe. Nu mai are cătuşe. Poate să-şi îndepărteze braţele de lângă corp. Simte zidurile care o înconjoară. Are piatră în faţă, în lateral şi în spate. E, cu siguranţă, în altă crăpătură – în privinţa asta, nu s-a schimbat nimic. Îşi întinde mâinile cât de mult poate. Probabil ceva mai puţin de un metru. Nu-şi poate ridica

prea mult braţele.

Ceva îi atinge partea din spate a picioarelor, cam pe la nivelul genunchilor. Să fie o poliţă? Încearcă să se aşeze şi observă că suportul respectiv îi susţine greutatea. Asta i se pare o mare binecuvântare. Îşi dă seama că are în continuare picioarele goale, însă i-au pus pe ea ceva ce pare un fel de rasă cu glugă. Dă din cap, îşi mişcă umerii şi şoldurile, făcând veşmântul să i se frece de piele. E aspru ca pânza de sac. O simte ca glaspapirul peste sâni.

Ca un om beat, încearcă să pună cap la cap întâmplările din noaptea trecută pe care nu şi le mai aminteşte. I-au scos hainele. Au îmbăiat-o în sânge. Au îmbrăcat-o într-o rasă de-a lor. Îşi aminteşte şi câteva cuvinte. Nu au fost prea multe, ca să le poată analiza. Dar unul e mai mult decât de ajuns.

Ceremonie.

Aşa a spus cineva. „Ceremonia continuă.“

Însă despre ce fel de ceremonie era vorba? Şi oare ce Dumnezeu vor să-i facă?

61

Detectivul de poliţie John Rowlands are senzaţia că n-a dormit de o săptămână. Timpul se scurge foarte repede şi informaţiile vin mai greu decât se aştepta. Presiunea nu scade o clipă. Şeful poliţiei, cei din Ministerul de Interne, adjunctul şefului poliţiei şi secretarul particular al vicepreşedintelui SUA, toţi îi suflă în ceafă.

Echipe după echipe de poliţişti şi de detectivi se perindă unele după altele prin biroul lui, aruncându-i pe masa care geme de hârtii până şi cele mai mici frânturi de informaţii de care pot duce undeva. Jude Tompkins şi Megan Baker sunt ultimele care apar. Le întâmpină cu ce a mai rămas din farmecul său personal.

— Doamnelor, bine aţi venit în templul plăcerilor! Ce mi-aţi adus?

— Nişte veşti bune, începe Tompkins, luând o farfurie şi o bucăţică uscată de pizza de pe un scaun. Detectivul Baker are informaţii despre vehicul. Şi despre iubit.

— Spuneţi-mi! zice Rowlands, făcând ochii mari.

Megan aşază un DVD pe biroul lui.

— O selecţie de înregistrări ale camerelor video, domnule. Prima este de la benzinăria din Fleet. E color, şi în ea se pot vedea foarte bine Lock şi tipul care a închiriat rulota. Timberland.

Rowlands nu are nevoie să se uite prin notiţele lui.

— Fiul lordului Joseph Timberland.

— Aşa e.

Şeful ia discul şi-l introduce într-un DVD-player aşezat pe un raft de sub un televizor, în spatele lui. În timp ce el îşi face de lucru cu o telecomandă, ca să seteze canalul, Megan continuă să explice:

— Vehiculul pe care îl veţi vedea, domnule, este o maşină de import, cu volanul pe partea dreaptă, Type 2 Vintage, bleu, cu axul roţii cromat şi interiorul recondiţionat.

Pe ecran apare o fotografie a rulotei în timp ce este alimentată cu benzină la pompă. Două persoane ies din ea. Pe urmă, feţele lor devin foarte vizibile. Jake îi arată pompa lui Caitlyn şi o lasă să pornească alimentarea. În timp ce ea face plinul, el se duce să plătească la magazin.

— Vă rog să faceţi stop pe imaginea asta, domnule.

Rowlands opreşte înregistrarea din telecomandă.

— Uitaţi-vă la mâna lui dreaptă, îl îndeamnă Megan. Are un card de credit Amexgold. Cel cu care a plătit şi închirierea maşinii.

Rowlands dă din cap în semn că a priceput şi închide DVD-playerul şi televizorul.

— Am văzut suficient. Jude, pune pe cineva să facă nişte copii ale înregistrărilor pentru echipele de investigaţii şi pentru presă. Vorbeşte cu cei de la biroul de comunicare şi anunţă o conferinţă pentru ora opt dimineaţa. Pe urmă se întoarce spre Megan. Aţi lucrat bine. Anunţă-ţi echipa că suntem de părere că au făcut o treabă excelentă.

— Aşa o să fac. Vă mulţumesc, domnule.

Şi dă să plece, dar se opreşte.

Rowlands se uită la ea.

— Mai e ceva?

Jude Tompkins ridică din sprâncene.

— Domnule, dacă mâine *va fi* o conferinţă de presă, mi-ar plăcea să iau parte la ea. Mi-ar plăcea să am o astfel de experienţă.

El zâmbeşte, întorcându-se spre şefa ei.

— Dar ştiu că ai o poliţistă tare ambiţioasă.

— E tare descurcăreaţă, aprobă Tompkins.

Rowlands îşi întoarce iar privirea către Megan.

— Nu, inspectore, nu ai permisiunea.

— De ce nu, domnule?

Acum e rândul lui Tompkins să zâmbească.

— Din două motive, Megan, răspunde ea. În primul rând, pentru că faci o treabă mult prea bună cu cercetările ca să te iroseşti

maimuţărindu-te în faţa camerelor. Iar în al doilea rând, pentru că eşti prea neexperimentată ca să nu fii sfâşiată de colţii acelor şacali. Nu ai cum să le faci faţă, înţelegi? S-a făcut târziu, deci ce-ar fi să te duci acasă, să te bucuri de un pic de odihnă binemeritată şi să-ţi vezi fetiţa?

Megan trebuie să strângă din dinţi ca să nu-şi trădeze enervarea provocată de faptul că e dată deoparte.

— Vă mulţumesc, doamnă, pentru bunătatea şi grija pe care mi le arătaţi, însă de fetiţa mea se ocupă tatăl ei în seara asta, aşa că, dacă nu vă deranjează, o să mă întorc la echipa mea ca să termin treaba la care domnul inspector-şef spune că mă pricep foarte bine.

Şi, descărcându-şi sufletul, se răsuceşte pe călcâie şi iese înainte ca ei să mai apuce să adauge ceva.

62

Şarpele se uită la ceas. E miezul nopţii. A sosit timpul.

Se ridică şi iese din hambarul vechi, cu gândurile la fel de negre precum cerul de deasupra. Din punct de vedere psihologic, e copleşit de lucrurile care se întâmplă. Îl zdrobesc. Îl culcă la pământ. Nu-i dau o clipă de linişte.

Gândul că, la începutul lunii, fusese nevoit să scape de cel sacrificat îl consumă. Mai fusese implicat şi înainte în procesul selecţiei, dar niciodată în etapa următoare. Niciodată în măcelărirea aia nenorocită. Şi acum a depăşit şi mai mult graniţa. A luat viaţa cuiva.

Faptul că a ucis un om îl macină pe dinăuntru. E un tip dur, care i-a caftit pe mulţi la vremea lui, are chiar şi cazier, dar nu pentru aşa o grozăvie precum o crimă.

Poate că, dacă s-ar duce la poliţie, ar putea să scape cu acuzaţia de „omor din imprudenţă“. Dacă se spală de păcate acum şi le spune tuturor ce ştie, probabil ar putea să facă vreun târg. Poate ar primi chiar şi imunitate. Dar Breasla ar pune gheara pe el. L-ar găsi şi l-ar ucide. Ştie că aşa ar proceda. Există fraţi în poliţie, în justiţie şi în închisori. Ar pune laba pe el numaidecât.

Şarpele îşi cuprinde capul în mâini. E o criză a credinţei. Asta-i tot. Oricine trece prin aşa ceva. E sigur că şi lor li se întâmplă. Musca îşi face apariţia la lumina lunii ce se întrezăreşte printre nori, ţinând o sacoşă albă de plastic în mâna dreaptă.

— Totul e-n regulă? se interesează el, punându-şi braţul în jurul umerilor Şarpelui, în timp ce intră în hambar. Nu-ţi mai face griji, totul se

va termina într-o jumătate de oră. Ne ducem direct la Octans acasă. El o să fie alibiul nostru. O să susţină că am stat toată noaptea la el, să jucăm cărţi. Totul o să fie bine.

Musca spune mereu că totul o să fie bine. Şi Draco. Iar la ei chiar aşa şi e mereu. Au vieţi curate, conştiinţe curate, pe umerii lor fini nu atârnă nici o povară a vinovăţiei.

Hambarul e luminat de o lampă cu parafină, aşezată pe o ladă de lemn răsturnată, la vreo doi metri de rulotă. Lampa aruncă o dâră de lumină galbenă printre grinzile pline de pânze de păianjen. Mergând spre rulotă, cei doi bărbaţi tulbură o colonie de lilieci. Musca începe să râdă şi îi arată zburătoarele.

— Ce ciudăţenii de animale! Mi-ar plăcea să am cu ce să-i împuşc pe toţi.

Şarpele deschide uşa din spate, culisantă, a rulotei Volkswagen. O luminiţă de interior se aprinde, dezvăluind vederii lor cadavrul pe care s-a aşezat un nor de muşte. Îşi face curaj pentru sarcina care-l aşteaptă.

— Cum vrei să procedăm?

— Stai! Pune-ţi astea! Musca îi întinde o pereche de mănuşi subţiri de latex. Mai bine să fii precaut decât să regreţi.

Şarpele şi le trage cu stângăcie pe mâini.

— OK, priveşte şi învaţă, îl îndeamnă Musca.

Ia din bucătărioara rulotei coşul cu alimente lăsat în dar de compania de închiriat rulote şi zâmbeşte.

— Exact ce ne trebuie.

Scoate din dulap o farfurie, un cuţit, o furculiţă şi un prăjitor de pâine. Deschide o conservă de fasole, o varsă în cratiţă şi apoi o pune pe ochiul de gătit. Bagă două felii de pâine în prăjitor şi apoi scoate o sticlă de vodcă din sacoşa cu care a venit. O deşurubează şi toarnă un pic din ea într-un pahar fără picior.

— Mai avem puţin, prietene. Aproape am terminat.

Şarpele se uită ca hipnotizat, în timp ce Musca deschide dulapul de sub maşina de gătit şi dă drumul la gaze. Aprinde un chibrit, dă foc la ochiul mic al maşinii de gătit, după care îl închide, surâzând satisfăcut.

— Aşa, gata cu pregătirile! spune el, arătând spre mort. Omul nostru a rămas singur în rulotă, după ce s-a certat cu prietena lui. Pe urmă face semn spre vodcă. Tipul se îmbată criţă – o reacţie normală, după ce ai fost lăsat baltă în mijlocul unei certe între îndrăgostiţi, nu-i aşa? Musca face semn cu mâna spre colţul cu alimente. Apoi, pentru că s-a îmbătat, i se face foame şi vrea să-şi pregătească de mâncare.

Musca ia sticla de vodcă şi o varsă peste tot.

— Din nefericire, pentru că prietenul nostru cu inima frântă e pe cale să se facă mangă, devine neîndemânatic şi îşi varsă toată băutura. Pe el. Pe podea. Pe maşina de gătit. Şi Musca îşi futură braţele cu putere. *Bum!* Şi, deodată, se transformă într-o minge de foc. Se panichează. Cade şi îşi pierde cunoştinţa. În câteva secunde, rulota ia foc, la fel şi hambarul, iar el are parte de o moarte tragică, ars de viu. Bărbatul îşi lasă colţurile gurii în jos, compunându-şi un chip cuprins de tristeţe. Adesea, iubirea neîmpărtăşită se termină rău.

Şarpele nu se simte în stare să găsească vreun cusur planului.

— Prin urmare, focul distruge probele?

— Aşa e, zice Musca, futurând însă un deget. Dar trebuie să avem grijă. Arată spre cadavru. Mai întâi, turnăm jumătate din sticlă în Domnul Inimă Zdrobită. Pe urmă, facem să pară că a căzut. Îl lovim cu ceva în cap, în acelaşi loc unde l-ai lovit tu. În felul ăsta, orice autopsie o să ajungă la concluzia că rana este rezultată în urma căderii, aşa cum spun ei, şi nu a loviturii date de tine, adaugă el rânjind. În cele din urmă, îl înmuiem bine în restul de vodcă, aprindem focul de tabără şi o ştergem.

Şarpele pare tulburat, dar se mulţumeşte să dea din cap în semn de aprobare.

— Bun, hai să ne apucăm! Ajută-mă să-l ridic.

Corpul lui Timberland e greu. Trosneşte de-ţi vine rău, şi gazele din el fâsâie în timp ce-l pun în şezut. Musca îi dă capul pe spate, îi deschide gura şi toarnă vodcă pe gâtul mortului. Şarpelui îi vine să vomite.

— Să-l lăsăm aşa câteva minute, ca să se aşeze băutura, zice Musca. Altfel, o să vină înapoi.

Îl lasă pe Şarpe să ţină cadavrul, iar el deschide gazele, încălzeşte fasolea şi prăjeşte pâinea.

— Gata! Hai să-l sprijinim de sertarele alea, pe peretele opus maşinii de gătit. Deschide-l pe ăla de jos! Putem să facem să pară că a alunecat şi şi-a spart capul.

Şarpele deschide sertarul şi trage aer în piept. Cei doi se chinuiesc din nou să ridice cadavrul. Timberland era mai scund decât ei, însă e dezarticulat ca o păpuşă din cârpe şi cântăreşte o tonă. În cele din urmă, Musca îl ia de subsuori, îl târăşte înapoi şi îl lasă să cadă cu ceafa peste sertarul de jos.

Apoi, dă drumul corpului şi face un pas înapoi ca să-şi admire opera.

Din gura lui Timberland s-a scurs nişte vodcă, şi i se împrăştie pe tricou şi pe podea. În afară de asta, totul e perfect.

— Şi acum, încheierea. Eşti gata?

— Cred că da.

Musca ia sticla deschisă de vodcă şi o toarnă peste capul şi umerii leşului, după care o lasă, goală, în dreptul mâinilor. Închide gazul de la ochiul pe care e fasolea, ca să se stingă flăcările. După ce se asigură că acestea s-au oprit, deschide iar ochiul maşinii de gătit şi îl dă la maximum.

Îi aruncă o privire Şarpelui, ia sacoşa pe care a adus-o cu el şi desface sticla cealaltă de alcool. Stropeşte din nou leşul şi maşina de gătit, după care arată spre uşa rulotei.

— Am face bine să ieşim.

Coboară din Campervan, în hambarul răcoros, la lumina gălbuie de parafină. Şarpele se uită cum Musca toarnă ultima picătură de vodcă pe podeaua maşinii şi pune sticla goală în sacoşa lui.

— Trei, doi, unu!

Scapără un chibrit, după care îl aruncă pe podea, lângă cadavru.

— Fugi!

Amândoi se reped ca nişte puşti afară din hambar, în câmp. La adăpostul întunericului, privesc cum se ridică flăcările. Lemnul vechi începe să trosnească în focul care l-a cuprins. Pe urmă, dintr-odată, se aude un pocnet gutural. Cilindrul maşinii explodează.

Grinzile bătrânului hambar se fac ţăndări şi se împrăştie. Ţipând, colonia de lilieci îşi ia zborul spre cer, departe de pârjolul portocaliu ce se învârtejeşte tot mai sus.

63

Duminică, 20 iunie

Caitlyn a auzit de femei care au fost ţinute prizoniere cu anii, închise în pivniţe sau chiar în cufere de lemn, la picioarele paturilor perverşilor. Cunoaşte toate aceste grozăvii pentru că Eric i-a vorbit despre ele. I-a spus că asta o s-o înveţe să aibă grijă, o să-i amintească să stea la adăpost. Lecţia aceasta, pe care n-a învăţat-o, îi îngheaţă sângele în vine. Poate că şi alte fete au avut aceeaşi soartă ca ea, îngropate de vii într-un perete gros de piatră, unde poţi să ţipi până îţi scuipi plămânii fără a fi auzit vreodată.

Avertismentele lui Eric îi răsună acum în urechi. Poveştile de groază pe care el i le-a spus, cu gândul să o facă să rămână la adăpost. Adolescenta Danielle Cramer din Connecticut, ţinută închisă într-o cameră secretă, sub o scară, timp de un an. Nina von Gallwitz, prizonieră timp de

o sută patruzeci şi nouă de zile, până când părinţii ei au plătit peste un milion de mărci germane ca să o răscumpere. Fusako Sano din Japonia, care a fost ţinută închisă timp de zece ani. Un deceniu întreg.

Îşi aminteşte de toate. De chipul fiecăreia. Şi încă ele au fost printre cele norocoase. Eric i-a arătat o listă lungă de olandeze, americance, englezoaice şi italience care nu au avut la fel de mult noroc. Care au fost răpite, ţinute captive şi apoi omorâte, deşi fusese plătită răscumpărarea pentru ele.

Îşi aminteşte cuvintele lui, care o bântuie: „Te pot răpi pentru sex, pentru bani, pentru a te tortura sau chiar pentru a se răzbuna pe tine sau pe părinţii tăi. Sunt indivizi foarte periculoşi, Caitlyn. Unii sunt destul de nebuni încât să te răpească doar ca să aibă parte de celebritate. Orice ai face, nu lua în glumă paza noastră".

Numai că ea chiar asta a făcut. A dat-o în bară, şi acum nu mai poate să repare nimic. Îi vine să plângă, să hohotească până la leşin. Doar că nu face asta. Şi nici n-o s-o facă. Îşi spune că n-a plâns nici măcar o dată în timpul celor treizeci şi nouă de zile în care a participat la show-ul *Survivor* şi că poate să bage mâna în foc că n-o să înceapă acum să se smiorcăie.

Caitlyn îşi impune să se gândească la altceva. Să-şi păstreze optimismul. Să-şi ridice moralul. Îşi aminteşte de participarea ei la *Survivor*. Petrecerea de bun venit, primele sarcini, tipii care suspinau după ea. Treizeci şi nouă de zile, douăzeci de concurenţi, cincisprezece episoade care au făcut din ea un nume cunoscut. La un moment dat a înotat goală în timpul transmisiunii în direct. I-a dat peste cap pe cenzori. Era cât pe ce să se ducă naibii tot show-ul. Însă, în felul ăsta, a aruncat în aer audienţa.

Ar face-o din nou. Oricând. Şocul şi strălucirea au devenit al doilea ei nume. Amintirea aproape că o face să zâmbească. Până şi în gaura prăfuită a acestei temniţe poate încă să guste dulceaţa vieţii ei de odinioară – banii, celebritatea, controversele stârnite de comportamentul ei neînfrânat. Dar pentru cât timp? Cât va mai trece până când sonaţii care au luat-o prizonieră o s-o facă să-şi piardă minţile?

64

Gideon a ajuns la ultimele două casete.

S-a uitat la aproape patruzeci, şi, în ciuda faptului că-i vâjâie capul, este hotărât să le vadă pe toate înainte să se ducă la culcare.

Mai introduce una în player, şi silueta tatălui său apare pe ecran.

Tânărul profesor, nu cu mult mai în vârstă decât Gideon, în momentul actual. Trec câteva secunde şi, din spatele camerei, se aude vocea Mariei Chase: „Cred că merge, Nate. Da, da, beculeţul roşu pâlpâie. Poţi să începi când vrei“.

Nathaniel trage aer în piept ca să-şi vină în fire şi îşi aranjează o şuviţă răvăşită de vânt. E îmbrăcat într-o geacă groasă din lână albastră, cu pantaloni închişi la culoare şi ghete. Pământul e acoperit de omăt, iar în fundal se întrevede o construcţie mult prea cunoscută. Stonehenge. „Vă voi purta cu aproape cinci mii de ani înapoi în timp“, anunţă el, făcând un gest cu mâna către peisajul în care se află. „Înapoi în zilele în care strămoşii noştri au săpat acest canal circular, de aproape nouăzeci şi doi de metri în diametru, lat de şase metri şi adânc de vreo doi.“ Se aşază pe vine şi îşi pune mâinile într-un făgaş, în locul unde s-a aflat canalul. „Sub acest loc, arheologii au descoperit oasele unor animale care muriseră cu două sute de ani înainte ca respectivul canal să fi fost săpat. De ce le-au aşezat acolo înaintaşii noştri? De ce au folosit o grămadă de oase vechi ca să marcheze locul unui canal nou? Evident, răspunsul este că oasele despre care vorbim proveneau din sacrificii speciale, făcute vechilor zei.“

Gideon zâmbeşte. Tatăl lui, care îşi publica singur lucrările, fusese bine-cunoscut pentru felul în care condimenta plicticoasele prelegeri universitare cu filmele pe care le realiza singur. Pe ecran, tânărul profesor se îndepărtează de canal şi, în timp ce dă ocol megaliţilor, expune o teorie care acum e celebră, referitoare la descoperirea a peste două sute de schelete umane în sit. „John Aubrey, un istoric din secolul al XVII-lea, a descoperit aceste oase omeneşti arse în cincizeci şi şase de găuri diferite. Oare şi ei fuseseră ofrande către zei? Să fi fost Stonehenge atât un loc de incinerare, cât şi un templu, un loc de sacrificii rituale, pentru a primi binecuvântarea celestă?“

Acum, după ce a citit jurnalele scrise la zece ani de la filmarea acestei casete, lui Gideon i se pare ciudat să-l vadă pe tatăl lui punând aceste întrebări pe un ton atât de sceptic. Şi chiar şi mai ciudat i se pare să se întrebe care ar putea fi, de fapt, adevărul. Caseta ajunge la ultima etapă a expunerii: „Cu aproximativ trei mii de ani în urmă, mâinile unor indivizi neştiuţi au adus pietrele albastre din munţii Preseli. Încă nu ştim cum au dus la îndeplinire un asemenea lucru. Ele au fost ridicate, formând un monument circular, cu intrarea îndreptată spre locul de unde răsare soarele la solstiţiul de vară“. Tatăl lui se îndreaptă spre pietrele mai mari, cu mâinile ridicate spre cer. „Aceşti megaliţi uriaşi sunt de peste trei ori mai înalţi decât mine şi cântăresc în jur de patruzeci şi cinci de tone. Au fost fixaţi la capete de către constructorii preistorici, oameni de un talent

incredibil, după care, deasupra lor, a fost fixat un acoperiş format din megaliţi orizontali, cu ajutorul unor îmbinări sofisticate cu cep şi crestătură, tehnica folosită depăşindu-şi cu mult vremea.“ Pătrunde şi mai înăuntrul cercului. „Aici, în inima cercului de piatră, se află un aranjament în formă de potcoavă, cinci perechi de megaliţi puşi în picioare, unite prin pietre uriaşe plasate orizontal deasupra lor. Trilitonii.“

Gideon vizionează caseta până la capăt, la viteză dublă şi chiar cvadruplă, făcându-şi tatăl să ţopăie în mod comic prin tot situl, arătând cu mişcări smucite spre Piatra Călcâiului, spre Piatra Sacrificiului şi spre intrarea dinspre nord-est.

Face o scurtă pauză, îşi prepară o cană de ceai şi se întoarce să se uite la ultima înregistrare video pe care o mai are de trecut în revistă. O scoate din învelişul de carton şi observă în mijlocul ei o etichetă cu un scris de mână care nu e a tatălui său: „Lui Gideon, fiul meu iubit, mândria şi bucuria mea“.

N-a mai văzut scrisul acesta de zeci de ani, însă îl recunoaşte de îndată. E al mamei sale. Cuvintele sunt identice cu cele de pe mesajele pe care i le-a scris pe cele şase felicitări pentru ziua lui de naştere pe care le-a primit de la ea.

65

Jimmy Dockery îşi pune o salopetă ignifugă, nemulţumit de faptul că a fost chemat în toiul nopţii. Se pare că lui îi revine mereu cea mai jalnică misiune – săpăturile prin cimitire pentru a scoate la lumină crimele lumeşti. Cum se lasă cu ceva mizerie, trimiteţi-l pe Jimmy să strângă. Mai întâi, a trebuit să vâneze persoane dispărute, să cureţe pe jos după sinuciderea unui moşulică, iar acum trebuie să cerceteze un hambar care a ars. Lui i se pare că e un investigator mult mai bun. Dacă tatăl lui, şeful adjunct, ar şti la ce porcării îl trimit, le-ar veni de hac la toţi.

Dockery îşi futură legitimaţia şi se strecoară pe sub banda galbenă care fâlfâie în bătaia vântului. Un poliţist pe chipul căruia se citeşte epuizarea îi notează numele, după care el pătrunde printre ruinele hambarului care a explodat, luminat de lămpile cu arc aduse de poliţiştii experţi în cercetarea locului crimelor. Recunoaşte de îndată scheletul contorsionat de metal din capătul îndepărtat. Este rulota pe care o caută, o replică înnegrită a celei pe care a văzut-o în înregistrarea de la benzinărie. Cea pe care o caută jumătate din poliţia ţării. Îşi face drum printr-o zonă necontaminată către maşină. Înăuntrul acesteia, se află un bărbat şi o

femeie, în genunchi, verificând trupul.

— E fata? întreabă el. Cea care e dată dispărută?

Întrebarea îi este adresată Lisei Hamilton, legistul de la Ministerul de Interne. E întoarsă cu spatele la el, însă îi recunoaşte vocea.

— Nu, e un bărbat. Şi, *sergent*, te avertizez, nu mă bate la cap, nu mă presa, nu mă călca pe nervi şi *să nu cumva* să deranjezi ceva la locul crimei.

— Am înţeles.

Cuvintele se scurg din mintea lui Jimmy ca apa de pe aripile unei gâşte. Toată lumea îi spune fără încetare ce să nu facă. În plus, are şi o slăbiciune pentru Lisa. Chiar şi la ora două dimineaţa, ea trezeşte în el un fel de instinct atavic.

Uitându-se peste umărul ei, observă că leşul arată ca o friptură prost făcută, ca un amestec greţos de roz şi negru. Rămăşiţe zdrenţuite ale hainelor sunt lipite de oasele carbonizate, iar pe ceea ce a rămas din partea de jos a rulotei sunt răspândite grămăjoare înnegrite de grăsime umană. Jimmy observă că o parte din cadrul de metal al vehiculului este bombat în partea de sus.

— A fost vreo explozie?

— După câte se pare, a explodat o butelie, îl lămureşte un poliţist tânăr, cu faţa plină de coşuri şi cu părul ţepos. Aş zice că a avut loc sub ochiul de gătit.

Jimmy se învârte printre ei, apoi se uită la restul vehiculului ars.

— Deci nici urmă de fată? strigă el peste umăr. Sunteţi siguri că nu-i nimic din ea pe aici?

— Să înţeleg că sugerezi că aş fi putut trece cu vederea o femeie întreagă? Lisa Hamilton îşi înalţă capul din poziţia în care şade ghemuită.

— Bineînţeles că nu, ripostează el, simţindu-se ca un idiot. Doar că toţi abia aşteptăm să o găsim.

Legistul nu se calmează cu una, cu două.

— Aici nu e vorba despre nici o femeie dispărută. În clipa asta, singura mea grijă este legată de bărbatul care zace în faţa mea. Şi mă străduiesc să-i confer demnitatea şi respectul pe care le merită investigând aşa cum trebuie cauza morţii lui.

Jimmy pricepe aluzia şi se retrage. Alţi poliţişti criminalişti muncesc din greu, punând în pungi şi lipind etichete pe orice poate fi cules sau găsit pe jos şi pe pereţi. Vede o grămadă de pungi în care se află un pahar fără picior, spart, o cratiţă arsă, o sticlă goală de vodcă, precum şi tacâmuri şi veselă înnegrite.

O poliţistă trece pe lângă el cu o pungă de plastic.

— Am descoperit un permis de conducere şi documentele de închiriere ale maşinii într-o cutie închisă etanş. Sunt intacte.

Jimmy înalţă punga spre lumină, ca să poată citi prin plasticul transparent.

— Edward Jacob Timberland.

În clipa în care face asta, se simte cuprins de un val de tristeţe. Lucrurile se schimbă întotdeauna când un cadavru primeşte un nume. Pe urmă, o strigă pe legist.

— Gata, eu mă întorc la secţie. Când ar putea fi gata raportul?

— După micul dejun, răspunde ea, fără să se întrerupă. O să trimit o schiţă pe e-mail, şi o să fie gata totul până la sfârşitul dimineţii, dacă vrei să mă ocup eu personal.

— Mersi, zice el, încântat.

O să fie o discuţie plăcută la cafea. Cine ştie ce-ar putea ieşi din asta? Pe urmă, Jimmy ridică o mână, în semn de salut.

— Noapte bună tuturor!

Poliţiştii pe lângă care trece mormăie nişte răspunsuri.

— Bună *dimineaţa*, îi aruncă profesoara amuzată. Vino-ţi în fire, detective, s-a făcut deja dimineaţă.

66

Gideon simte cum îi bubuie inima în clipa în care bagă caseta video în video player.

Abia dacă o recunoaşte în femeia care se iveşte pe ecran pe mama lui, pe care a iubit-o atât de mult. Se aştepta s-o vadă pe femeia frumoasă din caseta filmată la Veneţia. Râzând. Plină de viaţă. Însă aici nu e aşa.

E pe patul de suferinţă, cu spatele odihnindu-se pe un munte alb de perne, şi, după unghiul din care este luată imaginea, se pare că se filmează singură. Chipul îi e descărnat şi scheletic, părul cârlionţat i-a albit înainte de vreme şi ochii injectaţi sunt medalioane ale suferinţei.

Marie Chase zace pe patul de moarte, zâmbindu-i lui Gideon dincolo de camera video, dincolo de timp: „Giddy, dragul meu, o să-mi fie tare dor de tine. Sper să ai o viaţă lungă şi plină de fericire şi să cunoşti bucuria de a fi părinte. Din clipa în care te-ai născut, viaţa mea s-a schimbat pe vecie. N-am vrut niciodată decât să fim împreună toţi trei, tu, eu şi tatăl tău, ca să fim fericiţi“. Se luptă să-şi ţină în frâu emoţia. „Dragul meu, n-a fost să fie. Nu mi-a mai rămas mult timp, însă am ceva să-ţi spun, aşa că îţi las acest mesaj, pe care îl vei primi când vei fi mai mare, destul

de mare încât să mă poţi vedea în halul ăsta fără să te înspăimânţi.“

Gideon îşi şterge lacrimile ce-i curg şiroaie. Pentru prima dată, îşi dă seama că nu a fost lăsat să-şi vadă mama în ultimele zile de viaţă, în clipele în care se stingea într-o mare suferinţă. Şi-o aminteşte numai că era sănătoasă şi fericită. Şi Marie Chase plânge, în timp ce-i transmite mesajul unicului el copil. „Giddy, în afară de tine, nimeni *n-a văzut* şi nici nu *va vedea* această înregistrare. Nici măcar tatăl tău. Nimeni. Doar tu. Vreau să-ţi spun numai ţie ceva, iar tatăl tău respectă asta. Este un om bun şi te iubeşte mai mult decât îţi închipui. Sper să aveţi grijă unul de altul după ce eu nu voi mai fi.“ Se întinde spre noptiera de lângă pat şi duce un pahar de apă la buzele uscate, după care se străduieşte să zâmbească din nou.

Gideon îi surâde şi el, dându-şi seama că-i e dor de ea, mai mult decât ar fi recunoscut vreodată faţă de el însuşi.

Marie Chase îşi încheie mesajul de dincolo de mormânt, adresându-i ultimele cuvinte fiului pe care n-a apucat să-l vadă crescând. Îi spune ceea ce-i spunea mereu la culcare, când stingea veioza de lângă pat şi îl săruta pe frunte: „N-ai de ce să te temi, iubirea mea. Te iubesc şi o să fiu mereu aici pentru tine“.

Imaginea de pe casetă se preschimbă într-o furtună de puncte negre şi cenuşii şi începe să se deruleze înapoi cu zgomot. Gideon rămâne cu privirea pironită la ecranul gol, ameţit încă din cauza şocului pe care i l-a produs secretul pe care i l-a destăinuit mama lui.

67

E trei dimineaţa. Jimmy Dockery îşi face apariţia în biroul lui Megan Baker, cu o cană ciobită de cafea aburindă în mână.

— Ai un minut, şefa?

— Sigur. Îi indică un scaun. Ce te frământă?

El se aşază, părând incredibil de obosit.

— Tipul acela care a murit în rulotă.

— Timberland.

— Da.

— Nu-ţi face probleme! N-o să-ţi cer să vorbeşti tu cu părinţii lui. Cei de la Poliţia Metropolitană se pot ocupa de asta. Au intrat în legătură cu ei după ce am găsit facturile plătite cu cardul Amex, aşa că pot să anunţe la ştiri.

— Nu-i asta.

— Atunci ce?

El oftează din greu şi ia o gură zdravănă de cafea.

— Locul acela era în dezordine. Lipseau bucăţi din corp, probabil că explodaseră, pielea se topise. Iar capul nu mai era decât o minge mare şi neagră. Totul era pe dos.

Ea pricepe. E zguduit rău şi nu vrea să stea de vorbă cu colegii bărbaţi despre cât e de afectat.

— Ai vrea să-ţi aranjez o şedinţă la un psiholog?

Tipul pare speriat de idee.

— Jimmy, pe vremea când mă pregăteam pentru slujba asta, am văzut un om care fusese lovit de un tren pe o linie de cale ferată. N-am putut să dorm nopţi întregi. În cele din urmă, faptul că am stat de vorbă cu un profesionist mi-a fost de un mare ajutor.

— Îţi mulţumesc, însă nu asta era ideea. Voiam să spun că *scena crimei* era pe dos. Pe dos, dacă ne gândim la ceea ce se crede că s-a întâmplat.

— Cum adică? întreabă ea, intrigată.

El începe deodată să se întrebe dacă nu cumva o să se facă de râs.

— O să primeşti raportul peste câteva ore, aşa că poate-i mai bine să aştept până atunci.

— Ba nu, Jimmy, dă-i drumul! Dacă ai o teorie, dacă instinctul îţi spune ceva, aş vrea să aud despre ce-i vorba.

— Bine, acceptă el, sprijinindu-şi coatele pe masă. Amplasare, amplasare şi iar amplasare. Nu-i aşa?

Ea pare nedumerită.

— Asta spun agenţii imobiliari că-i lucrul cel mai important.

Megan încuviinţează din cap, fără să-şi dea încă seama unde bate.

Sergentul încearcă să-i explice:

— Deci avem o rulotă, o căsuţă mai modestă, cu care să pleci de-acasă. Poţi să mergi unde vrei cu ea. O să reziste la orice intemperii. Dar tu alegi s-o parchezi *într-un* hambar. O clădire aflată atât de departe de drum, încât pariez că majoritatea localnicilor habar n-au de existenţa ei.

Ei i-a picat fisa.

— Ciudat, ai dreptate. Un hambar nu e locul în care cineva ar parca o rulotă.

— Bun, ăsta a fost primul lucru, zice el ceva mai relaxat. Aşa, acum Timberland. Tipul ăsta era un mahăr pus la patru ace. Un tip plin de bani. Băiatul unui lord, nu-i aşa?

— Da.

— Bine. Deci dacă un tip ca ăsta închiriază o rulotă de epocă pentru a-şi scoate noua iubită la aer, ce-ar mai trebui să ia în călătorie?

— Băuturi răcoritoare pentru drum, se gândeşte ea. Poate nişte gustări, ceva mâncare. Şampanie, poate o sticlă de rozé sau un vin alb şi nişte pahare decente. Începe să îşi intre în ritm. Pături de picnic, un coş cu capac, ochelari de soare, poate un cadou-surpriză pentru ea.

— Bine, murmură Jimmy, eu nu am mers aşa departe, dar ia uite lista obiectelor identificate! Îi întinde peste birou o hârtie A4 proaspăt scoasă din imprimantă şi se uită la ea în timp ce-o parcurge. O cratiţă cu capac în care s-au găsit nişte boabe arse de fasole, fragmente dintr-o foiţă de staniol, probabil de la un baton de ciocolată, două sticle goale de vodcă şi ceva chestii simple de mâncare, cum ar fi pâine şi unt. Nici unul dintre lucrurile la care te-ai fi putut aştepta. Pe unde le-o fi cumpărat, dar probabil că majoritatea erau chestii primite gratis odată cu coşuleţul de picnic pe care îl oferă cei de la închirieri. Împunge cu degetul în partea de jos a foii. Frigiderul ăla mic de acolo a protejat de explozie lucrurile din el. Deci aici avem nişte îngheţată fină şi o sticlă plină de şampanie Bollinger.

— Unde vrei să ajungi?

— La vodcă. Două sticle. Dacă tot cumperi Bollinger, nu deschizi mai întâi sticla asta?

Megan trage propriile concluzii.

— E greu să declanşezi un incendiu cu şampanie, dar nu şi cu vodcă. Crezi că alcoolul a fost folosit ca un accelerant?

El ridică din umeri.

— Nici măcar nu sunt sigur că e posibil s-aprinzi un foc cu şampanie. Se poate?

— Nu ştiu. Poate. Dar n-am de gând să irosesc nici o picătură ca să aflu, spune ea, privind în depărtare, năpădită de amintiri dintr-o altă viaţă, de la nunta ei, ultima oară când a băut şampanie. Megan se gândeşte la insinuarea lui. Ai dreptate, sticlele de vodcă şi şampania n-au sens. Şi n-are sens nici faptul că rulota a fost parcată într-un hambar. Iar faptul că fata încă nu a fost găsită mă face şi mai suspicioasă.

Jimmy leagănă un scaun, lângă biroul lui Megan.

— Oare s-ar putea ca ei să se fi luat la ceartă, cine ştie de ce, iar ea i-a tras lui una, ceva mai tare decât intenţionase, după care s-a panicat?

— Nu ea, clatină Megan din cap. Adu-ţi aminte cine e. Fiica vicepreşedintelui Statelor Unite nu s-ar purta ca o idioată şi nici n-ar încerca să dea foc, ci l-ar suna pe tati să o ajute.

El înţelege.

— Şi bănuiesc că asta nu explică nici existenţa sticlelor de vodcă.

— Exact. Totuşi, mă întreb de ce nu era în rulotă împreună cu el.

— Să se fi certat şi ea să fi plecat?

— Nu mi se pare o explicaţie plauzibilă. Dacă ar fi făcut asta, ar fi sunat acasă. Nu e genul de fată care să ia trenul înapoi spre Londra.

Rămân amândoi tăcuţi, rumegând aceleaşi gânduri. Jake Timberland a fost ucis. Caitlyn a dispărut pentru că a răpit-o cineva. Dacă fata e găsită, va fi descoperit şi criminalul. Preferabil, înainte să ucidă din nou.

68

Şarpele şi Musca pleacă separat cu maşinile acasă la Octans. Acolo fac un duş, în timp ce Volans le bagă hainele şi pantofii în doi saci diferiţi, care o să fie arşi ceva mai târziu, în cursul dimineţii. Ei îşi pun haine şi încălţăminte noi.

Farfuriile cu pizza sleită şi halbele de bere rece sunt aşezate în dreptul locurilor lor, la masa de joc. Nici unul nu scoate o vorbă despre cele petrecute. Joacă poker, rummy şi altele, până când prima geană de lumină a zilei se strecoară prin ferestrele prăfuite ale camerei din spate. Arată ca patru prieteni vechi care s-au distrat o noapte ca între băieţi.

Grabb nici nu s-a atins de mâncare, dar bea ca disperatul. Faptul că a scăpat de cadavru l-a convins că e vinovat de moartea omului aceluia. Nu făcuse decât să-i dea una cu o piatră mare doar cât palma lui. N-ar fi avut cum să-l ucidă. Probabil că puştiul avusese cine ştie ce afecţiune la cap sau poate vreo boală pe creier.

Dar l-a omorât. Şarpele nu poate să-şi ia gândul de la asta. E un ucigaş, şi nu-i e deloc uşor. Dacă e prins, asta o să-i omoare pe părinţii lui. Au vreo optzeci de ani, abia dacă se mai târăsc de colo-colo şi trăiesc într-un cămin pentru bătrâni. I-au fost alături când a intrat la închisoare. Mama lui e convinsă că de atunci s-a ţinut departe de necazuri. Că s-a potolit, că s-a maturizat. Că a devenit un om de care pot fi mândri.

— Vrei altă carte sau zici pas?

El îi aruncă o privire lui Musca, după care îşi lasă cărţile pe masă.

— Trebuie să dorm puţin, zice, apoi li se adresează celorlalţi: Mersi pentru astea, pentru mâncare şi toate celelalte.

Musca se ridică şi îl conduce până la uşă.

— Crezi că poţi să conduci? Vrei să te duc eu acasă?

— E-n regulă, zice Şarpele clătinând din cap.

Ceva s-a rupt între ei. Musca simte asta.

— Mai bine te întorci înăuntru şi stai cu mine azi. Ţi-ar putea prinde bine.

— Ţi-am spus că sunt OK.

Privirea li se încrucişează o clipă, după care Şarpele deschide uşa din faţă şi iese în lumina rece a zorilor.

Musca îl urmează.

— Aşteaptă!

Dar Şarpele nu mai are timp să aştepte. Îşi deschide maşina sa model Warrior din telecomandă.

Musca îi pune o mână pe umăr, încercând să-l oprească.

— Aşteaptă puţin, trebuie să…

Pumnul bărbatului porneşte fulgerător. De trei luni îşi tot propune asta. Sentimentul s-a născut din frustrare şi a fost hrănit de mânie. Îl pocneşte pe Musca drept peste gură, iar acesta se clatină înapoi şi cade.

Până când ajunge rănitul să-şi ducă o mână la buze şi să vadă sângele, Warriorul ţâşnise deja, umplând toată strada de miros de gaze de eşapament.

Octans şi Volans stau în pragul uşii, cu un aer îngrijorat. Au auzit zgomotul, au văzut altercaţia. Poate că la scenă au asistat şi alţii. Dar nu sunt nici pe departe la fel de îngrijoraţi pe cât e Musca. Acesta şi-a dat seama că Şarpele începe să fie o problemă. O *mare* problemă.

69

Sergentului-şef Alan Hunt îi place ca pe biroul lui să fie ordine. Un birou îngrijit indică o minte limpede. La sfârşitul zilei, biroul e mereu curat şi toate treburile sunt rezolvate. John Rowlands, care e aşezat în faţa lui, ar spune că tipul e aşa pentru că a avut parte de educaţia modernă. Are un master în drept. A avansat repede în ierarhie. E preşedintele Asociaţiei Inspectorilor. E angajat în Ministerul de Interne. E genul de băiat strălucit, cu o minte făcută pentru politică şi cu competenţe în restrângerea bugetelor.

Lângă John Rowlands se zăreşte silueta cocârjată a adjunctului şefului poliţiei, Greg Dockery. E şase dimineaţa, şi doar o singură problemă importantă distruge armonia dintre cei trei bărbaţi: o imensă fotografie mărită a lui Caitlyn Lock.

Mâinile mici şi îngrijite ale lui Hunt ating fotografia.

— Aşadar, unde e, John? De ce nu am auzit nimic de la cei care au răpit-o?

Rewlands îşi scarpină firele din barba nerasă care îi acoperă obrazul.

— Mă aştept ca răpitorii să ne dea un semn azi, ceva mai târziu. Par profesionişti. N-au avut nici o problemă să-l ucidă pe prietenul ei ca s-o prindă pe ea. Şi acum, că o ţin ostatică, sunt sigur că o să-şi prezinte cererea de răscumpărare.

— Aşa e, zice Dockery. Aş interpreta tăcerea lor ca un semn că au fost ocupaţi. Probabil au monitorizat situaţia, au încercat să vadă cum reacţionăm la dispariţia ei. Poate au luat fata cu un alt vehicul şi au dus-o într-un loc sigur.

Rowlands îşi loveşte ceasul de la mână într-un mod prevestitor de rău.

— Primele patruzeci şi opt sunt relevante pentru răpire.

Dockery observă că şeful se încruntă. Faptul că acesta a urcat repede pe scara ierarhică l-a făcut, evident, să sară peste jargonul poliţiştilor.

— John se referă la primele patruzeci şi opt de ore, domnule. Din punct de vedere statistic, şansele noastre de a rezolva o infracţiune gravă – mai ales o răpire sau o crimă – se înjumătăţesc dacă infractorul nu e prins în primele două zile.

— Gregory, eu cred doar în statisticile pozitive, ripostează Hunt zâmbind. Ar trebui să ştii asta.

Interlocutorii lui îi întorc zâmbetul, de complezenţă, apoi el continuă:

— După ce am primit telefonul tău, referitor la tânărul Timberland, l-am sunat pe Sebastian Ingram de la Ministerul de Interne, ca să-l pun la curent. I-au alertat pe cei din Trupele Speciale Aeropurtate şi vor ca Scotland Yard să trimită o trupă de la Departamentul pentru Infracţiuni.

Dockery ştie că nu trebuie să pună la îndoială înţelepciunea acestei mişcări, însă Rowlands nu-i la fel de diplomat.

— Domnule, aceasta este ancheta *noastră*. Suntem în stare să ne descurcăm în această situaţie. Eu am destulă experienţă în negocierile în cazuri de luare de ostatici.

Şeful încearcă să-l împace.

— Aici nu-i vorba despre competenţe, John, ci despre responsabilităţi politice, despre bugete. Ne scotocim prin buzunare să găsim banii necesari ca să putem folosi maşinile de control al traficului. O investigaţie de amploarea ăsteia s-ar putea să ne scuture de toate fondurile repartizate până la sfârşitul anului financiar.

Dockery se străduieşte să mai îndulcească pilula:

— O să avem grijă să fii implicat în asta; indiferent pe cine ne-ar

băga ei pe gât, o să fie nevoit să muncească din greu, exact la fel ca tine şi ca echipa ta.

Telefonul de pe birou se trezeşte la viaţă. Ştiu cu toţii că un telefon la prima oră a zilei nu are cum să însemne veşti bune. Hunt răspunde şi schimbă două vorbe cu secretara lui, după care primeşte legătura cu cineva destul de important încât să-l facă să se ridice, stresat.

După aproape un minut, pune din nou telefonul în furcă şi le dă, aparent calm, veştile:

— Domnilor, vicepreşedintele Statelor Unite şi fosta lui soţie tocmai s-au urcat într-un avion particular, la New York, şi vor ajunge aici în scurt timp.

70

Încins peste mijloc şi desculţ, purtând nişte pantaloni de trening negri, Draco face exerciţii în sala de forţă pe care şi-a construit-o special în spaţiul generos al casei lui. Pereţii lungi şi acoperiţi de oglinzi îi permit să-şi verifice aproape constant muşchii pe care s-a străduit din greu să-i lucreze. Deşi are cincizeci de ani, pare mai tânăr cu zece sau poate chiar cu douăzeci. Nu-şi poate lua gândul de la Şarpe. Un bărbat pe care nu l-a plăcut niciodată. Unul căruia i se potriveşte întru totul porecla.

Mobilul lui, aflat mai într-o parte, începe să sune. E telefonul pe care-l aştepta, din care trebuie să afle cum a mers. Se opreşte la al zecelea kilometru parcurs pe banda de alergare, închide televizorul cu plasmă cu diagonala de o sută cincizeci şi doi de centimetri şi răspunde.

— Totul merge cum trebuie?

— Nu totul, se aude glasul lui Musca, uşor tensionat. Ne-am făcut treaba după cum a fost plănuit, însă omul nostru s-a îmbolnăvit.

Draco pricepe mesajul codat.

— E ceva care să ne îngrijoreze? se interesează, în timp ce ia un prosop de pe o bancă şi-şi şterge sudoarea de pe faţă.

— Posibil.

Draco lasă jos prosopul.

— Şi unde e acum?

— Acasă.

— Du-te la el! Vezi dacă se simte ceva mai bine.

— Aşa mă gândeam şi eu, aprobă Musca, gânditor, frecându-şi falca în locul unde l-a pocnit Şarpele.

— O să aştept până la prânz, îl las să doarmă puţin, după care mă

duc la el să stăm de vorbă.

— Nu amâna prea mult! Draco mai reflectează o secundă. Cel mai bine ar fi să nu ne asumăm nici un risc inutil în momentul ăsta. Dacă e cu *adevărat* bolnav, atunci trebuie să găsim un tratament. Unul permanent.

71

Gideon e atât de epuizat ca abia se poate da jos din pat. Mesajul video de adio al mamei sale şi secretul pe care aceasta i l-a împărtăşit au însemnat ultima picătură pentru el. Durerea, insomnia şi emoţiile puternice îşi spun cuvântul. Mai întâi au fost revelaţiile despre tatăl său: Sacrosanctele, Discipolii, sacrificiile. Pe urmă cancerul. Leucemia care a ucis-o pe mama lui. Şi, în sfârşit, cuvintele pe care i le-a spus ea şi care i-au străpuns inima ca nişte săgeţi.

O ia în jos pe scări şi face ca astfel să înceapă un cor asurzitor de sonerii. Şocat de zgomot, închide alarma pe care a uitat că a pornit-o noaptea trecută. Încă i se zbate inima în timp ce-şi prepară o cană de ceai negru şi se aşază lângă fereastra bucătăriei, privind ultimele străfulgerări ale răsăritului.

În vreme ce lumina aurie se revarsă deasupra copacilor şi a straturilor de flori, uită pentru o clipă de grozăviile din viaţa lui. Apoi, după ce bea şi ultima picătură de ceai, grijile se întorc. Să aibă oare în gene bombe cu ceas care pot exploda oricând, aşa cum s-a întâmplat în cazul mamei lui? Sau botezul ciudat la care l-a supus tatăl său în copilărie, cu apă de la pietre, l-a vindecat? Îşi aminteşte cuvintele lui din jurnale: „Îmi voi da de bunăvoie viaţa şi sângele. Sper doar să merite. Să merite atât de mult încât să schimbe lucrurile. Să schimbe soarta care ştiu că-l aşteaptă deja pe bietul meu fiu lipsit de mamă (…) Îmi pun credinţa în Sacrosancte, în legământul făcut cu ele, în sângele meu curat, pe care-l conjur să purifice sângele copilului meu“.

Gideon se târăşte înapoi sus, la jurnale. Sunt răspândite peste tot, în locurile unde le-a lăsat el, deschise la pagini care i s-au părut relevante. Foarte multe se referă la megaliţi. La Stonehenge, un sit despre care tatăl lui a scris cărţi, la legătura monumentului cu echinocţiul de primăvară, ce marchează ciclul de precesiune al Pământului, la conexiunile sale mistice cu ecuatorul celest, cu Platon şi cu marele Sfinx.

Baliverne. Aşa i s-au părut întotdeauna. Cu toate acestea, unele dintre fragmentele pe care le-a descoperit au ajuns acum unul lângă altul, formând o cărare asemănătoare unui pavaj dezordonat, care-l duce în

centrul copilăriei sale ciudate şi zbuciumate. Tatăl lui l-a obligat să înveţe greacă, i-a scris coduri în limba asta şi i-a oferit cel mai îngrozitor cadou pe care-l putea primi un puşti de zece ani: un exemplar din *Republica* lui Platon. Nu bicicleta de curse pe care îl rugase atât de mult să i-o ia, ci o operă de o filosofie de neînţeles despre fericire, dreptate şi capacitatea de a conduce a poporului.

Acum, uitându-se la jurnale, observă umbra bătrânului filosof în spatele cuvintelor tatălui său. Anumite pasaje pun în evidenţă rolul Sacrosanctelor în mecanica celestă şi în anul platonic – timpul necesar pentru un singur cerc complet al precesiunii echinocţiilor. În mare, cam 25800 de ani. Gideon se gândeşte că şi lui o să-i ia cam tot atâta să decodeze şi să priceapă pe deplin tot ceea ce a scris tatăl lui.

72

Alan Hunt conduce personal conferinţa de presă de la ora opt dimineaţa. Veştile despre moartea lui Jake Timberland şi sosirea iminentă a părinţilor fetei au ridicat presiunea la cote gigantice. Iar el nu poate să permită ca lucrurile să meargă prost, mai ales că şi candidează pentru slujba de comisar în cadrul Poliţiei Metropolitane. Ştie că de felul în care conduce această anchetă depinde obţinerea slujbei.

Reporterii plantează în jurul încăperii o pădure bine înrădăcinată de camere TV şi de microfoane. Hunt, flancat de Dockery şi de Rowlands, loveşte uşor microfonul pe care îl are pe birou şi aude cum sunetul reverberează ca un tunet prin sală. A învăţat de mult care sunt avantajele cunoaşterii nivelului la care ajunge sunetul, încă dinainte de a începe să vorbească.

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc mult că aţi venit, deşi v-am anunţat foarte din scurt. În această noapte, la ora două, ofiţerii mei au descoperit cadavrul unui bărbat în vârstă de treizeci şi unu de ani într-un vehicul ars. Este vorba despre un vehicul pe care încercam să îl localizăm, deoarece se afla în legătură cu dispariţia lui Caitlyn Lock, despre care cei mai mulţi dintre dumneavoastră ştiţi că este fiica lui Kylie Lock şi a vicepreşedintelui Statelor Unite ale Americii, Thom Lock. Şeful face o mică pauză, ca să-i lase pe jurnaliştii care îşi iau notiţe în scris să ţină pasul cu el. Dată fiind evoluţia faptelor, am cerut ca forţele noastre să primească sprijinul ofiţerilor experţi de la Poliţia Metropolitană. Ridică o mână, pentru a atrage atenţia. Trebuie să accentuez faptul că aceste măsuri sunt doar preventive. În acest moment, nu avem nici un indiciu despre

locul unde se ascunde domnişoara Lock şi nu am primit nici un comunicat de la ea sau de la oricine altcineva care să sugereze că viaţa ei e în pericol. Comanda operaţională a anchetei îi revine în momentul actual directorului Rowlands, care se află la ordinele directe ale comandantului Dockery. Ei sunt gata – în limite rezonabile – să răspundă întrebărilor dumneavoastră, însă, înainte, dumnealor vor să vă roage să le acordaţi ajutorul. Rowlands îşi drege vocea, ia un dosar destinat presei şi îl ţine sus, astfel încât toţi pot vedea fotografia lui Caitlyn, tipărită pe prima pagină. Fiecare dintre dumneavoastră va primi câte o copie a acestui dosar. Înăuntru se află un DVD cu o înregistrare video şi fotografii ale domnişoarei Lock, ale bărbatului cu care a plecat din Londra, Jacob Timberland, şi ale rulotei pe care o conduceau. Ne interesează orice are legătură cu această rulotă sau cu aceste persoane în ultimele douăzeci şi patru de ore. Nu contează cât de banal li s-ar părea oamenilor, noi îi îndemnăm să iasă în faţă şi să ne spună exact ce au văzut.

Un reporter se repede:

— Puteţi să confirmaţi că persoana găsită moartă este Jake Timberland, fiul lordului şi al lui Lady Timberland?

— Familia decedatului nu a identificat încă trupul în mod oficial, aşa că îmi este imposibil să confirm acest lucru.

— Puteţi confirma că a fost ucis?

Poliţistul răspunde tot cu prudenţă:

— Încă nu am primit raportul legistului Ministerului de Interne care a efectuat examinarea post-mortem. De aceea, nu-i voi prejudicia descoperirile.

— Unde a fost găsit cadavrul?

Rowlands ezită.

— Nu putem dezvălui încă amplasarea exactă. Sper că înţelegeţi că există aspecte ale acestui caz pe care trebuie să le păstra secrete din motive legate de desfăşurarea operaţiunii.

Un reporter cu faţa rozalie ca şunca, genul de vulpoi bătrân, miroase o breşă în conferinţă.

— Ţineţi locul secret fiindcă vă temeţi că fiica vicepreşedintelui a fost răpită şi că numai răpitorii cunosc amplasarea locului unde i-au omorât prietenul?

Întrebarea e tare vicleană şi mult prea aproape de adevăr ca să-i facă pe poliţişti să se simtă în largul lor.

Dockery intervine:

— Trebuie să insist asupra a ceea ce a afirmat comandantul Rowlands. Există unele informaţii pe care nu le putem da publicităţii, din

motive care ţin de desfăşurarea anchetei, şi dorim ca dumneavoastră să respectaţi acest lucru şi să ne ajutaţi s-o găsim pe Caitlyn. Nu veţi ajuta pe nimeni, nici pe ea, nici pe noi şi nici măcar pe dumneavoastră, dacă recurgeţi la speculaţii jurnalistice.

Hunt simte însă că reporterii o să-i tot înţepe şi să-i toace cu întrebări dacă nu primesc vreo informaţie mai picantă.

— Doamnelor şi domnilor, nu pot sublinia îndeajuns importanţa rolului dumneavoastră în această anchetă. Este esenţială prezentarea responsabilă a faptelor. Dispariţia domnişoarei Lock se poate să se fi produs dintr-un motiv inocent sau nu. Dacă este reţinută împotriva voinţei sale, atunci persoanele respective citesc tot ce scrieţi şi ascultă tot ce spuneţi. Din acest motiv, trebuie să fim circumspecţi. În clipa de faţă, asta este tot ce putem declara. Vă mulţumim că aţi venit! Face o scurtă pauză, lăsând agitaţia să crească, după care adaugă ceea ce ştie că va ajunge pe prima pagină a ziarelor: În cursul acestei dimineţi, mă voi întâlni personal cu vicepreşedintele Lock şi cu Kylie Lock, care în acest moment se îndreaptă spre noi într-un avion ce vine de la New York. Sper să le putem da veşti bune. Sper ca ei să aibă cunoştinţă despre locul unde s-ar putea afla fiica lor, şi, dacă nu, sper să-i pot asigura din nou că forţele de poliţie şi oamenii din Wiltshire, la fel ca guvernul şi toată populaţia Marii Britanii, fac tot ce le stă în puteri să o găsească şi să o aducă acasă în siguranţă. Vă mulţumesc din nou pentru prezenţă!

Se ridică, îşi strânge hârtiile şi iese încet şi sigur pe sine din sala de conferinţă.

73

Ştirea că Poliţia Metropolitană a fost implicată în anchetă nu pică deloc bine la întâlnirea pe care echipa de investigaţii o are după conferinţa de presă.

Jude Tompkins o ia deoparte pe Megan la sfârşitul discuţiilor.

— Şeful tocmai a vorbit cu Barney Gibson, de la departamentul specializat în crime din cadrul Poliţiei Metropolitane. O să ajungă aici cam într-o oră, împreună cu alţi doi ofiţeri, şi o să preia controlul operaţiunii. John le va raporta lor, iar eu – lui. Te rog să te duci la legist şi să iei raportul referitor la moartea lui Timberland. După ce te întorci, ai ieşit din acest caz.

Megan nu-şi poate crede urechilor.

— Ce?

Şefa zâmbeşte acru.

— Ai vrut cumva să spui „Mă scuzaţi, doamnă?“

— Credeam că Rowlands a spus că fac treabă bună.

— Ai făcut. Până în clipa când ai vrut să ajungi în lumina reflectoarelor. În acest moment, e cazul să pleci şi să-mi execuţi ordinele, nu să le pui la îndoială. Lui Warren şi lui Jenkins li s-au distribuit deja alte sarcini.

Megan reuşeşte să dea din cap politicoasă, după care pleacă, rumegând un val de obscenităţi din care nu se opreşte până când nu ajunge la biroul ei.

Jimmy Dockery o strigă.

— Şefa…

Însă ea nu-l lasă să termine.

— Ia-ţi haina, Jimmy, ai fost redistribuit.

Apoi îşi smulge jacheta de pe scaun şi cheile de la maşină de pe birou.

74

Şarpele e distrus.

Sentimentul de vină e insuportabil. Imaginile celor petrecute se perindă fără răgaz prin mintea-i chinuită. Tânărul dezmembrat şi tocat la abator. Leşul îmbibat în vodcă şi aruncat în aer în rulota din hambar. Nu poate să scape de aşa ceva.

Cu toate că, pentru agenţia de securitate la care lucrează, este perioada cea mai aglomerată a anului, el anunţă că e bolnav şi că nu poate veni. Tâmplele îi zvâcnesc în momentul când se urcă în vechiul lui Mitsubishi şi pleacă. Trebuie să fugă de toate astea. Are nevoie de linişte.

O oră mai târziu, ajunge în Bath, un orăşel turistic foarte cochet, unde şi-a petrecut vacanţele în copilărie. Are amintiri frumoase din acest loc. Poate că ele îi vor fi de-ajuns ca să facă pace cu el însuşi.

Se opreşte la centrul comercial Southgate, de unde cumpără şase doze de bere şi o jumătate de litru de scotch. Bătrânii localnici îi aruncă priviri dezaprobatoare văzându-l că bea în timp ce hoinăreşte. Înainte să fi terminat plimbarea prin Grand Parade şi Boat Stall Lane, a rămas fără bere. Se uşurează în tufişuri, pe lângă Orange Grove, după care o ia la întâmplare spre est, către malurile râului.

Se aşază în umbra rece, cu spatele sprijinit de un copac din apropierea apei, şi-şi închide ochii obosiţi. În capul lui începe să se

formeze un mozaic monstruos de sunete şi imagini. Zgomotul sticlei goale aruncate de Musca în rulotă, rostogolindu-se pe podea, scrâşnetul aspru al unui chibrit, bubuitul surd care a făcut să-i sară inima din piept şi mingea de foc care ţâşnea mugind din rulotă, aruncând în aer grinzile hambarului.

Şarpele deşurubează dopul sticlei şi ia o duşcă la fel de arzătoare ca flăcările care îl bântuie. Cu cât arde mai tare, cu atât mai bine. Lichidul i se duce pe gât cu greu, provocându-i usturimi. Dar nu se opreşte până nu termină un sfert din sticlă. L-a omorât pe tipul ăla. L-a pocnit cu un pietroi şi i-a pus capăt zilelor. Bietul prost se credea stăpânul lumii, giugiulindu-se cu fata lui, iar în clipa următoare, gata, era ţeapăn, iar leşul lui era pe cale să fie făcut cenuşă.

Telefonul lui începe să sune. Nu-i nimic nou, doar a sunat toată dimineaţa. Ştie cine e şi ce vor. Îl scoate din buzunar şi-l aruncă în râu. Pentru prima dată după multe zile, un zâmbet îi luminează chipul. Mai ia o gură de tărie, şi-l apucă tusea. Probabil a luat-o pe partea cealaltă şi e cât pe ce să se sufoce. Înecat cu scotch, ăsta chiar că ar fi un mod taman bun să dea ortul popii, nu-i aşa?

Pe lângă el, trec nişte copii gălăgioşi. Un băiat roşu la faţă fugăreşte o fată ceva mai mare, care îl întărâtă. Viaţa îşi urmează cursul. Şarpele se clatină, se uită la ei cum se învârt în jurul unui copac, după care se întorc la o pătură cu model cadrilat, pe care o femeie pune sendvişuri învelite în folie şi sticle de apă minerală. Fericire. O lume atât de îndepărtată de a sa.

Şarpele continuă să bea. Dă alcoolul pe gât până când îi vine înapoi, ca apa într-o conductă înfundată. Aruncă sticla în iarba rară, îşi deschide larg braţele şi cade ca un arbore tăiat în apele repezi ale râului Avon.

75

În lumina crudă a lămpilor de autopsie, trupul lui Jake Timberland arată chiar mai rău decât îşi aminteşte Jimmy Dockery. Ceea ce a rămas din leşul înnegrit de flăcări şi distrus de explozie a fost deschis, iar organele interne au fost scoase şi cântărite.

Profesoara Lisa Hamilton îşi dă seama ce e în mintea celor doi detectivi din faţa ei.

— Nu l-a omorât focul, nici explozia. Suflul exploziei a îndreptat o parte dintre flăcări în interiorul rulotei, aşa că au rămas destule ţesuturi, organe şi fluide viabile ca să se poată stabili că a zăcut mort, culcat pe

partea stângă, timp de vreo zece ore, înainte să-i fi fost ars trupul.

Megan repetă:

— Zece ore?

— Cam aşa, răspunde Lisa, după care explică: După moarte, gravitaţia îşi reintră în drepturi. Inima încetează să mai pompeze sângele şi, în timp ce se aşază, acesta marchează ţesuturile. Apoi face un semn către cadavrul deschis. A fost deplasat din loc la mult timp după ce inima a încetat să-i mai bată. Ştim asta datorită extinderii şi poziţiei în care sângele a pătat pielea. Cineva l-a mutat din poziţia în care zăcuse după moarte şi l-a târât prin rulotă, ca să pară că a avut un accident. Din nefericire, l-au pus în poziţie greşită, pe partea dreaptă, cu spatele uşor ridicat. Într-un mod total incompatibil cu dovezile date de pătarea post-mortem. Se duce în partea cealaltă a mesei de autopsie şi trece uşor cu mâna pe deasupra cadavrului cenuşiu al lui Jake. Cauza morţii este un atac de cord provocat de o unică lovitură puternică în partea din spate a craniului, aplicată cu o armă improvizată. Am găsit particule de sol, precum şi dintr-o rocă foarte densă încastrate în os.

Jimmy creionează scena:

— Prin urmare, e lovit în ceafă undeva, pe afară, apoi târât în rulotă şi lăsat să zacă pe podea, lângă maşina de gătit. Atacatorul îi dă foc, vrând să dea impresia că prietenul nostru ar fi fost beat mort, ar fi căzut şi ar fi provocat explozia.

— Cam aşa ceva, îl aprobă Lisa. Să nu uităm că existau pete apărute post-mortem pe partea lui stângă, deoarece a zăcut aşa timp de zece ore.

Megan pricepe ce vrea să spună.

— Oricine sunt cei care l-au ucis, au stat zece ore ca să decidă ce să facă. *În cele din urmă*, au plănuit să ducă rulota în hambar şi să-l mute în aşa fel încât să pară că a alunecat, după care au dat foc la tot.

— Exact. Şi mai e ceva: deşi poliţiştii care au strâns probele au descoperit două sticle de vodcă lângă cadavru, în organismul lui nu s-a găsit nici o urmă de alcool metabolizat. În sânge se afla doar un nivel scăzut de etanol, însă ficatul era curat. Asta anulează practic ideea că ar fi consumat cantităţi mari de alcool.

Jimmy se pregăteşte să pună o întrebare, însă profesoara îl întrerupe:

— Examinarea plămânilor nu a scos la iveală nici o dovadă a inhalării de fum. Nici particule de funingine, nici alterarea ţesuturilor. Nimic. Este evident că încetase să respire înainte să fie pus focul.

— Toată scena a fost o făcătură, conchide Megan. Unde ai

dreptate, Jimmy, ai dreptate. E exact cum ai spus.

— Serios? întreabă profesoara, sincer uluită.

— Serios, repetă Jimmy, plin de mândrie.

76

Maestrul vorbeşte cât mai puţin cu putinţă la telefon cu Draco.

— Ai rezolvat problema pe care o avem?

— Din păcate, nu. Omul nostru nu era disponibil.

— Nu putea fi contactat?

— Mă tem că nu. Nu răspunde la nici unul dintre telefoane. I-am lăsat mesaje, însă nu m-a sunat înapoi. Şi a anunţat la slujbă că nu se simte bine.

— Şi crezi că aşa e?

— Nu. Am fost la el acasă şi nu e acolo. Şi nici maşina lui nu e pe nicăieri.

Maestrul încearcă să rămână optimist.

— A fost foarte stresat în ultimul timp. Poate o fi simţit nevoia să plece puţin, să-şi limpezească mintea. Îi stă în fire să facă aşa ceva?

Draco nu e prea sigur.

— Se poate. Am pus câţiva oameni să-i întrebe pe prietenii lui unde s-ar fi putut duce. Încercăm să-l punem şi pe unul dintre ei să-l găsească. Poate o să răspundă la apelurile lor.

— Bine.

— O să-l găsim, adaugă Draco, simţind nevoia de a-şi linişti conducătorul.

— Mă bazez pe tine. Aşteaptă o clipă!

Maestrul face o pauză, întrucât un asistent îi aduce un dosar cu documente la semnat şi, cu glas şoptit, îi aminteşte de întâlnirea pe care o are la prânz cu judecătorul. El aşteaptă până când iese asistentul, apoi îşi reia discuţia cu Draco:

— Cât priveşte *cealaltă* problemă, am un plan care să ne dea un pic de timp. Poţi să vii la mine?

— Bineînţeles. La ce oră?

Maestrul aruncă o privire la calendarul de pe birou.

— La trei după-amiaza. Am cam o oră la dispoziţie. Să nu întârzii!

77

Megan şi Jimmy parchează la vreun kilometru şi jumătate de hambarul ars, aflat în mijlocul celei mai mari câmpii calcaroase din nord-vestul Europei. Un loc mohorât şi izolat.

În sfârşit, într-o adâncitură a terenului, din care răsar pe alocuri flori sălbatice, zăresc scheletul carbonizat, o rană urâtă şi neagră pe iarba de un verde-deschis al câmpiilor din Salisbury. Megan arată dârele de roţi din iarbă. Sunt urmele unor vehicule care au mers către hambar şi înapoi.

— Am luat amprentele vreunui cauciuc de maşină?

— Cred că da…

— Eşti detectiv, îl repede ea. Fie *ştii* că e aşa, fie *nu e aşa*. Asigură-te că avem dovezile.

Mai fac câţiva paşi, iar ea observă că subalternul se simte rănit de răceala ei subită, aşa că se opreşte. Cu timp şi cu răbdare, Megan ştie că el ar putea deveni un poliţist bun.

— Uită-te în jurul tău, Jimmy, şi o să auzi iarba spunându-ţi cine a venit şi cine a plecat. Se apropie de el, astfel încât ochii lui să urmărească mişcarea degetului ei. Uite, aici, şanţurile mai profunde arată pe unde au trecut maşinile pompierilor. Îl pune să se învârtă şi-i arată altceva. Aici – urmele a cel puţin trei tipuri de vehicule, mai uşoare decât primele. Aş zice că unele dintre ele provin de la rulota noastră şi poate de la alte două maşini.

— De ce încă două?

Ea şi-ar fi dorit să aibă la îndemână o ruletă, ca să-i poată explica mai uşor.

— Uită-te la adâncimea şi la lăţimea fiecărei urme! Asta îţi spune cât de groase sunt cauciucurile şi indică lăţimea ampatamentului. Acum vezi că sunt diferite?

— Deci sunt două maşini, repetă el. Asta înseamnă cel puţin doi oameni.

— Bine. Cere-le celor de la trafic să facă o verificare minuţioasă. Cu siguranţă, cei de la criminalistică au verificat deja urmele, dar cei de la trafic se pricep mai bine la asta. Apoi se ghemuieşte la pământ şi verifică făgaşele lăsate în iarba înaltă. Întrebare: De ce ar călători oamenii ăştia separat, nu împreună?

El măsoară urmele cu privirea, pe urmă se hazardează să facă o supoziţie:

— Unul dintre tipi rămâne la hambar, ca să păzească rulota şi mortul nostru. Celălalt pleacă să rezolve ceva, poate să ia vodca, şi se întoarce mai târziu?

— Bun.

Ea îl aprobă, impresionată, şi continuă:

— Să mergem mai departe! Ce-ţi spune asta?

— Cum adică?

— Ce-ţi spune asta despre *relaţia* dintre cei doi?

Jimmy e pierdut. Pentru el, behaviorismul este o limbă foarte străină.

Megan îi dă o mână de ajutor:

— Unul este executantul, iar celălalt dă comenzile. Tipul care a rămas să păzească mortul e executantul. E slujba cea mai proastă şi mai riscantă. Cel de la comandă i-a cerut s-o facă. Asta e o dovadă a unei ierarhii, a ordinii ce trebuie respectate, a unei structuri pe care amândoi cei implicaţi o acceptă.

Privirea îi hoinăreşte peste imensa rană neagră a pământului şi peste crusta scândurilor carbonizate ale hambarului.

Bineînţeles, ar putea să fie şi *doi* executanţi care au rămas la locul faptei şi doi tipi la comandă care au venit mai târziu.

— Crimă organizată?

— Ceva de genul ăsta, admite ea ridicând din umeri. Mai rămâne să aflăm cât de organizată.

78

Pe la jumătatea dimineţii, Gideon simte nevoia să ia o pauză. Face o scurtă plimbare pe la magazine şi se întoarce cu ziare, lapte la cutie şi câteva pungi cu mâncare gata pregătită. Înfulecă grăbit nişte lasagna, încălzită în cuptorul cu microunde, după care se întoarce la decodarea jurnalelor.

Foarte curând, devine evident că tatăl său era tot mai fascinat de Discipoli pe măsură ce afla mai multe. „M-am descotorosit de ceasul meu; un instrument tare grosolan. Lumea mea va fi guvernată de acum înainte de o cale mai veche, reglată de spiritualitate: timpul sideral, regula de aur a marilor astronomi, instrumentul natural pe care noi îl folosim ca să urmărim stelele ce i-au condus pe ei şi învăţăturile lor. Importanţa reală a zodiacului sideral mi-a devenit cunoscută; la fel şi alinierea semnificativă a semnelor importante cu ecuatorul galactic.“

Gideon digeră cele citite la fel de greu ca pe lasagna. Mintea îi alunecă înapoi, în copilărie. Tatăl lui îl dusese noaptea în grădină pentru a-i arăta stelele. Numise mai multe constelaţii şi îi vorbise despre orbita Soarelui şi cea a Lunii. Totul i se părea magic.

În partea opusă a încăperii, în spatele unei pojghiţe de praf, în ungherul cel mai îndepărtat, descoperă vechiul telescop al tatălui său. Cum de nu l-a observat până acum? Este înfăşurat într-o husă îngălbenită de vreme. Se apleacă şi îl scoate din învelişul său, ca şi cum ar desface un cadou-surpriză.

Telescopul e marca Meade. Atât de scump, încât tatăl lui nu-l lăsase niciodată să-l folosească decât în prezenţa lui. Era o favoare pe care Marie nu i-ar fi făcut-o niciodată. Valora mii de lire, datorită lentilelor reflectorizante, aproape la fel de performante ca acelea ale unui observator astronomic, având şi GPS, microfocalizator care ducea imaginea până la zero şi suporturi speciale pentru camerele de luat vederi.

În clipa când se ridică iar, se loveşte cu partea din spate a capului de acoperişul scund. Se freacă şi verifică tavanul, ca să vadă dacă nu s-ar stricat. Pare ciudat la pipăit. Îl apasă tare şi se desface în partea de jos. Când îi dă drumul, panoul se lasă în jos într-o balama şi dă la iveală o fereastră cu deschidere culisantă laterală şi, dincolo de ea, un acoperiş alungit şi plat.

Gideon învârte o cheie, trage fereastra şi se caţără, ieşind în soarele strălucitor. Bordura e din asfalt, plată şi răsfrântă la colţ. Păşeşte cu precauţie prin camera ascunsă, până într-un spaţiu larg, deschis.

Exact deasupra centrului casei, într-o zonă aflată între două vârfuri din ţiglă roşie, se află un mic adăpost de lemn, lung de vreo trei metri, lat de aproape doi şi înalt de un metru şi jumătate. E atât de ciudat, că îl recunoaşte de îndată. Este una dintre cutiile de observator pe care tatăl său şi le construia singur. Un adăpost contra vântului şi a ploii, cu acoperiş rabatabil.

Înăuntru descoperă lucrurile tatălui său, aruncate peste tot. Un vechi ceainic pentru drumeţii, ceşti, pliculeţe de ceai, stilouri, hârtie, hărţi astronomice, cărţi de referinţă şi fotografii. Munţi de fotografii, pe pereţi şi pe podea.

E uşor să ţi-l închipui pe bătrân şezând acolo, studiind stelele. Pierdut în lumea lui. Desenând hărţi. Gideon desfăşoară una dintre aceste hărţi, în care este prezentat Soarele aliniat cu ecuatorul galactic la solstiţiul de vară. Ia o alta şi găseşte o descriere a poziţiei celor mai importante planete la solstiţiul de iarnă.

Se uită la fotografiile înfipte cu piuneze în pereţi. O expoziţie pe care n-a văzut-o niciodată, a unui artist de care abia auzit. Sunt o mulţime de reprezentări ale Stelei Polare, de-ajuns pentru a-i învia amintirea tatălui său explicându-i rolul Stelei Nordului şi felul în care, de-a lungul veacurilor, o stea după alta a ocupat rolul de lumină călăuzitoare pentru

astronomi şi marinari.

Se uită la fotografiile altei aglomerări stelare: Pleiadele. Cele şapte surori. În minte îi răsună un vers al lui Tennyson[15]: „Multe nopţi zărit-am Pleiadele răsărind din umbre dese, Scânteind ca roiuri de licurici încâlciţi în argintate plete“.

Cuprins de nostalgie, se aşază pe podea şi începe să cerceteze fotografiile şi hărţile. După care o vede. O unică imagine, care spulberă clipa cea plăcută. Stonehenge.

E o fotografie dintr-un unghi înalt şi dintr-o parte, care înfăţişează cercul nu aşa cum arată în momentul actual, ci aşa cum trebuie să fi fost atunci când l-au înălţat strămoşii. Gideon se uită mai îndeaproape. Linii albicioase şi şterse merg de la stâncile enorme la punctuleţe albe, aflate deasupra lor. Încetul cu încetul, înţelege la ce se uită. Stele şi constelaţii. Megaliţii sunt aliniaţi cu mişcările stelelor şi ale planetelor. Linii subţiri împart harta în patru sectoare. Litere abia vizibile marchează nordul, sudul, estul şi vestul. Şi alte două cuvinte – unul sus şi altul în partea de jos – abia se întrezăresc. Pământul. Cerul.

Gideon simte cum îl trec fiori reci. Evident, Discipolii nu considerau doar că Stonehenge e punctul central al vieţilor lor. Ei credeau că reprezintă mult mai mult.

Centrul întregului zodiac sideral.

Centrul însuşi al întregului univers.

79

Până când Megan şi Jimmy părăsesc hambarul făcut scrum, şoselele gem deja de maşini care se târăsc spre Stonehenge. Megan blestemă traficul dinaintea solstiţiului. Ajung, în sfârşit, la sediu cu o oră mai târziu decât spera ea şi îşi sună fără întârziere fostul soţ ca să-l întrebe ce face Sammy.

Adam pare surprinzător de vorbăreţ.

— Cum merge?

— Bine, răspunde ea, jucându-se cu firul telefonului. Cel puţin, aşa am crezut până acum câteva ore. M-au scos din anchetă.

— De ce?

— Din cauza Maiestăţii Sale Jude Tompkins.

— Pe bune? Ce se întâmplă? Reduc importanţa cazului?

— Nu, din contră. Aduc mahări de la Poliţia Metropolitană. Nu mai e loc şi pentru mulţumiri amărâţilor. Tocmai când începea să devină

interesant.

— Aveţi vreo pistă?

— Nimic despre fată, însă moartea prietenului ei e, acum, în mod oficial o crimă. Legistul a confirmat-o.

Adam încearcă să se arate plin de înţelegere:

— Uite, Meg, dacă vrei ca Sammy să rămână la mine în noaptea asta, nu-i nici o problemă. Dacă tu crezi că o mai mare implicare a ta te-ar putea aduce înapoi la caz, atunci m-aş bucura foarte mult s-o ţin eu.

— Eşti sigur?

— Fără discuţie. Îmi place la nebunie să rămână la mine în timpul săptămânii.

Adam are dreptul s-o ia pe Sammy în weekend, o dată la fiecare două săptămâni. Asta a fost înţelegerea, aşa merg lucrurile. Ea se întreabă dacă nu cumva el o linguşeşte din cine ştie ce motiv.

— Care-i faza? Pentru că, dacă tu crezi că o să schimb aranjamentele stabilite pentru vizitare şi custodie, atunci află că n-o s-o fac.

— Nu fi cinică, i-o întoarce el. Voiam doar să-ţi fiu de ajutor.

Ea simte că e pe cale să rateze ocazia.

— Atunci e-n regulă, mulţumesc. Mi-ar fi de ajutor s-o ţii tu la tine în noaptea asta.

— Perfect. O s-o duc la KFC.

— Să nu îndrăzneşti!

Şi amândoi închid zâmbind.

Jimmy îi pune în faţă o cană de ceai negru.

— Nu pricep cum îl poţi bea fără lapte, şefa.

— Te obişnuieşti cu el, aşa cum te obişnuieşti cu orice.

Megan se lasă pe spate în scaun şi verifică să vadă dacă au mai apărut date noi. Dă clic şi se uită la un mesaj care i s-a deschis.

— Da! Da! Mulţumesc, Doamne!

— Ce e?

Jimmy se apleacă să citească mesajul de pe ecran.

— Au găsit o potrivire pentru amprentele pe care cei de la criminalistică le-au luat din rulotă, zice ea, dând un bobârnac în monitor. Amprentele găsite pe mânerul uşii laterale şi pe partea dinăuntru a ferestrei îi aparţin lui Sean Elliott Grabb. A fost condamnat de câteva ori pentru furt şi acte de violenţă.

— Şi are multe de explicat, adaugă Jimmy.

Megan se simte de parcă ar da mâna cu un uriaş. Strânsoarea care îi zdrobeşte degetele îi aparţine noului şef al operaţiunii, Barney Gibson, comandant în Poliţia Metropolitană al Departamentului de Investigare a Crimelor.

— Luaţi loc, o invită el, cu un zâmbet amabil înşelător. Şi vorbiţi-ne despre autopsie.

Megan se aşază la o masă pe care îşi sprijină deja coatele Jude Tompkins, John Rowlands, şeful detectivilor, şi Willis, adjunctul lui Gibson. Ştie prea bine că asta e ultima ei şansă de a fi acceptată să lucreze iar la caz.

— Domnule, examinarea post-mortem a fost realizată de profesoara Lisa Hamilton. Ea a stabilit că decesul a survenit cu aproximativ zece ore *înainte* ca trupul lui Jake Timberland să fi fost ars în rulotă. Descoperirea ei arată faptul că explozia a fost aranjată astfel încât să pară că a murit într-un accident provocat de consumul de alcool. Dar nu a fost aşa. Le întinde celor prezenţi câte un exemplar complet al raportului autopsiei. Acest raport indică în mod clar că Timberland a fost ucis.

Gibson îşi aruncă un ochi peste prima pagină.

— Cauza morţii?

— Este notată pe pagina următoare, domnule. Traumă provocată de o lovitură şi atac de cord. A fost lovit în ceafă cu un obiect greu, probabil ceva asemănător unei pietre.

— *Nu* cu o piatră, ci cu un obiect *asemănător* unei pietre?

— E *posibil* să fi fost o piatră, domnule. Cu siguranţă nu a fost o cărămidă sau un ciocan, ci mai degrabă un bolovan sau o bucată de rocă.

— Înţeleg.

Gibson mai citeşte câteva părţi din raport, după care ridică ochii.

— Profesoara menţionează fragmente de sol şi de nisip, încastrate în craniu. Avem vreo informaţie de la laborator care să ne sugereze unde s-ar fi putut petrece fapta?

— Nu, domnule. Însă eu cred că la Stonehenge.

— De ce? întreabă Gibson, surprins.

— Datorită solstiţiului, domnule. Consider că este pertinent să presupunem că Timberland a închiriat rulota ca să o ducă pe Lock să vadă răsăritul acolo. Probabil au ajuns la primele ore ale dimineţii, adică exact la momentul în care cred că i-au întâlnit pe atacatorii lor şi pe care profesoara Hamilton l-a indicat ca fiind momentul decesului. Se poate ca Timberland să fi încercat să împiedice răpirea lui Lock şi să fi fost ucis în

timpul luptei.

— Multe lucruri sunt *probabile*, doamnă detectiv, intervine Gibson, uitându-se spre adjunctul lui. Stewart?

Willis o măsoară din priviri pe Megan cu ochii săi mici şi căprui.

— Răpirea unei persoane precum Caitlyn Lock presupune o planificare atentă, supraveghere pe termen lung şi execuţie profesionistă. Este vorba despre fiica vicepreşedintelui Statelor Unite. Indivizii implicaţi în acest tip de operaţiune de atac şi răpire au pregătire militară completă şi arme automate. Nu vin cu mâinile goale şi-i atacă pe oameni cu „un obiect asemănător unei pietre".

Gibson o fixează pe Megan cu o privire inchizitorială.

— Altceva, detectiv Baker?

Ea se simte umilită şi intimidată. Ştie că acum are ultima şansă de a-i convinge să-şi schimbe părerea despre ea.

— Da, mai este ceva, domnule. Poliţiştii care au strâns dovezi au găsit amprente pe mânerul uşii şi pe un geam al rulotei. Se potrivesc cu cele ale unui infractor din zonă, precizează ea, cu ochii ţintă la Willis. Un infractor local *mărunt*, pe nume Sean Grabb, care locuieşte în Winterbourne Stoke. Casa lui se află în apropiere de monument.

Gibson se uită la Rowlands.

— Puteţi pune pe cineva să-l verifice pe omul acesta? Dacă *este* ceea ce sugerează detectivul Baker, atunci e posibil să fi ajuns lângă rulotă din greşeală. Comandantul i se adresează apoi lui Megan: E posibil ca acest infractor *mărunt* să fi umblat să şterpelească unelte din hambare şi ateliere, să fi pătruns în rulotă din pură curiozitate şi să fi avut o surpriză tare urâtă.

— Multe lucruri sunt posibile, intervine Rowlands.

Megan vede o breşă în tirul inchizitorial.

— Domnule, m-aş bucura foarte mult să-i iau urma lui Grabb.

Gibson îi împinge lui Tompkins peste masă raportul legistului.

–Am înţeles că dumneavoastră şi poliţistul Dockery aveţi alte sarcini presante de îndeplinit.

— Domnule, începe Megan, încercând să-şi ţină în frâu nervozitatea.

— Poţi pleca, Baker, o concediază comandantul, arătându-i uşa. Îţi suntem recunoscători pentru munca depusă.

Megan nu îndrăzneşte să respire până nu iese. Se duce la toaletă, unde începe să ţipe şi să dea cu pumnii în pereţi. Ticăloşii ăia o s-o ia pe urmele ei. Pe drumul pe care *ea* l-a schiţat.

Caitlyn simte ceva diferit la bărbaţii ascunşi sub glugi care o duc din gaura ei de iad. Sunt mai nervoşi. Mai atenţi cu ea decât de obicei. Mult mai înceţi. Mai puţin relaxaţi. Ei îi tresaltă inima la gândul că poate sunt aşa pentru că s-au hotărât să-i dea drumul. Dar speranţele i se năruiesc iarăşi când îşi dă seama că e mai probabil s-o ducă în alt loc. Eric i-a spus, deşi ei îi intrase totul pe o ureche, că e un lucru pe care răpitorii îl fac adesea.

Nici n-a apucat să se obişnuiască bine cu lumina, că este legată din nou la ochi. Încearcă să-şi ducă mâna la faţă, dar simte că alte mâini o apucă de încheieturi, prinzându-i-le în cătuşe, al căror metal rece îi muşcă din carne.

O duc pe un culoar. Din cauză că nu vede nimic, se clatină de parcă ar avea rău de mare. Mâini nevăzute o ghidează, punând-o să facă mai multe cotituri, până când ajunge într-o încăpere în care temperatura e cu cel puţin zece grade mai ridicată.

— Aşezaţi-o!

E vocea unui bărbat. Educat. Englez. Obişnuit să dea ordine.

E pusă pe un scaun plăcut la atingere. Lemn şi piele, nu stâncă rece.

— Caitlyn!

Glasul e calm, măsurat.

— O să-ţi punem câteva întrebări uşoare. Este foarte important să ne răspunzi cinstit. Înţelegi?

În mintea ei răsună iar sfaturile lui Eric. A ajunge să creezi o legătură – orice formă de legătură – cu răpitorii poate reprezenta diferenţa dintre viaţă şi moarte.

— Înţeleg.

— Bine.

Vocea pare mulţumită.

— Aş putea să beau ceva? Mi-e foarte sete.

— Desigur.

Face un semn către unul dintre Ajutoare.

— Nu apă. Orice altceva în afară de apă. Simt că o să mă înec dacă mai iau o înghiţitură. Poate o cola sau un suc?

— Avem doar apă.

Caitlyn simte că i se pune un pahar în mână. Îl duce la buze, îl apleacă puţin prea mult şi varsă din el în timp ce înghite cu lăcomie. Apoi, cineva îi ia paharul gol.

— Cum te numeşti?

E o voce diferită. Mai tânără şi mai subţire. Cu un uşor accent. Nu la fel de bine educată.

— Caitlyn Lock, afirmă ea cu mândrie.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi doi.

— Unde te-ai născut?

— În Purchase, New York.

— Care este cea mai fericită amintire legată de tatăl tău?

Întrebarea o năuceşte.

— Poftim?

— Tatăl tău, care e cea mai fericită amintire legată de el?

Numai gândul la asta o umple de durere. Îi trebuie un timp destul de lung până să se poată hotărî ce să le spună.

— Tata îmi citea când eram mică. În fiecare seară se băga sub pătură împreună cu mine şi îmi citea până când adormeam. Reuşeşte să râdă chinuit. Inventa poveşti despre o prinţesă numită Kay, despre aventurile ei, după care… Caitlyn se opreşte, încercând să-şi înăbuşe nodul din gât. Pe urmă adormeam, ţinându-l pe tata de mână.

— Şi mama ta? Care este cea mai fericită amintire pe care o ai despre ea?

Ea e copleşită de durere. Imaginea tatălui e mai clară decât oricând în mintea ei. Îi e dor de el. Tânjeşte să-şi strecoare mâna în mâna lui şi să se simtă iar în siguranţă.

— Nu-mi amintesc mare lucru despre mama.

— Încearcă!

Se gândeşte cam un minut.

— Cred că-mi amintesc cum îmi prindea funde galbene în păr, în prima zi de şcoală, pentru că nu suportam uniforma albastră. Îmi amintesc că făceam vafe cu ea acasă la bunica. De fiecare dată, ne învârteam în cerc. Şi, uneori, mă aşeza pe o pernă în cabina ei de machiaj şi îl punea pe machiorul ei personal să mă facă frumoasă.

Cu cât se gândeşte mai mult, cu atât îşi dă seama că are o mulţime de amintiri frumoase legate de mama ei. Ce bine ar fi fost dacă ea nu i-ar fi înşelat, dacă nu i-ar fi părăsit!

— OK. E de-ajuns.

E glasul bărbatului mai vârstnic.

Se aud un clic şi un bâzâit care se stinge, ca şi cum un aparat electric ar fi fost oprit. Pe culoar aude paşi ce se îndreaptă spre ea.

— De ce mă întrebaţi aceste lucruri?

Fără nici un avertisment, e ridicată de pe scaun.

— Jake, ce s-a întâmplat cu Jake? răsună glasul ei, cuprins de disperare. Unde e? Pot vorbi cu el?

Ei o întorc şi o împing, obligând-o să meargă.

— Spuneţi-mi! Spuneţi-mi ce s-a întâmplat cu el!

Se propteşte în călcâie, se lasă în jos, împiedicându-i s-o împingă. Mâini puternice o ridică de la podea.

— Javrelor!

Se zvârcoleşte şi loveşte haotic, însă cel puţin patru o ţin şi o duc.

— Tata o să vă omoare! Oamenii lui o să vă găsească şi o să vă omoare pe toţi, nenorociţilor!

82

Avionul privat Citation survolează Atlanticul cu o viteză de croazieră de aproape o mie de kilometri la oră. Zborul durează mai puţin de şase ore – aproape de două ori mai puţin decât al unui avion transatlantic de linie.

Vicepreşedintele Lock şi soţia lui, Kylie, de care este de mult separat, îşi pun centurile de siguranţă în clipa când avionul pătrunde în spaţiul aerian al Marii Britanii. Abia dacă au schimbat câteva vorbe în timpul călătoriei, iar tăcerea încărcată de durere nu se rupe nici când Mercedesul blindat şi escorta de agenţi secreţi îi preiau de la aeroportul Heathrow.

Şase poliţişti pe motocicletă îi însoţesc, cu sirenele pornite, în ultima parte a călătoriei. În Wiltshire, drumul le este blocat de pelerinajul dezordonat al maşinilor şi al rulotelor care se târăsc pe drumurile de ţară către Stonehenge. Le depăşesc, înconjuraţi de motociclişti, şi, în cele din urmă, ajung la sediul poliţiei din Devizes.

Thom şi Kylie Lock sunt conduşi în biroul lui Hunt şi, după strângerile de mână şi saluturile indispensabile, se aşază la masa de conferinţe. În faţa lor, se află comandantul Barney Gibson şi reprezentanta Ministerului de Interne, Celia Ashbourne. Femeia, originară din nordul ţării, mică, dar vânjoasă, începe discuţia:

— Secretarul de stat vă transmite scuzele sale. Din nefericire, i-a fost absolut imposibil să-şi întrerupă vizita în Australia. Eu mă aflu aici pentru a vă oferi asistenţă şi a vă asigura că Guvernul Marii Britanii şi agenţiile sale vor face tot posibilul pentru a vă găsi fiica.

— Facem progrese, intervine Hunt. Vehiculul cu care a călătorit

Caitlyn a fost depistat şi, deşi a fost ars, este examinat cu toată atenţia de specialişti. Apoi, chipul i se înnegurează. După cum cred că ştiţi, am descoperit şi trupul tânărului împreună cu care călătorea ea.

Kylie Lock caută o batistă în geantă, iar Hunt continuă:

— Aţi avut cumva o informaţie, cât de mică, despre relaţia dintre ei?

Actriţa scutură din cap.

— Probabil a început de curând, spune soţul ei. Credeţi-mă, echipa pe care am angajat-o s-o păzească pe Caitlyn mi-ar fi raportat orice relaţie semnificativă. Simte suferinţa care pune tot mai mult stăpânire pe soţia lui şi o ia de mână. E primul semn de afecţiune între ei. Aţi fost contactat de către vreunul dintre cei care au răpit-o pe fiica noastră?

— Nu, de nimeni.

— Cei care se ocupă de investigaţii au vreo idee legată de răpitori?

— Cei mai importanţi detectivi de la departamentul specializat în crimă al Poliţiei Metropolitane şi din Agenţia Guvernamentală pentru Delicte Grave încearcă să afle chiar în acest moment.

— Dar cei de la MI6[16]?

— Serviciile Secrete au fost informate, explică Ashbourne. În acest moment, nu credem că ar fi în avantajul nostru să le implicăm în mod activ. Dacă devine evident că este vorba despre o acţiune teroristă ori a unor agenţii străine, atunci ne vom schimba părerea.

Vicepreşedintele răbufneşte:

— Doamnă Ashbourne, eu şi fosta mea soţie apreciem eforturile dumneavoastră şi faptul că poliţia a muncit din greu. Însă – şi sper că nu mi-o veţi lua în nume de rău că v-o spun – amândoi ne-am simţi mult mai bine dacă operaţiunea ar primi sprijinul câtorva oameni pe care vi-i pot trimite. Cei de la FBI au personal specializat exact în acest domeniu.

Ashbourne zâmbeşte plină de compasiune.

— Înţeleg cum vă simţiţi, domnule vicepreşedinte. Şi eu am o fată de aceeaşi vârstă. Vă asigur că suntem mai mult decât doritori să avem o relaţie de cooperare deplină cu specialiştii de la FBI, în termeni de schimb de informaţii, ţinându-i la curent în mod adecvat – atât pe ei, cât şi pe dumneavoastră – în legătură cu orice progres făcut. Totuşi, controlul asupra acestei investigaţii este de o asemenea importanţă, încât acţiunea celor două forţe combinate chiar nu este de dorit.

Vicepreşedintele dă drumul mâinii soţiei sale şi se apleacă spre interlocutoarea lui. Privirea îi pare oţelită în focul arzător al campaniilor electorale.

— Doamnă, domnule comandant, înainte să mă urc în avion, am

vorbit cu preşedintele Statelor Unite. Era foarte târziu, însă a fost într-atât de amabil încât să mă cheme pentru a-şi exprima îngrijorarea ca prieten personal şi ca suprem protector al tuturor cetăţenilor americani. Există două opţiuni. Puteţi accepta cererea mea şi să vă asiguraţi astfel recunoştinţa profundă a lui Kylie, a mea şi a preşedintelui Statelor Unite. Vă recomand să acţionaţi în această direcţie. Altfel, peste câteva ore, preşedintele va avea o convorbire personală cu prim-ministrul Marii Britanii şi îşi va exprima profunda îngrijorare faţă de modul în care sunt conduse investigaţiile. După care, va convoca o conferinţă de presă pe peluza Casei Albe, pentru a împărtăşi această îngrijorare şi poporului american.

Hunt dă din cap în semn că a înţeles.

— Domnule vicepreşedinte, vom fi bucuroşi să fim asistaţi de FBI. Îi voi cere ofiţerului meu de personal să facă aranjamentele necesare cu directorul general al FBI-lui.

Pentru prima dată, Kylie Lock rupe tăcerea. Vrea să pună o singură întrebare, iar timbrul nervos al vocii trădează cât de înspăimântată este de răspunsul pe care l-ar putea primi.

— Domnule Hunt, vă rog să-mi răspundeţi cinstit. Credeţi că fiica mea este încă în viaţă?

— Sunt sigur de asta, răspunde el, fără şovăială. Am încredere că o vom găsi în curând.

Kylie îi zâmbeşte, uşurată.

Însă ochii lui Thom Lock rămân întunecaţi. Şi el ar fi spus acelaşi lucru dacă s-ar fi aflat în locul lui Hunt. Ştie cum stă treaba. E foarte puţin probabil ca fiica lui să scape vie din asta.

83

Megan nu mai suportă să rămână nici o secundă la birou. Îşi închide computerul, îşi ia lucrurile şi porneşte către parcare, unde şi-a lăsat maşina. Singura ei consolare e că Sammy nu mai trebuie să rămână la Adam.

Fierbe de furie că a fost înlăturată de la cazul cel mai important şi, de aceea, e cât pe ce să nu-l vadă pe Gideon Chase, care se îndreaptă spre recepţie. Omul merge cu capul în jos, părând vizibil pierdut în gânduri mult mai negre decât cele pe care le rumegă ea.

— Gideon, îl strigă.

El ridică ochii şi o întâmpină cu un zâmbet slab, întorcându-se şi

luând-o către maşina ei.

— Doamnă inspector, la dumneavoastră veneam.

Megan aruncă o privire la ceas.

— Ar fi trebuit să sunaţi. Trebuie s-o iau pe fiica mea. Aţi putea aştepta până mâine-dimineaţă?

— Da, nu-i nici o problemă, acceptă el, cu un aer dezamăgit.

Însă ea îşi dă seama că au apărut nişte probleme.

— Ce s-a întâmplat? De ce aţi venit până aici să mă vedeţi?

De o oră tot întoarce lucrurile pe toate părţile, însă acum nu prea ştie de unde să înceapă.

— Aţi avut dreptate. Nu v-am spus adevărul despre cele întâmplate.

— Cum adică? întreabă ea, căci, preţ de o clipă, nu îşi dă seama la ce anume se referă el.

— L-am văzut pe omul care a pătruns prin efracţie în casă, în casa tatălui meu, mărturiseşte el, întinzându-i telefonul mobil. I-am făcut o poză.

Ea îi ia telefonul din mână. Fotografia nu e deloc reuşită. E mişcată. Puţin supraexpusă, din cauza bliţului ieftin. Prost încadrată. Are toate caracteristicile de evitat dacă vrei să faci o fotografie bună. Dar există un punct de pornire. Un chip care să fie ataşat profilului făcut de ea.

Megan se uită îndelung la poza bărbatului îndesat, cu umeri rotunjiţi şi părul blond şi scurt. Se potriveşte cu profilul realizat de ea. Bărbat, alb, pe la vreo treizeci şi ceva de ani, cântărind aproape nouăzeci de kilograme, cu circumferinţa pieptului între o sută şase şi o sută doisprezece centimetri.

— L-am fotografiat chiar înainte să blochez uşa, explică Gideon. Dacă vă uitaţi mai cu atenţie, se pot vedea hârtiile care ard în mâna lui.

Ea priveşte mai îndeaproape la micuţul ecran şi observă că aşa e. Fotografia e mai bună decât i s-a părut la început. Poate reprezenta o probă.

— De ce n-aţi vrut să ne spuneţi nimic despre asta?

— E greu de explicat, răspunde el, ridicând din umeri. Cred că m-am gândit că pot să-i iau eu urma înaintea poliţiei.

— Şi de ce aţi vrea să faceţi asta?

— Ca să-l întreb despre tatăl meu. Să aflu în ce era implicat. Ce-a putut să însemne lucrul respectiv pentru el.

Megan simte că acolo se ascunde ceva mai mult decât nevoia unei pedepse personale.

— Ce vreţi să spuneţi cu „ce-a putut să însemne lucrul respectiv

pentru el“?

Gideon e paralizat. Vrea să-i mărturisească, vrea ca ea să-l ajute să priceapă ce s-a întâmplat, însă nu vrea să fie luat drept nebun.

— Tatăl meu a ţinut toată viaţa un jurnal în care a scris an de an, încă din tinereţe.

Megan nu-şi aminteşte nici un raport în care să fie menţionată găsirea unor jurnale în casă.

— Şi ce-i cu asta?

— Cred că ar putea fi importante, răspunde Gideon, scrutând-o cu atenţie, în aşteptarea unei reacţii. Ştiţi ceva despre pietre şi Discipolii Sacrosanctelor?

— Ce pietre? întreabă Megan.

— Stonehenge.

— Uitaţi cum stă treaba, începe ea să râdă, am avut o zi foarte proastă, aşa că nu mai sunt în stare să dezleg şi ghicitori. Ce e asta? Despre ce vorbiţi?

— Tatăl meu era membru al unei organizaţii secrete. Era…, continuă el, după care se corectează, *este* numită Discipolii Sacrosanctelor.

Megan îl măsoară cu o privire cinică.

— Ei, şi ce-i cu asta? Tatăl dumneavoastră avea un club secret. N-ar fi fost primul. Poliţia e plină de francmasoni şi de alţii de aceeaşi teapă. Îmi pare rău, însă chiar trebuie să plec.

— Nu seamănă cu francmasoneria, izbucneşte Gideon. Oamenii ăştia sunt periculoşi. Sunt implicaţi în tot felul de lucruri, ritualuri, poate chiar sacrificii.

Megan îl măsoară, cu un aer sceptic. Pare epuizat. Deprimat. Poate că suferă şi de stres posttraumatic.

— Cum aţi dormit în ultimul timp?

— Nu prea bine.

Acum, totul capătă sens. Moartea tatălui său, tâlhăria şi faptul că a fost atacat îşi spun, probabil, cuvântul.

— Poate ar fi o idee să consultaţi un medic? Vă poate da ceva care să vă ajute să vă odihniţi. Să vă calmaţi câteva săptămâni.

— Doamnă inspector, nu am nevoie de medicamente sau de consiliere. Vreau să mă luaţi în serios. Cred că tatăl meu s-a sinucis din cauza acestui grup, Discipolii Sacrosanctelor. Nu ştiu exact de ce. Dar cred că totul are legătură cu mine.

Megan îşi plimbă privirea, nehotărâtă, de la maşina ei la uşa din faţă a secţiei. Dar numai una dintre ele o poate duce acasă, la fiica ei.

— Asta trebuie să aştepte până mâine, hotărăşte ea, luându-i

telefonul. Ăsta rămâne la mine până când pot face o copie a fotografiei pe care mi-aţi arătat-o. Vi-l dau înapoi când ne revedem.

Gideon încuviinţează din cap, dezamăgit.

— Vă rog să veniţi la mine acasă. Vă voi arăta jurnalele. Atunci, veţi vedea altfel lucrurile.

Megan şovăie un moment; siguranţa ei personală nu este niciodată de neglijat, iar Chase dă semne că începe să devină instabil.

— Eu şi adjunctul meu putem veni mâine-dimineaţă, pe la zece. E-n regulă?

— Ora zece e bine.

Îşi urează apoi reciproc noapte bună, şi ea se îndreaptă spre maşină, uitând-se la telefonul mobil pe care i l-a dat Gideon şi la chipul bărbatului blond, cu un mănunchi de foi arzânde în mână.

15 Din poemul lui Alfred Tennyson, *Locksley Hall* (n.red.)
16 Serviciile Secrete din Marea Britanie (n.tr.)

PARTEA A TREIA

84

Luni, 21 iunie, solstiţiul de vară
Stonehenge

De la posturile lor, pe colinele ce înconjoară megaliţii, Observatorii privesc cum oamenii se adună ca furnicile în jurul imenselor menhire. Pelerinii se prind de mâini, formând un cerc uman ce înconjoară peisajul megalitic. De-a lungul întunecatelor ore ale nopţii, bărbaţii din Breaslă i-au tot privit cum vin.

Mii de străini. Oameni de diferite naţionalităţi, vârste şi credinţe. Păgâni, druizi, adepţi ai cultului Wicca, creştini, catolici şi evrei. Unii pentru închinare. Alţii doar ca să ia parte la spectacol. Au venit, aşa cum fac mereu.

În întuneric, pe câmpiile unduitoare din Wiltshire, se ghicesc campinguri ilegale şi trosnetul unor mici focuri, aprinse, ca în vremurile de odinioară, pentru a marca solstiţiul. Chiar şi situl a fost inundat de un val de păgânism, de când accesul la megaliţi a devenit liber, în cursul acestei nopţi.

Practica mistică şi străveche de la solstiţiu se opune maşinăriei organizării moderne. Controlul mulţimii, igienă, controlul traficului. Şi închinarea la unul dintre cei mai vechi zei ai lumii. Banul. Au apărut şi grupuri de samba, care vând CD-uri cu muzica lor, dar şi suvenire, droguri şi băutură.

Au străbătut toată lumea pentru această zi şi, pe măsură ce se apropie de monument, încep să-şi dea seama că activitatea frenetică a poliţiei nu-i are în vedere numai pe ei. Toată lumea vorbeşte despre americanca dispărută şi despre iubitul ei mort şi mulţi îngenunchează şi se roagă, în semn de respect şi de speranţă.

Bubuitul de tobe care n-a contenit toată noaptea capătă acum un ritm mai puternic, mai grăbit. Văzduhul zbârnâie parcă de nerăbdare. Druizi în rase albe îşi repetă predicile. Bărbaţi păgâni cu pieptul gol dansează cu pensionare în hanorace şi cu hipiote cu mărgele şi flori în păr.

Apoi încep să sune corni primitivi, dar orchestra celor vechi e împănată cu noile vuvuzele ale imigranţilor. Strigăte de entuziasm, bătăi din palme şi incantaţii plutesc ca valurile peste marea de oameni. Privirile inocente, unele strălucind de la droguri, altele de încântare genuină la gândul spectacolului care urmează, se îndreaptă cu toatele spre cerul trandafiriu, în aşteptarea primei raze de lumină care va străpunge cel mai celebru cerc de piatră din lume.

Soarele răsare şi străpunge cercul. Din piepturile tuturor ţâşneşte un singur strigăt de bucurie.

În afară de Observatori, nu se află nici un Discipol lângă monumentul megalitic. Ei nu se lasă păcăliţi. S-au adunat la o distanţă de câţiva kilometri, în Sanctuar. Stau în genunchi, pe piatra rece a Sălii Mari. Acolo unde sunt zeii lor.

85

La trezire, Gideon se uită la ceas şi constată imediat că trebuie să se pregătească neîntârziat pentru venirea poliţiei. E aproape ora zece dimineaţa din ziua cea mai lungă a anului, şi el a dormit bine pentru prima dată după aproape o săptămână. Simte că parcă i-ar fi fost înlăturată o povară de pe umeri.

Face duş, se bărbiereşte şi se repede pe scări în jos. Alarma de securitate începe să sune în timp ce pune apă în ceainic. Apasă pe declanşatorul electromagnetic, şi pe monitor zăreşte maşina lui Megan care se strecoară pe imensele porţi de fier, urcând pe aleea acoperită cu pietriş.

El le deschide uşa din faţă, salutându-i cu o privire plină de bucurie.

— Bună dimineaţa, răspunde Megan, care nu e la fel de entuziasmată. Domnul este sergentul detectiv Dockery.

Acesta zâmbeşte din spatele ochelarilor de soare şi întinde mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, răspunde Gideon, strângându-i mâna cu putere. Să mergem înăuntru!

Cei doi poliţişti îl urmează în bucătărie şi se aşază la o masă dreptunghiulară, de pin, în timp ce el le prepară băuturile, încercând să

facă un pic de conversaţie.

— Bănuiesc că sunteţi ocupaţi acum, cu solstiţiul?

— Foarte, răspunde Megan. Drumurile sunt o adevărată nebunie. Ar trebui să fac la fel ca fostul meu soţ, să-mi iau concediu în perioada asta a anului. Mă înnebuneşte.

— Diferă de la un an la altul, spune Jimmy. Uneori, mulţimea e foarte liniştită, dar în alţi ani, parcă o iau cu toţii razna, ca animalele sălbatice.

Gideon aranjează ceaiul şi cafelele, laptele şi zahărul şi pe urmă se aşază şi el la masă. Ea ia asta ca pe o aluzie la schimbarea conversaţiei.

— Seara trecută aţi vorbit despre jurnalele tatălui dumneavoastră şi aţi afirmat că ele ar putea aduce un pic de lumină în cazul morţii lui. Putem să le vedem?

El îşi lasă jos cana şi se ridică.

— Bineînţeles, cum să nu! Însă trebuie să ştiţi un lucru.

— Ce?

— Nu sunt uşor de citit, răspunde el, în timp ce urcă deja scările. Aşteptaţi, cel mai bine ar fi să vă arăt la ce mă refer.

Se duce în camera secretă şi ia unul dintre volumele pe care le-a decodat. Se întoarce răsuflând din greu şi îi dă jurnalul lui Megan.

— Ce limbă e asta? întreabă ea, ţinând cartea la distanţă de un braţ, ca şi cum asta ar putea s-o ajute în vreun fel.

— E un cod, explică Gideon. Tatăl meu şi-a scris toate jurnalele într-un cod. L-a conceput când eram mic, ca o modalitate de a mă ajuta să învăţ limba greacă.

Ea se chiorăşte la paginile deschise.

— *Asta* e greacă?

— Nu chiar. E greacă, însă în sens invers. Literele au valoare opusă faţă de echivalentele lor în engleză, prin urmare Omega înseamnă A şi aşa mai departe.

Ia un pix şi, pe marginea unui ziar vechi, scrie: ΜΥΣΩΛΨΩΞΥΗ. Apoi îi întinde hârtia lui Megan.

— Ce credeţi că scrie?

— Megan Baker.

El pare de-a dreptul speriat.

— De unde ştiţi? Abia dacă v-aţi uitat.

— Ce altceva aţi fi putut scrie? spune ea zâmbind. Încercaţi să-mi treziţi interesul, să mă faceţi să mă implic personal în descifrarea acestui limbaj. Prin urmare, scrieţi ceva personal, iar singurul lucru personal pe care îl cunoaşteţi despre mine este numele. Răsfoieşte puţin paginile

jurnalului. De ce a făcut asta tatăl dumneavoastră? De ce a simţit nevoia să scrie într-un cod pe care nu-l cunoşteaţi decât dumneavoastră şi el?

Gideon nu prea ştie ce să răspundă.

— Ca să nu poată înţelege nimeni altcineva?

Ea cântăreşte cele spuse.

— Scrii un jurnal pentru că, într-o zi, vrei să fie citit de cineva. Oamenii cred altceva, dar e adevărat. Dacă lucrurile consemnate de tatăl dumneavoastră sunt importante, atunci înseamnă că a vrut să le citiţi şi, probabil, să faceţi ceva pornind de la ceea ce aflaţi. Un lucru pe care a crezut că *numai* dumneavoastră l-aţi putea face. Poate că a vrut să-l traduceţi şi să-l publicaţi?

Gideon bănuieşte că publicarea e ultimul lucru la care s-ar fi gândit Nathaniel, însă cuvintele ei au atins o coardă sensibilă.

— Credeţi că el a dorit ca eu să aprob toate acestea? Să iau parte la ele?

— Nu ştiu. La ce se referă *acestea* despre care vorbiţi? Ce-ar fi să ne explicaţi?

Timp de două ore, el tot încearcă s-o facă. Le citeşte câteva dintre cele mai importante extrase pe care le-a tradus – despre Discipolii Sacrosanctelor, despre puterile pietrelor, despre rolul lor şi despre zeii atotvindecători. Le destăinuie şi câteva amănunte legate de moartea mamei lui, le vorbeşte despre boala ei fatală şi despre teama lui Nathaniel ca el să nu fi moştenit aceeaşi boală.

Megan nu prea ştie cum să-i spună ce e în mintea ei fără să-l jignească. În cele din urmă, cuvintele îi ies pe gură fără menajamente:

— E posibil ca tatăl dumneavoastră să fi fost bolnav mintal. Pe urmă, încearcă să-şi mai îndulcească spusele: Era un om de o inteligenţă sclipitoare, aşa că probabil a reuşit să îşi mascheze starea.

— Nu era nebun, insistă Gideon. În ceea ce a scris există mult adevăr.

— Adevăr care poate fi demonstrat? îl chestionează Jimmy.

Gideon se ridică de pe scaun şi se îndreaptă spre fereastră, rătăcind cu privirea pe pajiştea pe care l-au purtat paşii pe tatăl său. Nu se simte în largul lui cu doi poliţişti în casă, discutând cu ei despre tatăl său şi despre viaţa lui particulară, dar scepticismul lor nu-i lasă nici o altă opţiune.

— În copilărie, am fost bolnav. Foarte bolnav. Probabil era debutul aceleiaşi boli care a ucis-o şi pe mama, continuă el, întorcându-se iar către ofiţeri. Ştiţi ce a făcut tatăl meu? M-a luat de la spital şi mi-a făcut o baie rece. O baie specială, care m-a vindecat. Apa în care m-a pus şi m-a îmbăiat era luată de la Stonehenge. Când am putut să merg din nou, m-a

dus acolo şi m-a pus să ating toate pietrele, megaliţii uriaşi şi chiar şi pietrele albastre, mai mici. Din acel moment, nu am mai avut nici o urmă din acea boală. Nici o boală. Sănătatea mea e remarcabilă. Pielea şi corpul meu îşi revin după tăieturi şi contuzii mai repede decât în cazul oricărei alte persoane pe care o cunosc.

Jimmy îi aruncă lui Megan o ocheadă discretă, însă grăitoare, care nu-i scapă lui Gideon.

— Ştiu că dumneavoastră mă credeţi nebun, dar nu sunt. Se întoarce la masă, o înconjoară şi ia mâna dreaptă a lui Megan… V-aţi tăiat, nu? De cât timp purtaţi plasturele ăsta albastru la deget?

Ea aruncă o privire la bandajul cam murdar.

— Habar n-am. Probabil de o săptămână. M-am tăiat destul de adânc.

— Uitaţi-vă la faţa mea! o îndeamnă Gideon, împingându-şi falca înspre ea. Aţi venit să discutaţi cu mine în spital, după ce am fost atacat. Aţi văzut că aveam tăieturi şi vânătăi. Acum mai vedeţi ceva?

Ea nu observă nimic.

— Ce s-a întâmplat cu rana de la falcă, pe care doctorii au vrut să mi-o coasă? Vede în ochii ei un licăr de îndoială şi îşi freacă bărbia. Şi cu buza spartă? Vedeţi vreo urmă? Oricât de mică?

Lui Megan îi sare inima din loc. Nu vede nimic. Pielea lui e absolut curată. Nu are nici măcar o zgârietură.

— Dumneavoastră încă mai aveţi un plasture pentru o tăietură minoră, făcută în urmă cu o săptămână. Acum, spuneţi-mi din nou că tata era nebun. Spuneţi-mi că nu există nici o urmă de adevăr în tot ceea ce a scris.

86

Ofiţerii superiori au avut o noapte albă. Un telefon primit în toiul nopţii le-a întors pe dos vieţile investigatorilor. Un telefon de la răpitorii lui Caitlyn.

Când şeful cel mare şi echipa lui se adună în biroul acestuia, povestea a răsuflat deja. Cineva, fără îndoială un om din poliţie, a vândut un pont, şi toată presa din lume s-a adunat în faţa sediului poliţiei.

Comandantul Gibson începe în trombă întâlnirea de urgenţă.

— La două dimineaţa, un apel telefonic a fost direcţionat către biroul celor ce se ocupă de incident. A fost înregistrat, aşa cum cere protocolul. Apelul a fost făcut de la un telefon public. Asta nu-i o surpriză.

Doar că acel telefon public nu se află în Anglia, ci în Franţa. Face o pauză, ca toţi să pătrundă semnificaţia acestor cuvinte, apoi continuă: Apelul a fost iniţiat de la un telefon public situat în strada La Fayette, foarte aproape de centrul Parisului. Poliţia franceză se află la faţa locului, căutând înregistrări ale camerelor video, însă aş fi foarte surprins să găsească vreuna. O să caute şi amprente şi orice alte probe care s-ar putea potrivi cu amprentele pe care le avem noi sau cu bazele noastre de date ADN.

Hunt nu ştie ce să mai facă pentru ca ancheta să avanseze mai repede. Thom Lock a fost deja informat şi a plecat de la hotel.

— Porneşte, te rog, înregistrarea, Barney!

Gibson apasă butonul unui reportofon digital care tronează în mijlocul mesei. Aud cu toţii un glas de bărbat. Calitatea sunetului este slabă. „Aţi aşteptat telefonul acesta, ştim bine. Caitlyn Lock se află la noi şi, în curând, veţi auzi cererile noastre.“ Urmează o pauză şi un clic. Vocea fetei pluteşte, fantomatică, prin încăpere. Abia se aude şi pare tristă. „Tata îmi citea când eram mică. În fiecare seară se băga sub pătură împreună cu mine şi îmi citea până când adormeam.“ Râde, cuprinsă de tristeţe. „Inventa poveşti despre o prinţesă numită Kay, despre aventurile ei, după care…“ E clar că abia se abţine să nu plângă. „Pe urmă, adormeam, ţinându-l pe tata de mână.“

Toţi cei din încăpere au copii, iar înregistrarea i-a tulburat în mod vizibil. „Nu-mi amintesc mare lucru despre mama. Îmi prindea funde galbene în păr, în prima zi de şcoală, pentru că nu suportam uniforma albastră. Îmi amintesc că făceam vafe cu ea acasă la bunica. De fiecare dată ne învârteam în cerc. Şi uneori mă aşeza pe o pernă în cabina ei de machiaj şi îl punea pe machiorul ei personal să mă facă frumoasă.“

Gibson opreşte înregistrarea.

— Tehnicienii o examinează, verificându-i autenticitatea. Şi, domnule comandant Hunt, cred că o veţi valida împreună cu vicepreşedintele Lock în cursul acestei dimineţi.

— Aşa o să fac. Mulţumesc, Barney, zice Hunt, întorcându-se apoi către Kate Mallory, ofiţerul lui de presă. Cât s-a răspândit scurgerea asta de informaţii, Kate?

— Foarte mult, domnule.

Ofiţerul, o femeie de vreo treizeci şi ceva de ani, cu o faţă rotundă ca o minge, accentuată de ochelarii rotunzi, şi cu părul negru şi ciufulit, le întinde celor aflaţi la masă exemplare din ziarele naţionale.

— Ştirea apare în toate ziarele importante.

Pe prima pagină din *The Mirror* scrie, cu litere groase: „Franţa a

devenit acum cheia în cazul Lock“. Toată prima pagină de la *The Sun* cuprinde o fotografie a lui Caitlyn în bikini, lângă care e scris un singur cuvânt: „Survivor?“

Kate Mallory le citeşte primele rânduri ale articolului din *The Mirror*: „Căutarea frumoasei americance Caitlyn Lock, fiica vicepreşedintelui Statelor Unite, Thom Lock, s-a mutat, în mod senzaţional, la Paris în noaptea trecută, când şefii poliţiei britanice s-au repezit să investigheze un telefon primit de la răpitorii ei. Aceştia au sunat la un număr pus la dispoziţia publicului în mod special de către poliţie. Se pare că răpitorii au derulat o înregistrare a vocii lui Caitlyn făcută în stil al-Qaeda, în care aceasta dezvăluia detalii intime referitoare la ea, la tatăl şi la mama sa“.

— De-ajuns, o întrerupe Hunt, ridicând din umeri. Dacă mai are vreo importanţă, o să-l sun pe editor pentru a face o plângere referitoare la cele întâmplate. Presupun că nu prea avem de ales, aşa că trebuie să ţinem o conferinţă de presă şi să răspundem la nenorocitele lor de întrebări.

— Aţi putea să vă gândiţi şi la o întrerupere a fluxului de ştiri către presă, domnule, sugerează ofiţerul de presă. Se poate susţine aşa ceva, motivând că viaţa tinerei femei este în primejdie.

Hunt aruncă ziarul pe masă.

— La ce bun? Totul e scris deja aici! Privirea îi rătăceşte pe chipurile tuturor celor din încăpere, după care se opreşte din nou asupra lui Mallory. Kate, nu putem desfăşura o anchetă de amploarea asta dacă presa află despre ea înaintea echipei noastre de operaţiuni. Fă tot posibilul să descoperi cine a sifonat. Vreau o investigaţie completă asupra acestui act de neglijenţă.

În acest moment, uşa sălii de conferinţe se deschide şi în încăpere îşi face apariţia asistentul personal al lui Hunt.

— Vicepreşedintele Lock a venit, domnule. Împreună cu el, se află două persoane care se recomandă ca fiind de la FBI.

87

În timp ce comandantul Hunt îl pune repede la curent pe vicepreşedintele Lock, o altă întâlnire tensionată are loc într-un birou aflat pe acelaşi culoar. Agenţii FBI Todd Burgess şi Danny Alvez discută cu John Rowlands şi cu Barney Gibson.

— Sper cu toată sinceritatea că putem să vă fim de ajutor, băieţi, spune agentul superior Burgess. Bronzat cum e, plin de viaţă, nu i-ai da

mai mult de jumătate din vârsta lui reală, de patruzeci şi cinci de ani.

— Eu şi Dan îi cunoaştem bine pe preşedinte şi pe vicepreşedinte şi putem să vă mai luăm din povara pe care o aveţi în spate, evident, cu condiţia să fiţi deschişi şi cinstiţi faţă de noi.

Gibson recunoaşte fără probleme discursul clasic al yankeilor. Spune-ne tu totul, că noi n-o să-ţi spunem nimic.

— Cine e primul pe lista voastră în momentul când intră în discuţie grupurile de răpitori? Thom Lock a călcat pe coadă pe cineva?

Americanii încep să râdă.

— Thom i-a călcat pe coadă pe toţi, explică Burgess. Familiile newyorkeze din crima organizată, grupurile pentru eliberarea animalelor din Chicago, apărătorii mediului de pe Coasta de Vest, până şi pe ruşii din Brooklyn.

— Şi mai sunt şi organizaţiile teroriste, adaugă Alvez. Lock e un republican care susţine războiul împotriva terorii. E un şoim, în termeni de politică externă. Cei din al-Qaeda, columbienii, Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei, Frontul pentru Eliberarea Palestinei, Fatah, toţi ăştia înfig ace în păpuşi făcute după chipul lui Thom Lock. Şi, brusc, întoarce tirul către Gibson: Voi ce-aveţi până acum, băieţi?

— Mai nimic, mărturiseşte comandantul. Lucrăm cu Serviciile de Informaţii ca să prindem ce putem. Date, e-mailuri, mesaje vocale. Strângem orice apare legat de Caitlyn.

Danny Alvez are în jur de treizeci şi cinci de ani. E hispanic de origine, un brunet tuns scurt, cu ochi negri. De ceva timp, aşteaptă şansa să pună marea întrebare.

— Ce-aţi făcut cu caseta, băieţi?

Rowlands răspunde cinstit.

— Încă n-avem nici o informaţie de la echipa tehnică. Mie nu mi s-a părut trucată, însă nu pricep de ce-or fi folosit o înregistrare audio, nu video.

— De acord, zice Alvez. Însă cu siguranţă e vorba despre Caitlyn. Am discutat cu Thom şi cu Kylie, iar informaţia referitoare la panglici şi la cărţi e pertinentă şi, din câte ştiu ei, n-a fost niciodată făcută publică.

— Am trimis pe internet înregistrarea la Quantico, printr-un canal securizat, adaugă Burgess. Cei de la laboratorul nostru spun că a fost editată de mai multe ori, făcută cu mai multe suprapuneri de sunet. Ei cred că înregistrarea iniţială a fost făcută cu Caitlyn, după care a fost editată pe un alt recorder, iar mesajul înregistrat a fost transmis telefonic de la Paris.

— De ce? întreabă Gibson. De ce ar face asta, în loc să o dea direct pe ea la telefon?

— Ăştia sunt cu adevărat profesionişti, îi explică Burgess. Probabil ştiu că orice aparat de înregistrare, până şi cele digitale, lasă un fel de amprentă, ca un fel de ADN al sunetului. Prin supraeditări, ca aceasta, amesteci probele, iar aparatele şi sursele devin mult mai greu de detectat.

— Mă întreb doar, intervine Rowlands, dacă nu cumva explicaţia e mai simplă. Dacă nu cumva înregistrarea e falsă. Dacă vocea lui Caitlyn a fost, de fapt, înregistrată aici, în Anglia, apoi trimisă la Paris şi, pe urmă, pusă de la un telefon franţuzesc?

— Analiştii noştri spun că telefonul a fost clar dat din Franţa, răspunde Alves scuturând din cap. Ei au analizat atmosfera sonoră din fundal şi sunt siguri că e a Parisului.

Totuşi, teoria lui Rowlands îl atrage cât de cât.

— Am putea presupune că zgomotul de fundal a fost mixat de către cei din Franţa, dar pare exagerat.

Gibson nu e însă convins.

— Ei, haide, ăştia ar fi putut s-o ia prin Canalul Mânecii şi să ajungă la Paris în patru ore de la răpire. Mii de imigranţi ilegali trec astfel în fiecare an, aşa că asta ar fi floare la ureche pentru o bandă profesionistă, destul de îndrăzneaţă încât să pună la cale răpirea fiicei unui politician.

— Sau ar fi putut să ia un avion particular, se arată de acord Burgess, cu care să traverseze canalul în două ore. Eu aşa aş face.

— Şi eu, întăreşte Alvez.

John Rowlands e în minoritate, cu un raport de trei la unu, însă nu-i pasă.

— E aici, pun pariu că-i aşa. Intuiţia mea îmi spune că înregistrarea asta e praf aruncat în ochi. Caitlyn Lock se află încă în raza noastră de acţiune.

88

Kylie Lock nu a făcut nici o declaraţie publică referitoare la dispariţia fiicei sale. L-a lăsat pe fostul ei soţ să rezolve totul cu poliţia britanică, Serviciile Secrete, cu FBI-ul şi cu biroul preşedintelui. El se pricepe la astea. În ciuda disputelor dintre ei, ştie că-i vrea binele lui Caitlyn la fel de mult ca ea. Dacă vreun om pe lume poate să-i facă pe toţi s-o găsească, atunci Thom e acela. Fără nici cea mai mică umbră de dubiu.

Însă, uneori, el se mai şi înşală. E depăşit de situaţie, deşi n-ar recunoaşte asta nici în ruptul capului. O, nu! Nici măcar acum n-o să

accepte că a fost o greşeală să-l însărcineze pe Eric cu paza lui Caitlyn, în locul unei echipe a Serviciilor Secrete. Totul trebuie să fie, de fiecare dată, numai cum vrea el.

Ei bine, azi lucrurile o să se petreacă în mod diferit. Azi, e rândul ei să pună piciorul în prag. Şi chiar asta va face, într-un fel cum numai o mamă poate. Acţionând cu inima. Din acest motiv, ea a convocat o conferinţă de presă. Se mai priveşte o dată în oglindă, ascunzându-şi ochii în spatele unor ochelari cu lentile negre, de la Prada. Poartă o rochie gri de la Givenchy, lungă până la genunchi, iar părul blond îi e dat pe spate şi strâns. E pregătită pentru toată avalanşa de întrebări.

După ce inspiră adânc, intră în sala de conferinţe de la ultimul etaj al hotelului Dorchester. Se aşază la masa lungă, supraînălţată, acoperită cu o faţă de masă de in de un alb imaculat. În dreptul ei, se află un ecuson pe care îi este scris numele şi spre ea se întinde o pădure de microfoane. În clipa când îşi ridică privirea, încăperea pare că începe să fie zgâlţâită de convulsii. O explozie de bliţuri şi de lumini albe orbitoare. Poate să-i vadă pe editorialiştii de la BBC, ITN, Sky, AFP, Reuters, PA, CNN, Inter Press, Pressenza, EFE şi UPI. Şi alţi un milion. S-au ridicat cu toţii, în semn de respect nu faţă de actriţa celebră, ci faţă de mama moartă de îngrijorare.

Simte arşiţa care emană dinspre reflectoarele fierbinţi ale camerelor de televiziune fixate pe trepiede. Încăperea geme de oameni. În spate, observă un rând lung de camere video, înălţate pe o platformă. Ea este însoţită de un bodyguard uriaş şi de o femeie de culoare, rotundă la faţă, de vreo cincizeci de ani. Este Charlene Elba, o veterană grosolană, dar energică a campaniilor ei de presă de la Hollywood. Elba loveşte în microfonul principal de pe masă, pentru a atrage atenţia.

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumim că aţi venit. Cunoaşteţi cu toţii eforturile imense făcute de către forţele de poliţie din multe ţări pentru găsirea lui Caitlyn Lock. Atât Kylie Lock, cât şi vicepreşedintele Statelor Unite, Thom Lock, le poartă o imensă recunoştinţă tuturor acestor detectivi şi poliţişti pentru munca depusă. Cu toate acestea, în această dimineaţă nu vom dezvălui nici o informaţie legată de anchetă. Face o scurtă pauză, apoi continuă: Astăzi, Kylie ar dori să se adreseze în mod direct celor care i-au răpit fiica. După aceea, va da câteva interviuri. Întâlnirea cu presa va dura nouăzeci de minute, după care Kylie trebuie să plece la o întâlnire personală cu şeful poliţiei din Wiltshire şi cu reprezentanţii Ministerului de Interne şi ai FBI-ului. Încă o dată, vă mulţumim pentru prezenţă.

Lui Kylie îi trebuie o secundă ca să se adune, înainte să treacă la îndeplinirea sarcinii de a impresiona audienţa. Le poate simţi cinismul.

Probabil că e doar o deformare profesională. Îşi scoate ochelarii de soare. Ochii îi sunt roşii de plâns, şi e evident că nu şi-a dat decât cu puţină pudră. Trăsăturile ei le sunt cunoscute aproape tuturor.

— Indiferent cine sunteţi, indiferent ce doriţi, vă rog să nu-i faceţi rău copilului meu. Gândiţi-vă la mamele voastre, gândiţi-vă la soţiile sau la surorile voastre. Cum v-aţi simţi dacă ar fi în locul lui Caitlyn? Ce le-aţi spune celor care le-ar lua prizoniere? Asta le-aţi spune: „Vă rog, vă rog să n-o răniţi pe fiinţa pe care o iubesc mai mult decât orice pe lume. Vă rog, daţi-i drumul!“

Nu are notiţe, doar o bucată de hârtie şi un pix, pe care le fixează cu privirea un timp ce pare nesfârşit.

După care îşi ridică ochii spre camere şi spre haita celor din presă, iar în ei strălucesc lacrimi.

— Caitlyn, fiica mea, are o inimă de aur. Este cea mai iubitoare, drăguţă şi minunată fiică pe care o poate avea o mamă. Viitorul îi stă înainte. Are în faţă o jumătate de secol de viaţă. Are dreptul să-l întâlnească pe bărbatul visurilor ei şi să se îndrăgostească de el, să-şi întemeieze o familie, să-şi ţină nepoţii pe genunchi şi să ştie că, datorită prezenţei şi faptelor ei, lumea a devenit un loc mai bun. Vă rog, nu-i răpiţi toate astea! Nu-i răpiţi toată dragostea pe care o poate dărui, toate visurile, tot viitorul. Îşi şterge grăbită lacrimile cu mâna cu manichiură perfectă. Aş da bucuroasă tot ce am ca să-mi eliberez fiica. Şi asta sunt pregătită să fac. Ridică foaia de hârtie din faţa ei şi o ţine îndreptată spre camere. Acesta este extrasul meu de cont. Sunt un om norocos. Am zece milioane de dolari pe numele meu. Promit că vi-i voi da pe toţi. Tot ce am, tot ce pot strânge, dacă îmi daţi înapoi teafără fata. Apoi, ochii i se îngustează, şi pe chip îi apare o expresie neînduplecată. Dar ţineţi cont de faptul că sunt pregătită şi să dau aceşti bani oricărei persoane care ar conduce cu succes poliţia sau orice alt investigator până la voi şi care poate s-o aducă pe Caitlyn sănătoasă înapoi, iar pe voi, cei care mi-aţi răpit fiica, să vă dea pe mâna justiţiei. Respiră profund şi pare să se mai relaxeze puţin. Apoi, arată către uriaşul de lângă ea, punându-i o mână tremurătoare pe braţul puternic. Omul acesta este Josh Goran. Este unul dintre cei mai de succes detectivi particulari şi vânători de recompense din Statele Unite, continuă ea, prinzând parcă forţă doar vorbind despre el. A fost maior în Unitatea de Comandă pentru Operaţii Speciale a Forţelor Aeriene ale SUA. În viitorul apropiat, eu voi fi singura lui clientă, şi se va dedica în întregime misiunii de aducere înapoi acasă, în siguranţă, a fetei mele.

Goran ţinteşte cu degetul drept către obiectivele camerelor de luat vederi.

— Am un mesaj pentru cei care au răpit-o pe Caitlyn. Luaţi, vă rog, acum banii pe care vi-i oferă doamna şi aduceţi fata înapoi. Kylie Lock v-a făcut o ofertă cinstită. Nu va da înapoi. Privirea lui face înconjurul încăperii, ţintind apoi tavanul. Vă rog să acceptaţi această ofertă. Dacă n-o faceţi, vă va părea rău. O să vă pară foarte rău dacă va trebui să vin eu s-o iau pe Caitlyn de la voi.

89

Megan încearcă să uite că a fost dată la o parte din cazul Lock şi să se concentreze asupra medalionului de argint pe care Jimmy Dockery i l-a pus în palmă. Îl purta la gât Tony Naylor, trântorul dispărut al cărui caz i l-a trântit pe birou Jude Tompkins chiar când totul începea să fie mai interesant.

Medalionul ieftin a fost găsit de un curier pe câmpiile din Salisbury şi reţinut la obiecte pierdute datorită inscripţiei de pe spate: „La mulţi ani T. Cu drag, Nat x". Jimmy a observat că medalionul semăna cu cel pe care Tony îl purta în fotografia făcută în gară împreună cu sora lui. Nathalie Naylor tocmai a confirmat că este medalionul pe care îl cumpărase pentru fratele ei.

Pe Megan o interesează mai puţin faptul că a fost găsit, ci mai degrabă locul *unde* a fost găsit. O parcare dintr-o zonă pustie. Dar nu orice zonă. E o parcare aflată la marginea celui mai apropiat drum principal de hambarul ars în care a fost descoperit trupul lui Jake Timberland.

Jimmy se uită la ea cum se holbează la micul medalion de argint.

— Încerci să vorbeşti cu morţii?

Megan întoarce medalionul pe partea cealaltă.

— Aş vrea eu! L-aş întreba, fără îndoială, pe Tony Naylor ce făcea pe drumul ăla. Nu-i un loc prea bun pentru o plimbare. E mohorât, pustiu, total neatractiv.

Îi dă înapoi medalionul adjunctului ei.

— Naylor era un pierde-vară, n-avea bani, n-avea casă şi, cu siguranţă, nici maşină. Cum de a făcut atâta drum dintr-un oraş sau dintr-un sat, fără să întâlnească decât arbuşti şi câmpuri necultivate?

— Trebuie să-l fi adus cineva până acolo ori să fi făcut autostopul.

— De ce?

— Poate auzise că e de lucru pe la vreo fermă?

Ea studiază fotografia lui Tony Naylor din dosarul pe care-l are pe birou. Tipul, de douăzeci şi cinci de ani, tras la faţă, a fost şomer cam toată

viaţa. Atunci când se deranja să-şi ia o slujbă, nu era niciodată departe de centrul unui oraş şi de o tavernă. Muncile grele, cum ar fi aceea de culegător sau de lucrător pe la vreo fermă, în vreun loc uitat de lume, unde nu poţi găsi nimic de băut, pur şi simplu nu sunt stilul său.

Naylor a murit. Ştie că aşa e. Aşa crede şi aşa simte.

Şi ştie că, în curând, va lua telefonul şi o va anunţa pe sora lui.

— Jim, vezi dacă poţi să convingi pe cineva să facă o pauză de la cercetarea hambarului şi să cerceteze rapid câmpul?

— Şefa, crezi că e îngropat pe undeva, pe acolo?

— Nu cred, răspunse Megan clătinând din cap. Sunt sigură.

90

Vine o clipă când trebuie să transformi jocul în opoziţie.

Să transformi apărarea în atac.

Să acţionezi, în loc să reacţionezi.

Gideon rumegă în minte aceste axiome în timp ce se plimbă nervos prin faţa sediului firmei D. Smithsen Building Contractors. E o adunătură urâtă de barăci din prefabricate, amplasate pe un teren industrial cam ca vai de el. În curte zac câteva autocamioane cu platformă, vechi şi pline de praf. Găurile din asfalt sunt astupate cu pietriş şi cu ciment. În total dezacord cu peisajul, în curte e parcat şi un Bentley negru, imaculat, cu număr personalizat.

Gideon îşi ia inima în dinţi şi intră în zona de recepţie, murdară şi duhnind a acru.

— Bună ziua! Îl caut pe domnul Smithsen. Aş avea nevoie să-mi repare câte ceva.

Femeia din spatele biroului ieftin pare enervată că a fost deranjată. Lasă jos revista pe care o citeşte şi se ridică în picioare.

— Luaţi loc, mă duc să văd dacă e ocupat. Deschide o uşă culisantă, bagă capul, după care se întoarce spre Gideon. Puteţi intra, îi spune deschizând mai mult uşa şi dându-se la o parte.

David Smithsen îl recunoaşte de îndată pe vizitator şi-l pofteşte să ia loc.

— Bună ziua, domnule Chase, ce mai faceţi?

— Bine, mulţumesc.

Smithsen se aşază la biroul lui.

— Cu siguranţă arătaţi mai bine decât atunci când ne-am întâlnit ultima dată.

— Atunci nu era deloc momentul potrivit.

— Sunt sigur că nu era. Cu ce vă pot ajuta?

— M-am gândit că ar fi timpul să facem acele lucrări. Ştiţi, reparaţiile din birou, zidăria stricată. Şi acoperişul.

— Acoperişul?

— Aţi spus că ar fi trebuit să faceţi ceva reparaţii pentru tatăl meu. Vă dăduse nişte bani.

Smithsen se loveşte cu palma peste frunte, zâmbind.

— Bineînţeles. Îmi pare rău, acum îmi amintesc. Am crezut că vă referiţi la tavanul de la birou.

E rândul lui Gideon să zâmbească acum. E timpul să înceteze să se mai prefacă. Nu are nici cea mai mică intenţie să-l angajeze pe constructor. A fost doar un pretext ca să aibă o confruntare cu omul acesta.

— Atunci când aţi venit la Tollard Royal, v-aţi dus sus şi v-aţi cam băgat nasul, aţi scotocit prin câteva dintre cărţile tatălui meu.

— M-am dus sus doar ca să verific siguranţa tavanului, se apără Smithsen cu un aer îngrozit.

— Nu, nu aţi făcut asta, i-o întoarce Gideon, aparent calm, deşi simte că devine din ce în ce mai nervos. Domnule Smithsen, ştiu exact cum şi unde am lăsat acele cărţi, iar dumneavoastră le-aţi mutat din loc. Aţi încercat să căutaţi ceva, şi cred că ştiu şi ce.

Smithsen nu scoate o vorbă.

— Aţi căutat acelaşi lucru ca omul care a intrat prin efracţie în casă, cel care m-a lăsat în casa în flăcări.

Constructorul se străduieşte din greu să pară jignit.

— Domnule Chase, pur şi simplu, eu…

— Uite ce e, i-o taie Gideon, ştiu din ce faceţi parte. Ştiu în ce credeţi. Aveţi impresia că vreau să vă demasc ori să vă opresc? Clatină din cap. Breasla s-a născut acum multe mii de ani. Ştiu cât e de importantă. Se apleacă spre Smithsen, peste biroul lui. Vreau să fac parte din ea. Vreau să vorbesc cu Maestrul Cercului. Să vorbesc cu oamenii potriviţi din Cercul Interior. Pe urmă îşi dă înapoi scaunul şi se ridică. Vă aştept să reveniţi, domnule Smithsen. Aveţi numărul meu de telefon. E pe punctul să iasă pe uşă, dar se opreşte şi se întoarce pe jumătate, zâmbindu-i în semn de rămas-bun. Apropo, cărţile acelea au fost mutate. Şi am făcut aranjamentele necesare ca în douăzeci şi patru de ore să fie înmânate poliţiei extracte foarte detaliate şi o scrisoare personală, în caz că nu le pot da eu direct aceste informaţii. Prin urmare, ceasul merge. Asiguraţi-vă că mă contactaţi *foarte* curând!

91

La ora şase, Megan îşi închide computerul şi pleacă s-o ia pe Sammy. Adam are grijă de fiica lor şi vrea să le invite pe amândouă la cină. Să facă din nou pe familia fericită. În ciuda faptului că instinctul îi spune să nu se încreadă în Adam, se lasă purtată de val.

Hanul Harvest nu e departe de casa ei, aşa că merg pe jos până acolo şi găsesc o masă afară. Adam aduce o halbă de bere tare, un pahar de bere blondă şi un suc de mere la masa de lemn, înnegrită de vreme. El o duce pe Sammy la locul de joacă, în timp ce Megan comandă mâncare pentru toţi, apoi priveşte cum soarele apune în spatele zonei de joacă, având o clipă impresia că totul e iar ca altădată.

Sammy o ia la fugă spre groapa cu nisip. Adam se asigură că e totul în regulă, după o care o lasă să se joace şi se întoarce la masă.

— Creşte atât de repede! observă el, după care se aşază şi ridică paharul. Pentru treaba minunată pe care o faci cu ea!

— Şi pentru tine! Ai fost un soţ groaznic, dar eşti un tată bun.

— Ştiu. Acum îmi dau seama, zice el, uitându-se la Sammy, care s-a aplecat şi sapă în nisip ca un căţeluş. Ea e parte din tine şi din mine. Aş face orice pentru ea şi… Pare să i se taie curajul, după care adaugă: … Şi orice ca să te întorci la mine.

— Adam…

— Nu, te rog! Lasă-mă să termin. Am dat-o în bară. Îmi pare rău. Foarte rău. Crezi că putem şterge totul cu buretele?

Ea fixează masa cu privirea.

— Lucruri precum adulterul nu pot fi, pur şi simplu, şterse, Adam. Nu e ca şi cum s-a vărsat nişte lapte.

Din fericire, chelnerul le aduce mâncarea, scăpându-i de stânjeneală. La sfârşitul mesei, Sammy doarme deja în poala tatălui ei. Se întorc la el acasă, şi Megan o lasă să doarmă în camera de oaspeţi. Adam deschide o sticlă de coniac. E unul pe care l-au cumpărat când au fost împreună în Franţa, în ultima lor vacanţă dinainte de naşterea lui Sammy. Şi mai stau de vorbă. Despre slujbe. Despre Sammy. Despre motivele care l-au făcut să calce strâmb. Vorbesc până când toată otrava se duce şi nu mai rămâne nimic de spus.

Megan se simte stoarsă. Sărută feţişoara frumuşică a lui Sammy, care e cufundată în somn, şi face exact ceea ce ştie că n-ar trebui să facă. Face dragoste cu fostul ei soţ, care a înşelat-o. Nu sex sălbatic. Şi nici nu poate fi vorba despre o pasiune nebună, pe care n-o pot stăvili. E doar un armistiţiu, pecetluit de faptul că stau întinşi unul lângă altul. Se bucură de

ce au avut. De ce ar putea avea din nou.

92

Marţi, 22 iunie

Soarele dimineţii se revarsă printr-o crăpătură în draperiile ieftine din dormitorul lui Adam Stone şi se reflectă într-o oglindă veche de pe dulapul aflat pe peretele opus. Megan e trează de multe ore, întinsă lângă tatăl copilului ei, privind cum lumina caldă a zilei se strecoară în cameră şi se prelinge încetişor pe pereţi.

Se simte îngrozitor de confuză. În minte i se învârtejesc regrete, speranţe şi avertismente. Apoi, Sammy se năpusteşte în cameră ca o furtună şi-i spulberă toate gândurile. Are obrăjorii roşii de somn şi ochii îi strălucesc de energie. Sare în pat chiţăind şi încearcă să se vâre între ei.

— Stai cuminte, draga mea, nu-l trezi pe tati, încearcă s-o potolească Megan.

Prea târziu însă. Adam se răsuceşte. Se ridică în capul oaselor, cu ochii cârpiţi de somn, cu spatele sprijinit de tăblia patului.

— Vino încoace, iubirea mea, dă-mi o îmbrăţişare mare!

Fetiţa se aruncă îndată în braţele lui, iar Megan devine dintr-odată chiar mai confuză decât în urmă cu zece minute.

Iau micul dejun împreună toţi trei în micuţa bucătărie a lui Adam, iar el vorbeşte liniştit. Afectuos, exact aşa cum făcea şi înainte.

— O să ai o zi aglomerată?

Ea toarnă cafeaua în căni.

— E vreodată altfel? Chiar şi fără cazul Timberland, tot sunt prinsă până peste cap, şi fără îndoială că după solstiţiu se va face puţină ordine.

El ronţăie o felie de pâine prăjită cu unt şi spune:

— M-am uitat la ştiri să văd ce s-a mai întâmplat aseară. Se făcuseră vreo zece arestări, vreo şase pentru posesie de droguri şi vreo două pentru vânzare.

— Mulţumesc, Doamne, pentru micile acte de îndurare, zice Megan, uşurată. Au menţionat dacă a mai apărut ceva nou la cazul Lock?

— Presa încă se hrăneşte de pe urma conferinţei de presă ţinute de mamă. Îi întinde telecomanda şi arată spre televizorul destul de mic, înghesuit în celălalt colţ al camerei. Dă pe postul Sky, ei află de obicei înaintea noastră tot ce se întâmplă.

Ea nimereşte o relatare a conferinţei de presă a vedetei de film. De fapt, e un colaj în care se prezintă secvenţa cu intervenţia lui Josh Goran, un interviu plictisitor cu Alan Hunt, care arată cam palid, câteva figuri de bărbaţi care par agenţi FBI, un comentariu lipsit de substanţă al unuia de prin Ministerul de Interne, filmări făcute la întâmplare în Paris şi, în sfârşit, John Rowlands şi Barney Gibson, care par epuizaţi şi enervaţi în timp ce pleacă de la sediul poliţiei, fiecare în maşina lui.

— Deci, zice iar Adam, după ce-şi termină cafeaua, în timp ce-şi caută jacheta, ce faci diseară?

— Adică?

— Adică, te întorci aici? întrebă el zâmbindu-i cu căldură.

Ea nu prea ştie ce să răspundă. I se pare prea greu să ierte şi să uite.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta. Acum, trebuie să mă duc la mine şi să mă schimb. Am ceva important de făcut în dimineaţa asta. Poţi s-o duci tu pe Sammy la grădiniţă?

— Sigur că da. Şi la noapte? îşi încearcă iar norocul.

— *S-ar putea*, răspunde ea, mai puţin tensionată. Să vedem cum va decurge ziua asta.

93

Jimmy Dockery iese în drum şi-i face semn să oprească Land Roverului de camuflaj. Şoferul, un bărbat de şaizeci de ani, îmbrăcat ca un fermier, trage lângă un stop din locul de parcare pustiu, iese din maşină şi se duce cu paşi repezi către portbagaj. Jimmy îl urmează către spatele vehiculului 4x4, vizibil tulburat.

— Bună dimineaţa, îl salută şoferul. Pare o zi potrivită pentru asta.

Jimmy nu-i la fel de sigur.

— Bună! Cum se simt nebunii ăia astăzi? întreabă el, uitându-se prin geamul uşii din spate la cei doi vulturi urubu pe care Tarquin de Wale îi ţine în cuşti în spate.

— Bine, răspunde de Wale. Ţi-am spus aseară, când ai venit, că i-am crescut de când erau pui?

— Da, mi-ai spus.

— Părinţii lor sunt din Canada, ştii. Cei mai buni din specia asta, îl lămureşte crescătorul, în timp ce trage afară din maşină cuşca uriaşă. Ajută-mă puţin!

Pentru o clipă, Jimmy se îndoieşte de sine. Poate e o idee

nebunească. Asistenţa pe care l-a pus Megan să o ceară pentru sprijinirea operaţiunii nu i-a fost acordată. Pe nu ştiu câţi kilometri în jur n-au nici un câine poliţist. Iar echipa de pe teren e ocupată până la Crăciun. Vulturii urubu ai lui Tarquin păreau un mod ingenios de a căuta carne moartă. Mai precis, leşul lui Tony Naylor.

— Abia aştept să văd dacă băieţii pot să se descurce cu asta, zice de Wale.

Jimmy a citit în revista *Police* despre faptul că detectivii germani folosesc vulturi urubu ca să detecteze cadavrele îngropate, iar Tarquin de Wale, un crescător de animale exotice, era citat acolo cu afirmaţia că ar fi dispus să coopereze pe gratis cu orice forţă de poliţie din Anglia care ar dori să încerce. Ei bine, acum are o şansă.

Păsărilor din Germania li s-a dus vestea că au găsit de fiecare dată carnea. Se pare că au un incredibil simţ al mirosului. Pot simţi o bucăţică de carne putrezită de la aproape o sută de metri înălţime. Şi, spre deosebire de ogari, nu obosesc repede.

Jimmy îşi pune ochelarii de soare, care se dovedesc, măcar de data asta, necesari, căci, în miezul zilei, soarele străluceşte cu putere în înaltul cerului.

— Domnule de Wale, dacă treaba asta reuşeşte, atunci o să fim amândoi eroi la sfârşitul zilei.

— Normal că o să meargă, spune de Wale, încrezător. Aveţi încredere!

Jimmy îl ajută să ridice partea din spate a unei cuşti destul de mari încât să adăpostească doi lupi alsacieni bine crescuţi. O pun pe pământ. Cu aripile deschise, lungimea totală a păsărilor atinge doi metri. Vulturii sâsâie şi cârâie, supăraţi că sunt deranjaţi.

De Wale pune o botniţă specială pe ciocul alb al păsărilor, după care le prinde la picioare benzi de urmărire cu GPS, ca să poată identifica locul exact, dacă găsesc ceva.

— Spuneaţi că aveţi un obiect care a aparţinut bărbatului dispărut?

Jimmy îi întinde medalionul lui Tony Naylor, iar de Wale îl ţine în faţa capetelor roşii şi absolut lipsite de pene ale celor două păsări.

— Dacă se află aici, chiar dacă e îngropat, ăştia doi o să-l găsească şi fără flecuşteţul ăsta, declară el, înapoindu-i medalionul poliţistului.

Crescătorul de animale sălbatice se duce în partea din faţă a Range Roverului, ca să seteze echipamentul electronic de pe scaunul pasagerului. După câteva momente, se întoarce, zâmbind larg, în timp ce în ochi i se citeşte o încântare copilărească.

— Pregătit, şefu'?

Din spatele ochelarilor de soare, Jimmy ridică o sprânceană.

— Mai pregătit de-atât n-o să fiu niciodată.

94

Gideon parcurge distanţa într-o oră, dar i se pare drumul cel mai lung şi mai singuratic din viaţa sa.

N-a închis un ochi aproape toată noaptea, ci doar a zăcut doar în pat, cu gândul la această zi. Iar acum stă în maşină, cu motorul oprit, uitându-se pe geam, sperând să poată opri timpul în loc.

Crematoriul West Wiltshire se află într-o zonă înverzită şi liniştită din Semington, întinsă pe aproape patru hectare. Însă frumuseţea peisajului nu-l poate face să uite de faptul că acolo va fi ars trupul tatălui său. Va fi incinerat. Va fi lăsat să se mistuie într-un cuptor până când nu va mai rămâne din el decât o pulbere cenuşie. Ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce. De mii de ori a auzit aceste cuvinte, însă abia acum înţelege ce înseamnă. Eşti nimic şi te întorci în nimic.

Orice legătură emoţională cu tatăl său va dispărea. Doar amintirile îi vor rămâne, amestecate. Da, mai are şi cărţile şi casetele lui Nathaniel, numai că ele nu sunt decât obiecte făcute de mâna lui. Vestigii arheologice ale tatălui pe care nu l-a cunoscut, mai mult decât amintiri care să-l reînvie pe cel pe care chiar l-a cunoscut.

Simte cum soarele dimineţii îi înfierbântă chipul chiar din clipa în care iese din maşină, luând-o pe aleea strălucind de curăţenie. În faţa lui se vede crematoriul, o clădire elegantă şi foarte discretă, căreia numeroasele grinzi şi uşi din lemn masiv, vitraliile strălucitoare şi acoperişul interesant din ţiglă roşie îi dau un aer modern.

În spatele lui se aud paşi şi, când se întoarce, o vede pe Megan grăbindu-se să-l ajungă. Nu se aşteptase ca ea să vină, şi se simte mişcat de gestul ei. Poartă o rochie neagră, până la jumătatea gambei, şi pantofi negri cu toc jos, iar pe mână ţine un pardesiu negru.

— Bună dimineaţa, îl salută ea, cu răsuflarea puţin întretăiată. Sper că nu vă deranjează că am venit.

— Nu, în nici un caz. E foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

Ea îl atinge uşor pe braţ în timp ce se îndreaptă împreună către uşile din faţă.

— M-am gândit că nu cunoaşteţi multă lume aici şi că v-ar prinde bine un mic sprijin moral.

— Vă mulţumesc, răspunde el şi oftează din greu.

Megan nu-i mărturiseşte că ar vrea să vadă şi cine altcineva ar mai putea veni, care ar fi putut fi relaţia persoanelor respective cu Nathaniel Chase şi cum se va purta Gideon în timpul a ceea ce este considerat, de obicei, un supliciu care te pune la grea încercare.

Un bărbat în uniformă, angajat al crematoriului, îi conduce în capelă, unde sicriul a fost deja adus. El a refuzat oferta de a merge în urma dricului pornind din Shaftesbury. I s-a părut un drum prea încet şi prea dureros. A respins, de altfel, şi ideea oricărui discurs laudativ.

În capelă sunt doar ei doi, în timp ce sicriul se face nevăzut. El îşi lasă capul în jos, iar Megan îi strânge mâna, în semn de sprijin. El se străduieşte să-şi scoată din minte imaginea cadavrului tatălui său pătrunzând în cuptorul de ardere, locul special proiectat al crematoriului, unde va fi expus la temperaturi imense, de peste o mie de grade. Datorită pregătirii lui de arheolog, ştie cum anume arderea vaporizează ţesuturile moi şi organele. Numai oasele mari vor rămâne. Iar cei din echipă vor folosi un dispozitiv special pentru a sfărâmă ceea ce a rămas, reducând totul la pulbere, la cenuşă.

Ţărână eşti.

Încearcă să nu se gândească la omul pe care l-a pierdut, la lucrurile pe care ar fi vrut să i le spună, la cuvintele pe care le regretă amarnic.

În ţărână te vei întoarce.

El e aici doar ca să rezolve o treabă. Asta-i tot. Să ducă la îndeplinire cererea tatălui său de a fi ars şi de a i se răspândi cenuşa la Stonehenge. Serviciul funerar ia sfârşit după nici un sfert de oră. Nimic ostentativ, nici un bocet. Nimic altceva decât tăcere şi un gol imens.

Când ies, un angajat îl informează că poate să ia cenuşa tatălui său peste vreo două ore sau a doua zi dimineaţă, cum preferă. El se hotărăşte să se întoarcă mai târziu. Vrea să ştie că, la sfârşitul zilei, totul se va fi terminat. Că nu va mai fi niciodată nevoit să se întoarcă acolo.

Se îndreaptă fiecare spre maşina lui. Gideon rămâne lângă Audi, cu un aer rătăcit.

— Să mergem într-un bar, propune ea, în mod surprinzător. Nu putem pleca de aici fără să bem un pahar în amintirea tatălui dumneavoastră.

95

Caitlyn aude un huruit îngrozitor.

Aerul rece năvăleşte în gaura fetidă. Mâini se îndreaptă spre ea, de

dincolo de perete, şi o trag.

Trupul îi e atât de înţepenit şi de greu, că se simte de parcă ar fi fost pironită de grinda grea de piatră. Ei o trag în grabă afară din scobitură şi o împing pe un culoar strâmt într-o încăpere circulară, luminată de lumânări. Caitlyn încearcă să-şi ferească ochii, pentru că inelele tremurătoare ale flăcăruilor îi par dureros de strălucitoare. În spatele pleoapelor închise, cercurile îi pârjolesc retina. O clipă, trage cu disperare aer în plămâni, cuprinsă de panică.

Doi bărbaţi îi înfăşoară frânghii în jurul încheieturilor şi o pun să meargă ca un asin pe malul mării. O trag în sensul acelor de ceasornic. Întotdeauna în sensul acelor de ceasornic. Înconjoară astfel de douăzeci de ori încăperea de piatră, rece şi goală. Când se opresc, în sfârşit, dându-i să bea apă călduţă, Caitlyn e cuprinsă de ameţeală. Stomacul ei protestează. Foamea îi provoacă durere şi crampe.

După ce se opresc din învârtit prin încăpere şi încetează să-i dea de băut, îi scot frânghiile de la mâini şi se retrag spre cercul exterior al peretelui.

Acum poate face tot ce vrea. Numai că nu e nimic de făcut. În jurul ei, nu-i decât spaţiu gol. Un spaţiu în care e ţinută captivă de către cei ce se află în afara lui. Îşi dă seama că o supun la un fel de chin psihic. Mai întâi, aproape că o ţintuiesc într-un zid, în care nu se poate mişca. Pe urmă, îi dau cât spaţiu doreşte. Şi tot nu se poate mişca.

Liberul arbitru. Ei îşi bat joc de liberul ei arbitru.

Caitlyn se aşază şi îşi încrucişează picioarele. Încearcă să se regăsească. Încearcă să se lege de un fel de fir de fier care nu poate fi rupt, de un lanţ invincibil de care să se poată ţine mereu.

Treptat, uită de cei care o înconjoară, de mirosul şi de strălucirea lumânărilor, de răceala podelei de piatră, de crampele din stomac şi de arsurile pe care i le provoacă sucurile gastrice pe trahee. De spaţiu. Uită de spaţiu mai mult decât de orice altceva. Nu e nicăieri. Stă în întunericul liniştitor al viselor ei.

Apoi, simte că picioarele o dor. Devine tot mai slăbită şi îşi dă seama că a început să cadă. Se răstoarnă pe spate. Oamenii cu glugi se reped la ea ca o haită de câini. O ridică şi aproape că o târăsc în zona de curăţare. O împing în apa aburindă. O privesc cum se spală şi îşi revine. O duc înapoi în celula ei.

Înapoi în locul fără spaţiu.

Înapoi la coşmarul ei.

Cu o futurare întunecată a aripilor, păsările se înalţă pe cerul livid, peste câmpurile pustii. În câteva secunde au şi dispărut. Nu se mai văd nici măcar ca o pată la orizont. Tarquin de Wale se uită la ecranul GPS-ului de pe laptop. Le poate urmări astfel zborul, în timp ce se îndreaptă în sus.

— Dacă nu se mai întorc? întreabă Jimmy. V-aţi putea petrece tot restul vieţii încercând să-i prindeţi.

— Vulturii nu sunt făcuţi să zboare departe, îl lămureşte bătrânul excentric, fără să-şi ia ochii de la ecranul computerului. Sunt hoitari leneşi. Zboară numai prin curenţii de aer cald. Până simt un iz de mâncare, şi atunci se reped, explică el, plesnind din palme. În plus, Wiltshire este unicul habitat natural pe care îl cunosc. Acum, e casa lor.

— Pe aici se fac multe operaţiuni militare, îl avertizează Jimmy. Sper să nu fie împuşcaţi.

— Nici o problemă. Uite-i că se întorc! exclamă de Wale entuziasmat.

Vulturii trec razant pe deasupra Range Roverului şi se opresc pe câmp, la vreo sută de metri în faţa celor doi bărbaţi. Şi imediat se pun pe săpat. Cu simţurile stârnite, îşi iau zborul şi aterizează iar, la câţiva metri distanţă, începând să scormonească din nou pământul. Cel mai mic dintre ei sare într-o parte şi dă cu ciocul în urmele brăzdate de făgaşe la vreo două sute de metri de rămăşiţele hambarului.

Jimmy îi priveşte cu sentimente amestecate. Sperase la mai mult. Se gândise că avea să fie ceva spectaculos, ca atunci când câinii de urmărire o iau razna şi încep să scheaune şi să sape de parcă ar vrea să găsească scurtătura perfectă până în Australia. Însă vulturii nu fac deloc un spectacol asemănător. Ei sapă leneşi cam o oră, fără să se aventureze mai departe de câmpul ce înconjoară hambarul ars. Jimmy e de-a dreptul decepţionat. Se uită la ceas.

— Hai să ne dăm bătuţi. Oricum, nu puteam să nu încercăm.

— Le aduc ceva mâncare, ca să-i pot prinde spune de Wale.

— Bine.

Jimmy se uită la ecranul laptopului, în timp ce de Wale se duce să aducă nişte şoareci morţi pe care-i ţine într-o cutie. Computerul a înregistrat direcţiile de zbor ale păsărilor, cu ajutorul GPS-ului. Linii cartografiate. Numai că aceste linii merg foarte mult în susul şi în josul câmpului, ca şi cum ar cosi iarba sau ar ara.

Un gând nu-i dă pace deloc. Ciudate creaturi! De ce ar face asta? Se întoarce la maşină. Cotrobăie prin ea până găseşte nişte pungi pentru

prelevarea de probe, după care o ia pe cărarea ce duce spre câmp. Se aşază în linie cu vulturii care ciugulesc şi începe să strângă mostre. Mostre de sol.

E o pură speculaţie, dar, dacă are dreptate, înseamnă că vulturii urubu au găsit rămăşiţele lui Tony Naylor.

Se pare că leşul lui a fost făcut terci şi răspândit pe câmp ca bălegarul.

97

Megan pune două pahare cu vin pe masa din pub. Gideon stă în faţa ei. Locul e destul de haotic, pe jumătate bistrou, pe jumătate cârciumă de modă veche. Se servesc salate de crab şi de rucola, dar şi tochitură de porc.

— Mulţumesc, zice el, trăgând paharul mai aproape, fără să şi bea. Are multe în minte. Lucruri pe care vrea să le spună. Vă aduceţi aminte că aţi venit la tatăl meu acasă, iar eu v-am spus că am convingerea că s-a sinucis din cauza acelei societăţi secrete, Discipolii Sacrosanctelor?

Ea încuviinţează din cap neliniştită, îngrijorată în privinţa sănătăţii lui mintale.

— Da, îmi amintesc. Este vorba despre societatea secretă pe care mi-aţi spus că a menţionat-o în jurnalele lui.

Gideon îi simte scepticismul.

— Credeţi că sunt nebun? Că durerea şi trauma m-au făcut s-o iau razna?

— Nu, încearcă ea să se arate compătimitoare. Cu siguranţă nu sunteţi nebun. Însă chiar consider că sunteţi foarte stresat. Apoi se apleacă spre el, adresându-i-se pe un ton calm: Gideon, e foarte posibil ca tatăl dumneavoastră să fi făcut parte din cine ştie ce societate secretă, însă mă îndoiesc că asta ar avea vreo legătură cu moartea lui. Se înfioară la gândul afirmaţiei pe care se pregăteşte s-o facă. Îmi pare rău, însă, din experienţa pe care o am, ştiu că oamenii îşi iau viaţa dintr-o mulţime de motive cât se poate de personale şi niciodată din cauză că fac parte dintr-un club privat sau din altul.

El scutură din cap, împingându-şi paharul cu un gest nervos.

— Omul care a intrat prin efracţie în casa tatălui meu şi a dat foc locului aparţinea acelui grup, spune el, aplecându-se mai mult spre ea. Şi nu e vorba despre nu ştiu ce echipă de cercetaşi. E ceva grav.

Megan intră în rolul, ceva mai oficial, de anchetator.

— Puteţi crede asta, însă n-o puteţi dovedi, nu-i aşa?

— Ştiu, răspunde Gideon, ducându-şi mâna la inimă. Ştiu asta, o simt aici.

— Pentru oamenii legii, nu e de-ajuns. Megan îşi dă seama că el se simte jignit, însă nu câştigă nimic dacă îl lasă să se amăgească singur. Nu credeţi că, dacă tatăl dumneavoastră ar fi făcut parte dintr-o astfel de societate, dintr-o asemenea frăţie, atunci măcar unii dintre ei ar fi venit azi ca să-i aducă un ultim omagiu? Dar n-a venit nimeni. Nu am fost decât noi doi acolo.

Observaţia îl doare.

— Poate că nu au ştiut. Nu s-a publicat nimic în nici un ziar, adaugă el, după care îl loveşte alt gând. Poate că au *ales* să stea deoparte. O priveşte cu răceală. Poate se aşteptau ca poliţia să fie acolo.

Ea înţelege unde bate.

— Nu numai de asta am venit.

— Nu, evident că nu. Îşi dă seama că a părut prea înverşunat. Îmi cer scuze. În cele din urmă, ia o gură de vin, însă i se pare că bea oţet. Nu poate simţi nici un gust, nu poate aprecia nimic în aceste momente. Alaltăieri a venit la mine un tip care lucrează în construcţii, mi-a spus că a auzit că a fost un incendiu şi s-a oferit să mă ajute cu reparaţiile. Mi-a spus că a lucrat pentru tata, aşa că, în cele din urmă, i-am permis să facă o evaluare. Dar m-am trezit cu el sus, scotocind printre lucruri.

Ea îşi lasă jos paharul.

— V-a luat ceva?

— N-a avut timp, însă l-am găsit în camera particulară a tatălui meu, încercând să citească jurnalele pe care vi le-am arătat.

— În camera particulară a tatălui dumneavoastră? Megan nu pricepe. Vreţi să spuneţi în dormitor?

— Nu. În camera de după dormitor. Îşi construise o zonă secretă, la capătul palierului. Acolo şi-a ţinut ascunse toate jurnalele. Cine nu ştie că e acolo nici măcar n-o zăreşte. Însă eu lăsasem uşa deschisă.

Megan se întreabă dacă nu cumva el a lăsat din întâmplare să intre în casă cine ştie ce infractor, cine ştie ce tâlhar, care luase casa în vizor în căutare de obiecte de anticariat pe care să le fure.

— Aţi reţinut numele acestui constructor?

— Smithsen, David Smithsen.

Ea scoate un pix şi notează numele pe un suport pentru paharele de bere.

— Vreţi să verific dacă lucrează într-adevăr în construcţii?

— Nu-i nevoie. M-am dus eu la el. L-am întrebat pe faţă dacă face

parte dintre Discipoli, la fel ca tata. A negat.

Megan îl priveşte lung pe bărbatul istovit şi doborât de durere din faţa ei. Vorbeşte despre camere secrete, despre culte misterioase, despre constructori pe care îi ia drept răufăcători. Tipul e bolnav. Paranoic. N-ar fi prea uimită dacă ar afla că suferă de cine ştie ce formă de stres posttraumatic.

— Cred că aţi mers prea departe cu interpretările. Sunteţi foarte tulburat şi aveţi nevoie de ceva timp ca să treceţi peste moartea tatălui dumneavoastră, peste spargere şi peste faptul că aţi fost atacat. O să puteţi răsufla uşurat când o să prindem pe cineva, şi sper că asta se va întâmpla curând. Analizăm în bazele noastre de date chipul pe care l-aţi fotografiat şi am trimis vorbă şi informatorilor pe care îi avem pe străzi.

— El încuviinţează din cap, însă Megan îşi dă seama că nu-i de-ajuns.

— Să ştiţi că lucrăm la această anchetă cu cea mai mare seriozitate, vă asigur.

— Nu, n-o faceţi, îi răspunde el şi-i aruncă o privire dezamăgită. Tatăl meu şi-a luat viaţa din cauza a ceva ce făceau cei din acel grup. Ceva îngrozitor. Şi dumneavoastră nu luaţi deloc lucrurile în serios. Vă bateţi capul doar cu spargerea aia nenorocită şi, fără îndoială, cu statisticile referitoare la infracţiuni. Dă pe gât vinul rămas şi se ridică. Vă mulţumesc pentru băutură şi pentru că aţi venit. Eu o să plec. Am nevoie să iau o gură de aer. Să fiu singur.

98

Gândurile lui Megan se învârtesc în jurul spuselor lui Gideon pe tot drumul pe care îl are de parcurs până în Devizes. E mai mult ca sigură că temerile şi paranoia lui sunt nefondate. Omul e doar întors pe dos şi stresat. Până să ajungă înapoi la birou, are deja un plan simplu prin care să demonstreze că acuzaţiile lui sunt lipsite de temei.

Înşfacă telefonul şi scotoceşte prin agenda ei după numărul lui Lillian Cooper, şefa secţiei de hematologie de la spitalul din Salisbury. Aceasta e foarte bună prietenă cu o cunoştinţă de-ale lui Megan. Formează numărul doctoriţei şi reuşeşte să smulgă de la ea, prin linguşiri, rezultatul analizelor de sânge pe care i le făcuse lui Gideon în noaptea când a fost internat la ei.

— Rezultatele testelor sunt negative. Nu există tulburări de nici un fel. Omul acesta este imaginea însăşi a sănătăţii perfecte, explică,

plictisită, doctoriţa Cooper, în timp ce răsfoieşte dosarul. De fapt, dacă mă uit la fişa lui medicală, se pare că Gideon Chase n-a mai fost bolnav încă din copilărie. Urmează o pauză destul de lungă, în care nu se aude decât flăcănitul tastaturii unui computer. În sfârşit, vocea hematologului răsună iar, oarecum surprinsă: Ei bine, chiar nu ştiu cât de exacte sunt datele pe care le citesc în acest moment. Se pare că atunci când era mic i s-a pus un diagnostic greşit. Într-un dosar scrie că a fost diangnosticat cu LLC, leucemie limfocitică cronică.

— Ce înseamnă asta, mai precis?

— LLC este o boală îngrozitoare. În general, nu se manifestă înainte de vârsta de patruzeci de ani. Este ereditară. Se declanşează prin apariţia de disfuncţii în producţia de celule ale sângelui şi prin faptul că acest proces se dereglează total. Limfocitele se multiplică prea repede şi trăiesc prea mult. În cele din urmă, numărul lor în sânge devine prea mare şi, în mod fatal, copleşesc leucocitele, celulele roşii şi trombocitele din măduva oaselor.

Megan vrea să se sigure că a înţeles totul cum trebuie.

— Dar el nu are aşa ceva, a fost doar diagnosticat greşit?

— Da, aşa e. Staţi puţin! Urmează încă o pauză, în timp ce medicul analizează notiţele. Sunt sigură că aşa a fost, însă nimeni nu a vrut să recunoască. Foarte ciudat! Scrie că prezenta un stadiu avansat al bolii şi că avea nevoie de tratament preliminar. Peste zece luni însă, sângele lui s-a dovedit curat la analize, exact ca acum, când i-am făcut eu testele. Pur şi simplu, nu se potriveşte, continuă Cooper, părând exasperată. LLC este o boală incurabilă, nu dispare niciodată.

— Şi sunteţi sigură că acum nu mai *are* această boală?

— Trebuie să fiu prudentă. Nu se poate spune niciodată că o boală aflată în stadiu terminal a dispărut pentru totdeauna, dar, dacă mă uit la dosarul pe care îl am în faţă, trebuie să admit că nu mai suferă de maladia cu care fusese diagnosticat anterior şi care i-ar fi fost fatală.

Megan îi mulţumeşte şi închide. Cu siguranţă nu se aştepta să afle aşa ceva. Fişa medicală întăreşte povestea incredibilă a lui Gideon despre faptul că s-a vindecat pentru că a fost spălat cu apă de la pietrele din cercul megalitic.

Următorul telefon pe care îl dă are scopul să verifice credibilitatea în afaceri a lui David E. Smithsen. Încearcă să obţină înregistrarea convorbirilor telefonice personale, precum şi verificarea facturilor plătite cu cartea de credit şi a extraselor conturilor sale bancare.

Din mulţimea de documente electronice primite, Smithsen pare un constructor şi un grădinar peisagist profesionist, de încredere şi de succes.

Megan intră pe Google Maps, analizând imaginile 3D luate de sus ale firmei şi ale proprietăţii lui. Casa este foarte mare; probabil o fostă fermă transformată. Are cel puţin cinci sau şase dormitoare. Plus câteva anexe. Megan măreşte imaginea. O sală de forţă şi piscină. Peste tot, se văd garduri mari, porţi acţionate electric şi camere de luat vederi. Suprafaţa proprietăţii se întinde pe aproape două hectare şi jumătate. Ea estimează că valoarea ei se ridică la aproape trei milioane de lire. Cel puţin. Megan caută mai departe în computer. Nu pare că ar avea vreo ipotecă. De fapt, nu are nici un fel de datorii. Înregistrările arată că are o maşină Porsche decapotabilă, pe care o ţine probabil pentru soţia lui, şi un Bentley cu iniţialele lui pe plăcuţele de înmatriculare. După alte căutări, descoperă că are în bancă un depozit de un milion.

Registrele contabile ale lui Smithsen par în ordine. El şi soţia lui sunt directorii unei companii cu răspundere limitată, cu o cifră de afaceri anuală auditată la unsprezece milioane de lire şi un profit de un milion şi jumătate. Venitul pare în concordanţă cu stilul lui de viaţă. Îi verifică şi cazierul, care pare absolut curat. Nu găseşte nici măcar o amendă pentru parcare interzisă.

Totul pare cât se poate de legal, însă *simte* că e ceva în neregulă. Mozaicul de informaţii pe care l-a strâns e prea îmbelşugat. Prea se potriveşte totul de minune. Poate i-a scăpat ei ceva. Megan se uită mai atentă la înregistrarea convorbirilor telefonice. Omul are un iPhone 4G de ultimă generaţie, însă nu-l foloseşte decât arareori. Verifică telefoanele date şi descoperă că a sunat acasă de pe mobil, a făcut de câteva ori rezervări la acelaşi restaurant şi a accesat vreo două e-mailuri. Un tip atât de plin de succes şi de ocupat ca el ar trebui să folosească în disperare telefonul. Se întoarce la înregistrarea telefoanelor pe care le-a dat de-a lungul timpului şi le cercetează cu atenţie. Toate indică aceeaşi folosire sporadică. Asta înseamnă că fie se pricepe de minune la delegarea responsabilităţilor şi toţi angajaţii lui se zbat să dea telefoane şi să facă bani pentru el, fie are un alt telefon. Unul care nu e înregistrat pe adresa ori pe firma lui.

Megan poate băga mâna în foc că are un telefon oarecare, cu cartelă. Fără contract şi fără înregistrarea proprietarului. Unul de camuflaj.

Dar de ce ar face aşa ceva un om de afaceri milionar, care are deja un iPhone de ultimă generaţie? Ea se lasă pe spate în scaunul ei, zâmbind.

Pentru că are ceva de ascuns. De-aia.

În lumina amurgului, păşind către pietre, Gideon încearcă să-şi aducă aminte când a fost aici ultima oară. Probabil în urmă cu douăzeci de ani, imediat după ce se îmbolnăvise.

E copleşit de amintiri. Îi vin în minte imagini ale tatălui său, din înregistrările de pe casete, în care acesta stătea în locul unde se află el acum, prezentând cu pasiune evoluţia şi importanţa arheologică a sitului. În timp ce mama lui manevra camera, îl sprijinea, îl îmboldea, făcea tot ce putea, în ciuda faptului că ştia ceea ce ştia. În ciuda bolii care o consuma şi-i distrugea viaţa.

A pus cenuşa tatălui său într-un tub special pentru dispersare, ales special în acest scop, iar acum se simte cuprins de tristeţe şi de nostalgie. Îşi lasă privirea să cutreiere peste câmpuri, prin ceaţa care începe să îl învăluie, amintindu-şi că a venit aici pe când era copil, într-un moment asemănător. Tatăl lui îl ţinea de mână. Însă lui tot îi era frică, de ceaţă, de norii ce semănau cu nişte fantome, de tot ceea ce credea că s-ar fi putut ascunde în ei.

Până şi acum, deşi au trecut douăzeci de ani de la acele clipe, simte un ecou al acelei temeri. O reflexie a anxietăţii trăite la vârsta de opt ani, când tatăl său îl lăsase pentru câteva clipe singur în mijlocul pietrelor gigantice. Lui i se păruse o veşnicie. Umbre fantomatice, mari cât copacii, se apropiau de el, se îmbulzeau spre el, întindeau braţe cu gheare ascuţite, încercând să-l înşface.

Gideon îşi aminteşte totul. Tatăl lui îi vorbise ciudat în ziua aceea. Îi spusese despre faptul că în viaţă există lucruri pe care nu le va putea înţelege pe de-a-ntregul, însă pe care ar trebui să le respecte. Precum Luna. O zeiţă care îl priveşte. O forţă imensă, aflată în legătură cu puterile lui inconştiente şi cu ritmurile ciclice ale vieţii – fertilitatea oamenilor, creşterea recoltelor, schimbarea anotimpurilor. Pe atunci, era prea mic ca să priceapă aceste lucruri.

Îşi plimbă privirea de la stâncile imense la pietrele albastre. Îl vede pe tatăl său punând o mână pe o piatră aflată în mijlocul cercului şi întinzându-i-o pe cealaltă. Îi spune că sufletul universului este îngropat în această piatră, apărat şi protejat pe vecie.

N-ar fi vrut să-l ia de mână pe tatăl lui, dar se supusese. Fusese înfricoşător. Simţise ceva ca un fel de descărcare electrică între două puncte. O energie explozivă, care îi legase unul de altul. Pe urmă, tatăl lui îl condusese în jurul cercului. Îl pusese să atingă toţi ceilalţi megaliţi. Îl lipise de ei şi îl ţinuse aşa, în timp ce energia trecea de la carne la piatră şi înapoi.

— Bună seara!

Glasul îl face să tresară. Vine parcă de nicăieri. Se întoarce repede.

Şi-şi vede tatăl.

Pentru o fracţiune de secundă, asta e ceea ce crede. Inima aproape că i-a sărit din piept şi simte că se sufocă. Bărbatul din faţa lui are aceeaşi înălţime şi alură ca tatăl său. Probabil are şi aproape aceeaşi vârstă. Asemănarea e înfricoşătoare în negura ce se lasă tot mai deasă.

Bătrânul îi zâmbeşte.

— N-am vrut să vă sperii. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Eram pierdut în gânduri.

Străinul se apropie de el. Este mai înalt şi mai bine făcut decât i s-a părut iniţial lui Gideon, şi părul tuns scurt îi este aproape alb. Ochii îi sunt de un negru ca tăciunele.

— Nu ar trebui să vă aflaţi aici. Accesul se face numai cu programare. E nevoie de o rezervare.

— Îmi cer scuze, răspunde Gideon, uitându-se către parcarea unde şi-a lăsat maşina.

— E-n regulă. Nu mă supăr. Ce aveţi acolo? întreabă arătând către tubul pe care-l ţine în mână.

— Cenuşa tatălui meu. A vrut să fie aruncată aici, printre pietre.

Omul face un semn cu mâna spre cercul megalitic.

— Atunci, bănuiesc că locul acesta a însemnat foarte mult pentru el?

— Aşa e, continuă Gideon, aruncând o privire fugară către recipientul greu de descris. Era arheolog, şi l-a studiat în detaliu. Credea că pietrele au puteri magice. Poate chiar sacre.

Străinul zâmbeşte.

— Mulţi oameni cred asta. De aceea vin aici. Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o, continuă el, plecându-şi capul, în semn de respect. E voi pleca acum, ca să puteţi îndeplini dorinţa tatălui dumneavoastră. La revedere!

Şi, cu un ultim zâmbet, se îndepărtează.

Gideon rămâne o clipă nemişcat, privind în jur. S-a întunecat de tot, iar ceaţa se târăşte ca un val leneş. Îl trece un fior, şi-şi dă seama că, dacă mai aşteaptă mult, nu va mai putea să ducă la îndeplinire dorinţa tatălui său.

Capacul tubului e bine strâns, dar el îl deşurubează cu grijă. Nu ştie de unde să înceapă şi unde să termine. Oare să zgâlţâie tubul şi să meargă pur şi simplu, lăsând pulberea cenuşie să se răspândească în spatele lui, ca o dâră inutilă? Ori să încerce să răspândească rămăşiţele cât mai egal cu putinţă?

Îşi aminteşte că a citit în jurnale că, în jurul întregului monument, au fost descoperite rămăşiţe umane. Şi mai multe sute au fost îngropate pe câmpiile învecinate, în taberele antice unde au trăit lucrătorii pietrelor.

Se uită în tub, apoi se îndreaptă spre prima piatră din deschizătură, opusă Pietrei Călcâiului. Se roteşte în sensul acelor de ceasornic, răspândind cenuşa în jurul micului cerc de blocuri de piatră şi de pietre albastre. Recipientul se goleşte înainte ca el să termine, însă duce până la capăt ritualul, scuturându-l până când cercul se închide.

Gideon se simte atras în mod ciudat spre mijlocul cercului, unde cedează impulsului de a îngenunchea. Şi de pe buze îi ies cuvintele pe care nu le-a putut spune în clipa când a văzut trupul, la crematoriu. În întuneric, şopteşte:

— Îmi pare rău, tată. Îmi pare rău că nu ne-am cunoscut mai bine unul pe altul. Îmi pare rău că nu ţi-am spus că te iubesc. Că n-am găsit o cale să ne îngropăm neînţelegerile, să ne împărtăşim visurile. Mi-e dor de tine. O să-mi fie mereu dor de tine.

Norii negri cuprind în gheare luna palidă, ce se înalţă pe cer. Şi, înainte să se ridice, capul îi e înfăşurat într-o glugă.

Patru Observatori îl târăsc pe pământ.

100

Megan tocmai se pregăteşte să-şi închidă computerul, pentru a se duce acasă la culcare, când primeşte un mesaj. Îl deschide, obosită. E o alertă de la departamentul de recunoaştere a feţelor. Au găsit o cameră video stradală ale cărei înregistrări se potrivesc cu fotografia neclară pe care Gideon i-a făcut-o atacatorului cu telefonul.

Citeşte textul: „Un individ a cărui biometrie facială se potriveşte cu aceea a ţintei a fost identificat de camera XR7 din Tidworth. Daţi clic mai jos pentru a vedea mai multe imagini şi pentru a-l contacta pe ofiţerul coordonator“.

Ea mută cursorul pe o imagine miniaturală a unei camere şi dă clic pe aceasta. Fotografiile sunt excelente. În multe dintre ele, suspectul se află în faţa unui magazin, descuind şi încuind localul. Este o măcelărie. Măi să fie! Ea se gândise la un bucătar sau la un angajat din sfera cateringului, nu la un măcelar.

Profilul psihologic pe care i-l făcuse îi revine cu putere în minte: bărbat, alb, între treizeci şi patruzeci şi cinci de ani, prestează muncă fizică, probabil în industria de catering, baruri sau restaurante locale. Se

potriveşte perfect.

Megan este atât de încântată, că nici măcar nu observă că fostul ei soţ şi fiica ei se află în birou, până când Sammy începe să strige:

— Mami, mami!

Micuţa de patru ani aleargă spre ea printre birouri, iar Megan o prinde în braţe.

— Avem un copil pierdut, zice Adam. Mi-a spus că mama ei e un detectiv celebru, aşa că m-am gândit să i-o aduc înapoi în persoană.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, sărutând-o pe Sammy şi luând-o pe genunchi.

El îi aruncă o privire ştrengărească.

— Încercam să te fac să vii cu noi.

Megan se gândeşte să-i ceară să o lase mai uşor, să ia totul mai încet. Numai că amândoi – şi el, şi Sammy – par foarte fericiţi împreună. Adam stă la biroul ei chiar în clipa când Jimmy Dockery intră în încăpere. Cei doi bărbaţi schimbă o privire rapidă. Se simte o undă de curiozitate în aer, genul de tensiune în urma căreia coada unei pisici se poate ridica şi zburli toată.

Jimmy are veşti pentru Megan. Veşti bune. Importante. Dar nu vrea să i le împărtăşească acum. Nu cu soţul ei aşezat la birou. Va trebui să aştepte până a doua zi dimineaţă. Le face cu mâna şi dispare.

Adam se uită după el cum pleacă şi îşi permite un zâmbet satisfăcut.

101

Gideon încearcă să priceapă ce s-a întâmplat. Îşi aduce aminte că i-a fost pus ceva pe cap, că mâini puternice l-au prins şi că a simţit o durere ascuţită în picior. Probabil că l-au drogat şi l-au închis undeva, aşa adormit.

Acum, gluga a dispărut, iar el zace în întuneric, pe o podea rece de piatră. În cele patru colţuri ale încăperii pâlpâie lumânări. E un loc mic şi lipsit de orice uşă.

Se află într-o celulă.

Sau poate nu e o celulă. Poate e un mormânt.

Cu mintea încă pe jumătate ameţită de droguri, se ridică încet, clătinându-se nesigur. Pipăie zidurile. Nu e nici o ieşire. Tatăl lui a scris despre faptul că unii oameni au fost îngropaţi într-un Sanctuar. Ăsta trebuie să fie. A fost zidit de viu în Sanctuar şi lăsat să moară.

Angoasa îi urcă în piept ca un păianjen otrăvitor. În locul ăsta n-are cum să fie prea mult aer. Nu poate ţine prea mult. Ia o lumânare şi le stinge pe celelalte. Nu are rost ca preţiosul oxigen să fie irosit. Rămas în picioare, în timp ce lumânarea pâlpâie din ce în ce mai slab, se gândeşte că ei n-o să-l lase totuşi să moară aici. I-a spus lui Smithsen că şi-a luat măsuri de precauţie, că a planificat livrarea către poliţie a documentelor incriminatoare.

Lumânarea se stinge, făcându-i inima să bată mai repede şi speranţele să pălească. Cu siguranţă, ei o să vină la el, o să afle ce ştie şi cât de mult îi poate afecta asta.

Brusc, se aude un huruit greu, de piatră târâtă. Dâre uşoare de lumină se întrezăresc în mijlocul a doi pereţi opuşi. Câteva persoane înveşmântate în rase şi cu chipurile ascunse sub glugi umplu micuţa încăpere. Gideon nu li se opune în timp ce ei pun stăpânire pe el, îi leagă mâinile şi îl trag spre o ieşire. De data asta însă, nu i-au pus nici o glugă pe cap, nici nu l-au legat la ochi. S-a schimbat ceva.

Îl duc în jos pe un culoar lung şi sinuos. Treptat, locul începe să se transforme. Luminile de pe pereţi sunt mai bogate. Pare să fie chiar şi mai cald. Este flancat de doi bărbaţi. Cel din dreapta lui trage de un inel de fier fixat în perete. Scripeţi ascunşi încep să se rotească zgomotos. Ei îl împing într-o cameră.

Străinul pe care l-a întâlnit în ceţurile de la Stonehenge stă la o masă circulară de piatră.

— Ia loc, Gideon, zice şi îi face semn cu mâna spre scaunul din faţa lui.

Gideon se ghemuieşte într-o semilună de piatră rece, fără să-şi ia ochii de la personajul înveşmântat în rasă din faţa lui.

— Nu mă recunoşti, nu-i aşa?

— Nu.

— Te-am întâlnit de multe ori pe când erai copil, continuă Maestrul. Eu şi tatăl tău am fost prieteni.

Mărturisirea îl ia prin surprindere pe Gideon.

— Atunci ştiţi prin ce a trecut. Ce s-a întâmplat cu mama mea şi ce a trebuit să facă pentru a mă salva.

— Da, ştiu, într-adevăr. Îl studiază pe Gideon. Se vede că ai învăţat mult, probabil din jurnalele tatălui tău. Dar ai înţeles cu adevărat ceea ce ai citit?

— Aşa cred.

— Atunci, spune-mi!

— Sunteţi Maestrul Cercului, conducătorul spiritual al

Discipolilor Sacrosanctelor. Tatăl meu a fost un membru important şi de încredere al Cercului Interior. Dumneavoastră, el şi mulţi alţii v-aţi închinat vieţile apărării Sacrosanctelor şi reînnoirii energiei lor.

Chipul Maestrului se luminează de un zâmbet fin.

— Nu-i chiar aşa. Dar eşti pe aproape. De fapt, vrea să afle cât de multe ştie băiatul lui Nathaniel. Ai idee cum anume este menţinută energia spirituală a Sacrosanctelor?

— Prin sacrificii omeneşti. Ofrande aduse înainte şi după fiecare solstiţiu de vară şi de iarnă. La anumite faze ale lunii. Tatăl meu le-a descris ca fiind necesare pentru refacerea echilibrului celest şi pământesc.

Maestrul pare impresionat.

— Eşti un bun învăţăcel. Însă există o diferenţă imensă între teorie şi practică. Apoi adăugă, încrucişându-şi braţele în rasă: Ne-ai căutat, Gideon. Ce doreşti?

— Să fiu acceptat. Mama şi tatăl meu sunt morţi. Voi sunteţi familia mea. Sunt deja un copil al Sacrosanctelor, ştiţi cum m-a botezat tata pe când eram copil.

— Într-adevăr, încuviinţează Maestrul. Te-a îmbăiat în apele Sacrosanctelor şi le-a cerut să te apere de boala care ţi-a ucis mama. Le-a promis că le va da viaţa lui în schimbul unei vieţi lungi şi pline de sănătate pentru tine.

Ochii lui Gideon se umplu de lacrimi, iar cuvintele lui Nathaniel îi răsună iar în minte: „Îmi voi da de bunăvoie viaţa şi sângele. Sper doar să merite. Să merite atât de mult încât să schimbe lucrurile. Să schimbe soarta care ştiu că-l aşteaptă deja pe bietul meu fiu lipsit de mamă“.

Maestrul se ridică de la masă şi începe să se plimbe prin încăpere.

— Sacrosanctele nu sunt monştri. Nu cer sacrificii umane la întâmplare. Este o problemă fundamentală, legată de a lua şi de a da, ca parte a ciclului vieţii şi al morţii. În schimbul apărării vieţii tale, Nathaniel a promis că şi-o va da pe a lui. A afirmat că va deveni el însuşi un sacrificiu. Ar fi trebuit să se ofere chiar la acest solstiţiu.

— Sinuciderea? întreabă Gideon, cu mintea parcă golită de gânduri.

— Nu. Asta nu a fost o ofrandă. A fost un act egoist, izvorât din disperare. Voia să-i oprească astfel de cei din Cercul Interior să mai meargă pe un drum cu care el nu era de acord.

— Ce drum?

Maestrul răbufneşte, obosit:

— Tatăl tău a scris nişte studii foarte importante şi credea că învăţătura neclintită a Breslei era că aceia care primesc darurile lor sunt cei

aleşi, cei care vor fi sacrificaţi. El a pus la îndoială faptul că oricine se îmbăia în fântâna divină şi prospera urma să plătească, la sfârşitul vieţii, preţul divin. Cercul Interior s-a opus. Membrii credeau că această practică străveche trebuie să continue. Că Sacrosanctele ar trebui să-şi aleagă propriile sacrificii.

— Cum adică?

— Foarte uşor, răspunde Maestrul şi deschide braţele, într-un gest relaxat. Oamenii sunt atraşi de ele. Observatorii – oamenii care te-au luat de la monument – aşteaptă şi veghează. Când cineva e atras să atingă o piatră anume, care se află în ascendenţă în zodiacul sideral, atunci persoana respectivă este identificată ca fiind sacrificiul omenesc corect.

Maestrul se aşază pe bancheta de piatră, lângă Gideon. Ceea ce va spune în continuare îl va tulbura pe băiat, poate chiar îl va zgudui până în străfundurile fiinţei lui.

— Breasla este un organism democratic. Noi ne conducem după reguli care ne-au fost date cu multe secole în urmă. Cu toate acestea, interpretarea acestor reguli reprezintă dreptul şi îndatorirea fiecărui nou Maestru şi a Cercului său Interior. Atunci când tatăl tău a luat hotărârea de a se opune felului în care priveşte Cercul sacrificiile, şi-a pecetluit soarta.

— Nu înţeleg, mărturiseşte Gideon, confuz. De ce era părerea tatălui meu atât de importantă, în comparaţie cu a oricui altcuiva?

Maestrul înţelege că Nathaniel nu i-a dezvăluit chiar tot băiatului.

— Pentru că, atunci când problema a fost supusă la vot, nu eu eram Maestrul Cercului. El era.

102

Ţipetele lui Caitlyn găuresc piatra groasă ca un compresor. Nu mai poate suporta. Întunericul şi tăcerea o înnebunesc. Se izbeşte cu pumnii, cu genunchii şi cu capul de pereţii aspri ai mormântului vertical.

Cei doi Observatori care o păzesc vin în grabă la gaura de detenţie. N-o pot lăsa să-şi facă rău singură. Nu poate să moară înainte de momentul potrivit. Ei descuie lacătele, iar Caitlyn se rostogoleşte afară şi se prăbuşeşte în genunchi. Trupul îi e numai lovituri, iar părul lung şi negru e năclăit de sânge şi de sudoare. Mârâie şi încearcă să-i lovească.

— Luaţi-vă labele de pe mine! Ticăloşilor, daţi-mi *drumul*!

Observatorii o ţintuiesc pe spate. Chipul îi e plin de sânge, şi mâinile, cândva îngrijite, sunt acum tăiate şi distruse. Pe frunte i se cască tăieturi adânci, în locurile unde s-a izbit cu capul de stânca din faţa ei.

Bărbaţii schimbă priviri cu înţeles. Şi-a ieşit din minţi acolo, înăuntru. S-a zvârcolit ca o nebună şi a încercat să-şi ia viaţa.

Caitlyn vrea să pună imediat capăt coşmarului. Vrea ca totul să înceteze, chiar dacă pentru asta trebuie să moară. Totuşi, încetul cu încetul, se linişteşte. Mintea preia din nou controlul, iar animalul înnebunit în care se preschimbase se domoleşte. Bărbaţii o obligă să rămână întinsă la pământ, pe podeaua rece de piatră. Unul dintre ei s-a urcat pe ea, fixându-i braţele cu genunchii, ţintuindu-i încheieturile mâinilor. Celălalt stă în genunchi peste gleznele ei. Abia acum, când nebunia de care fusese cuprinsă s-a potolit, o loveşte o revelaţie.

Oamenii ăştia sunt nişte amatori.

L-a văzut pe Eric, împreună cu echipa lui, folosind tehnici de constrângere. Ei nu procedează niciodată aşa. Răsucirea încheieturii mâinii e de-ajuns ca să blochezi pe oricine, dacă ştii cum s-o faci. Un deget plasat într-o terminaţie nervoasă îl poate opri pe un boxer de categorie grea, dacă ştii cum să procedezi. Însă tipii ăştia n-au habar. N-au nici o competenţă în materie. Improvizează şi ei cum pot, în funcţie de evoluţia lucrurilor.

Caitlyn priveşte în ochii bărbatului cu glugă care stă călare pe ea.

— Gata! M-am liniştit acum.

El îi eliberează braţele. Se ridică, dar rămâne în alertă, gata s-o ţintuiască iar la pământ.

— Trebuie să ne uităm la rana de la cap, i se adresează el celuilalt tip, mai tânăr.

Cei doi o ajută să se ridice şi se pregătesc să-i lege mâinile, când ea şi le dă puternic în lături, izbindu-l cu genunchiul pe bărbatul din faţa ei. Al doilea Observator o apucă pe la spate. Ea se lasă spre el, folosindu-şi greutatea propriului corp pentru a-l face să-şi piardă echilibrul, după care îl proiectează în peretele din spatele lor. În clipa când el se izbeşte de piatră, ea îl loveşte cu capul, având grijă ca partea din spatele a craniului ei să-i izbească zdravăn faţa. Forţa ei este incredibilă. Omul îi dă drumul şi se clatină, ţinându-se de nasul rupt.

Caitlyn rămâne în picioare pe culoarul luminat de torţe al Sanctuarului.

103

Gideon se simte gol pe dinăuntru şi ameţit. Revelaţia că tatăl lui a fost cândva Maestrul Cercului l-a secat de orice putere. Nu se aştepta la o aşa descoperire. A căutat adevărul. Avea nevoie să înţeleagă motivul

sinuciderii tatălui său. Avea nevoie să dea vina pe cineva. Nu fusese însă pregătit pentru aşa ceva.

Însă pe Maestrul Cercului nu-l preocupă sentimentele lui Gideon. El arde de nerăbdare să afle cât de multe ştie, cât de mare e ameninţarea pe care o reprezintă.

— Ştii ce loc e acesta? Unde ne aflăm?

— În Sanctuar, răspunde el cu glasul lipsit de orice expresie, cu gândurile rătăcindu-i în altă parte.

— Şi ştii unde se află?

Întrebarea asta e mai grea şi-l scoate pe Gideon din starea de şoc.

— Tatăl meu a scris doar despre natura Sanctuarului, nu despre locul unde e amplasat. E adevărat însă că nu am decodat toate jurnalele lui. Sunt sigur că o să apară pasaje unde va fi mai precis.

Maestrul încearcă să citească în ochii băiatului. Se poate ca Nathaniel să fi păstrat taina amplasării locului. E la fel de plauzibil însă ca fiul lui s-o cunoască şi să-şi dea seama că, dacă mărturiseşte că ştie acest lucru, este în primejdie.

— Ştii foarte multe pentru o persoană care nu face parte din rândurile noastre. Care nu a trecut prin iniţiere. Iar asta ne ridică o problemă. Ce să facem cu tine?

Gideon se apropie de el.

— Permiteţi-mi să intru în rândurile voastre. Nu ştiu ce altceva aş putea face, ţinând cont de pierderea tatălui meu. De jurământul lui. Voi fi în mod irevocabil legat de Sacrosancte, indiferent ce se va întâmpla.

— Chiar dacă ar fi să te acceptăm în Breaslă, tot nu sunt sigur că eşti pregătit. Iniţierea e o ceremonie care implică o căutare. Trebuie să existe o încredere totală între Maestrul Cercului şi cel iniţiat. Neofitul trebuie să-şi păstreze cu încrâncenare încrederea, în timp ce sângele lui e vărsat. Durerea este înfiorătoare, de neînchipuit.

Gideon îşi pleacă uşor capul.

— Asta este ceea ce vreau.

Maestrul îi pune mâna sub bărbie, îi înalţă capul şi-l priveşte drept în ochi.

— Şi cine garantează că n-o să duci mai departe răzvrătirea tatălui tău, din rândurile noastre?

Gideon se însufleţeşte.

— Nu vreau să fac rău nimănui, nici dumneavoastră, nici Discipolilor. Vreau să fiu bine-venit în acest grup. Aşa cum a fost şi tatăl meu *cândva*. Vreau să-mi trăiesc viaţa pe deplin, sub binecuvântarea Sacrosanctelor. Nu vreau să fie blestemată cu boli. Şi, cu siguranţă, nu

vreau să-mi petrec restul zilelor pe lumea asta înfricoşat că voi fi atacat sau că îmi va fi incendiată casa.

Maestrul se plimbă de colo-colo. Îşi dă seama că motivele pentru care Gideon ar vrea să intre în Breaslă sunt întemeiate. Dacă îl ucid, îşi asumă riscul ca întreaga lor existenţă să fie dezvăluită publicului. Breasla ar fi expusă, iar ritualul reînnoirii – întrerupt.

— Există o cale prin care ţi-ai putea demonstra loialitatea şi dăruirea. Dacă vei reuşi s-o urmezi, atunci eu voi garanta personal pentru tine, iar iniţierea ta ar putea începe chiar în această noapte.

— Şi care este această cale?

— Jurnalele tatălui tău. Dă-ni-le nouă, şi vei putea deveni unul dintre noi.

Gideon scutură din cap.

— Ştiu ce presupune iniţierea. Sunt dispus să-mi las carnea să fie crestată cu cuţitul şi oasele zdrobite cu ciocanul. Nu-i oare de-ajuns?

— Nu. Jurnalele acelea sunt cuţitul pe care tu îl înfigi în carnea *noastră*, iar ameninţările tale sunt ciocanul pe care îl înalţi deasupra oaselor noastre.

Tânărul se gândeşte cum ar putea să iasă din acest impas.

— Vă voi oferi un sfert dintre jurnale înainte de iniţiere şi voi da un telefon ca să mă asigur că nu va ajunge nimic pe mâna poliţiei. După iniţiere, vă voi mai da un sfert dintre ele. Iar de azi într-un an, vă voi da încă un sfert.

— Asta înseamnă doar trei sferturi. Când vom primi ultima parte?

— Probabil, niciodată, răspunde Gideon. Sau poate atunci când voi fi învăţat destule despre Breaslă încât să vă fiu pe plac. Când veţi fi pregătiţi să mă primiţi ca Maestru.

104

Caitlyn fuge, disperată să se salveze, pe cât de repede îi îngăduie picioarele goale. Ajunge la capătul unui culoar scurt şi întunecat. De acolo, se fac două drumuri, unul la stânga, iar celălalt la dreapta. Ea alege drumul din dreapta. O ia în mare grabă pe coridor, fericită că e îmbrăcată în rasa lungă şi aspră.

E rapidă. Face sport în fiecare zi. Merge câte cinci kilometri pe banda de alergare. Alţi cinci pe bicicleta eliptică. Acum e bucuroasă pentru fiecare antrenament făcut. Au rănit-o, au înfometat-o şi au îngrozit-o, însă a rămas puternică şi în formă.

Pasajul face o curbă şi se pierde într-o pâclă întunecată. Dacă are noroc, merge de-a lungul unui zid exterior. Zidurile exterioare duc la uşi. Aruncă o privire peste umăr, dar nu zăreşte nici urmă de gărzi ascunse sub glugi. Locul acesta e mai mare decât şi-a închipuit. Mult mai mare. Pietrele pe care aleargă poartă nişte inscripţii. Se pare că pe ele au fost săpate litere. Sunt pietre de mormânt. Îşi dă seama că aleargă peste morminte. Inima i se opreşte în loc atunci când îşi ridică privirea şi înţelege. Culoarul este circular.

Chiar în faţa ei se află ce doi bărbaţi acoperiţi de glugi cu care s-a luptat.

Dar acum sunt însoţiţi de mult mai mulţi. Şi toţi o aşteaptă.

PARTEA A PATRA

105

Miercuri, 23 iunie

Singurul anchetator care nu se prezintă la informarea de dimineaţă pe care o fac laolaltă toate serviciile de investigaţii este Josh Goran. Numai că pentru el asta nu-i o problemă. A făcut deja toate aranjamentele necesare ca să nu piardă nimic din fluxul de informaţii. Are pe statul de plată o echipă formată din ziarişti, ofiţeri de poliţie şi funcţionari civili. Cei zece mii de dolari pe care i-a pus în palma agentului de teren Alvez i-au asigurat informare rapidă.

În sala de conferinţe supraîncălzită, comandantul adjunct Gregory Dockery le adresează o cerere celor şapte bărbaţi care se află acolo împreună cu el.

— Avem nevoie de un schimb complet şi confidenţial de informaţii-cheie. Trebuie să lăsăm la o parte neînţelegerile şi să lucrăm împreună. De asta suntem aici. Peste câteva ore, comandantul Alan Hunt îl va asigura din nou, personal, pe vicepreşedintele Lock în legătură cu resursele şi cu eforturile care se fac pentru a-i fi găsită fiica. Domnule comandant Gibson, vă rog să ne puneţi la curent cu ce aţi mai aflat.

Barney Gibson îşi plimbă privirea peste cei adunaţi la masă, observând faliile dintre instituţiile implicate în anchetă. Cei doi tipi de la FBI s-au aşezat pe o latură a mesei, ofiţerii din Wiltshire – pe cealaltă, iar colegul lui de la Poliţia Metropolitană stă separat de amândouă taberele. Diferenţe culturale, deosebiri de nedepăşit, toate în cursul unei singure operaţiuni.

— La primele ore ale dimineţii am mai primit un telefon de la grupul despre care credem că a răpit-o pe Caitlyn. Apelul venea tot din Franţa, însă, de data aceasta, nu a mai fost localizat în Paris, ci la un

telefon public din Cannes, în sudul ţării.

John Rowlands îşi lasă mâinile să cadă, exasperat.

— Îmi pare rău, pur şi simplu nu mă pot lăsa convins. Ăştia se află în sudul Franţei la fel de mult ca noi.

Gibson îl fulgeră cu privirea pe şeful secţiei de poliţie.

— John, te rog să uiţi o clipă de iubitele tale teorii; o să speculăm cât vrei pe seama lor după aceea. Mai întâi însă, vom asculta caseta. Face o scurtă pauză, după care se adresează din nou întregului grup: După timpul şi natura înregistrării, veţi vedea că este o reacţie directă la conferinţa de presă ţinută de Kylie Lock.

Apasă pe reportofonul digital aflat pe masă, iar tăcerea este spartă de o voce distorsionată de bărbat. „Preţul pentru a o elibera nevătămată pe Caitlyn Lock este de douăzeci de milioane de dolari. Mama ei a promis zece. Ne aşteptăm ca şi tatăl să facă acelaşi lucru. Condiţiile sunt următoarele: FBI-ul, poliţia britanică şi vânătorul acela de recompense vor declara public că nu se va recurge la nici o supraveghere a schimbului la care s-a convenit. Şi nu se va face nici o încercare de a le aresta pe persoanele ce vor fi implicate în schimbul respectiv. Numai când vom avea garanţia de liberă trecere, vă vom oferi mai multe detalii referitoare la condiţiile noastre. Vă rog să înţelegeţi următorul lucru: avem resursele necesare pentru a o ţine prizonieră pe Caitlyn Lock atât cât vom dori. Chiar şi ani, dacă e nevoie. Mai devreme sau mai târziu, cererile noastre *vor* fi îndeplinite.“ Deodată, vocea lui Caitlyn umple încăperea: „Mamă, sunt la Cannes, în apropiere de hotelul Carlton, unde am locuit împreună cu tine şi cu François, în timpul festivalului de film de la Palais des Festivals. Azi plouă pe Croazetă şi la palat e o conferinţă despre jocuri video. Tată, sunt bine îngrijită. Nimeni nu m-a rănit. *Vă rog* să faceţi ce vă spun ei“. Apoi, vocea distorsionată de bărbat revine: „Să fie foarte clar! Dacă nu vedem garanţiile făcute publice la televizor, atunci aceasta a fost ultima dată când am intrat în legătură cu voi“.

Caseta fâşâie şi se opreşte. Anchetatorii rămân tăcuţi, uluiţi. Gibson ştie că toţi se gândesc la felul cum vor reacţiona părinţii lui Caitlyn când vor asculta înregistrarea. El trece peste emoţie şi continuă:

— Detaliile furnizate pe casetă sunt corecte. Vremea de la Cannes era exact aşa cum a fost descrisă, iar expoziţia menţionată are, într-adevăr, loc. Tehnicienii de pe ambele maluri ale Atlanticului au confirmat că telefonul a fost dat de la Cannes, şi zgomotul de fundal se potriveşte cu cel din acea zonă a Coastei de Azur. Todd, vrei să spui ceva anume despre asta?

— E o înregistrare nenorocită, zice tipul de la FBI. Tehnicienii

noştri au căutat-o de toate bubele pe când oamenii voştri dormeau şi au confirmat că, la fel ca prima, a fost pusă cap la cap pe mai multe niveluri. Cele două voci au fost înregistrate separat. Pe urmă, au lipit benzile şi au adăugat o a treia înregistrare, cu un zgomot continuu de fundal. Am analizat vocea femeii şi suntem siguri că e a lui Caitlyn. Credem că vocea distorsionată de bărbat îi aparţine unui englez.

— Mai întâi Paris, acum Cannes, intervine Dockery. O mută neîncetat. Şi probabil chiar în clipa asta se duc în altă parte. Poate că vocea fetei a fost înregistrată înainte ca ei să lipească toate celelalte componente ale casetei.

— Asta ar explica de ce folosesc telefoane publice, remarcă Gibson. Nu le pasă dacă sunt descoperite, pentru că, în clipa în care ajungem noi să le analizăm, ei nu se mai află acolo.

— Sau poate n-au fost niciodată, spune John Rowlands, care tot nu e convins că fata a traversat Canalul Mânecii. S-ar putea să fie doar un singur motociclist care se plimbă prin Europa, trimiţând mesajele astea pe telefon. Nu-mi prea vine să cred că fata a fost scoasă din Marea Britanie.

— Trebuie să facem câte un plan pentru fiecare eventualitate, intervine Hunt, punând capăt speculaţiilor. Greg, să mă informezi câte resurse au fost puse în slujba acestei variante.

— Da, domnule, răspunde adjunctul.

— Ce facem cu cererile şi cu condiţiile lor? se interesează John Rowlands.

Hunt ridică o sprânceană.

— Guvernul britanic, poliţia şi poporul nu negociază cu răpitorii. Asta e politica. N-am făcut-o niciodată şi nici n-o vom face vreodată.

Danny Alvez încuviinţează din cap.

— Vicepreşedintele Lock a afirmat acelaşi lucru. S-ar putea ca lucrurile să stea altfel acum, când e vorba despre fiica lui, însă mă îndoiesc.

— Nici gând, adaugă Burgess. Thom e intransigent. N-o să se plece în cazul ăsta. Ticăloşii ăia pot să aştepte şi o mie de ani, el tot n-o să negocieze cu ei.

106

Ţinta poate să apară în orice clipă.

Va fi alb, va avea între treizeci şi patruzeci şi cinci de ani şi se va potrivi perfect cu profilul psihologic făcut de Megan. Ea ştie că aşa va fi.

Şi-a parcat maşina pe partea cealaltă a străzii, lângă un magazin cu vitrine uriaşe din Tidworth, iar ochii ei nu se dezlipesc de zona aflată sub firma ce proclamă cu mândrie: „Matt Utley, maestru măcelar“. După ce îl identifică în mod clar, va face rost de un mandat de percheziţie şi-i va răscoli toată casa. Va căuta haine care să se potrivească bucăţii de material găsite la Tollard Royal, proprietatea lui Chase. Sau poate va găsi unelte al căror număr de serie să fie acelaşi cu cel al trusei de unelte abandonate.

E opt şi jumătate, iar ea aşteaptă răbdătoare de o oră. O clipă, gândul îi zboară la relaţia cu fostul ei soţ, pe care a reluat-o. Totul pare să meargă bine. Adam şi-a petrecut noaptea trecută la ea acasă – fosta lor casă –, iar în dimineaţa asta Sammy a ţopăit prin cameră zâmbind cu gura până la urechi.

La nouă fără douăzeci, un bărbat traversează strada chiar prin faţa ei, deschide uşa magazinului şi aprinde toate luminile. Ea îl urmăreşte cum îşi pune un şorţ cu dungi roşii şi albe şi îşi face de lucru în spatele tejghelelor şi al vitrinelor frigorifice. E trecut cu puţin de douăzeci de ani, din câte îşi dă seama. Nu e ţinta ei. Abia după ora nouă, pune în uşă semnul că a deschis magazinul. Ea mai aşteaptă. La nouă şi jumătate, iese din maşină, îşi scoate carneţelul şi intră.

Un clopoţel de alamă răsună vesel în timp ce ea păşeşte în magazin şi închide uşa. Nu aşteaptă să fie întrebată ce doreşte.

— Sunt Eileen Baxendale, de la Departamentul Comunal pentru Bilanţul Impozitelor, se prezintă ea, scoţând un pix. Numele dumneavoastră?

— Carl, Carl Pringle, răspunde puştiul, cu un aer absolut consternat. Nu ştiu nimic despre impozite.

— Nu? Atunci cine ştie? întrebă ea şi se uită în jur, cu o privire pătrunzătoare.

— Trebuie să vorbiţi cu Matt. Cu domnul Utley. Proprietarul. Eu sunt doar un angajat.

— Şi când pot face asta?

— Nu vine astăzi. A spus să mă ocup eu de toate.

— E bolnav?

— Nu mi-a spus. A zis doar să mă ocup de prăvălie şi că o să mă sune mai târziu.

Are suficiente informaţii ca să-l găsească pe Utley. Sigur apare înregistrat cu impozite şi asigurări de sănătate. Nu are rost să-l perpelească la foc mic pe bietul puşti pentru nimicuri.

— În regulă, atunci mă voi întoarce în cursul acestei săptămâni.

Şi iese, însoţită de clinchetul clopoţelului.

Pe drumul de întoarcere la secţie, sună să ceară informaţii fiscale despre măcelarul pe care nu l-a găsit. Dacă are un pic de noroc, o să aibă datele în computer până ajunge ea la birou.

Când intră, Jimmy Dockery o întâmpină cu un teanc de hârtii şi cu un zâmbet.

— Am fost la laborator. Ia uite aici, şefa!

Şi-i aruncă raportul criminaliştilor pe birou, îi arată o secţiune de o importanţă crucială şi face sumarul: „Câmpul din apropierea hambarului ars era acoperit cu particule minuscule de rămăşiţe omeneşti".

— Ai dus câinii acolo? îl întrebă Megan uimită.

El începe să râdă.

— Nu, nu e nici un câine. Am ceva chiar mai bun decât un câine. Poate ţi se va părea nebunesc, dar am citit undeva că detectivii germani se folosesc de vulturi urubu ca să detecteze cadavrele. Aşa că, văzând eu că nu pot obţine un radar de sol sau măcar câini de vânătoare, am luat legătura cu un expert în păsări exotice, care mi-a dat doi urubu-cu-cap-roşu să zboare peste câmpul nostru. Mândru de el, îi arată din nou rezultatul expertizei. Şi uite ce a reieşit…

Megan citeşte raportul dat de laborator: „Au fost prelevate mostre de sol şi toate conţineau ADN uman provenit de la o singură persoană".

— Şefa, parcă spuneai că Tony Naylor a fost pe acel câmp. Ai avut dreptate.

Megan încearcă să fie precaută în afirmaţii:

— Hai să ne asigurăm că a fost Naylor înainte să spunem ceva. Încearcă să faci rost de o mostră de ADN care să se potrivească. De la sora lui sau de la părinţi. Verifică şi în baza naţională de date, ca să vezi dacă i-au fost luate amprentele pentru vreun delict. Îi mai vine o idee: A, da, şi ia-l la întrebări pe proprietarul locului! Tare aş vrea să ştiu şi eu cum dracu' a ajuns terenul ăsta să fie presărat cu rămăşiţe umane.

107

Gideon părăseşte Sanctuarul la fel cum a intrat, cu gluga trasă pe faţă, legat la mâini şi trântit pe bancheta din spate a unei maşini care arată exact ca duba unor muncitori în construcţii.

După douăzeci de minute, vehiculul trage pe marginea drumului şi opreşte. Uşile din spate scârţâie în timp ce sunt deschise, iar Gideon aude ciripitul păsărelelor revărsându-se înăuntru. Este încă foarte devreme. Ora aceea a dimineţii înainte ca traficul să devină infernal. Simte cum podeaua

dubei se lasă pentru că cineva urcă, se fâţâie prin maşină, după care îl trage de glezne, târându-l până aproape de margine. Îşi simte picioarele atârnând în afara maşinii, apoi este pus în poziţie verticală, iar sacul de pânză îi este scos de pe cap.

Nu David Smithsen se holbează la el. E altcineva, bărbatul care aproape l-a omorât. Cel care l-a lăsat mai mult mort decât viu în biroul cuprins de flăcări. Gideon îşi abate privirea spre mâinile tipului. Acolo, pe unul dintre degetele mici, vede inelul cu pecete care i-a provocat tăietura de pe faţă. Imposibil să nu remarci un asemenea inel. În spatele omului se întinde ceea ce pare o pădure neumblată. Locul ideal ca să sapi un mormânt sau ca să faci pierdut un cadavru.

Smithsen îşi face apariţia în peisaj şi zâmbeşte.

— El e Musca, iar de acum încolo eu voi fi Draco şi atât. Te vei purta cu noi de parcă ne-am cunoaşte de când lumea. Ori te conformezi, ori te omorâm. Tu alegi.

Musca scoate repede un pistol din buzunarul de la spate al pantalonilor şi lipeşte ţeava de fruntea lui Gideon.

— Mie îmi convine orice variantă.

Draco stă pe marginea din spate a dubiţei şi îi cuprinde umerii lui Gideon cu un gest batjocoritor de camaraderie.

— Una dintre regulile noastre este discreţia. Discreţie maximă, dacă pricepi ce vreau să spun. Iar Maestrul se bazează pe mine şi pe Musca pentru aplicarea acestei reguli. Îl strânge pe Gideon de umeri. Dacă vei trăi, atunci va trebui să trăieşti după nişte reguli. Sub nici o formă nu-i vorbeşti despre Breaslă, despre Discipoli sau despre Sacrosancte vreunui străin. Niciodată, din nici un motiv. Nu ne telefonezi, nu apari neanunţat la noi acasă sau la serviciu. Nu ne contactezi niciodată. Noi te contactăm. Dacă te sunăm, nu îţi spui numele la telefon şi nu le menţionezi pe ale noastre. Vei folosi numele care îţi va fi dat, în cazul în care vei fi iniţiat. Vei folosi acel nume în orice împrejurare. Ţine bine minte tot ce-ţi spunem acum. Dacă îţi scapă cumva din greşeală, tot din greşeală o să-mi scape şi mie degetul pe trăgaci. Lui Musca îi joacă ochii-n cap, şi împinge şi mai tare arma în ţeasta lui Gideon. *Bum…*

Draco se ridică.

— Pune-l pe locul din faţă, după care poţi pleca.

Musca îi aruncă lui Draco cheile de la cătuşe şi-i cere lui Gideon să ocolească maşina până în dreptul portierei din faţă. Îl ajută să se urce, trânteşte uşa şi se îndreaptă spre un Mercedes parcat lângă ei. Luminile de semnalizare portocalii se aprind şi se sting când declanşează închiderea centralizată.

Draco vorbeşte în timp ce se pregăteşte să pornească:

— Uite cum facem. Mergem la tine acasă, şi stau cu tine cât iei carnetele scrise de tatăl tău. Mi le predai mie, şi te duc înapoi la Maestru. E cât se poate de simplu.

— După care ar trebui să te descurci şi singur, nu?

Draco râde.

— Noi doi trebuie să punem la punct unele lucruri. Întoarce dubiţa, ieşind din luminiş pe o străduţă îngustă. Cercul Interior a votat acum câteva ore dacă să fii sau nu iniţiat. Votul Maestrului a fost decisiv. Un singur vot te-a salvat. Unul singur. Aşa că mai bine ascultă decât să vorbeşti, de acord? Ochii lui Draco sclipesc ameninţători. Pentru următoarele douăzeci şi patru de ore, eşti în grija *mea*. Pe urmă, te voi lăsa în seama cuţitului şi a ciocanului Maestrului. Dacă vei supravieţui iniţierii, faţa mea va fi printre primele pe care le vei vedea. Din acel moment, eu sunt stăpânul tău, iar tu îmi datorezi credinţă. Vei face tot ce îţi spun eu, când îţi spun eu, cum îţi spun eu. E clar?

Gideon vede că tipul e enervat.

— Clar ca bună ziua. Faci pe durul cu mine, dar, în realitate, eşti doar mesagerul Maestrului. Băiatul lui de mingi. Nu faci nimic fără să-ţi ceară el.

Draco apasă pedala de frână. Duba încetineşte din ce în ce mai mult, iar motorul se opreşte brusc. Gideon vede dreapta musculoasă a lui Draco cum îl pocneşte drept în faţă, dându-l cu capul de geamul lateral. Încearcă să-l ţină la distanţă cu un braţ, dar Draco s-a ridicat deja din scaun, năpădindu-l cu o ploaie de pumni în cap şi peste faţă.

Bătaia durează mai puţin de zece secunde. Draco îl prinde de gât, ţintuindu-l cu degete ca de oţel, şi îi dă o ultimă lovitură. Cea mai dureroasă dintre toate.

— Uite cum stă treaba, Domnule Fac-pe-Deşteptul, când suntem singuri, eu sunt maestrul tău. Tu îmi aparţii. Eram pregătit să-l omor pe tatăl tău şi sunt mai mult decât pregătit să te omor pe tine.

108

Restul călătoriei se desfăşoară într-o tăcere dureroasă. Mai ales pentru Gideon. Are buza crăpată şi un dinte stă să-i cadă.

Draco îl obligă să meargă cu braţele strânse la spate. Trec de uşa de la intrare şi se îndreaptă direct spre camera ascunsă de la etaj.

— Deşteaptă chestie, spune Draco în timp ce Gideon scoate la

iveală placa de rigips ascunsă în zid. Ciocăneşte în ea cu articulaţiile degetelor, care par foarte fireşti aşa zdrelite cum sunt acum. Grozav! Nu ai ghici în veci că în spatele ăsteia e o cameră.

Gideon nu îl bagă în seamă, ci intră în camera lungă şi îngustă.

Draco nu-şi poate ascunde uimirea când vede rafturile goale. Doar praf şi vopsea lavabilă, decolorată în locurile unde fuseseră caietele.

Gideon îşi şterge buza care-i sângerează.

— La ce te aşteptai?

— Ai grijă la gură… Zâmbeşte, încântat de propria-i glumă, şi intră în încăpere. Ciocăneşte în toţi pereţii. Izbeşte cu călcâiul în câteva locuri. Mai sunt şi alte camere secrete pe-aici?

Loveşte cu piciorul şi în podea.

— Nu ţi-e teamă de grinzile afectate de foc? îl întreabă Gideon sarcastic.

— Sunt din stejar, îi răspunde Draco pe un ton dojenitor. Cred că doar Marele Incendiu din Londra le-ar putea strica.

Apoi loveşte în pereţi de-a lungul liniei de îmbinare dintre ele şi panourile de pe tavan. Gideon rămâne cu privirea aţintită la ultimul panou, cel de deasupra telescopului.

Draco se opreşte la câţiva centimetri de el.

— Deci unde sunt? Unde au dispărut cărţile tatălui tău?

Un ţârâit le atrage atenţia, ca şi cum le-ar răspunde unde se află jurnalele. E soneria de la poartă.

— Aştepţi pe cineva? întrebă Draco nervos.

Gideon ridică din umeri.

— Nu. Dar există în bucătărie un monitor instalat de firma de securitate. Putem vedea de acolo cine este.

Coboară amândoi. Pe monitorul mic, montat pe perete, văd o femeie care aşteaptă într-o maşină, cu motorul pornit, în faţa porţilor.

— Ştiu cine e, spune Gideon. Este inspectoarea de poliţie care conduce ancheta cu privire la sinuciderea tatălui meu. O să vadă maşina mea şi duba ta pe alee.

— Las-o să intre, dar scapă repede de ea. Draco se îndreaptă spre biroul distrus de incendiu. Se pare că, până la urmă, tot voi avea ceva de reparat.

Gideon apasă tasta „Acces“ de pe interfon, deschide uşa de la intrare şi îi iese în întâmpinare. Megan parchează. El îşi mai şterge o dată buza cu dosul palmei.

— Bună dimineaţa, doamnă inspector. Nu mă aşteptam să vă văd astăzi.

Megan îşi înşfacă geanta, sare din maşină şi trânteşte portiera.

— Am vrut să văd cum vă simţiţi. Observă buza umflată şi petele de sânge. Şi văd că nu prea bine. Ce s-a întâmplat?

Gideon îşi duce o mână la gură.

— Am căzut în timp ce încercam să repar câte ceva prin birou. Nu e chiar aşa rău pe cât pare.

Privirea lui Megan alunecă în spatele lui Gideon, unde îl vede pe Draco ieşind din casă şi îndreptându-se spre dubă.

— Faceţi mai multe lucrări?

Gideon se uită şi el spre Draco.

— Da, am înţeles că domnul Smithsen l-a ajutat de mai multe ori pe tata cu unele reparaţii şi, foarte amabil, a trecut pe-aici după ce a aflat de incendiu.

— E un gest frumos între vecini.

Megan îşi aminteşte conversaţia pe care au avut-o în barul de lângă crematoriu, ce i-a spus Gideon despre ultima vizită a constructorului şi despre bănuiala că Smithsen avea întru câtva legătură cu moartea lui Nathaniel.

— Nu pot crede ce ghinion a avut domnul Chase, zice Draco cu voce tare şi apropiindu-se de ei. Unde va ajunge lumea asta? Îţi pierzi tatăl, apoi un ticălos, o scursură a societăţii, îţi sparge casa şi aproape că te arde de viu cu locuinţa ta cu tot. Urâtă treabă…

Se întoarce spre dubă şi zăngăne o geantă mare plină de scule.

Megan îşi dă seama că sunt urmăriţi şi că n-au nici o şansă să vorbească.

— Am trecut doar ca să vă mai pun câteva întrebări despre tatăl dumneavoastră. Am nimerit într-un moment prost?

— Da, răspunde Gideon. Vă deranjează dacă vă sun eu? Pot veni chiar până la secţie, dacă vă este mai uşor aşa.

— Ar fi foarte bine.

Cu coada ochiului, Megan vede că Smithsen stă cu ochii pe ei.

— Înainte de plecare, vă supăraţi dacă dau o fugă până la toaletă? E ceva de mers până în oraş.

— Nu, cum să mă supăr? Să vă arăt unde este…

Se dezlipesc de lângă Draco şi, odată intraţi în casă, Megan se apleacă foarte aproape de Gideon şi întreabă:

— Sunteţi bine?

— Nu tocmai. Mă va obliga să merg cu el după ce plecaţi. Vor jurnalele tatălui meu.

Aprinde o lumină pe coridor şi se uită în urmă, spre uşa de la

intrare, pe care o lăsase deschisă. Draco a închis deja uşa dubei şi se îndreaptă spre ei.

— Nu pot vorbi acum.

Megan nu are ce face, intră repede în baia de la parter şi închide uşa după ea. Draco se apropie cu paşi mari şi îl trage pe Gideon spre el.

— V-am văzut vorbind. Ce ţi-a spus?

Gideon încearcă să nu se panicheze.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! Ieri a fost înmormântarea. N-a făcut decât să-mi transmită condoleanţe şi să-mi spună cât de rău îi pare.

Draco îşi descleştează pumnii şi dă drumul cămăşii lui Gideon.

— Dă-o afară! Şi repede, că altfel te văd cum te duci la încă o înmormântare.

109

Gideon o conduce pe Megan la maşină şi îi ţine portiera. Ştie că au la dispoziţie doar câteva secunde.

— Am fost ameninţat cu arma în această dimineaţă. Arată cu capul spre casă. De către Smithsen şi de un alt bărbat. Cel care mi-a spart casa şi m-a atacat. Lucrează împreună.

În mintea lui Megan apare brusc fotografia lui Matt Utley. Vrea să-i spună şi lui ce a descoperit când a fost la măcelărie, dar nu mai are timp.

— Urcaţi-vă în maşină. Putem să punem toate astea în ordine la secţie.

Gideon se uită nervos spre uşa de la intrare.

— Nu pot. *Trebuie* să merg cu el.

— De ce?

— Tata a preferat să se sinucidă decât să ia parte la ce fac ei.

— Şi ce *fac* ei?

Îl priveşte cu un aer mai degrabă ironic, amintindu-şi că se află în faţa unui om care a suferit un şoc emoţional.

Gideon observă îndoiala din privirea ei.

— V-am mai spus… *Sacrificii*. Cred că sunt pe cale să mai facă unul.

Megan ar vrea să-l provoace să-i spună mai multe, dar îl observă pe Draco lângă casă, cărând o bucată de bârnă arsă şi încercând să pară ocupat. Îşi dă seama că nu e momentul potrivit. Porneşte motorul şi lasă frâna de mână.

— Vă sun mai târziu.

Gideon se dă la o parte, iar Megan demarează. Draco se îndreaptă din nou spre el, urmărind cu privirea maşina care iese pe poarta metalică, acţionată electronic, şi se depărtează pe drumul de ţară.

— Despre ce a fost vorba?

— Despre bani, spune Gideon. Tata făcea comerţ cu obiecte arheologice. A făcut milioane de lire din vânzarea acestor obiecte primitive. Probabil s-a dedat şi la jefuirea de morminte. Inspectorii de poliţie care investighează furturile de obiecte de artă sau fraudele din domeniu vor să mă interogheze în legătură cu ultimele lui achiziţii.

— Te-a întrebat ce ai păţit la faţă?

— I-am spus că m-am lovit.

— Bine, zice Draco, întorcându-se spre casă. Hai să luăm jurnalele alea şi să ne cărăm de-aici!

— Stai, îl opreşte Gideon. Crezi că sunt atât de prost încât să le ţin în casă?

Faţa lui Draco devine ca de piatră. Gideon scoate dintr-un buzunar cheile de la maşină şi deschide portbagajul. Draco rămâne cu privirea aţintită la Audi, în care se poate observa un fel de boccea făcută dintr-o pătură groasă. Se apleacă înăuntru şi smuceşte balotul, dând la o parte colţurile păturii. În boccea găseşte patru jurnale format A4, câte două pentru fiecare deceniu pe care Nathaniel Chase l-a petrecut ca membru al Breslei.

— Asta-i tot?

— Deocamdată.

Draco deschide unul dintre jurnale şi se holbează la textul cifrat.

— Cum ştim că este ceea ce ai spus că este?

Gideon îi smulge jurnalul.

— Doar eu şi tatăl meu înţelegeam acest cod. Ăsta e un lucru bun, atât pentru mine, cât şi pentru tine. Majoritatea oamenilor ar arunca aceste lucruri dacă ar da peste ele, dar n-ar fi o mişcare inspirată. Chiar deloc. Închide jurnalul, îl înfăşoară iar în pătură şi îi dă lui Draco bocceluţa. Eu mi-am respectat partea mea din înţelegere. Acum respect-o şi tu pe a ta.

110

Dacă ai ajuns la gradul de inspector de poliţie, se presupune că ai suferit ceva răni profesionale. Iar dacă mai eşti şi femeie, cu siguranţă ţi-ai stabilit un set de reguli pe care să nu le încalci. Limitele pe care ţi le impui pornesc de la a pleca devreme de la petrecerile date cu ocazia rezolvării

unui caz şi merg până la a nu te mărita niciodată cu un poliţist. Megan încălcase aceste două drăgălaşe reguli, dar a ţinut întotdeauna cont de un principiu.

Priveşte în ansamblu. Nu trage concluzii pripite. Fă câţiva paşi înapoi şi cântăreşte totul cu multă atenţie. Mare. Mic. Important. Neimportant. Ia în calcul toţi factorii.

Tocmai de aceea Megan nu bate la uşa superiorului ei să ceară un mandat de arestare preventivă pe numele lui Dave Smithsen şi un echipaj tactic înarmat. În schimb, discută subiectul cu Jimmy, încercând să înţeleagă ce se întâmplă.

— L-am văzut pe Gideon Chase în această dimineaţă. Arăta ca şi cum ar fi fost bruscat. A spus că doi bărbaţi l-au ameninţat cu arma. Un constructor, pe nume Smithsen, şi tipul care i-a spart casa tatălui său săptămâna trecută.

Jimmy este surprins.

— Parcă spuneaţi că Chase nu l-a văzut pe hoţ…

— Aşa am spus. Dar se dovedeşte că l-a văzut.

— Atunci, de ce a minţit?

— E o poveste lungă. Zice că a simţit că e de datoria lui să afle în ce treburi era băgat tatăl său.

— Deci unde a fost ameninţat şi pentru ce?

Megan scutură din cap.

— Nu cunosc toate aceste detalii. Nu am apucat să i le cer. Smithsen, constructorul, era cu el, la el acasă. Repara stricăciunile provocate de incendiu.

Jimmy pune totul cap la cap.

— Aşadar, acest constructor şi amicul lui, spărgător de case, l-au ameninţat pe Chase, iar apoi, câteva ore mai târziu, Smithsen vine ţintă la el acasă ca să repare ce a stricat celălalt? Sună ciudat.

— Ai dreptate. Este ciudat. Dar toate acestea m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva sinuciderea lui Nathaniel Chase are vreo legătură cu răscumpărarea cerută pentru eliberarea fetei răpite.

Jimmy face ochii mari.

— Ce? Cum naiba se poate face o legătură între cele două?

— Ia adu-ţi aminte ce ai spus când ai văzut cadavrul lui Jake Timberland în hambar. Ai zis că eşti aproape sigur că scena crimei fusese aranjată… Mai ştii cu ce argument ai venit?

— Da. Locul faptei. Locul. Amplasamentul.

— Exact. Ei bine, şi în acest caz, tot amplasamentul este cel care nu-mi dă pace. Ambele cazuri au acelaşi punct de întâlnire. Stonehenge.

Spre Stonehenge se îndreptau Lock şi Timberland, în căutarea unui răsărit romantic, înainte de răpire şi de crimă. Este locul despre care Nathaniel Chase a scris numeroase cărţi şi unde a vrut să-i fie împrăştiată cenuşa. Ia gândeşte-te, e locul în care fiul său pretinde că a fost vindecat de cancer ereditar când era copil şi unde, zice el, un cult preistoric face sacrificii umane pentru ca membrii lui să poată profita de pe urma puterilor pietrelor.

Jimmy se strâmbă.

— Doar nu crezi în toate aiurelile astea, nu?

— Încerc doar să fac pe avocata diavolului. De ce nu? În fond, sacrificii ritualice se tot fac de când omul primitiv a aflat de existenţa zeilor. Au fost descoperite, de-a lungul timpului, o groază de oseminte rămase în urma miilor de sacrificii umane aduse zeilor. Practica asta e consemnată şi în Biblie, şi în nenumărate alte documente istorice.

— Am înţeles cum e cu istoria, dar, chiar dacă un astfel de cult ar exista, de ce ar vrea să-i sacrifice pe fata unui politician american şi pe fiul unui lord englez? Şi cum explicaţi cererea de răscumpărare?

Logica lui Jimmy o face să se oprească brusc. Ideea existenţei unui cult este stupidă, dar Megan nu se simte pregătită să renunţe definitiv la ea.

— Cultele îşi aleg victimele pe baza a o mie de considerente. Exact ca violatorii sau criminalii, ele au propriile criterii de selecţie secrete. Pot fi criterii de natură sexuală, rasială, în funcţie de gen. Poate că respectiva victimă se potriveşte exact cu sistemele lor de credinţe sau, din contră, le insultă valorile. Cine ştie, poate Caitlyn s-a potrivit uneia dintre aceste categorii.

— OK, dar Timberland?

— Posibil să nu se fi potrivit acestor criterii. De aceea a fost ucis. El doar o apăra pe Caitlyn. O fi încercat să facă pe viteazul.

Jimmy scoate din nou asul din mânecă.

— Şi răscumpărarea?

Megan bate darabana pe birou, iar zgomotul făcut de unghiile ei seamănă cu cel scos de o ciocănitoare înfometată.

— Lasă puţin deoparte răscumpărarea. Nu am terminat cu amplasamentul.

Jimmy crede că şi acest raţionament are un defect.

— Stonehenge. De acord. Dar cum ar putea un cult să ducă la bun sfârşit un sacrificiu ritualic în acel loc? Stonehenge este plasat taman între două şosele aglomerate. E un loc ce geme de turişti. Păzit douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Dar dacă echipa de paznici de la Stonehenge ar fi implicată în toată povestea asta? i-o trânteşte Megan, cu o sclipire în ochi.

Jimmy stă pe gânduri o clipă. Asta ar schimba cu totul situaţia.

— Îl mai ţii minte pe Sean Grabb? Lucra la firma de pază angajată pentru Stonehenge. Am auzit că lipseşte de la serviciu de când cu răpirea şi cu crima.

— Eşti sigur?

— Am auzit fără să vreau o discuţie între doi poliţişti la cantină. Şi mi-am amintit că individul are antecedente de spargere şi agresiune.

Megan se înviorează brusc.

— Aşadar, dacă Grabb şi alţi tipi de la pază ar fi membri ai cultului, ar putea avea acces la acel loc oricând şi-ar dori.

— E foarte posibil. O să discut cu cei de la English Heritage şi cu firma de securitate angajată de ei. Să văd cum arată condica de prezenţă semnată de Grabb. E posibil să descoperim că lipseşte adesea de la serviciu pe motiv că e bolnav, când, de fapt, n-are nimic. Sau, din contră, că ziua aceea a fost singura în care şi-a luat liber, după ani de muncă susţinută.

Megan îl ascultă doar cu o ureche.

— Bine. Bună idee. Trebuie verificat.

Jimmy se întoarce la biroul lui, dar deja a reuşit să înrădăcineze o idee în mintea lui Megan. Una mai neobişnuită decât oricare alta din cariera ei. O idee ce ar putea rezolva cazul. Sau de pe urma căreia s-ar putea vedea concediată.

111

Cu mâinile prinse în cătuşe şi cu capul acoperit de glugă, în spatele dubei lui Draco, Gideon încearcă să-şi dea seama pe ce drum au apucat-o înapoi spre Sanctuar. Imediat ce ies pe poarta casei, este sigur că se îndreaptă spre vest, că au mers, de-a lungul şoselei B3081 şi că au trecut de King John Inn.

Se răsuceşte în aşa fel încât să ajungă în poziţia aşezat, lângă peretele care separă cabina şoferului de partea din spate a dubei, urmărind cu ochii minţii traseul în funcţie de direcţia în care este aruncat. O clătinare la stânga îl înştiinţează că Draco a cotit la dreapta şi că se îndreaptă spre nord. Gideon încearcă să calculeze minutele care trec şi ajunge la concluzia că au ieşit din Shaftesbury şi că merg spre Gillingham şi Warminster.

Ultima parte a călătoriei este cea mai liniştită. Abia dacă aude trecând câteva maşini. După viteza redusă şi drumul din ce în ce mai accidentat, se pare că au ieşit de pe şosea. Gideon e aruncat de colo-colo timp de câteva minute, după care maşina se opreşte şi uşile din spate se deschid cu un zgomot înfundat.

Trei sau patru bărbaţi îl trag din dubă şi îl duc pe braţe păşind pe un teren pietros. Aude în spate cum maşina care l-a adus demarează şi se îndepărtează. Îl pun să intre într-un spaţiu răcoros, îngrădit, unde paşii se aud cu ecou. O uşă este descuiată în faţa lui. Acum, zgomotul se intensifică. Voci care murmură. Lucruri care se mişcă. Ceva greu care alunecă.

— Repede, strigă cineva.

Simte o mână care i se propteşte în ceafă şi îl împinge în jos, forţându-l să înainteze mai repede. Oricine-ar fi, se asigură că Gideon nu se loveşte cu capul de ceva. Aude iar un mormăit sau un grohăit, de data asta în spatele lui. Apoi, pentru un minut, nimeni nu mai spune nimic. Îşi simte creierul foarte obosit, iar tăcerea din jurul lui i se pare încărcată de otravă.

Într-un final, aude vocea sarcastică a lui Draco:

— Urmează câteva trepte. Ai grijă să nu cazi!

În timp ce coboară, poate auzi bocănitul şi ecoul altor paşi în faţa lui şi în spate. Treptele sunt din blocuri mari de piatră. Pietre mari într-un spaţiu vast şi nimic care să amortizeze zgomotul. Fix douăzeci de trepte.

Coborârea se opreşte, şi două perechi de mâini îl înşfacă de braţe şi îl pun să meargă mai repede pentru aproximativ treizeci de secunde.

— Alte trepte, anunţă vocea.

Încă douăzeci.

Îşi dă seama după miros că se află într-un loc situat la mare adâncime sub pământ. Recunoaşte aceste izuri – turbă, cretă, umiditate excesivă, gresie, silex, fier ud, straturi consistente de mucegai. Simţurile antrenate ale arheologului recunosc toate acestea de parcă ar avea de-a face cu notele unui parfum înţepător.

Mâinile călăuzitoare îl opresc. Îi este ridicată gluga de pe faţa încinsă. Lumină de torţe. Se află în adâncurile Sanctuarului. O parte a lui pe care n-o văzuse niciodată. Oamenii din jurul său sunt înveşmântaţi în robe, iar feţele le sunt acoperite de glugi. Probabil că de asta au întârziat mai devreme, înainte de a începe aventura coborârii.

— Dezbrăcaţi-l şi pregătiţi-l, se aude vocea lui Draco.

Gideon încearcă să nu se gândească la ce i se întâmplă. În schimb, se concentrează, străduindu-se să-şi formeze o imagine mintală despre

locul în care se află. Un vast spaţiu sub pământ, situat în plin câmp, la o oră de mers cu maşina de la el de-acasă. Presupune că se află la vreo cincizeci de kilometri de Tollard Royal. La cincizeci de kilometri spre nord, nord-vest.

Draco îi întrerupe calculele, aplecându-se aproape de faţa lui, iar Gideon îi simte respiraţia caldă, acrişoară:

— Ascultă-mă bine. Acum te voi învăţa cum să-i răspunzi Maestrului în timpul ritualului de iniţiere. Ai grijă să reţii răspunsurile! Nu te face de râs şi nu mă face nici pe mine. Ţine minte, spiritul şi trupul tău vor suporta multe chinuri, dar, dacă eşti cu-adevărat devotat Sacrosanctelor, vei supravieţui. Draco zâmbeşte. Dacă nu, vei pieri.

112

Pagerul lui Lillian Cooper, medic specialist hematolog, scoate un sunet scurt şi ascuţit. Ea îl ia de la şold, îl scoate din suportul de piele şi înjură în gând, în timp ce citeşte mesajul trimis de secretara ei: „INSPECTOR BAKER AICI SĂ VĂ VADĂ“.

O zi deja prea lungă tocmai a devenit şi mai lungă. Baia pe care şi-o promisese şi paharul de vin alb, cu gheaţă, vor trebui să mai aştepte. O ia de-a lungul coridoarelor în zigzag, înapoi spre biroul ei din spital, spunându-şi că detectivii nu apar, în mod normal, pe neaşteptate. Numai când e vorba despre vreo belea. Iar ea chiar s-ar putea să fi intrat în belea. Comportamentul ei nu a fost deloc în conformitate cu etica meseriei, a încălcat regulamentele de ordine internă şi a nesocotit nenumărate articole din legea privind protecţia datelor, oferindu-i inspectorului de poliţie informaţii confidenţiale.

— Megan Baker. Îmi cer scuze că am venit neanunţată, spune poliţista, ridicându-se de pe scaunul aflat lângă biroul micuţ al lui Lillian şi întinzându-i mâna.

— Nici o problemă, spune Cooper. Vă rog să intraţi. Cu ce vă pot ajuta?

Simte cum inima îi bate ca o tobă în piept.

Megan se aşază pe o parte a biroului şi deschide geanta Padovano, crem, din piele, pe care Adam i-o cumpărase în Italia, cu trei ani în urmă.

— Are legătură cu ceea ce am vorbit ultima dată. Despre Gideon Chase.

Scoate din geantă o bucăţică de hârtie şi i-o întinde lui Lillian.

Cooper o ia şi se uită la ea.

— Nu pricep. Cine sunt oamenii aceştia?

Megan afişează cel mai prietenos zâmbet cu putinţă.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Încă o dată şi gata. Aş vrea să accesaţi fişele medicale ale tipilor de pe lista aceasta şi să-mi spuneţi ce aţi aflat. Ce au notat în aceste fişe cei de la spital sau medicii lor de familie.

Doctoriţa este înspăimântată. Lasă hârtia din mână de parcă albul ei ar fi incandescent şi i-ar arde degetele.

— Doamnă inspector, nu ar fi trebuit să vă ajut nici prima oară. Nu am de gând să repet de şase ori greşeala pe care am făcut-o.

— Nu de şase ori, i-o întoarce Megan cu o privire rece ca gheaţa. Sunt numai patru nume. Şi ar fi o mare greşeală să nu mă ajutaţi.

Megan se dă mai în faţă, pe marginea scaunului.

— Primul nume de pe această listă, Nathaniel Chase, este tatăl bărbatului pe care l-aţi căutat data trecută. Avem motive să credem că Sean Grabb, David Smithsen şi Matt Utley sunt implicaţi în moartea lui şi într-un alt caz pe care îl investigăm odată cu acesta. În clipa de faţă, Grabb lipseşte de la serviciu şi pe numele lui a fost emis un mandat de arestare. Tot ce trebuie să aflu despre el şi despre ceilalţi este dacă au sau dacă au avut în trecut vreo problemă medicală gravă. Asta-i tot.

— Inspectore, eu chiar…

Megan observă că Lillian începe să se înduplece.

— Spuneţi-mi doar dacă doctorii lor le-au dat concediu medical. Şi, dacă au lipsit de la serviciu, de ce au lipsit.

Megan îşi deschide braţele într-un gest care spune: „Asta-i tot ce vreau, nu-i mare lucru".

— Chiar nu vă cer prea mult.

Cooper pare îngrijorată. Scutură din cap.

— Voi lăsa urme. Orice căutare ca aceasta este detectabilă. Rămâne în computer. Chiar dacă aş folosi un alt calculator, tot trebuie să mă loghez. Mi-aş putea pierde slujba pentru că v-am dat aceste informaţii.

Megan se scarpină în cap. Se aşteptase la asta. Nu aşa ar fi vrut să se desfăşoare conversaţia, dar se întâmpla exact cum anticipase.

— Doamnă doctor, am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Ştiţi de la prietenul nostru comun ce fel de persoană sunt. Orice ajutor mi-aţi da, vă asigur că este exclusiv în interes public.

— Nu asta e problema. Doar că nu mi se pare corect.

Megan se vede nevoită să joace murdar.

— Sunteţi căsătorită şi aveţi de mulţi ani o relaţie extraconjugală cu un ofiţer de poliţie, la rândul lui însurat. Cât de corect vi se pare lucrul

ăsta?

Femeii i se taie răsuflarea.

— Nu-mi vine să cred că băgaţi în discuţie viaţa mea privată…

— Ba să credeţi…

Chipul lui Megan devine de piatră. O privire ca oţelul, lucrată la temperaturile înalte ale interogatoriilor.

— Vă rog să nu-mi daţi mie lecţii despre ce este corect şi ce nu. Şi să nu mă judecaţi. Încerc să găsesc o persoană vinovată de o crimă foarte gravă şi să salvez vieţile unor oameni. Sunt gata să fac aproape orice pentru asta, iar acum am nevoie ca dumneavoastră să cooperaţi. Înşfacă lista de pe birou şi o ţine în faţa ochilor lui Cooper. Acum, doamnă profesoară, sunteţi amabilă să mă ajutaţi? Sau va trebui să-mi sun prietenul de la *Gazette and Herald*?

113

Culoarul principal al Sanctuarului este luminat doar de flăcările fumegânde şi portocalii ale unui lung şir de torţe montate pe pereţi. Urme de arsură, înalte, negre şi conice, se întind pe zidurile de piatră, asemenea unor fantome ce stau să dispară dintr-o clipă-n alta.

Culoarul înaintează spiralat, spre interiorul pământului. Arată exact cum l-a descris tatăl lui. Un fel de catedrală construită sub pământ. O suprafaţă enormă, exact ca a unei catedrale, cu încăperi somptuoase, din piatră, şi cu cripte. Gideon încearcă să scoată la lumină adevărul despre ceea ce i se întâmplă – despre ce *e pe cale* să i se întâmple. În alte circumstanţe, ar fi fost în culmea încântării că se află aici, în culmea fericirii din punct de vedere profesional. Ar fi fost bucuros să poată deschide mormintele de sub picioarele lui, să dateze cu carbon rămăşiţele şi, asemenea unui medic legist, să pună cap la cap toate informaţiile despre vieţile tuturor celor îngropaţi acolo.

Patru Purtători, cu capetele acoperite de glugi, îl conduc printr-o deschizătură atât de îngustă, că abia dacă o vede. În timp ce trece prin ea, atinge uşor cu creştetul capului partea de jos a buiandrugului gros. Alte douăzeci de trepte, şi iar cotesc brusc, ca să intre într-o încăpere mai mică. O faţă rotundă, cu fălcile lăsate, se ridică şi vorbeşte de sub o glugă din pânză de sac:

— Trebuie să te dezbraci şi să faci duş. Apoi, te vom pregăti pentru iniţiere.

Îl conduc într-o zonă strâmtă, separată oarecum de restul camerei,

unde îşi dezbracă hainele şi le lasă în mâinile însoţitorilor săi, apoi păşeşte într-un fel de şant întunecat, din piatră. Nu vede nimic cu care să se poată spăla. Nici şampon, nici săpun. Stă în picioare, gol-goluţ şi singur. Dintr-odată, un torent de apă se ţâşneşte de undeva de sus, din întunecimea care-l învăluie. Îl loveşte atât de tare, încât îi biciuieşte gâtul şi îl azvârle practic în genunchi. Gideon închide ochii şi îşi acoperă faţa cu mâinile. Şuvoiul de apă durează câteva minute, apoi se opreşte la fel de brusc cum a pornit. I se dă un prosop şi e condus aşa, gol-goluţ, de-a lungul coridoarelor, în Sala Mare.

La vederea sălii, i se taie răsuflarea. În faţa ochilor lui se înalţă, grandioasă, replica subterană, în mărime naturală, a monumentului de la Stonehenge. Doar că acesteia nu-i lipseşte nici un element, este exact ca atunci când a fost ridicată. Tatăl lui susţinea că acesta este, de fapt, adevăratul tabernacul al vechilor zei. Primul lor loc de odihnă, înainte ca monumentul de la suprafaţă, de lângă Amesbury, să fi fost înălţat.

Un huruit puternic, ca al unei maşinării hodorogite, îl face pe Gideon să se uite în spate. Sala Mare este închisă ermetic. Se trezeşte înconjurat de un val cafeniu şi sinistru de idolatri cu feţele acoperite de glugi. Purtătorii îl înconjoară din toate părţile, până când nu mai vede în jurul lui decât un inel fierbinte de lumânări înalte şi groase. Dincolo de flăcări, stă în picioare Maestrul Cercului, ţinând în mâini instrumentele ritualice, ciocanul şi dalta. Instrumente cu care l-ar putea omorî. Gideon simte cum frica pune stăpânire pe el. O simte răspândindu-i-se prin tot corpul, ca o otravă.

Ritualul de iniţiere a început.

— Priveşte atent întrupările Sacrosanctelor! Maestrul ridică mâinile şi se întoarce încet. Zeii s-au odihnit aici cu secole în urmă, când strămoşii noştri au construit acest cerc cosmic şi acest Sanctuar. Aici te afli în prezenţa lor. Din respect faţă de ei, după ce vei fi iniţiat, vei avea grijă să-ţi ţii mereu capul acoperit şi privirea în pământ când te aţi aici. Înţelegi ce spun?

Gideon răspunde cum l-a învăţat Draco:

— Da, Maestre.

— Ai fost adus în faţa noastră deoarece unii membri ai Breslei au socotit că eşti apt de a deveni un Discipol pe viaţă. Îţi doreşti acest lucru?

— Da, Maestre.

— Şi eşti pregătit să-ţi închini viaţa, sufletul şi devotamentul Sacrosanctelor şi celor care le păzesc?

— Da, Maestre.

— Sacrosanctele ne înnoiesc pe noi atâta vreme cât noi le înnoim

pe ele. Le oferim carnea şi sângele nostru şi, în schimb, ele ne protejează şi ne reînnoiesc carnea şi sângele. Îţi dăruieşti carnea şi sângele *tău* sfinţeniei lor nemuritoare?

— Da, Maestre.

Cădelniţe cu tămâie încep să se legene în spatele lui, împrăştiindu-şi uşor aromele picante şi dulcege. Maestrul Cercului îşi deschide iar braţele.

— Aduce-ţi-l pe el, cel care doreşte să devină Discipol, la Piatra Sacrificiului.

Gideon e condus în cerc prin inelul de lumânări. Îşi aminteşte că Draco l-a avertizat să nu cumva să se uite la Maestru. În faţa lui se află lespedea îngrozitoare pe care o numesc Piatra Sacrificiului. Îngheaţă la vederea ei. Mâini nevăzute îl împing în genunchi, forţându-l apoi să se întindă pe jos, prinzându-i strâns pumnii şi gleznele. Teama pune stăpânire pe el.

— Crezi în puterile Sacrosanctelor şi ale tuturor celor care le sunt Discipoli?

Gideon se gândeşte la tatăl lui, care a zăcut întins în acelaşi loc. Înlănţuit la fel ca el. Aşteptând ca sângele *lui* să fie vărsat pentru ca fiul său să poată scăpa de agoniile morţii care i-a răpit soţia.

Maestrul îşi înalţă glasul, repetând întrebarea:

— Crezi în puterile Sacrosanctelor şi ale tuturor celor care le sunt Discipoli?

— Da, Maestre.

— *Crezi* fără să te îndoieşti şi fără şovăire în puterea lor de a apăra, de a întări şi de a vindeca?

— Da, Maestre.

— Îţi închini viaţa slujirii lor?

— Da, Maestre.

— Şi juri pe viaţa ta şi pe vieţile tuturor celor din familia ta şi ale celor dragi ţie că nu vei sufla nicicând o vorbă despre Breaslă celor care nu fac parte din această frăţie, decât dacă ţi se dă voie să o faci?

— Da, Maestre.

Membrii Cercului Interior îşi leagănă cădelniţele deasupra lui, după care se îndepărtează. Maestrul Cercului lasă vederii lama de piatră care a fost făurită din primul triliton.

— Aduc sângele, carnea şi oasele omului, nădăjduind că-l veţi primi ca slujitor şi-l veţi copleşi cu sprijinul şi binecuvântarea voastră. Zei înalţi, plin de umilinţă, vă conjur să-i daţi fratelui nostru un loc în inimile voastre.

Taie adânc în carnea lui Gideon, de la încheieturile mâinilor până la umeri, de la glezne până în partea de sus a picioarelor. Şi, în cele din urmă, de la gât până la baza coloanei vertebrale. Gideon îşi înăbuşă cu greu un ţipăt. În faţa ochilor lui apare mama sa, îşi aminteşte cum îl punea în pat, sărutându-l de noapte bună, zâmbindu-i. Apoi, îl străfulgeră imaginea ei la Veneţia, în filmul făcut de tatăl lui. Pe urmă, îl izbeşte mesajul pe care i l-a lăsat. Secretul îngrozitor pe care i l-a destăinuit.

Simte o lovitură violentă la cap. Ştie ce s-a întâmplat. Brutalitatea ciocanului şi a daltei. Vocea Maestrului Cercului vine spre el de undeva de foarte departe. Întunericul se vălătuceşte în jurul lui, înghiţindu-l. Singurele cuvinte care îi răsună în urechi sunt cele pe care mama lui i le-a spus de dincolo de mormânt.

114

În drum spre Devizes, Megan îl sună pe Jimmy din maşină.

— Eşti singur?

— Stai puţin…

Se ridică de la birou şi iese pe coridor.

— Acum sunt…

— Ce s-a întâmplat? L-ai verificat pe Sean Grabb?

— Da, totul a fost OK. Cei de la firma de securitate au fost foarte cooperanţi. Ştiau despre cazierul lui, dar spuneau că omul îşi ispăşise condamnările, aşa că s-au hotărât să-i dea o şansă. Mai ziceau şi că s-a dovedit un angajat model, că nu a întârziat niciodată la serviciu. Din câte îşi amintesc ei, nu şi-a luat nici măcar o zi liberă, cu excepţia unei vacanţe.

— Asta pentru că nu s-a îmbolnăvit nici măcar o dată în viaţa lui. Nici tatăl sau bunicul lui, care a trăit aproape o sută de ani.

— Mie toate astea îmi spun că a moştenit gene bune.

— E vorba despre mai mult decât despre nişte gene bune. Nici Dave Smithsen, amicul nostru constructor, nu a fost vreodată bolnav. Nu a avut mai mult de o absenţă de o zi. De aceeaşi sănătate de fier se bucură şi Matt Utley, măcelarul devenit peste noapte spărgător de case, cel care a intrat pe proprietatea familiei Chase.

— Sunt oameni foarte sănătoşi. Ce dovedeşte acest fapt?

— Gideon Chase spunea că pietrele au puterea de a vindeca. Susţinea sus şi tare că pe el l-au vindecat de cancer în copilărie şi că i-au protejat pe adepţii cultului din care făcea parte şi tatăl lui. Îţi mai aminteşti cât de repede i s-a vindecat tăietura de pe faţă, cea făcută de intrus?

— Şefa, nu eşti de aici, dar crede-mă, Wiltshire este un loc în care poţi trăi foarte sănătos, zice Jimmy, acum oarecum nesigur pe el. Produse bune, sănătoase, nu există poluarea din marile oraşe, nu avem multe restaurante fast-food, oamenii se plimbă mult pe jos şi trăiesc sănătos de când se nasc.

— Jimmy, îl întrerupe ea, *orice* om se mai îmbolnăveşte din când în când. O indigestie, o alergie la fân, o problemă genetică, ceva tot face… Aerul de ţară şi mersul pe jos nu te ajută să nu te îmbolnăveşti sau să nu te răneşti. Dar oamenii aceştia nu au avut niciodată aşa ceva.

— Asta nu dovedeşte nimic. Tatăl meu e puternic precum un taur, şi nu-mi amintesc să fi fost vreodată rănit sau bolnav. De fapt, nici eu n-am fost – şi nici mama.

Amuţesc amândoi dându-şi seama de implicaţiile a ceea ce Jimmy tocmai spusese.

115

Megan intră în casă şi se duce ţintă spre frigider, luând sticla pe jumătate goală de Sauvignon Blanc. Îşi zvârle cât colo pantofii şi se prăbuşeşte pe o canapea, cu sticla într-o mână şi cu paharul în cealaltă. Ea şi Adam ar fi trebuit să se bucure de o seară romantică. Părinţii ei au luat-o pe Sammy pentru ca ei doi să poată ieşi la cină împreună, singuri. Îşi dă seama că nu are nici un chef să facă sex din obligaţie, mai ales în starea în care e acum. Îşi toarnă un pahar mare de vin.

S-a gândit la o groază de lucruri pe drumul spre casă. La Gideon. La Jimmy. La tatăl lui Jimmy, unul dintre tipii care conduc ancheta despre femeia dispărută. La sacrificiu. Iisuse!

Megan aude o cheie în broască şi tremură uşor.

El o strigă din hol:

— Meg, eşti sus?

— În salon, pe punctul de a mă pili.

El se iveşte în cadrul uşii zâmbind.

— Eşti în regulă?

Megan încuviinţează din cap, însă apoi spune:

— Nu, nu tocmai.

Adam se duce lângă ea. Este evident încordată, iar el crede că ştie cauza: îşi face prea multe griji, se stresează fără motiv.

— Scumpa mea, nu fi stresată pentru seara asta. Pentru mine e OK să stăm împreună şi să ne uităm la un film. Putem sta ghemuiţi unul în

braţele celuilalt pe canapea, cum făceam când Sam era bebeluş.

Ochii ei se umplu de lacrimi şi se simte stânjenită. Nu ştie ce să răspundă, dar îi este recunoscătoare. Adam se întoarce la frigider şi deschide încă o sticlă de vin, ca să-i umple paharul. Îşi ia şi lui o bere şi se aşază lângă ea. Exact în locul în care obişnuia să stea. O seară la fel ca altădată.

Megan îşi pune capul pe pieptul lui, închide ochii şi începe să plângă.

116

Joi, 24 iunie

Gideon nu îşi dă seama ce se întâmplă cu el, dacă îşi recapătă cunoştinţa sau dacă se află încă în mijlocul unui coşmar. Trauma pe care a suferit-o pare să revină asemenea unor valuri ce se ciocnesc de cutia craniană. Atât de multă durere. Un şoc atât de mare. Imagini intense plutesc încoace şi încolo prin mintea lui, iar el se simte asemenea unui copil aflat pe o mare agitată. Un Stonehenge subteran. Ochi negri care îl privesc de sub glugi din pânză de sac. Un cerc uriaş de lumânări aprinse. Faţa mamei lui. O sabie de piatră străveche şi ciocanul ritualic. Jurnalele tatălui său. Maestrul Cercului şi mâinile sale ridicate. Trupul lui gol legat cu lanţuri de Piatra Sacrificiului. Lovitura fierbinte de cuţit, pe care o simte încă în încheieturile mâinilor, în glezne şi în spate. Îşi simte gura plină de gustul propriului sânge.

Acum, îi apare în faţa ochilor un băieţel. Are opt ani, părul negru şi ochi mari, plini de speranţă. Îşi ţine de mână tatăl, şi stau amândoi în picioare, în mijlocul câmpului, într-un vârtej de ceaţă. Stonehenge. Nu, nu este Stonehenge. Se află în interiorul unui cerc format de nişte siluete înalte, fantomatice. Formele din aburi se schimbă tot timpul, întâi mai late, apoi se subţiază şi se lungesc ca un fum ce pare să se ridice din lămpi aflate în pământ. Când tâşnesc în sus ca jeturile negre de ţiţei, arzând cu flacără roşie, ca focul iadului, când devin aurii asemenea corzilor unei imense harpe.

Acum, Gideon vede doar o cascadă de stele. Galaxii întregi de stele ce se-nvârtesc se revarsă şuvoi în centrul cercului, învolburându-se într-un heleşteu cosmic imens şi fără fund. Stelele încep să pălească. Stânci se prăbuşesc în spatele lui. Vuietul pare al unui cutremur. Zeii de Piatră de pe marginea heleşteului se mişcă, traversând întunericul din

mintea lui. Încercuindu-l. Unul dintre zei îi prinde lanţurile de la glezne. Altul îi scoate cătuşele din jurul încheieturilor, apoi îi lasă braţul să cadă ca al unei păpuşi din cârpă. În corpul rece şi gol, inima îi bate asemenea unui ciocan. Zeii gigantici se apleacă asupra lui. După care îşi schimbă iar forma. Se depărtează. Se risipesc precum ceaţa ce pluteşte mai mereu în jurul monumentului de la Stonehenge.

Singura lumină din Sala Mare, pâlpâirea slabă a cercului de lumânări, se stinge. Gideon rămâne singur în întunericul de neclintit.

117

Adam se trezeşte cu mult înaintea lui Megan ca să pregătească micul dejun. Exact cum obişnuia să facă. Totul va fi exact cum a fost.

O aude ieşind de la duş. O ia şi o duce de mână înapoi în patul lor, răvăşit de partidele de sex. Se repede la parter şi revine cu o tavă pe care se află pâine prăjită, suc de portocale, un fruct şi o floare din grădina căsuţei lor de ţară. Megan zâmbeşte.

— A trecut ceva timp de când mă tratai astfel.

— A trecut ceva timp de când îmi permiteai.

Se sărută şi se uită aproape în acelaşi timp la ceasul de lângă pat. 07:10 a.m. Au timp doar să mănânce pe fugă. Megan muşcă din pâinea prăjită unsă cu unt.

— O duc eu pe Sammy la grădiniţă, spune Adam. Se aşază pe pat. Pare să îl frământe ceva. Referitor la ce ai spus aseară… despre culte nebuneşti şi despre Stonehenge. Chiar crezi aşa ceva? Sau au fost de vină ziua grea pe care ai avut-o ieri şi acea sticlă şi jumătate de vin?

— Probabil că şi una, şi cealaltă.

Megan nu i-a spus totul. Doar câteva speculaţii despre Lock şi Timberland. De ce au fost atraşi de monument, despre farmecul irezistibil al acelui loc în timpul solstiţiului şi despre conotaţiile lui sacre. O interesează părerea lui de profesionist.

— Crezi că lumea mă va considera într-o ureche pentru că pun incidentul pe seama unui cult şi nu a unei bande de răpitori?

Adam ridică din umeri.

— Cu excepţia câtorva ciudaţi, gen familia Manson[17], nu cred ca aceste culte să fie altceva decât o adunătură de fanatici flăcăniţi cărora le place să tragă un dans ciudat şi să bolborosească vreo două rugăciuni bizare înainte de a se împopoţona ca nişte clovni şi de a face sex frenetic.

Megan râde.

— Ascultă, Stonehenge este promovat drept un loc magic, mistic, şi aşa mai departe. Personalul de pază de acolo îţi spune că e un loc sacru, avertizându-te că nu trebuie sub nici o formă să atingi pietrele. Sunt, cu toţii, plătiţi să spună asta. Este un loc de veneraţie păgân. În orice zi a săptămânii te-ai duce, o să vezi câţiva nebuni veniţi din toate colţurile lumii îngenunchind şi rugându-se la acele pietre. Nu ai cum să nu dai peste tot felul de poveşti despre diverse culte şi despre ciudăţeniile lor.

I-a lipsit lucrul acesta: să poate vorbi cu cineva aşa cum vorbeşte cu Adam. Să se poată încrede în cineva. Să aibă cui să-i spună despre problemele de la serviciu.

— Aşadar, nu crezi? Sunt numai legende şi poveşti. Ca aceea cu transformatul apei în vin şi cu hrănirea a mii de oameni cu o felie de pâine şi vreo doi peşti?

— Ştii, Meg, Wiltshire este un ţinut plin de fantome şi de mituri. Se zice că Sf. Gheorghe a omorât un balaur la Uffington. Se presupune că Merlin a fost la Stonehenge. Râde şi se ridică. Nu te agăţa prea mult de aceste supoziţii. Eu nu aş pomeni despre aşa ceva la serviciu. Nu cuiva mai inteligent decât Jimmy. Se apleacă şi o sărută. Trebuie să fug.

— Mersi. Spune-i mamei că o sun eu mai târziu.

Megan îi aude tropăitul pe scări şi apoi zgomotul uşii de la intrare.

Adam porneşte motorul bătrânului BMW seria trei, vechi de patru ani, pe care l-a cumpărat la un preţ chiar mic. Dă cu spatele pe alee şi sună la sediu ca să vadă dacă e vreo urgenţă. Noroc chior: pare-se că va avea o tură uşoară.

La scurt timp după aceea, Adam schimbă aparatele şi dă un alt telefon. Genul de conversaţie despre care nu vrea ca Megan să ştie.

— Aquila la telefon. Nu sunt sigur, dar s-ar putea să avem o problemă.

118

Maestrul Cercului stă în camera lui, la lumina pâlpâitoare a lumânărilor, şi meditează la problema delicată a sincronizării. Mai sunt trei zile până la primul crepuscul din prima zi cu Lună Plină de după solstiţiul de vară. Momentul în care e obligatoriu să înceapă ritualul. Trebuie să fie punctual. Sacrificiul adus drept ofrandă trebuie să înceapă duminica aceasta, imediat ce se lasă crepusculul astronomic, şi să se termine în dimineaţa zilei de luni, înainte ca soarele să se ridice deasupra mării, adică până la crepusculul maritim.

Şi are de pus la punct atâtea detalii. Trebuie să aleagă Purtătorii. Să distribuie Observatorilor toate sarcinile. Discipoli de încredere din întreaga lume vor începe să sosească în curând. Aceştia trebuie cazaţi ca oaspeţi în casele unor Discipoli de aici.

Poliţia şi-a mai restrâns activitatea, dar tot e mai multă agitaţie decât de obicei. Prea multă ca să rişte inutil. Ziarele abia dacă se mai ocupă şi de alte subiecte în afara celui despre tânăra ţinută în captivitate la câţiva metri de el. În acest moment, ea nu le mai pune atâtea probleme. Şase zile fără hrană i-au înfrânt dorinţa de a lupta. După încercarea inutilă de evadare, a devenit mai liniştită. Maestrul le mulţumeşte zeilor pentru aceste mici victorii.

Apoi, mai e şi problema cu Gideon. Pe masa de piatră din faţa lui stau răsfirate jurnalele codate pe care Chase le-a adus cu el. Maestrul nu reuşeşte să înţeleagă ce scrie în ele. Probabil băiatul a făcut copii după ele. Nu e prost. Pare la fel de inteligent ca Nathaniel. Îi seamănă leit. Dacă va reuşi să supravieţuiască efectelor iniţierii, s-ar putea să se dovedească mai degrabă valoros şi mai puţin o povară.

Uşa camerei se deschide şi Draco, având faţa acoperită de glugă, îşi face timid intrarea.

— Ce este?

Vocea Maestrului îi trădează nemulţumirea şi iritarea.

— Mulţumesc că m-aţi primit imediat. Am fost contactat azi-dimineaţă de fratele Aquila. Soţia lui, inspector de poliţie care lucrează la sediul central, începe să facă unele presupuneri pe care nu le considerăm oportune.

— În ce sens?

— Despre americancă şi iubitul ei englez. Ea presupune că au fost atraşi la Stonehenge de către solstiţiu. Şi că fata a fost răpită în apropierea monumentului.

Maestrul nu pare deloc îngrijorat.

— Am citit aceleaşi supoziţii şi în tabloide. Nu cred că poliţia îşi va concentra atenţia asupra acestui loc. Sunt conştienţi că jurnaliştii inventează tot felul de teorii în fiecare oră.

— Dar această femeie investighează şi circumstanţele sinuciderii lui Nathaniel Chase, adaugă Draco. Şi cazul tânărului dispărut, ultimul nostru sacrificiu.

Maestrul dă aprobator din cap.

— Acum înţeleg. E bine că ai ridicat această problemă. Şi e bine, de asemenea, că Aquila ne-a împărtăşit temerile lui. O să pun pe cineva să se ocupe de poliţistă.

Jimmy Dockery lipseşte.

Nu s-a întors la serviciu. Nimeni nu ştie unde este. Computerul de pe birou este închis. Pe staţie nu răspunde. Nu a sunat să spună că e bolnav şi, după verificările lui Megan, nu este nici acasă. Pe aleea din faţa casei nu e nici o maşină. Nici un semn de viaţă.

Sigur, ar putea exista o explicaţie cât se poate de rezonabilă. Dar Megan nu crede să existe aşa ceva. Îşi imaginează ce-i mai rău. Şi pe bună dreptate. Şi Gideon Chase a dispărut. Nu răspunde nici la fix, nici la mobil. Nu este nici acasă. Megan tocmai s-a întors de la Tollard Royal, şi acolo nu-i nici urmă de el.

E posibil ca Jimmy să fie cu Gideon? E legătura cea mai evidentă pe care o poate face. Să fi cercetat Jimmy vreuna dintre pistele despre care i-a vorbit? Îşi cenzurează alte idei sinistre care-i trec prin cap. I-ar plăcea să-l privească în ochi pe adjunctul-şef, ca să vadă dacă ştie ceva despre dispariţia fiului său. Nu-i vine să creadă că gândeşte astfel. Îşi aminteşte ce i-a spus Adam. Că ar comite o sinucidere profesională dacă ar începe să le spună şi altora la serviciu ce-i trece ei prin minte. Îşi scutură capul ca să alunge gândurile negre şi se decide să se ţină ocupată. Să aştepte să apară unul dintre ei, ori Jimmy, ori Gideon.

Maestrul măcelar Matt Utley este în fruntea listei de suspecţi. Se duce să mai arunce o privire la proba prelevată după spargere. Presimte că toporişca pe care a observat-o în sacul cu obiecte recuperate se va dovedi, de fapt, cine ştie ce satâr de măcelărie.

Trece să o salute în fugă pe Louise, ofiţerul care se ocupă cu evidenţa probelor, care a rămas de puţin timp văduvă, şi îi spune de ce are nevoie. Ele continuă să stea de vorbă în timp ce Louise se duce în spate, vorbind mai tare ca să acopere zgomotul produs de cotrobăitul prin sacii de hârtie şi prin cutiile aşezate pe rafturile metalice.

— Eşti sigură că mi-ai dat corect datele şi numărul cazului, Megan?

— Bineînţeles că sunt sigură.

Louise reapare.

— Stai să mai verific o dată.

Tastează informaţia, căutând-o în computerul ei.

— Îmi pare rău, nu am nici o înregistrare a intrării obiectului. Nu pare să fi fost introdusă nici o informaţie. Numerele pe care mi le-ai dat nu se potrivesc cu nimic din ce am eu în magazie.

Megan este uluită.

— Atunci, *unde este*? Am văzut cu ochii mei proba aceea. Am examinat-o cu multă atenţie, împreună cu cel care a prelevat-o, şi chiar şi asistentul meu a spus că a…

Dintr-odată, amuţeşte.

Jimmy îi zisese că a înregistrat proba. Îşi aminteşte exact cum a luat-o de pe biroul ei. Îi îngheaţă sângele în vine. Un alt gând o loveşte violent. Îi mulţumeşte lui Louise şi fuge repede înapoi la biroul ei. Deschide căsuţa de e-mail. Parcurge frenetic toate mesajele. Inima îi bate nebuneşte, panica pune stăpânire pe ea. Tastează înnebunită în căsuţa de căutări.

Nimic.

Mai scrie o dată. De data aceasta, mai încet. Ia pe rând fiecare mesaj. Tot nimic. Roşie la faţă de indignare, îşi verifică toate documentele recente şi căsuţa cu fişiere şterse.

Goală.

Toate au fost şterse definitiv.

— Dumnezeule…

Îşi acoperă faţa cu mâinile. E-mailul prin care fusese anunţată despre asemănarea dintre portretul făcut de specialist şi Matt Utley a dispărut.

Nu mai are nici o probă împotriva lui.

Orice fărâmă de probă care să-l incrimineze a dispărut.

120

— Acum nu mai arăţi atât de arogant şi de plin de tine, îi susură Draco lui Gideon, aplecându-se deasupra lui şi privindu-i faţa albă ca hârtia.

Paznicul Cercului Interior ştie prin ce a trecut proaspătul iniţiat. Prin infern. Şi el a trăit aceeaşi experienţă.

Draco îi prinde cătuşele de la o încheietură şi bagă cheia în încuietoare. Lanţul este legat de un cârlig înşurubat în podeaua de piatră.

— Înainte să-ţi dau drumul, trebuie să ştiu dacă pot avea încredere în tine.

Gideon este foarte slăbit şi traumatizat.

— Poţi, şopteşte el încet, cu vocea răguşită.

Draco îi scoate cătuşele. Doi bărbaţi apar din întuneric şi îl ridică pe Gideon. E greu ca plumbul şi are probleme în a se ţine pe picioare. Sângele îi urcă repede şi cu durere în cap. Se simte incredibil de slăbit şi

de înfometat.

Are senzaţia că pluteşte fără direcţie, dar cu uşurinţă de la un capăt la altul al Sălii Mari, dezorientat, ca şi cum ar trăi experienţa unei decorporalizări. Bărbaţii cu glugi din jurul lui par să strălucească, înconjuraţi de nimburi aurii, ce se măresc şi se micşorează în timp ce ei inspiră sau expiră. Când Draco vorbeşte, din gura lui ies norişori albicioşi. Ca într-o zi friguroasă de iarnă.

Gideon ştie că bărbaţii aceia îl coboară prin tot felul de coridoare, dar nu-şi poate simţi picioarele. Nu poate simţi nimic. Cu toate acestea, privirea şi auzul nu-i sunt amorţite, ci extrem de sensibilizate. Poate auzi umezeala cum pătrunde şi cum încreţeşte blocurile de gresie tăiate pe lângă care trece. Poate vedea întregul coridor reflectându-se în ochiul întunecat al unei furnici, prinse în mortarul care uneşte peretele cu podeaua.

Bărbaţii se opresc speriaţi. Halourile lor se amestecă şi par să ia foc. Vocile se încalecă, se scurg una peste cealaltă, cuvintele lor sunt verzi, roşii, maro. Apoi, albastre şi roşii. Râde. Ceilalţi îl învârtesc. Se simte nesigur. De cealaltă parte a locului unde l-au pus, sunt alţi bărbaţi. Nişte bărbaţi şi o femeie.

O femeie frumoasă. Tânără, cu părul negru şi splendidă.

Mama lui.

Gideon e sigur că ea e. Este în viaţă. Îl trag de lângă ea. Dar ea apucă să-l vadă. E sigur că, pentru o fracţiune de secundă, privirile li s-au întâlnit.

Este târât de acolo. Gideon îşi întinde gâtul, căutând-o cu privirea peste umăr. Dar ea a dispărut.

121

Megan ciocăneşte uşor la uşa biroului lui Jude Tompkins şi intră fără să aştepte un răspuns. Nu sunt nici pe departe prietene, dar Megan crede că ea este singura persoană căreia i se poate adresa acum.

— Doamnă, îmi cer mii de scuze că vă deranjez… Trebuie să vă vorbesc între patru ochi despre o evoluţie importantă a cazului…

În birou este întuneric. Tompkins se încruntă prin lumina galbenă ce apare ca o băltoacă sub lampa de pe birou.

— Ce este, Baker?

— Doamnă, eu şi Jimmy am dus la bun sfârşit cercetările în cazul Naylor.

Jude Tompkins se uită în tavan, se gândeşte puţin şi îşi aminteşte despre ce caz vorbeşte Megan.

— Tony Naylor?

— Da, doamnă, exact.

Pune stiloul pe birou şi se sprijină pe spătarul scaunului.

— OK, intră. Spune repede! Gibson şi Rowlands m-au făcut să mă învârt în jurul propriei cozi.

Arată cu mâna spre un scaun.

— Vă mulţumesc.

Megan închide uşa şi se aşază.

— Pe scurt, Naylor e mort.

O parte din îngrijorarea de pe faţa inspectoarei dispare. Ca timp, bani şi resurse, o persoană dispărută şi moartă este preferabilă uneia în viaţă.

— Ai găsit cadavrul?

— Oarecum, doamnă. Trupul lui Naylor a fost redus la îngrăşământ şi împrăştiat pe un câmp.

Tompkins îşi sprijină capul cu mâinile. Pare obosită. O persoană ucisă este o cu totul altă poveste. Ultimul lucru de care are nevoie acum. Îşi freacă rădăcinile părului, încercând să oprească sângele să-i urce la cap.

— Ai probe de care ne putem folosi în justiţie, Baker?

— Avem o probă de la părinţii lui, doamnă. Potrivirea este perfectă.

Tompkins face ochii şi mai mari, se aşază şi mai dreaptă în scaun şi se uită fix, pe deasupra biroului.

— Le-ai dat amănunte?

— Nu încă.

— Ziceai că este *îngrăşământ*?

— Poate nu am descris foarte bine. Cineva, ceva, i-a pulverizat corpul, apoi l-a împrăştiat pe ceea ce a fost cândva un teren cultivat de lângă Imber.

Inspectoarea-şefă face o faţă acră.

— Şi cum l-ai găsit?

— Aveam un indiciu, o plăcuţă cu un nume de câine, găsită de un trecător. Sora lui Naylor a identificat-o ca fiind un obiect pe care ea l-a cumpărat pentru fratele ei. Megan poate citi pe chipul obosit al şefei sale că nu e cazul să mai amintească acum de metoda mai degrabă inovatoare a folosirii vulturilor urubu. Detectivul Jimmy Dockery a organizat o echipă care s-a deplasat la faţa locului şi a luat mostre de sol. Laboratorul a făcut testele genetice şi a descoperit resturi de carne de om în pământ. Mostrele

fuseseră luate de pe un câmp imens, de pe întreaga suprafaţă. Şi toate conţineau acelaşi ADN. Abia apoi laboratorul a verificat şi mostrele ADN luate de noi de la familia Naylor şi a descoperit că se potrivesc.

Tompkins este impresionată.

— Bravo! În alte circumstanţe, acest caz ar fi devenit cazul anului. Priveşte în jos, la fişierele de pe birou, la maldărul de hârtii, la fotografiile lui Jake Timberland şi ale lui Caitlyn Lock. Asta voiai să-mi spui între patru ochi sau e vorba despre altceva?

— Mai e ceva.

Megan arată spre harta imensă a comitatului Wiltshire, întinsă pe peretele biroului.

— Ceea ce mă surprinde este locul unde am găsit rămăşiţele lui Naylor. Megan se ridică şi se duce lângă hartă. Aici… Se opreşte cu degetul arătător în dreptul pădurilor neumblate şi a câmpiei Salisbury. E la mai puţin de un kilometru şi jumătate de locul unde am găsit cadavrul lui Jake Timberland.

Tompkins se ridică de pe scaun şi vine lângă hartă.

— Cine este proprietarul acestei bucăţi de pământ?

— Lucrul acesta mi s-a părut interesant, doamnă. Dacă vă uitaţi în Registrul Funciar, acolo scrie că Ministerul Apărării este proprietarul întregului teren. Dar nu este chiar aşa. Am făcut unele săpături şi am aflat că ministerul stăpâneşte acel pământ în proporţie de 99,9%. Restul de 0,1% este exact această porţiune despre care v-am spus. Bucăţica de teren pe care se află câmpul unde am descoperit rămăşiţele lui Naylor şi şopronul unde am găsit cadavrul lui Timberland, la distanţă de câteva zile.

— Şi deci cui aparţine bucata aceasta?

— Lui Nathaniel Chase. Sau, mai bine zis, îi aparţinea, până să se sinucidă. Acum, îi aparţine fiului său. Gideon.

122

Regula celor trei. E unul dintre primele lucruri pe care producătorii au învăţat-o pe Caitlyn înainte să participe la *Survivor*.

Prima regulă: oamenii pot supravieţui mai mult de trei ore la temperaturi foarte ridicate sau foarte joase doar dacă poartă haine corespunzătoare. A doua regulă: oamenii nu pot supravieţui mai mult de trei zile fără apă. A treia regulă: oamenii nu pot supravieţui mai mult de trei săptămâni fără mâncare.

Caitlyn se gândeşte că ar fi trebuit introdusă şi o a patra: oamenii

nu pot supravieţui dacă sunt ţinuţi captivi într-un bloc de piatră şi supuşi la torturi psihice de către nişte ţicniţi îmbrăcaţi în capoturi.

Statul în spaţiul acela strâmt este epuizant pentru organism. Lipsa de aer curat este o agonie. Caitlyn dârdâie aproape tot timpul. Dar ce o omoară, de fapt, este plictiseala. A fost învinsă şi aproape ucisă de propriile frici şi închipuiri.

Dinţii îi clănţăne. E conştientă că temperatura corpului ei scade vertiginos, dar nu are destul spaţiu ca să facă vreun exerciţiu mai energic, care să-i ofere corpului căldura necesară. I se aduce apă, dar ea continuă să se deshidrateze. Migrenele permanente sunt atât de dureroase, încât are mereu senzaţia că va leşina. Foamea o chinuie îngrozitor, şi a trecut atâta timp de când nu a mâncat, că nici măcar nu-şi mai aminteşte. Ba da, în rulotă, cu Jake. Atunci trebuie să fi fost. Într-o altă viaţă.

O nouă crampă îi sfredeleşte stomacul, iar Caitlyn se chirceşte de durere. Ştie exact ce se întâmplă cu corpul ei. Ar vrea să nu fi ştiut. Se mănâncă singur. Adică muşcă din rezervele de grăsime şi din muşchi. Uite aşa se duc pe apa sâmbetei toţi anii de nutriţie echilibrată şi de exerciţii intense la sală. Deja îşi simte bicepşii şi cvadricepşii bine lucraţi înmuindu-se şi începând să tremure.

După apariţia ei în *Survivor*, Caitlyn a fost însărcinată să devină ambasador al GCAP[18]. Cunoaşte, aşadar, toate detaliile sinistre despre ce presupune foametea. În fond, în fiecare secundă, un om moare de inaniţie. Trei mii şase sute într-o oră. Optzeci şi şase de mii patru sute pe zi. Peste treizeci şi unu de milioane într-un an. Caitlyn nu-şi doreşte să se numere printre aceştia. Nu vrea să facă parte dintr-o statistică îngrozitoare.

Vertijul pune stăpânire pe ea ca un val uriaş. Se lasă să alunece pe podea, ca să nu cadă şi să-şi spargă capul. Vede negru înaintea ochilor şi se simte copleşită de o senzaţie de greaţă. Acum nu mai ştie dacă e trează sau dacă are halucinaţii. Nişte bărbaţi o ridică de pe podeaua celulei şi o duc pe braţe la duşuri. Privirea îi este înceţoşată şi simte că urmează să leşine, chinuindu-se să respire.

Cu coada ochiului vede o mulţime întunecată. Oameni care se îndreaptă spre ea. Răpitorii cu glugile pe ochi ţin captiv pe cineva.

Jake.

Este în viaţă.

Caitlyn se străduieşte să se concentreze. Îl vede înconjurat de un alt grup de bărbaţi, îmbrăcaţi în aceleaşi robe şi cu priviri tăioase. Exact ca monştrii care o supravegheau pe ea. Pare dezbrăcat. Stă cu bărbia căzută-n piept, în timp ce este târât de braţe. Ea vrea să-i spună ceva, dar nu îşi poate deschide gura. Ar vrea să fugă spre el, însă abia se poate ţine pe

picioare. Îşi simte sângele furnicând prin vene ca un virus lipsit de putere, apoi se prăbuşeşte într-un hău sufocant.

123

Megan şi şefa ei se uită în continuare la hartă. Au ajuns la aceeaşi concluzie.

Două cadavre descoperite în aceeaşi zonă, foarte aproape unul de celălalt şi la câteva zile distanţă, pe terenul unui tip puternic şi bogat, care se sinucide în mod neaşteptat. E o combinaţie de factori de care nu poţi să nu ţii seama.

— Fă rost de un mandat de arestare pe numele lui Gideon Chase şi acuză-l de crimă din neglijenţă, îi sugerează Tompkins. Scutură-l puţin şi vezi dacă este fiul îndurerat şi alb ca zăpada sau dacă nu cumva îi găseşti şi lui nişte pete.

— Doamnă, am încercat să iau legătura cu Gideon Chase toată ziua şi nu am reuşit. Ezită puţin înainte să adauge: Nu l-am putut găsi nici pe detectivul Dockery. Pare să fie în afara zonei de recepţie.

Tompkins se teme să nu fie vreuna dintre situaţiile acelea în care stânga nu ştie ce face dreapta.

— Să-l fi găsit deja pe Chase? Ideea i se pare comică. Să fie subalternul tău cu un pas înainte?

Megan nu-i face jocul.

— Se poate, doamnă. Dar lucrul acesta tot nu explică de ce nu pot să dau de nici unul dintre ei. La telefonul fix al lui Chase răspunde doar robotul, şi am încercat să-i sun pe amândoi pe mobil, le-am lăsat şi mesaje.

— Probabil că Jimmy l-a târât pe fiul iubitor într-un loc unde semnalul e prost. Ideea aceasta îi produce brusc o nouă îngrijorare. De fapt, avem nevoie de sprijin operaţional ca să interzicem accesul în zona unde ai găsit rămăşiţele lui Naylor şi să facem rost de un arheolog legist care să scotocească tot câmpul acela.

— Am securizat deja zona, doamnă. Mi-am permis să dau dispoziţii în acest sens imediat ce am primit rezultatele de la laborator. Nu puteaţi fi deranjată la acel moment, altfel v-aş fi pus mai devreme la curent cu mersul anchetei.

Uşa biroului se deschide şi secretara se strecoară înăuntru.

— Comandantul şi adjunctul vor s-o vadă pe inspectoarea Baker, doamnă.

Tompkins pare surprinsă.

— De ce?

— Mă tem că nu ştiu. Asistenta comandantului nu mi-a spus de ce, ci doar mi-a ordonat să o găsesc urgent.

Din experienţă, Megan ştie că „urgent“ nu este un cuvânt care anunţă ceva bun. Nu a fost niciodată şi nu va fi vreodată.

— Vin cu tine. Tompkins îşi ia geanta atârnată de scaunul din spatele biroului. Dacă e urgent pentru tine, trebuie să fie la fel de urgent şi pentru mine.

124

Maestrul Cercului se ridică şi îl îmbrăţişează pe proaspătul iniţiat.

— Fiule, e minunat că acum eşti unul de-ai noştri. Îi cuprinde faţa cu mâinile şi îl priveşte asemenea unui tată care şi-a regăsit fiul pierdut. Ia loc! Trebuie să te odihneşti. Se întoarce spre Draco. Lasă-ne singuri! Te voi chema când terminăm. Maestrul zâmbeşte cât timp se aşază amândoi la masa rotundă, de piatră. Ceremonia este epuizantă. Te vei simţi slăbit şi obosit câteva ore, dar ştii deja că trupul tău se va vindeca, se va regenera foarte repede.

Pe masa din faţa lui se află platouri din lemn şi carafe cu apă şi suc. Platourile sunt pline de fructe crude, deja curăţate.

— Hrana aceasta e perfectă pentru trupul tău purificat. Afine, coacăze, smochine, banane. Alimente care-ţi dau putere. Te rog să mănânci. Ai nevoie să te întăreşti.

Gideon ia câteva fructe. Nu are poftă de mâncare. Se uită curios în jur. Pereţii întunecaţi, de piatră par să absoarbă toată lumina din încăpere.

— Un fruct atât de faimos şi un simbol atât de puternic, nu crezi? întreabă Maestrul, ţinând în palmă un măr.

— Vă referiţi la Adam şi Eva?

— Nu, nu. Mă gândeam la ceva din mitologia greacă.

Gideon ştie că este supus unor teste. Uşor, uşor, creierul lui se străduieşte să funcţioneze mai repede.

— A, vă gândiţi la cele douăsprezece munci ale lui Hercule. Una dintre ele era să fure merele de aur din grădina hesperidelor.

Maestrul zâmbeşte, apoi muşcă din măr.

— *Eşti*, într-adevăr, fiul tatălui tău. Arată cu capul spre jurnalele codate răspândite pe masă. Când terminăm, vreau ca tu să-mi citeşti. Să-mi explici codul.

Gideon smulge codiţa unei cireşe de un roşu strălucitor.

— Am unele întrebări.

— Întreabă! Acum este vremea ta. Sunt aici ca să te ajut să devii un membru valoros al Breslei noastre.

— Sunt foarte curios în ceea ce priveşte Sanctuarul. Cum şi când a fost construit, unde anume este amplasat.

Maestrul zâmbeşte.

— O să afli unde este construit Sanctuarul la timpul potrivit, şi, când te vei reface complet, te voi conduce chiar eu prin splendidele lui încăperi.

Gideon se arată jignit.

— Tot nu sunt o persoană de încredere?

Maestrul Cercului oftează.

— Iniţierea este doar începutul drumului tău spre credinţă, nu capătul acestuia. Cred că ştii că ne apropiem de o dată foarte importantă din calendarul nostru. Acea dată pe care nimeni nu trebuie să o pună în pericol. Pe urmă, vom reveni asupra acestei probleme.

— Ritualul reînnoirii. Presupun că la el vă referiţi.

— Exact. Peste trei zile, ritualul va fi desăvârşit, şi atunci îţi vom permite să pleci. Zâmbeşte. De cum vei ieşi, vei şti unde se află Sanctuarul. Râde. Îţi vei da seama imediat.

— Şi, până atunci, trebuie să stau aici? Drept ce? Prizonier?

— Bineînţeles că nu! Ca discipol. Vom sta de vorbă în fiecare zi. Mă vei lămuri ce spun scrierile tatălui tău. Alege unul dintre jurnalele de lângă el. Iar eu te voi învăţa care sunt îndatoririle unui Discipol al Sacrosanctelor. Ne vom petrece tot acest timp cu folos.

125

Cele două poliţiste nu-şi vorbesc în timp ce străbat distanţa scurtă până la biroul comandantului. Li se cere să aştepte puţin afară, apoi asistenta personală a şefului le conduce înăuntru.

Alan Hunt şi Greg Dockery stau la o masă lungă, genul folosită la conferinţe, nu departe de uşă. Nici unul dintre ei nu pare să observe că după Megan apare şi Tompkins.

— Aţi vrut să mă vedeţi, domnule, începe Megan, încercând să-şi ascundă nervozitatea.

— Da, inspectore. Comandantul afişează un zâmbet de politician şi arată cu capul spre un scaun. Te rog să iei loc. Se uită înspre Tompkins. Nu ai de ce să te îngrijorezi, Jude.

— Mă simt uşurată că spuneţi asta, domnule. Asistenta dumneavoastră a zis că e ceva urgent, şi am crezut că veţi aprecia dacă vin şi eu.

Hunt nu dă atenţie explicaţiei şi se întoarce spre adjunctul său. Greg Dockery se uită fix la Megan

— Tocmai am fost informaţi că Ministerul de Interne este pe cale să dea publicităţii raportul anual. Şi că va fi unul extrem de critic la adresa Poliţiei din Wiltshire. Mai ales în ceea ce priveşte atenţia – sau, mai bine zis, ceea ce ei consideră lipsa noastră de atenţie – faţă de cazurile vechi şi nerezolvate. Acum, că ştim ce ne aşteaptă, trebuie să luăm atitudine şi să prevenim orice acuzaţii. Îi zâmbeşte lui Megan. Am veşti bune pentru tine, inspector Baker. Începând din acest moment, ai primit comanda unei noi echipe operative, numită Divizia Crime Nerezolvate. Dacă vei face progrese mulţumitoare, dacă din funcţia aceasta vei reuşi să stăvileşti critica de la centru, atunci aşteaptă-te să devii cât de curând inspector-şef. Felicitări, Megan!

Dockery se ridică şi se apleacă peste birou să-i strângă mâna.

Megan este mirată şi confuză.

— Vă mulţumesc, domnule.

Se întinde şi ea să-i strângă mâna superiorului său.

— Începând de când? întreabă Tompkins cu răceală. Cu tot respectul, suntem extrem de aglomeraţi, domnule. Pe lângă cazul Lock, inspectorul Baker are nenumărate alte cazuri pe agenda sa, inclusiv o crimă nouă. Momentul nu este cel mai propice.

— Începând de acum, replică Hunt. Momentul nu este niciodată prielnic, Jude. Întotdeauna se găsesc motive ca să amânăm o schimbare. Vom numi pe altcineva să preia toate cazurile doamnei detectiv.

Adjunctul încearcă să o stimuleze:

— Este o imensă oportunitate pentru tine, Megan. Va fi foarte bine. Postul este în Swindon. Va trebui să-ţi eliberezi biroul chiar astăzi. Trebuie să fii la noul post mâine-dimineaţă.

Megan înghite în sec.

— Domnule, am o fetiţă care merge la grădiniţă în Hartmoor. Am nevoie de mai mult timp.

Hunt i-o taie scurt:

— Nu ai timp, inspectore. Se uită la ceas. Şi te rog să nu ne faci să ni-l pierdem pe-al nostru. Eşti extrem de norocoasă. Ai pus mâna pe o slujbă a naibii de bună. Acum, du-te şi profită la maximum de noua ta poziţie!

— Da, domnule…

Megan părăseşte încăperea cu un aer solemn, urmată de Jude Tompkins. Imediat ce ies, Jude o ia de braţ pe Megan.

— Hai înapoi la mine în birou! Trebuie să stăm de vorbă. Eşti deşteaptă, Baker, dar nu chiar atât de deşteaptă. Posturi ca acesta nu pică, pur şi simplu, din cer. Aş fi aflat dinainte dacă se pregătea înfiinţarea unui post atât de strategic.

Tompkins nu mai spune nimic până nu intră în birou. Închide uşa şi îi aruncă lui Megan o privire acuzatoare.

— Ţi s-a făcut vânt de aici. Ai fost transferată în doi timpi şi trei mişcări. Ce ai făcut? E mâna lui Jimmy la mijloc? Te-ai îmbârligat cu roşcovanul ăla nenorocit?

Megan este oripilată.

— Bineînţeles că nu!

— Bine. Îmi imaginam eu că ai mai mult bun-simţ şi mai mult cap. Atunci ce este?

— Nu are legătură cu viaţa mea privată. Şi, dacă vreţi să ştiţi – nu că ar fi treaba dumneavoastră –, m-am împăcat cu soţul meu.

— Atunci, fă-mă să pricep. Care e treaba cu schimbarea asta?

Megan încearcă şi ea să-şi dea seama ce se întâmplă. Tompkins are dreptate. Noua slujbă nu este un pas înainte, ci un şut în fund. Nu este promovată, este dată afară.

Tompkins n-are stare. Se plimbă cu paşi mari prin birou şi are o privire furioasă.

— N-am fost niciodată atât de aglomeraţi. Avem o sinucidere, două crime – Naylor şi Timberland – şi răpirea unui VIP. Şi, în toată nebunia asta, conducerea vrea să-mi zboare detectivul care se ocupă de aceste cazuri. Tompkins vine mai aproape de Megan. Gândeşte-te, Baker! Gândeşte-te bine la ceva neobişnuit care s-a întâmplat în vreunul dintre cazuri sau la ceva ce ai făcut tu. Spune-mi dacă îţi aminteşti ceva. Orice legat de cazuri mai vechi pe care le-ai ţinut mai mult timp în lucru. Ca să prelucrezi mai bine datele. Am nevoie să ştiu ce s-a întâmplat. Acum.

126

Vineri, 25 iunie

După o noapte petrecută pe un pat de paie într-o celulă de piatră, pe Gideon îl doare tot corpul. Maestrul poate să-l numească discipol cât o vrea, dar el ştie mai bine ce este. Este prizonier. La fel de prizonier ca

tânăra aceea palidă pe care a văzut-o când l-au scos din Sala Mare. Cea pe care, în delirul acela postiniţiatic, a confundat-o cu mama lui. Era fata de la televizor. Acum îşi aminteşte. Caitlyn Lock. Fata vicepreşedintelui american. Ea era femeia pe care a văzut-o. Din câte îşi aminteşte el, fata avea un iubit, un englez. Presupune că şi băiatul este ţinut prizonier pe undeva, prin vreo celulă ca a lui.

Dar apoi îşi aminteşte. Îşi aminteşte ce scria tatăl lui în jurnal. Zidirea. În vechime, celţii adoptaseră această practică de la greci şi de la romani. Zideau cine ştie ce pribeag, îl închideau în spaţii mici, până când murea prin înfometare. Discipolii se foloseau de această practică pentru a-i purifica trupul jertfei şi a-i elibera spiritul de orice stimuli auditivi sau vizuali.

Lui Gideon i se face milă de ea. Probabil că îşi pierde minţile, săraca. Închisă în camera aceea din piatră, întunecată şi prăfuită. Se ridică şi începe să umble prin mica lui celulă. Lungă de patru metri şi jumătate şi lată de doi. O celulă luxoasă în comparaţie cu cea în care o ţin probabil pe Caitlyn.

Se aşază iar pe patul de paie şi meditează. Sanctuarul este o structură circulară. Vede cu ochii minţii Pasajul Descendent. Coridorul Cercului Exterior. Sala Mare. Zona de purificare. Camera Maestrului. Alte camere din afara Sanctuarului. Celula în care se află el. Din ceea ce a văzut deja şi din descrierile făcute de tatăl său în jurnale, Gideon e sigur că harta locului pe care şi-a creionat-o în minte este cât de cât precisă. Inclusiv a zonei în care o ţin captivă pe Caitlyn.

Un singur amănunt îi scapă.

Ieşirea.

127

Megan a mai petrecut o noapte acasă la părinţii ei, împreună cu Sammy. După vestea aşa-zisei sale promovări şi după bănuielile pe care şi le-a exprimat Tompkins, ultimul lucru pe care l-ar fi putut suporta ar fi fost să petreacă o seară împreună cu Adam şi să facă faţă dorinţei lui intempestive de a-şi relua viaţa de familie de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

În timp ce face un duş, încearcă să-şi limpezească mintea. Toate lucrurile care o îngrijorau cu o seară în urmă năvălesc iar peste ea. Gideon a dispărut. Jimmy a dispărut. Va fi nevoită s-o ia pe Sammy şi să se mute în Swindon.

Se şterge şi se îmbracă. Tompkins i-a promis că va frâna cât va putea tot procesul de schimbare a locului de muncă. Îl va încetini, făcând-o să treacă mai uşor prin el. Însă Megan se îndoieşte că şefa ei va reuşi să-i determine pe comandantul poliţiei şi pe adjunctul lui să-şi schimbe părerea.

Părinţii ei i-au dat de mâncare lui Sammy şi au îmbrăcat-o, iar Megan le mulţumeşte şi pleacă spre grădiniţă, cu mintea în altă parte. Schimbarea radicală de cu o zi în urmă le-a apropiat pe ea şi pe Tompkins mai mult decât au fost vreodată. S-a simţit destul de sigură încât să se încreadă în ea. Şefa ei i-a cerut, evident, să-i povestească totul în cele mai mici amănunte, iar Megan s-a conformat. I-a spus totul. I-a vorbit despre teoriile lui Gideon Chase legate de culte. Despre proba dispărută care îl lega pe măcelarul Matt Utley de spargerea din casa lui Chase. Totul. Şi a fost uimită – şi oarecum uşurată – că şefa ei nu şi-a bătut deloc joc de ea după cele auzite.

O lasă pe Sammy, sărutând-o de plecare, apoi sună la Biroul de Resurse Umane ca să-i anunţe că se duce la doctor şi că nu va merge azi la serviciu. Şi poate nici mâine. Formează numărul lui Gideon, apoi pe al lui Jimmy. Tot nimic. Absenţa lui Gideon nu poate însemna decât o veste proastă. Întoarce maşina şi se îndreaptă spre Tollard Royal.

Ziua e însorită, fără nici un nor, iar drumul de o oră are un efect aproape terapeutic. Satul e micuţ, aşezat la graniţa cu Dorset. Nu e un punct de atracţie turistic. Are o biserică datând din secolul al XIII-lea şi un cimitir al quakerilor. Singurul obiectiv notabil ar fi Ashcombe House[19], conacul deţinut cândva de Cecil Beaton[20], iar acum, de Guy Ritchie şi de Madonna.

La casa lui Chase, porţile sunt încuiate. Apasă de câteva ori pe sonerie şi mai încearcă să dea de el pe unul dintre telefoane. Dar nimic. Megan coboară din maşină şi o ia de-a lungul zidului înalt de cărămidă care împrejmuieşte curtea, până când iese din raza oricărei maşini ce ar trece pe drum. Dacă Utley a găsit un punct slab în zidurile casei, atunci îl poate găsi şi ea.

Şi-l găseşte. După ce se caţără într-un copăcel şi face o săritură de care Sammy ar fi fost tare încântată, reuşeşte să ajungă pe culmea zidului. Se lasă jos în genunchi, agăţându-se de marginea de cărămidă, coboară şi sare în grădină. Se scutură de pământ şi se furişează spre gazonul din spate.

— Gideon! strigă ea în direcţia casei, pentru că nu vrea să-l sperie, nu vrea ca el s-o ia, din greşeală, drept un infractor.

Durează câteva minute să înconjoare lacul şi spatele casei. Nu-i

nici ţipenie de om. Maşina lui e parcată pe aleea de pietriş din faţa casei, şi, dacă se ia după pânzele de păianjen ce sclipesc pe oglinzile laterale, n-a fost mişcată din loc de ceva timp.

Mai întâi sună la uşă, apoi bate cu pumnii şi îl strigă din nou pe Gideon, chiar şi prin cutia de scrisori. Pe urmă îi scrie un bileţel, cerându-i să o sune, şi îl strecoară prin deschizătura metalică. Îşi retrage mâna, rămânând o vreme nemişcată, pierdută în gânduri.

Ultima dată când l-a văzut, Gideon era împreună cu Smithsen, chiar în acest loc. Şi părea speriat. Ea interpretase totul drept o reacţie psihologică faţă de moartea tatălui său. Acum îşi dă seama că s-a înşelat. Poate că, de fapt, zace mort undeva în casă.

Trebuie să gândească logic. Smithsen nu l-ar omorî, nu-i aşa? Nu după ce a văzut-o acolo, după ce Gideon a vorbit cu ea – cu un detectiv de poliţie – pe aleea din faţa casei. Ar însemna că e nebun dacă ar face-o. Raţionamentul acesta e de-ajuns ca s-o împiedice să încerce să pătrundă înăuntru. Cel puţin până când va discuta cu Jude Tompkins.

Megan se întoarce pe unde a venit, se caţără iar pe zid şi se îndreaptă spre maşină. În clipa când porneşte motorul, zăreşte ceva cu coada ochiului în oglinda retrovizoare. Un bărbat într-o jachetă verde dispare grăbit din aria ei vizuală.

A fost supravegheată.

E urmărită.

128

După ce trece de King John Inn, Megan calcă puternic acceleraţia micuţului ei Ford Focus, îndreptându-se spre câmpiile din apropiere de Ashmore. O sută, o sută douăzeci, o sută treizeci de kilometri la oră. O nimica toată pentru maşina ei. Dacă o urmăresc, vor fi nevoiţi să se lase văzuţi.

Imediat ce ia un viraj destul de strâns la stânga, observă că mult în spatele ei a apărut o maşină. Se mişcă repede. La fel de repede ca ea. S-ar putea să fie însă doar atracţia drumului liber care să-l fi împins pe şofer să calce tare acceleraţia. Trebuie să afle.

Megan ştie că, până o să ajungă la dealul numit foarte potrivit Zig Zag, şoseaua pe care se află nu oferă nimic mai palpitant decât nişte cotituri uşoare. Fordul ei trece rapid de o sută şaizeci de kilometri la oră. A lăsat cel puţin patru sute de metri între ea şi maşina din spate. Când ajunge la curba dificilă la dreapta de la baza dealului, apasă pe frână, iar maşinuţa

îşi păstrează echilibrul, intrând imediat în curba la stânga care urmează. Inima îi bubuie ca un ciocan. Apasă din nou pe frână, încetinind cât se poate de repede, fără să lase urme de cauciucuri.

Scoate maşina de pe şosea, adăpostind-o într-un pâlc de copaci aflat în dreapta drumului. Pătrunde cât mai adânc şi se opreşte. După câteva clipe, maşina care o urmăreşte trece pe drum cu viteza fulgerului. E un Mercedes crem, din câte îşi poate da seama. Asta-i tot ce poate să vadă.

Acum, urmează adevăratul test. Dacă tipul de la volanul Mercedesului conduce doar ca să se distreze, atunci o să urce dealul şi o să calce acceleraţia imediat ce-o să iasă din curbe. Nici n-o să-l mai vadă. Dar, dacă *chiar* o urmăreşte pe ea, atunci, într-un minut sau două, o să înceapă să se întrebe unde a dispărut. Probabil o să se învârtă de colo-colo, ca să-şi dea seama dacă nu a pierdut-o pe la vreo cotitură, poate chiar va face cale-ntoarsă.

Megan scoate cu grijă maşina, după care îşi continuă drumul spre secţie, cu viteză normală.

Vede că Mercedesul a trecut de Cann Common şi s-a oprit. Luminile de frână sunt aprinse. În faţă, observă doi indivizi. Iar plăcuţa de înmatriculare, personalizată, are numărul 57MU.

Matt Utley.

Îşi aduce aminte că Gideon i-a spus că a văzut că Utley are un pistol. Becurile de frână ale Mercedesului se sting, iar maşina iese din parcare chiar în faţa ei. Ea apasă pe acceleraţie până când iese fum din roţi, ca şi cum ar vrea să intre cu viteză în cealaltă maşină. Dar nu face aşa ceva. În ultima clipă, virează pe un mic drum care duce la vreo câteva case construite mai departe de şosea. Drumul merge paralel cu şoseaua, şi ea îl foloseşte ca pe o ieşire de urgenţă de pe o pistă de curse. Doar că nu se opreşte.

Partea din spate a maşinii începe să derapeze în timp ce ea trece cu roţile peste o combinaţie de iarbă şi asfalt. Însă nu pierde controlul volanului, ci accelerează la ieşirea de pe drum, intrând iar pe şosea, drept în faţa Mercedesului. Pentru o clipă, privirea i se încrucişează cu a şoferului. E Utley, fără nici o îndoială. I-a văzut poza de prea multe ori şi ca să nu se înşele. I se pare că îl recunoaşte şi pe individul aflat cu Utley în maşină. Nu l-a văzut decât foarte vag pe bărbatul solid, într-un tricou alb, dar silueta lui avea ceva cunoscut – curba umerilor şi forma capului i s-au părut familiare.

Accelerează pe Higher Blandford Road, şi n-o lasă mai moale decât când ajunge la intersecţia cu Christy’s Lane, de unde intră pe A350, mult mai aglomerată.

Nu scapă din ochi oglinda retrovizoare tot drumul până în Devizes. Creierul ei se învârte ca un dispozitiv stricat în jurul lucrurilor care i s-au întâmplat. În jurul a ceea ce a văzut.

Bărbatul care stătea pe locul din faţă al Mercedesului, lângă Utley, era soţul ei. Era Adam.

129

Nu-i permit să iasă decât când are nevoie la toaletă.

În restul timpului, Gideon stă închis în celula solitară de piatră. Îi aduc foarte puţină hrană, şi, cu fiecare oră care trece, se simte tot mai mult asemenea unui prizonier.

Ştie că mai sunt doar două zile până când Discipolii vor împlini ritualul înnoirii şi le vor oferi zeilor viaţa femeii pe care a zărit-o. Nu vor să-şi asume nici un risc. Iar el ar putea reprezenta un risc. Ştiu că tatăl lui a încercat să împiedice sacrificarea oricărei persoane care nu face parte din Breaslă, aşa că există posibilitatea ca şi el să încerce acelaşi lucru.

Zăvorul este tras, şi uşa se deschide cu un huruit. Doi bărbaţi înveşmântaţi în rase pătrund în încăpere, fără să-i spună altceva decât că-l duc la Maestru.

Înaintează pe culoarul pe care l-a străbătut şi tatăl său, închipuindu-şi viaţa secretă a bărbatului pe care nu l-a cunoscut niciodată cu adevărat. Cum s-o fi simţit după propria *lui* iniţiere? Care or fi fost gândurile *lui* după ce a fost iniţiat într-una dintre cele mai vechi şi mai tainice frăţii din lume?

Observatorii îl lasă pe Gideon în faţa camerei Maestrului. Mai-marele Discipolilor îi arată masa de piatră pe care sunt trântite grămadă jurnalele lui Nathaniel.

— E timpul să mi le citeşti. Să mă luminezi. Apoi, o să te luminez şi eu.

Gideon deschide unul dintre ultimele jurnale ale tatălui său. Cunoaşte exact pasajul pe care vrea să-l citească. Îşi drege glasul şi începe:

— „Dacă acest jurnal va fi citit, mă rog la Sacrosancte ca *tu*, Gideon, să fii cel care îl citeşte. Tu ai fost întotdeauna un copil foarte ordonat, aşa că presupun că ai luat-o cu începutul şi că aceasta e una dintre ultimele însemnări pe care le vei citi. Până acum, ai aflat deja despre disputele mele cu cei din Cercul Interior, despre dorinţa lor de a mă obliga să le accept voinţa. Nu mă pot supune căilor pe care au luat-o ei. Nu trebuie şi n-o voi face. Dacă primeşti, atunci vei şi da. *Tu*, personal. Nu

prin intermediari sau recurgând la ameninţări. E cât se poate de greşit ca, dacă primeşti, să obligi pe altcineva să dea înapoi. Nu aşa îşi plătesc dările cei sfinţi. Aceasta este calea egoismului, a nestatorniciei, a dezonoarei. Calea pe care a luat-o un om pe care l-am socotit prieten. Un om pe care l-am primit în casa mea şi în care m-am încrezut ca într-un frate. Un om care a întinat tot ce am respectat eu în viaţă".

Gideon se opreşte din lectură şi întoarce jurnalul invers, arătând cu degetul înscrisul: „ΟΩΜΥΖ ΙΥΛΦΗΩΣΚΑ".

— Recunoaşteţi acest nume?

Maestrul nu poate citi codul, însă ştie că se uită la numele său. Nu pare surprins de faptul că-l găseşte scris cu dispreţ în jurnalul lui Nathaniel. Asta îi demonstrează ceva. Jurnalele sunt cu adevărat chiar atât de primejdioase pe cât s-a temut.

— Eu şi tatăl tău nu am privit toate lucrurile în acelaşi mod. Iar el nu avea dreptate în toate privinţele. Era un om de o inteligenţă sclipitoare, după cum ştii. Însă, din acest motiv, era şi foarte dificil. Nu se putea sta la discuţii cu el. Se ridică şi se îndepărtează de masă, cu un aer gânditor. Spune-mi, tu îi împărtăşeşti opiniile?

— Legate de ce?

— Legate de mine. De frăţie. Probabil a scris amănunţit despre asta. Despre diferenţele noastre de opinie, mai ales în privinţa ritualurilor.

— A scris, răspunde Gideon fără şovăială. Eu ştiu mai bine decât oricine că tata nu avea întotdeauna dreptate. Ani de zile mai că nu ne-am vorbit. Acum, s-a dus. Gideon se opreşte, gânditor, după care se uită drept în ochii Maestrului. Eu nu vreau decât să duc o viaţă lungă şi sănătoasă. Să-mi demonstrez credinţa în Sacrosancte. Şi, dacă mă ajutaţi să fac asta, atunci, evident, îmi voi demonstra şi loialitatea necondiţionată faţă de dumneavoastră.

Maestrul îl îmbrăţişează. Este răspunsul cel mai bun pe care l-ar fi putut aştepta. Gideon îl prinde şi el în braţe, deşi mai degrabă ar înfige un cuţit în inima acestui bărbat.

Maestrul se dă un pas înapoi şi-şi pune, plin de mândrie, braţele pe umerii lui.

— Acum, a venit timpul să te luminez şi eu pe tine, să-ţi dezvălui secretele ce-ţi vor tăia răsuflarea.

130

Megan stă în maşină, în parcarea supermarketului, în aşteptare.

Nu poate să se ducă acasă şi nici la serviciu. Mintea ei revine iar şi iar la imaginea îngrozitoare a lui Adam în Mercedesul lui Utley. A fost la fel de rău ca şi cum l-ar fi prins în pat cu o altă femeie. A fost încă o dovadă, şi mai dureroasă, a faptului că e un individ parşiv, mincinos şi trădător.

Se gândeşte la Sammy, întrebându-se cum de poate avea el tupeul să vină acasă la ele şi să facă pe tatăl şi pe soţul perfect, cu toate secretele pe care le ţine ascunse. Secretul de a fi al altei femei, al altor oameni, al oricui în afară de ea şi de fiica lor. Apoi, furia ia locul tristeţii. Simte furnicături pe piele, de furie.

Un Jaguar vechi opreşte lângă Fordul ei. Geamul se lasă, şi şoferul îi curmă chinul lui Megan strigând:

— Urcă!

Aşteptarea a luat sfârşit.

Jude Tompkins, şefa ei, ascultă răbdătoare, în timp ce Megan îi povesteşte că a fost urmărită de Utley şi de soţul ei, Adam. Tompkins cere o verificare a maşinii şi îi confirmă că Mercedesul e înregistrat pe numele lui Matthew Stephen Utley, din Tidworth.

— Pot să verific şi mişcările făcute de soţul tău în ultimele două ore, dar nu fără a fi întrebată de ce mă interesează asta.

— Nu-i nevoie, răspunde Megan. Ştiu că el era. Îşi roade o unghie din care deja curge sânge. Mă simt ca o proastă. Am crezut că s-a întors pentru că voia să fie împreună cu mine şi cu Sammy.

— O să ai destul timp mai târziu să-ţi faci autocritica, spune şefa ei. Acum trebuie să vedem cum să procedăm cu fetiţa ta. La cine putem s-o lăsăm fără să trezim vreo bănuială.

— A luat-o mama pe Sammy, zice Megan. Am sunat-o şi i-am spus că Adam a fost agresiv cu mine. N-o să-l lase să intre în casă, nici să se apropie de Sam. E şi tata acasă, aşa că o să fie în regulă.

— Bine. Am făcut şi eu nişte verificări în dimineaţa asta. Am vrut să fiu sigură că nu ne-am repezit să tragem concluziile greşite.

— Şi?

Tompkins scoate din geantă un set de fotografii.

— Sean Elliott Grabb.

— Suspectul căruia i s-au găsit amprentele pe rulota Volkswagen, îşi aminteşte Megan, luând pozele. Lucra ca paznic la Stonehenge.

— Aşa e. E mort. A apărut în Bath. A fost pescuit din râul Avon.

— Ucis?

— E prea devreme ca să ne pronunţăm, răspunde Tompkins. Grabb şi Stonehenge. Asta e încă o legătură cu cazurile Timberland, Lock

şi Chase. Sunt mult prea multe coincidenţe pentru gustul meu.

— Prin urmare, ce putem face, doamnă? Unde ajungem cu asta?

— Asta mă îngrijorează şi pe mine

Tompkins îi aruncă o privire studiată.

— Şeful cel mare şi adjunctul vor să pleci din Devizes, aşa-i? Te trimit pachet la Swindon. În concluzie, nu cred că putem să ne încredem în nici unul dintre ei.

— Despre Jimmy Dockery aţi aflat ceva? Aveţi vreun semn de la el?

— A dispărut ca măgarul în ceaţă. S-a făcut nevăzut. Se scarpină în cap. Mă gândesc să nu discut cu cei din poliţia noastră, ci să-i spunem totul lui Barney Gibson, comandantul Poliţiei Metropolitane.

Megan e uluită.

— O să creadă că aţi înnebunit.

— Ştiu, răspunde Tompkins şi zâmbeşte. Tocmai de-aia o să-i spui tu, nu eu.

131

Maestrul Cercului îl călăuzeşte pe Gideon prin labirintul de chilii ale Sanctuarului. Îşi înalţă braţele către zidurile şi plafonul de piatră, tăiate cu dalta.

— Străbunii au căutat pietrele astea prin toate carierele. Au fost puse cu mâna şi ridicate de zidari iniţiaţi. Precizia cu care au fost plasate e incredibilă. Fiecare piatră a fost sfinţită de Sacrosancte. Două milioane de blocuri au fost îmbucate unul în altul. Şi toată structura a fost înălţată fără nici un fel de mortar.

Gideon atinge cu mâna pereţii netezi, fără a se opri din mers. Culoarele şerpuite devin tot mai strâmte, iar înălţimea tavanului se micşorează pe măsură ce coboară tot mai adânc în inima templului.

— Cum de n-a fost descoperit niciodată locul ăsta?

— Pentru că n-a existat nici un motiv să fie căutat, răspunde Maestrul. Nimeni nu ştie nimic despre existenţa lui, şi toate săpăturile arheologice se învârt doar în jurul megaliţilor de la Stonehenge. Se mai face uneori câte o descoperire, câte un cerc de lemn, aliniat cu Sacrosanctele, câte un crematoriu, oasele vreunui oştean mort, topoare şi unelte străvechi. Şi e de-ajuns pentru potolirea curiozităţii savanţilor.

— Dar există mai mult?

— *Mult* mai mult, spune Maestrul. Nu numai Sanctuarul, ci şi alte

locuri sacre aliniate şi aflate în legătură unele cu altele, binecuvântate şi apărate. Şi nu doar aici, ci în toată lumea.

Gideon e uluit de toate aceste necunoscute. În minte i se învârt mii de întrebări.

— Vino, îl grăbeşte Maestrul. Am promis că, atunci când vei mai prinde putere, o să te învăţ.

Gideon îl urmează printr-un labirint spiralat de tuneluri descendente.

— Cu totul, a fost nevoie de peste o sută de mii de oameni şi de două veacuri pentru ca Sanctuarul şi Stonehenge să fie înălţate, explică Maestrul. Au săpat în carierele de piatră fără să aibă nici o maşinărie, folosind sănii aspre de lemn şi propriile mâini ca să care greutăţi uriaşe cale de sute şi sute de kilometri, traversând uneori râuri adânci. Au construit schelăria din arborii pe care i-au doborât, frânghii şi scripeţi din ierburi, coajă de copac şi lujeri de viţă. Au săpat un sistem de canalizare complet funcţional şi absolut original. Funcţionează în continuare la perfecţie. Este dirijat prin canale către Sanctuar, căzând în puţuri adânci de calcar, alimentate de izvoare subterane. Se întinde în faţă şi atinge o gaură aflată în blocurile de piatră. Conductele străvechi de aerisire asigură un nivel constant al oxigenului. Aceste tuneluri verticale funcţionează şi ca deschideri către stele. Sunt orientate către anumiţi aştri, către constelaţiile din care fac parte. Sanctuarul este un ceas cu precesiune, care ne ajută şi să ne facem hărţile şi calendarele, aşa cum au procedat şi înaintaşii noştri. Maestrul îl călăuzeşte, printr-un arc strâmt, spre un culoar care duce chiar sub Sala Mare. Deşi scopul iniţial al Sanctuarului a fost să devină un templu închinat Sacrosanctelor, el funcţiona şi ca un spital clinic neolitic, era un fel de centru universitar unde oamenii cercetau, îi vindecau pe ceilalţi şi de unde administrau totul.

— Chiar aşa de avansată era societatea lor?

— Fiecare epocă are conducătorii ei iluminaţi, iar Neoliticul nu a făcut excepţie. Maestrul străbate coridorul, scoţând o cheie mare de fier, pe care o poartă la gât, agăţată de o sfoară cafenie. Hai să-ţi demonstrez ce vreau să spun!

Descuie o uşă mică de stejar, şi pătrund într-o încăpere cufundată în beznă totală.

Aerul de aici e mai rece decât pe culoar, iar paşii lor stârnesc ecou. Maestrul aprinde o torţă de pe un perete şi câteva lumânări mari, situate la nivelul solului. Pe măsură ce ochii li se obişnuiesc cu lumina, încep să zărească o încăpere mare, perfect circulară, cu un bloc întunecat de piatră în centru. Pereţii uriaşi sunt tăiaţi în granit roşu, reminiscenţă a

mormintelor egiptene. Încastrate în pereţi, în stânga şi în dreapta, atât cât poate cuprinde cu privirea, Gideon observă zeci şi zeci de sicrie lipsite de capace, toate înclinate în aşa fel încât găvanele goale ale craniilor celor morţi să privească drept către unica deschizătură spre cer din centrul încăperii, asemănătoare cu aceea a Panteonului de la Roma.

— E o criptă, observă Gideon. Cine au fost aceşti oameni? De ce li s-a acordat un tratament special?

— Ei sunt străbunii. Înaintaşii noştri. Oamenii minunaţi care au proiectat şi au construit Sanctuarul, Stonehenge şi toate cercurile de piatră, tumulii, gorganele şi aleile care duc la ele. Maestul dă încet înconjur încăperii, aprinzând tot mai multe torţe şi lumânări. Însă acesta nu e doar un loc sacru de odihnă pentru cei plecaţi dintre noi, Gideon.

O lespede imensă de piatră se iveşte fantomatic din întuneric. E fasonată din gresie şi are cel puţin cinci metri înălţime şi trei lăţime. Cei doi bărbaţi îi dau ocol. Pe două dintre laturile sale se află rafturi, pline cu hărţi şi cu suluri, iar celelalte două laturi sunt împărţite în ceea ce par zeci de cuptoare mici, umplute cu pietriş.

Gideon e fascinat. Dă încet târcoale blocului, ca o pisică la pândă după o pasăre.

Tânărului arheolog aproape că-i e prea teamă să atingă ceva. E o bibliotecă. Un muzeu. O capsulă a timpului umplută cu scrieri străvechi, cu obiecte preţioase, cu sculpturi şi cu unelte.

— Cât de veche e? întreabă el.

— E de la începuturi. Maestrul îi arată partea de sus a cubului. Acolo vei găsi sculpturile originare. Primele planuri ale Sanctuarului şi ale cercului de la Stonehenge. Acolo, în sicriele cele mai mari, se află rămăşiţele primilor oameni sacrificaţi, cei care au ridicat Sanctuarul şi Stonehenge.

— Au fost sacrificaţi?

— A fost voinţa lor. Ştiau că, dacă se oferă pe ei înşişi Sacrosanctelor, atunci copiii lor şi generaţiile viitoare aveau să fie binecuvântate.

Gideon e copleşit de veneraţie. În jurul lui se află visul oricărui arheolog. E peştera lui Aladin, conţinând urmele unei istorii şi ale unei civilizaţii străvechi. E cea mai mare descoperire din viaţa oricui. Inima îi bubuie de entuziasm.

— N-am citit niciodată nimic despre aşa ceva. În nici unul dintre jurnalele pe care le-am găsit nu e nici o menţiune la acest loc sau la ce se află în el.

— Nici nu trebuie să fie. E interzis să vorbim ori să scriem despre

el. Maestrul se apropie de el, zâmbind. Nathaniel cunoştea această încăpere. A lucrat mult aici. Printre pergamentele şi documentele din arhivă, o să găseşti şi lucrările lui, contribuţii la hărţile stelare şi la tabele pe care toţi Maeştrii trebuie să le completeze.

Atât de multă istorie într-un singur loc! Atâtea cunoştinţe! Atâtea taine! Maestrul rupe vraja, îndreptându-se către uşă.

— Trebuie să plecăm. Sunt încă foarte multe lucruri pe care vreau să ţi le arăt, şi avem foarte puţin timp la dispoziţie.

Gideon părăseşte încăperea fără tragere de inimă, în timp ce Maestrul stinge toate luminile şi încuie uşa. Amândoi se îndreaptă apoi către capătul culoarului şi încep să urce cu greu pe nişte scări abrupte de piatră, care par nesfârşite. Se agaţă ca iedera de zidurile exterioare ale Sanctuarului. Nu au nici balustrade, nici parapete de siguranţă. Lângă ei, se cască o prăpastie.

— Ai grijă, îl sfătuieşte Maestrul. S-ar putea să fii încă un pic slăbit după iniţiere.

E un sfat bun. După ce urcă peste o sută de trepte, Gideon se opreşte, lac de sudoare şi cu respiraţia tăiată. Bărbatul din faţa lui, în schimb, se caţără ca o capră neagră, păşind cu siguranţă şi lipsit de efort pe fiecare lespede de piatră.

Gideon se sprijină cu mâna de zid, admirând frumoasele şi străvechile sculpturi în piatră, înfăţişând bărbaţi care lucrează pământul, femei cu copii în braţe, turme de animale adunate pe lângă râuri. De-a lungul pereţilor, se văd alte scene. Lucrători ridicând blocuri uriaşe de piatră, schiţarea primelor contururi ale cercului. Oameni adunaţi lângă gorganele funerare, cu capetele plecate. Scene înfăţişând orbita Soarelui, constelaţiile şi fazele Lunii. Şi, mai sus, o imagine mult mai înfricoşătoare.

Bărbaţi înveşmântaţi în rase lungi sunt strânşi în jurul unei siluete legate de Piatra Sacrificiului, iar ciocanul Maestrului este ridicat. Imaginea îi aminteşte că tânăra americancă e zidită de vie undeva, sub locul în care se află ei.

Se clatină ameţit pe trepte, iar o mână îl prinde de pulpana robei. Maestrul Cercului îl ţine strâns lipit de zid.

— Ai grijă!

— Mi-am revenit, răspunde el, liniştindu-se şi respirând încet.

— Bine, atunci putem pleca.

După alte câteva trepte, ajung, în sfârşit, sus. Acum, Gideon observă că, în partea cealaltă, se află alt şir de trepte de piatră ce coboară drept spre încăperi şi spre Sala Mare.

Maestrul îşi scoate iar cheia de la gât şi încă două din buzunarele

robei sale.

Locul în care pătrunde Gideon este cum nu se poate mai diferit de cealaltă încăpere şi, în felul său, chiar mai surprinzător.

Primul lucru care îl izbeşte e lumina. Strălucirea albă ce se revarsă din tuburile fluorescente, care scânteiază şi bâzâie ca nişte fantome furioase, prinse într-o capcană. Podeaua şi pereţii sunt cenuşii, dar nu din piatră, ci din beton şi ipsos. S-ar zice că a pătruns într-un depozit sau poate într-un garaj modern şi enorm.

În faţa lui se întinde aproape o jumătate de hectar de podea betonată. Sute de metri de pereţi prefabricaţi. Maestrul se îndreaptă către o macara de oţel, cu fante, care se înalţă la vreo zece metri de la pământ. Gideon îl urmează. În capătul cel mai îndepărtat, zăreşte nişte maşini parcate. Un Chunky 4x4 şi încă un vehicul pe care îl cunoaşte foarte bine. Furgoneta de constructor a lui Draco.

Locul ăsta e mai mult decât un simplu garaj. Îi spune asta instinctul, cu mult înainte ca ochii lui să poată cutreiera peste toată întinderea de beton. Spaţiul este împărţit în două sectoare distincte. Într-o parte, sunt zeci de dulapuri de metal, grămezi de bănci de schimb, mese şi scaune. În cealaltă, un fel de bucătărie, cu şiruri de chiuvete, suprafeţe nesfârşite pentru tăierea şi prepararea hranei, rânduri întregi de frigidere mari şi congelatoare, cuptoare cu microunde, plite, cuptoare şi tigăi.

E suficient echipament cât să hrăneşti o armată întreagă.

— Acesta e centrul nostru de operaţiuni, explică Maestrul relaxat. Sub pământ, respectăm tradiţiile aşa cum au făcut şi strămoşii noştri. La suprafaţă, suntem o forţă de elită. Mâine vei veni aici să lucrezi. Vei avea propriul rol în pregătirea pentru ziua cea mare.

132

Sâmbătă, 26 iunie,
o zi până la noua lună plină

Zorii zilei dau somnoroşi la o parte perdelele de întuneric ale cerului, ca un ţânc îmbujorat care aruncă pe jos păturile din patul părinţilor săi. Observatorii înconjoară câmpiile înmuiate în rouă în mijlocul cărora se află Stonehenge. Stau în parcarea goală. În dimineaţa asta nu este permis accesul vizitatorilor la sit.

Maestrul Cercului o ia pe aleea publică bătătorită de milioane de picioare, păşind prin iarba proaspăt cosită. Pătrunde în cercul clasic.

Astăzi, Soarele va rămâne pe cer timp de şaisprezece ore, treizeci şi şapte de minute şi cinci secunde. Altitudinea Soarelui este de 61,9 grade.

În ziua următoare va face prima schimbare majoră, care va dura zece zile, scăzând la 61,8 grade. Maestrul intră în potcoava trilitonilor, privind la cerul veşnic în schimbare.

Luna a apus cu mai bine de o oră în urmă. N-a mai rămas nici o urmă din doamna cea albă a cerurilor. Dansează undeva, departe, la aproape o jumătate de milion de kilometri depărtare. La ora nouă seara, îşi va face iar apariţia, dezvăluindu-ne nouăzeci şi opt la sută din gloria ei plină şi neatinsă.

Aproape gata.

Un vânticel mângâie blând vastele câmpii. Maestrul îşi întinde braţele, ca să simtă energia Sacrosanctelor. Tot ce se va petrece de acum înainte ţine de precizie. De precizie, de aliniere şi de voia din urmă a zeilor.

133

Caitlyn nu s-a rugat niciodată. Tatăl ei provine dintr-o familie de evrei care s-au îndepărtat de religie, iar mama ei, dintr-o ramură a protestantismului atât de relaxată, că putea la fel de bine să fie şi atee.

Singurele lucruri în care au crezut mereu cei din familia ei sunt cinstea, bunătatea şi bunăvoinţa. Fă-le celorlalţi ceea ce ai vrea să-ţi facă şi ei ţie. Genul ăsta de educaţie nu pregăteşte pe nimeni pentru momentul în care va fi luat prizonier, zidit în piatră şi lăsat să moară de foame. Pentru că într-un asemenea loc a fost dusă de când s-a rănit singură, iar ei au mutat-o. Într-o cavitate mică, zidită, căptuşită cu spumă poliuretanică – e mai multă în zona frunţii şi a spatelui. Parcă ar fi făcută sendviş între două saltele.

Caityln închide ochii şi încearcă să se roage. În minte însă îi roiesc atâtea spaime, încât nu poate să se gândească nici măcar la o singură rugăciune tăcută, adresată vreunui izbăvitor spiritual. Şi, pentru prima dată de când a fost întemniţată, începe să plângă.

134

La ora opt fix dimineaţa, Megan şi şefa ei intră în biroul improvizat al lui Barney Gibson. Ultima dată i-a văzut pe el şi pe adjunctul

său, Willis, acum şase zile, însă amândoi bărbaţii par să fi îmbătrânit cu zece ani. Capcanele nesfârşite, nopţile nedormite şi stresul anchetei le ruinează sănătatea.

Tompkins le expune situaţia:

— Cu aproape o săptămână în urmă, inspectorul Baker a venit aici şi v-a informat că, după părerea sa, Caitlyn Lock şi Jake Timberland se îndreptau către Stonehenge când el a fost ucis, iar ea răpită. Acum suntem în posesia unor informaţii care par să confirme această ipoteză. Şi credem că ştim cine sunt vinovaţii. Oricât de incredibil ar părea, avem motive puternice să bănuim că în spatele acestei răpiri s-a putea afla un cult păgân străvechi.

— Improbabil, replică Willis. Avem informaţii de încredere că Lock a fost răpită de un sindicat internaţional al crimei. Au fost deja lansate cereri de răscumpărare.

Tompkins nu dă înapoi.

— Domnule, o să vă rog să rămâneţi deschis la alte posibilităţi. Relatarea doamnei inspector Baker s-ar putea să vă pară fantezie pură, însă vă asigur că spusele ei sunt susţinute de dovezi circumstanţiale solide.

Lui Gibson începe să-i treacă prin minte faptul că a fost o greşeală să accepte această întâlnire confidenţială.

— Jude, întreabă el, de ce nu te-ai dus cu informaţiile astea direct la John Rowlands sau la şeful tău?

— Domnule, există posibilitatea ca propriile forţe de poliţie să fie implicate. Probele fizice şi electronice au fost deja compromise. Ancheta ar putea fi compromisă dinăuntru.

— Acestea sunt acuzaţii foarte grave. Mă pui într-o poziţie foarte dificilă.

— Într-adevăr, domnule. Şi vă rog să mă scuzaţi. Însă, date fiind circumstanţele, consider că este cât se poate de potrivit să discutăm cu dumneavoastră, în calitate de comandant al ofiţerilor din forţele exterioare implicate în această operaţiune.

— Am înţeles, zice el, întorcându-se către Megan. Deci, doamnă inspector, care e povestea?

Megan îşi dă seama că are doar o şansă ca să-şi păstreze credibilitatea.

— În timp ce investigam sinuciderea profesorului Nathaniel Chase, un arheolog renumit şi un expert de talie mondial în ceea ce priveşte monumentul Stonehenge, fiul său, Gideon, m-a informat despre jurnalele scrise de profesor, referitoare la un cult secret dedicat megaliţilor din sit.

— Druizi? aruncă Willis.

— Nu, domnule. Această societate este cu mii de ani mai veche decât orice cult druidic. Dacă doriţi o comparaţie, gândiţi-vă la francmasoni. Cred că avem de-a face cu un ordin antic, bazat pe existenţa unei bresle, care s-a dezvoltat de-a lungul secolelor şi care exercită o putere şi o influenţă considerabile.

Nici nu i-au ieşit bine cuvintele de pe gură, că regretă ce-a spus. Dacă Willis sau Gibson sunt francmasoni, atunci cazul ei e mort şi îngropat.

— Domnule, jurnalele codificate descoperite de Gideon Chase sugerează că acest cult derivă dintr-un fel de formă de binecuvântare şi protecţie oferite de Stonehenge, cu condiţia ca zeilor să li se aducă periodic sacrificii omeneşti.

Cei doi ofiţeri schimbă o privire, cu un mic zâmbet întipărit în colţul buzelor.

— Acest lucru mi se pare foarte greu de crezut. Sacrificiile omeneşti sunt necunoscute în Europa contemporană, zice Gibson. Nici măcar în America, unde se ştie că plouă cu extremişti, nu se cunosc decât vreo câteva cazuri atestate în ultima sută de ani. Îmi vine greu să acord ceva credit acestei teorii pe care mi-o prezentaţi.

— Şi mie mi-a fost foarte greu, domnule, îl asigură Megan. Numai că anumite evenimente m-au făcut să-mi schimb părerea.

— Şi care ar fi acestea? se interesează Willis, uitându-se nerăbdător la ceas.

— Totul pare să se învârtă în jurul monumentului Stonehenge. Este centrul tuturor cazurilor importante cu care ne confruntăm în ultimul timp. Nathaniel Chase, un expert în acest monument, se sinucide. Lock şi Timberland sunt atacaţi în timp ce se află într-o vizită la megaliţi. Sean Grabb, unul dintre cei pe care voiam să-i interogăm în legătură cu acest atac, este găsit mort în Bath. A lucrat pentru firma ce asigură securitatea la Stonehenge. Şi toate acestea se întâmplă în perioada solstiţiului de vară.

Gibson pare interesat. Sau poate doar amuzat. Megan nu-şi poate da seama.

— Domnule, am verificat şi fişa medicală a lui Gideon Chase. El mi-a spus că în copilărie a fost bolnav de cancer, iar pietrele l-au vindecat. Potrivit fişei lui medicale, afirmaţia sa este adevărată.

Willis se încruntă. Pentru el, asta este, pur şi simplu, prea greu de înghiţit.

— Vrei să-mi spui că în fişa lui medicală scrie că a fost vindecat de cancer de un cerc de pietre?

— Nu, domnule. În fişă scrie că a avut o formă incurabilă de cancer şi că s-a vindecat. Nu există nici o explicaţie, pentru că doctorii nu au avut nici una.

Lui Gibson îi scapă un oftat de exasperare.

— Doamna inspector-şef Tompkins a afirmat că dovezile au fost compromise. Despre ce dovezi şi despre ce compromitere e vorba?

Megan îşi dă seama că omul a cam ajuns la capătul răbdării. Încearcă să rezume totul cât de mult posibil:

— Cineva a pătruns în casa lui Nathaniel Chase şi a dat foc, însă, înainte, a încercat să recupereze ori să distrugă ceva de valoare. Credem că infractorul căuta jurnalele secrete pe care acum ştim că le-a scris profesorul. Despre Stonehenge şi despre cultul legat de acest loc. Fiul său, Gideon, a reuşit să-l fotografieze pe tâlhar cu telefonul. Programul nostru de recunoaştere a feţelor a descoperit o potrivire cu o persoană din partea locului. De asemenea, am strâns şi probe fizice de la locul spargerii. E vorba despre câteva unelte care au fost uitate la faţa locului. Când am verificat ultima oară, domnule, aceste probe nu se mai aflau în arhiva poliţiei şi orice urmă a lor fusese ştearsă din fişierele din computer. La fel s-a întâmplat şi cu informarea electronică pe care am primit-o, referitoare la potrivirea facială. Din fişierele mele a fost şters totul.

Gibson îşi ia notiţe, după care i se adresează lui Tompkins:

— Trebuie să vorbim separat despre această problemă şi despre cum o putem rezolva.

Ea aprobă, tăcută.

Comandantul Poliţiei Metropolitane se lasă pe spate, cântărind-o din priviri pe Megan. Din puţinul pe care l-a văzut şi l-a auzit despre ea, pare un ofiţer de primă mână, nu genul care să se lase dusă de val la prima idee trăsnită care-i trece prin minte. De asemenea, ştie că acum ar trebui să se afle în Swindon, lucrând la fondarea unui nou departament, destinat cazurilor nerezolvate. Şi clar nu ar trebui să stea de vorbă cu el, pe la spatele şefului ei.

Se apleacă în faţă, sprijinindu-şi palmele de birou.

— Megan, eşti un ofiţer cu experienţă, aşa că sunt sigur că-ţi dai seama că investigaţiile noastre se află pe muchie de cuţit. FBI-ul, Interpolul, detectivii particulari şi majoritatea forţelor de poliţie britanice, toţi urmăresc câte o pistă. Cea mai credibilă dintre ele ne duce către un sindicat internaţional al crimei care a răpit-o pe Caitlyn şi încearcă să stoarcă bani de la părinţii ei. Preţul pe care l-au cerut a ajuns acum la douăzeci de milioane de dolari. Respect faptul că ai venit la noi, însă, în acest moment, nu pot să risc să detaşez resurse pentru a investiga ceea ce

susţii tu…

— Dar, domnule…

— Lasă-mă să termin, îi taie el cuvântul. Face o pauză, după care continuă: Am nevoie de o dovadă. Vreau să văd jurnalele codificate despre care ai vorbit. Vreau dovezi că au fost făcute şi în trecut sacrificii umane. Am nevoie de o probă legală înainte să-mi treacă prin minte să pierd ceva timp preţios şi să trimit oameni pe alte piste decât cele pe care i-am direcţionat deja. Adu-mi o dovadă, şi răspunsul meu se va schimba.

— Vă mulţumim, domnule comandant, încheie Tompkins, ridicându-se şi înclinându-şi capul înspre Willis. Domnule comandant, aş dori să mă asiguraţi că această conversaţie va rămâne confidenţială pentru moment. Din motive mai mult decât evidente.

— Vă dau asigurarea mea, răspunde Gibson. Dar numai pentru moment.

135

Ziua din ajunul ritualului marchează începutul unei perioade sacre. Al unui timp al venerării. Maestrul, cei din Cercul Interior şi toţi Discipolii postesc cu toată evlavia, în semn de respect pentru cel care va fi sacrificat. Beau doar apă. Se abţin să îndeplinească ori să asiste la orice act sexual, până în amurgul primei zile de după încheierea ceremoniei.

Maestrul Cercului îi explică lui Gideon, care se află în camera lui, de ce sunt preocupaţi de puritate.

— Ritualul înnoirii e sacru pentru noi. Însă asta nu înseamnă că suntem barbari. Nu. În acest moment, cea mai importantă fiinţă dintre noi este cea care va fi sacrificată. Pune mâna stângă pe cele patru jurnale. Cred că datorită tatălui tău ai învăţat mai multe decât ştiu foarte mulţi despre sacralitatea vieţii şi despre sensul ei în moarte.

Gideon nu-şi dă seama unde bate.

— Tot ce ştiu este că el voia să-şi dea viaţa pentru a o salva pe a mea. Să-mi dea şansa de a avea şi eu copii, la rândul meu.

— Exact. Un unic sacrificiu, pentru cel mai mare zeu dintre toţi. Maestrul îl cercetează cu privirea pe tânărul din faţa lui. Obiceiul nostru este ca unul dintre Discipoli, de regulă un membru al Cercului Interior, să petreacă împreună cu cel care va fi sacrificat ultimele ore de viaţă ale acestuia, care sunt tare grele, pentru a-i oferi sprijin moral şi spiritual până în ultima clipă. Şi pentru a ne asigura că nu i se va întâmpla nimic înainte de începerea ritualului. Gideon, este un rol pe care aş dori să îl joci pentru

noi.

El e atât de şocat, că nu se poate preface.

— Nu înţeleg. De ce eu?

— Ba cred că înţelegi, Gideon, răspunde Maestrul zâmbind. Cred că ştii de ce ţi-am arătat îndurare şi te-am luat sub aripa mea. De ce mi-am pus credinţa şi încrederea în tine, în ciuda a ceea ce au spus apropiaţii mei, care s-au îndoit de înţelepciunea deciziei de a-ţi cruţa viaţa.

Gideon simte că îl cuprind fiori reci.

— Pentru mine, este important să încep ritualul cu mintea clară şi cu spiritul deschis. Spune-mi, Gideon, tatăl tău ţi-a zis ceva ce nu mi-ai mărturisit încă?

Tânărul clatină din cap. Nu minte când neagă. Însă înţelege unde bate Maestrul. În faţa ochilor îi apare din nou chipul mamei sale. Femeia îmbătrânită şi slabă pe care abia dacă o recunoaşte stă iar pe patul de moarte, rostind cuvintele care i-au dat viaţa peste cap.

„Nathaniel nu este tatăl tău, Gideon."

Maestrul Cercului citeşte totul în ochii lui.

— Înseamnă că mama ta ţi-a spus. *Eu* sunt tatăl tău, nu Nathaniel Chase.

136

Megan parchează la distanţă de o stradă de casa ei şi parcurge restul drumului pe jos. Încearcă să se liniştească. Întâlnirea cu Gibson şi cu Willis a fost o pierdere de timp. Le-a făcut pe ea şi pe Tompkins să pară nişte proaste. De aceeaşi părere a fost şi şefa ei. Cei doi şefi ai Poliţiei Metropolitane n-au crezut o iotă din ce le-a spus. Doreau fapte. N-au vrut să ţină cont de nimic altceva.

Megan se simte singură. Vulnerabilă. Nervoasă. A hotărât să meargă pe jos nu doar ca să se calmeze, ci şi ca să-şi ia nişte precauţii. Adam ar putea fi la ea acasă. Adam, soţul de care a crezut că se îndrăgosteşte din nou. Adam, pe care l-a văzut în maşină cu Matt Utley, un tâlhar care a atacat membri ai poliţiei. Nu zăreşte nici o maşină ciudată în apropierea casei sale. Hoinăreşte vreo cinci minute prin fundătura liniştită, până când simte că poate intra fără să rişte nimic.

Casa e pustie. Dar el a trecut pe aici. Îşi dă seama de asta când vede un bileţel cu scrisul lui, sprijinit pe masa din bucătărie. Îl înşfacă de lângă vaza cu flori.

Meg. M-am întors la mine. Sună-mă când îţi bagi minţile-n cap.

A.

P.S. – trebuie să vorbim despre cum s-o văd pe Sammy.

Rupe biletul în bucăţi şi-l aruncă în coşul de gunoi. Inima îi bate nebuneşte. Înhaţă costumele de baie şi prosoapele pentru ea şi pentru fiica ei, aruncă o ultimă privire în jur, după care iese din casă şi încuie uşa.

Pe alee se află un om. Un bărbat care a stat cu ochii pe casa ei, aşteptând-o.

137

Tată şi fiu se uită unul la celălalt, aşezaţi faţă în faţă la masa de piatră.

— Când ai aflat? întreabă Gideon.

Maestrul îşi pleacă uşor capul.

— Abia când Marie era pe moarte. Când îşi ridică privirea, ochii îi sunt sticloşi.

— Nathaniel a trimis după mine când ea era în spital. Ea mi-a spus cu doar câteva ore înainte să se stingă. Nu mai puteam face nimic. Era prea târziu ca să mai intervin.

Gideon e mirat de valul de furie care începe să urce în el.

— Şi ce-a *fost* ea pentru tine?

Maestrul îl priveşte mânios.

— Ce-a fost? A fost totul. Totul şi nimic. Era femeia cu care m-aş fi căsătorit. Era persoana alături de care mi-aş fi petrecut viaţa, dacă nu ne-am fi certat, dacă nu ne-am fi despărţit. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Nathaniel.

— Ce vrei să spui?

— Ne-am iubit încă din copilărie. După ce ne-am despărţit, ea a plecat la Cambridge. Acolo, l-a întâlnit pe Nathaniel şi s-a măritat cu el. Nu am revăzut-o decât la un an după nuntă, când s-a întors în Wiltshire.

Gideon face un calcul simplu. S-ar zice că sfânta lui mamă şi-a încălcat jurământul de căsătorie cu monstrul care se află în faţa lui la doar

un an după ce i-a făgăduit iubire veşnică omului pe care el l-a considerat tatăl său.

— Cum ai putut? Se ridică în picioare, cu chipul schimonosit de furie. Abia se măritase, iar tu ai sedus-o.

— N-a fost deloc aşa, răspunde Maestrul, fără să fie tulburat de mânia lui Gideon. Pur şi simplu, s-a întâmplat. Ar trebui să înţelegi cu câtă putere am iubit-o pe mama ta ca să începi să-ţi dai seama că acel unic moment de slăbiciune ne-a luat pe amândoi prin surprindere.

— Un unic moment? repetă Gideon, neîncrezător. Eu am fost rodul unui unic moment de slăbiciune?

Maestrul Cercului se ridică şi dă ocol mesei.

— N-am ştiut absolut nimic până la moartea mamei tale. Altfel, cum m-aş mai fi putut apropia de Nathaniel? Ce i-aş fi putut spune despre tine?

— Ştiai că acea formă de cancer e genetică?

El dă aprobator din cap.

— Şi l-ai convins pe tatăl meu să intre în Breaslă ca să-ţi aperi propriul fiu, ca să mă aperi pe mine?

— Da. Aşa ar fi făcut orice tată. Trebuia să te apăr.

Şi Maestrul îl îmbrăţişează strâns, atât de strâns cum şi-ar ţine un tată copilul de mult pierdut.

138

Jimmy Dockery se îndreaptă spre Megan. Îşi dă seama că e înspăimântată.

— Nu te speria, şefa!

Dar ea e speriată.

— Trebuie să discutăm, zice el, făcând încă un pas, încetişor, către ea.

Ea îşi aruncă geanta şi strânge în pumn cheile, cu vârfurile în afară, ca să le poată folosi ca pe o armă.

El se uită la arma improvizată, cu o expresie indiferentă pe faţă.

— Vrei să te lupţi cu mine?

— Jimmy, dacă te apropii, te omor.

El îşi dă seama că Megan vorbeşte serios. Nu are prea mult timp la dispoziţie. Se repede spre ea şi se preface că vrea s-o apuce cu stânga. Poliţista cade în capcană şi loveşte cu dreapta. El face încă un pas şi parează cu antebraţul stâng, aruncându-i cheile din mână. Acum, ar putea

s-o lase lată cu un pumn drept în faţă. În schimb, o prinde de mâna stângă şi i-o răsuceşte la spate, acoperindu-i gura cu palma cealaltă.

Până să apuce să se dezmeticească, a prins-o bine şi a dus-o într-o parte a casei. Megan încearcă să-l lovească, însă Jimmy se aşteaptă la asta. Îşi depărtează picioarele şi o ţine aşa cum ar face un adult cu un ţânc apucat de pandalii.

— Nu vreau să îţi fac rău.

Megan continuă să lovească.

— Şefa, stai! Ai avut dreptate, bine? L-am urmărit pe Smithsen, şi ai dreptate.

Ei nu-i vine să creadă că a auzit bine. Dar a auzit destul cât să se potolească din lovit şi să nu se mai zbată.

Jimmy îşi ia mâinile de pe ea.

Megan se întoarce cu faţa la el.

— Ce-ai spus?

— Ştiu unde se duc. Unde se întâlnesc Smithsen şi ceilalţi.

139

Maestrul Cercului deschide jurnalul şi pune degetul pe numele său. ΟΩΜΥΖ ΙΥΛΦΗΩΣΚΑ.

— James Pendragon, rosteşte el cu glas tare. Îşi duce un pumn în dreptul inimii, cu mândrie. Este un nume de care trebuie să fii mândru. Genealogia noastră se întinde în timp până pe vremea celţilor, până la cel mai celebru rege al celţilor. Până acolo unde încep ceţurile mitologiei, ba chiar mai departe. Suntem stofa din care e făcută istoria, amândoi.

Gideon cunoaşte bine atât faptele, cât şi ficţiunea.

— Regele Arthur e mai degrabă o poveste pentru copii decât realitate, i-o întoarce el.

Reproşul nu domoleşte nici o fărâmă din pasiunea pentru familie a Maestrului.

— Chiar aşa? Arthur Pendragon, marele rege al celţilor? Sau regele Riothamus, sau regele Dumnoniei, regele Cumbriei, regele Penninilor, regele din Elmet, regele scoţilor, regele Powysiei sau chiar regele Romei? Crezi că toţi ăştia sunt nişte născociri? Eşti un om învăţat. Legendele astea sunt înrădăcinate în ceva mai mult decât în nişte biete mituri. Au rezistat timpului.

— Dar tu? replică Gideon, cu o undă de sarcasm în voce. Cât din tine este adevărat şi cât e ficţiune?

Maestrul ridică din umeri.

— Eu nu sunt rege, însă îmi servesc şi îmi cârmuiesc oamenii, Discipolii. Sunt unicul copil al lui George şi Alice Elizabeth Pendragon.

— Sunt încă în viaţă?

— *Foarte* în viaţă. Bunicul tău are nouăzeci de ani, iar bunica ta a împlinit optzeci anul acesta. Amândoi se bucură de o sănătate de fier.

Gideon e pradă unor emoţii care îl răvăşesc. În ciuda mărturisirii pe care i-a făcut-o mama sa aflată pe patul de moarte, încă îi este tare dor de ea. Şi se simte încă vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat între el şi Nathaniel. Iar acum s-a trezit faţă în faţă cu tatăl lui natural şi cu un arbore genealogic de dimensiuni mitice, care îl copleşeşte de-a dreptul.

Maestrul Cercului îi simte dilema.

— O să dureze ceva până să te împaci cu toate astea, zice el liniştitor. Din fericire, o să avem suficient timp. După ce ritualul va lua sfârşit, o să ne putem cunoaşte unul pe celălalt. O să găsim o cale să ridicăm o punte peste anii care ne-au despărţit.

Gideon mai are zeci de întrebări de pus, însă nu în acest moment. Acum este un timp al tăcerii. Al dialogului cu propria conştiinţă.

— Deci, spune Maestrul, o să accepţi sarcina pe care ţi-am cerut s-o îndeplineşti? Pot să mă bazez că vei fi ultimul tovarăş al fetei alese?

Gideon dă aprobator din cap.

— Bine. Foarte bine.

Şi Maestrul îl îmbrăţişează din nou.

În clipa în care se despart, ochii lor se întâlnesc.

— De acum încolo, nu mai eşti Gideon. Eşti Phoenix. Numele tău este Phoenix.

El pare confuz.

— Dacă am înţeles, bine, Discipolii adoptă nume de stele care încep cu prima literă a prenumelui lor.

— Aşa fac, răspunde Pendragon, iar chipul îi devine deodată încruntat. Numele pe care mi-aş fi dorit mereu să-l poarte fiul meu este Philip. Aşa ţi-am spus mereu, în gândurile mele. De acum înainte, vei fi cunoscut drept Phoenix.

Pare o înşelătorie crudă, o lovitură psihologică menită să-l slăbească. Această deposedare de propriul nume îl răneşte, îl despoaie de identitate.

— Mottoul familiei noastre e simplu, încheie Pendragon. *Temet Nosce*. Pe tine însuţi trebuie să te cunoşti.

— Aproape că mi-ai rupt mâna, Jimmy, zice Megan, frecându-şi braţul care o doare.

— Îmi pare rău, se scuză el. Am vrut să te opresc fără să te rănesc, şefa. Îi aruncă o privire de cunoscător. Ar fi putut fi mult mai rău.

Ea îşi aranjează hainele.

— Lăudărosule! Unde mama naibii ai învăţat schemele astea?

— Am învăţat multe la şcoală. Roşcaţii sunt întotdeauna ţinta bătăilor. Taică-meu m-a dus la cursuri de taekwondo.

— Tompkins o să-ţi tăbăcească fundul. Ai fost cam mult timp ieşit din raza de acţiune, continuă Megan, întinzându-şi de câteva ori braţul.

— I-ai spus?

— Trebuia să discut cu cineva.

Jimmy înţelege că a venit momentul în care trebuie să dea nişte explicaţii.

— Nu aveai încredere în mine, mi-am dat seama, aşa că trebuia să fac ceva ca să îţi arăt că nu fac parte din secta aia de nebuni care are legătură cu profesorul ăla mort şi cu Stonehenge.

Ea îl priveşte bănuitoare.

— Şi ai reuşit?

— I-am urmărit pe Utley şi pe Smithsen. E clar că ăştia doi se cunosc. L-am găsit pe Utley acasă şi i-am urmărit Mercedesul. S-a întâlnit cu Smithsen într-o parcare, pe A360. S-au dus în spatele camionetei lui Smithsen, şi probabil că el a luat ceva de acolo. Pe urmă, au pornit-o pe drumuri diferite.

— Pe unde?

— Utley s-a întors către Tidworth, în timp ce Smithsen a mers către vest.

Ea încearcă să vizualizeze totul în minte.

— Nu-i mare lucru acolo, până când o faci spre nord, către Devizes.

— Toată zona e militară. Face parte din terenurile de antrenament ale armatei.

— Te-ai luat după Utley? Sau l-ai urmărit pe Smithsen?

— Am hotărât să mă ţin după Smithsen, atât cât am putut.

— Şi?

— A luat-o spre nord, trecând de Westdown Camp şi de Tilshead. După vreo trei kilometri, a luat-o fix spre stânga. Către Imber.

— Imber?

— E un oraş fantomă. Într-o zonă cu acces interzis. Nu mai locuieşte nimeni acolo de peste şaizeci de ani. Sunt doar case goale. Clădirile au rămas în picioare, dar nu mai stă nimeni în ele. La biserică încă se mai ţine o slujbă, o dată pe an.

Megan îşi aminteşte de harta de pe peretele biroului lui Tompkins şi de cercetările ei.

— În zona aceea, Nathaniel Chase deţine o bucată de pământ. E unul dintre cele câteva terenuri pe care Ministerul Apărării nu le-a putut cumpăra.

— Nu-mi pot închipui de ce ar vrea cineva să aibă un teren în asemenea loc. Din câte ştiu eu, soldaţii împuşcă tot ce mişcă pe acolo. Merg cu tancurile prin zonă şi uneori o mai şi bombardează.

— Să fie oare mult de lucru pentru un constructor? se aventurează Megan cu o presupunere.

— Mă îndoiesc. Cei din armată ar rezolva singuri problemele de genul ăsta. I-ar pune pe soldaţi să facă zidărie mai simplă şi să monteze nişte balamale la uşi şi la ferestre.

Ea cântăreşte cele auzite. Dacă Gideon Chase n-a apărut încă, atunci e posibil să fie ţinut prizonier undeva în Imber. S-ar putea ca şi Lock să se afle tot acolo.

— Nu ştiu ce să fac, Jimmy. Nu mă pot duce la Tompkins să-i spun asta, iar tatăl tău şi şeful cel mare vor să mă transfere la Swindon.

— Ce?

— Mi s-a făcut vânt de aici. Am fost dată la o parte. E o poveste lungă. Cum am putea să aruncăm o privire prin Imber fără să afle nimeni de la serviciu?

— Ştiu exact cum, răspunde Jimmy, încrezător. De fapt, am adus deja pe cineva care ne poate fi de ajutor. Aşteaptă în maşina mea.

141

Încăperea în care l-au dus pe Gideon este mult mai mare decât ultima. Ar zice că are cam şase metri lungime şi patru metri lăţime. De-a dreptul lux în comparaţie cu cutia de chibrituri în care l-au ţinut până acum. Dar tot o celulă e.

Uşa este deschisă şi păzită de doi Observatori; pe unul dintre ei Gideon l-a văzut şi mai înainte, însoţindu-l pe Draco. Înăuntru, pe toţi cei patru pereţi ard torţe. Pe podeaua din piatră masivă se află două paturi improvizate din lemn, acoperite cu paie. Într-un ungher, se zăresc două

albii de piatră, pline cu apă.

Dacă nu s-a înşelat, încăperea se află la nu mai mult de cincizeci de metri – pe culoarul şerpuit – de puţul prevăzut cu trepte abrupte care duce la depozit. Nu-i vine greu să ghicească de ce au hotărât aşa. Aduc aici fata, ca să le fie mai uşor s-o bage într-un vehicul aflat în aşteptare.

Gideon aude paşi pe culoarul de piatră. Glasuri bărbăteşti se întretaie, umbre se lungesc la intrare, după care patru Observatori intră alene în încăpere. La început, nici n-o vede pe femeia care se află între ei. Doi o ţin de subsuori, iar ceilalţi, de picioare. O aruncă pe un pat.

Unul dintre bărbaţi este Draco. Ceilalţi pleacă, dar el rămâne în urmă.

— Este slăbită, n-a mâncat nimic de aproape şapte zile. Apoi îşi pune mâna pe Observatorul bine făcut care se află lângă el. Acesta este Volans. O să rămână în faţa uşii. A primit instrucţiuni să aducă un doctor dacă ţi se pare că se simte mai rău. Înţelegi?

Gideon încuviinţează din cap.

— Bine, pentru că femeia asta nu trebuie să moară. Sănătatea ei este prioritatea noastră. Cel puţin pentru ziua următoare.

Şi, bătându-l pe Gideon soldăţeşte pe spate, iese din celulă împreună cu Volans, trăgând uşa grea de fier în urma lor.

Gideon se întreabă dacă Maestrul i-a spus lui Draco despre el. Despre legătura lor. Ar fi lucrul cel mai deştept dacă e îngrijorat în ce priveşte sprijinul Cercului Interior. În locul lui, aşa ar fi făcut.

Pentru prima dată, se uită la fata care va fi sacrificată. E uşor să-ţi dai seama că a fost foarte atrăgătoare. Chiar şi nemachiată şi cu părul ei negru şi des plin de mizerie, tot se observă că are o frumuseţe naturală. Roba cu glugă în care a fost îmbrăcată s-a ridicat, şi Gideon poate să vadă că are un tatuaj cu steagul Marii Britanii, un semn din alte timpuri, de pe vremea când putea să flirteze, să fie rebelă şi să afişeze o sfidare tinerească. Gideon se apleacă peste ea şi îi trage în jos veşmântul, ca să-i apere pudoarea.

Ea îl loveşte peste mână.

— Lasă-mă-n pace!

Femeia se trage cât mai în spate pe pat, într-o poziţie defensivă. E dezorientată. Frica i se citeşte în ochi.

— Dă-te! Dă-te de lângă mine!

— Nu-ţi fac nici un rău. Sincer.

Îşi dă seama prin ce şoc a trecut. Şi încă nu s-a terminat. E înspăimântată şi profund traumatizată.

Se uită în jurul ei. Rugăciunile ei nu au fost ascultate întru totul,

însă măcar n-a mai fost dusă în gaura aia de iad ce i-a provocat claustrofobie. Poate să respire şi să se întindă. Şi să se aşeze pe un pat. Îl priveşte cu ochi întunecaţi pe străinul de lângă ea.

— Cine eşti? De ce eşti aici cu mine?

142

Din Volkswagenul Golf GTI al lui Jimmy coboară un munte de om.

— Josh Goran, doamnă. Mă bucur să vă cunosc.

O face pe Megan să pară minusculă în timp ce-şi strâng mâinile. Părul negru îi e tuns scurt, are ochi albaştri şi arată de parcă ar fi fost cioplit din piatră. Apoi, ea îşi aduce aminte de unde îl ştie. E tipul care a apărut la televizor. La conferinţa de presă a lui Kylie Lock. Presupune că Jimmy i-a vorbit deja despre ea.

— Haideţi să mergem înăuntru! Putem să stăm de vorbă mai în largul nostru acolo.

Ei o urmează în vilă. Şi, imediat ce uşa se închide, Jimmy îi dezvăluie informaţiile lipsă.

— Josh a fost angajat de mama lui Caitlyn ca s-o găsească.

— Şi s-o aduc înapoi în siguranţă, adaugă americanul.

— Ştiu, răspunde Megan. Sunteţi un fel de detectiv particular şi vânător de recompense, aşa-i?

— Detectiv pentru operaţiuni de găsire şi salvare, precizează el. Am experienţă de douăzeci de ani în ceea ce, în Statele Unite, este echivalentul Forţelor Speciale Aeropurtate. Numai că mai bune. După care îi trage un rânjet în stil hollywoodian. Doamnă, cred că suntem spirite înrudite. Se pare că şi dumneavoastră, şi eu am fost lăsaţi pe dinafară. De aceea a venit Jimmy la mine.

— Nu ştiu nimic despre asta, mărturiseşte ea.

— Cu tot respectul, doamnă, cred că ştiţi mai mult decât majoritatea.

— Adică?

— Am şi eu câteva informaţii din surse secrete. Şi, credeţi-mă, am strâns multe. Cred că poliţiştii din partea locului şi cei de la FBI dau prea mare crezare teoriei ăsteia potrivit căreia Caitlyn a fost răpită de o bandă organizată şi se află undeva în Franţa. Face semn din cap către Jimmy. Părerea mea e că dumneavoastră şi Jim sunteţi mult mai aproape de pista corectă.

— De ce?

— Eu sunt un căutător de urme, doamnă.

Ea nu se mai poate abţine şi-l întrerupe:

— Josh, o s-o iau razna dacă îmi mai zici o dată „doamnă“. Mă cheamă Megan.

— Megan, repetă el, cu un zâmbet ce-i dezvăluie dantura impecabilă. Din experienţa pe care o am, ştiu că, dacă răpeşti o persoană şi o treci graniţa, atunci laşi ceva urme. Să pleci cu maşina e cel mai uşor. Însă, dacă recurgi la metoda asta, o să te distrezi cu o mulţime de camere de supraveghere. Trebuie să cumperi bilete de tren sau de feribot, fără să fii văzut sau recunoscut. Iar asta e de-a dreptul imposibil în momentul de faţă. Chiar dacă pleci cu avionul, tot laşi semne. Numai că, în cazul acesta, FBI-ul, poliţia britanică şi oamenii mei n-au găsit nici praful de pe tobă. Şi ştii de ce? Pentru că suspecţii n-au scos nici măcar nasul din ţară. Sunt tot aici. Pe undeva prin zona asta.

Megan e de acord cu el. Dar tot are o serie de nelămuriri.

— Şi atunci, cum rămâne cu înregistrările cu Caitlyn?

— Nu sunt neapărat ceea ce par. Poţi s-o înregistrezi liniştit pe Caitlyn pe undeva, pe aici, după care pui un tip să se urce în Eurostar la Londra şi să vă pună o casetă editată de la un telefon din Franţa. Locul de unde ne-au contactat nu dovedeşte nimic.

— Cu excepţia faptului că răpitorii sunt bine organizaţi, subliniază Jimmy.

— Pentru asta bag mâna în foc, zice Goran. Tipii ăştia sunt tare bine organizaţi. În parte, şi din acest motiv cred că şi-au stabilit tabăra chiar prin mijlocul zonei aceleia militare interzise.

— Imber este proprietatea forţelor militare britanice. E imposibil să intre ori să iasă cineva de acolo fără autorizaţie.

— Ba nicidecum, riposteează Goran zâmbind. Ai uitat de fermele din apropiere. În plus, există un drum public, lung de patruzeci şi cinci de kilometri, care merge de-a lungul câmpurilor de tragere. În plus, se ştie că militarii au cei mai proşti paznici din lume. Crede-mă, că am lucrat cu ei aproape toată viaţa.

Megan zâmbeşte.

— Deci crezi că ai putea să găseşti o cale ca să pătrundem acolo?

— Ţi-am luat-o înainte. O să duc o echipă de supraveghere acolo în noaptea asta. La ora unu noaptea, ca să fiu cât mai precis. Vrei să faci parte din ea?

17 Grupare cunoscută pentru crimele groteşti înfăptuite în anii 1960, compusă din mai multe femei şi condusă de americanul Charles Manson (n.red.)

18 Global Call for Action against Poverty – Chemarea Globală la Acţiune împotriva Sărăciei – este cea mai amplă mişcare de sensibilizare a societăţii civile cu privire la inechitatea socială şi la extinderea sărăciei pe glob (n.tr.)

19 Conac în stil georgian, situat în comitatul Wiltshire din Marea Britanie, construit în 1740, pe locul unei reşedinţe anterioare, datând din 1686. A fost proprietatea mai multor persoane de-a lungul timpului, cele mai cunoscute fiind fotograful Cecil Beaton, regizorul englez Guy Ritchie şi soţia sa, faimoasa cântăreaţă pop Madonna. (n.tr.)

20 Cecil Beaton (1904–1980), fotograf englez, celebru pentru portretele realizate multor celebrităţi din lumea politicii, a artelor plastice şi a filmului, printre care Charles De Gaulle, Pablo Picasso, Salvador Dalí, Aldous Huxley, Marlene Dietrich, Gary Cooper, Marilyn Monroe, Vivien Leigh sau Marlon Brando. În perioada 1930–1945, a fost proprietarul reşedinţei Ashcombe House. (n.tr.)

PARTEA A CINCEA

„Pe Downe stă Imber către vale,
La şapte mile de-orice aşezare,
Doar behăitul oilor se-aude tare,
Viaţa-i dulce, lipsită de încrâncenare,
În Imber Downe se visează fiecare.“

Anonim

143

Duminică, 27 iunie, Ziua Reînnoirii,
Ora 01:00

Fordul Transit negru care a luat-o spre sud din Devizes, pe autostrada relativ pustie e inscripţionat cu literele ATE[21], şi pe el futură un steguleţ roşu. Sub logoul oficial al unităţii de antrenament a armatei sunt înscrise cuvintele: „Echipa de cercetare ştiinţifică“.

Cei şase ocupanţi ai camionetei poartă jachete reflectorizante de ploaie, pe care stă la vedere aceeaşi inscripţie. În buzunare au cărţi de identitate laminate şi autorizaţia oficială de a face o cercetare nocturnă a faunei în interiorul şi în jurul Perimetrului Cărării de pe Câmpiile Imber, PCCI[22], care mărgineşte zona de tragere.

Megan e impresionată.

— E incredibil câte poţi organiza când vânezi un potenţial cec de zece milioane de dolari.

— Aşa e, răspunde Josh Goran, care stă în spate, pe un scaun pliabil, în faţa ei. Fă o plecăciune, Troy, băiete!

Troy Lynton îşi ridică privirea din strălucirea submarină a ecranului laptopului şi schiţează un zâmbet în care i se citeşte modestia.

— Troy e regele nostru cibernetic, explică Goran. Cel mai tare hacker, falsificator şi distrugător din lume. Dă-i un pic de timp, şi n-o să fie nimic în lumea virtuală pe care să nu-l poată accesa şi nimic pe care să nu-l poată fura ori distruge.

Megan şi Jimmy sunt înghesuiţi în spate, împreună cu cei doi americani. Şoferul e un tip pe nume Jay şi pare englez. Pasagerul din faţă e Luc, un fost soldat olandez care lucrează de doi ani cu echipa.

— În acest moment, nu sunt planificate manevre militare

importante la Imber, aşa că numărul soldaţilor e redus la minimum, zice Goran. Majoritatea sunt în cazarmă sau prin paturile localnicelor. Ar trebui să ne putem mişca fără nici o restricţie.

Peste o jumătate de oră, farurile Fordului luminează o plăcuţă de semnalizare: „ZONĂ DE TRAGERE, INTERZIS PUBLICULUI. PĂSTRAŢI DISTANŢA“.

Fordul se hurducăie încet pe drum, după care opreşte în faţa unei ferme părăsite. Jay duce maşina în spatele clădirii, ca să fie ascunsă vederii din drumul principal.

— În regulă, spune Goran. Să mergem!

Îşi pun raniţele în spate şi o ia fiecare în altă direcţie. Goran i-a echipat pe toţi cu radiouri cu două canale, busole, ochelari pentru vedere nocturnă, lanterne şi, ca să întregească misiunea sub acoperire, cu camere de luat vederi şi carnete de notiţe. Lynton le-a ţinut şi o lecţie scurtă despre găinuşele-de-baltă din Imber, despre ciute şi despre viezuri.

Trec în tăcere pe lângă scheletele unor clădiri, lipsite de ferestre de uşi, care te fac să te crezi mai degrabă în Kosovo decât în Wiltshire. Acoperişurile, cândva frumoase, îmbrăcate în paie, au fost înlocuite cu table de fier, mâncate de rugină. Grădinile pline de flori sălbatice s-au transformat în gropi pline de noroaie, brăzdate de urmele şenilelor tancurilor. Din întuneric apare un indicator vopsit în roşu şi galben, pe care scrie: „PERICOL! RESTURI MILITARE NECERCETATE“.

Jimmy şi Megan respectă instrucţiunile date de Goran şi se îndreaptă cu atenţie spre ruinele Imberului. Englezul Jay face acelaşi lucru, luând-o pe cărarea ce duce spre nord, către Littleton Down, în timp ce Goran cercetează zonele îndepărtate din West Lavington Down, iar Lynton îşi croieşte drum spre răsărit, prin Summer Down.

Caută cu toţii timp de trei ore, fără să găsească nimic.

În timp ce se regrupează, Goran desfăşoară o hartă pe capota camionetei şi pune degetul pe o zonă aflată la sud de Imber.

— Aici este inima perimetrului de tragere. Militarii o numesc zona periculoasă. Noi abia dacă am pus piciorul în ea. Până acum, ne-am uitat doar prin zonele exterioare.

Jay aruncă o privire la topografie.

— O să ne ia o zi întreagă să mergem cu maşina în jurul zonei ăleia, ca să nu mai vorbesc de mersul la pas şi de cercetare.

Nimeni nu-l contrazice.

— Asta înseamnă că acum trebuie să luăm o hotărâre, spune Goran. Soarele o să răsară în câteva minute. Dacă nu ne oprim, riscăm să fim opriţi şi nu mai avem nici un pretext să ne aflăm aici.

— Avem nevoie de altă acoperire, adaugă Lynton. Nu trebuie decât să înlocuim cercetarea nocturnă cu una diurnă. Azi e duminică. Nu cred c-o să sune nimeni la ATE ca să verifice. Doar că va trebui să găsesc un computer şi o imprimantă ca să schimb actele şi să mai bag câteva detalii.

Goran se uită la ceas.

— E ora patru. Eu zic să ne cărăm de aici înainte să fim văzuţi. Mai prindem şi câteva ore de somn, iar în timpul ăsta Troy o să ne facă noile documente. Ne întâlnim la prânz, ne întoarcem şi lucrăm până seara.

Megan e de acord, însă e cuprinsă de vinovăţie la gândul că va trebui s-o lase din nou pe Sammy la părinţii ei.

Îşi pun cu toţii rucsacurile în camionetă, când, brusc, Goran ridică arma. Toţi încremenesc. De la mare distanţă se apropie un vehicul cu farurile aprinse. Se adăpostesc cu toţii în spatele clădirii dărăpănate, iar maşina trece pe lângă ei, spre sat.

— O camionetă albă de constructor, zice Goran, ridicându-se în picioare. Pe laterală era scris un nume, ceva gen Smith & Son. Becul de la plăcuţa de înmatriculare era stins, aşa că nu am văzut ce număr are.

Se uită la Jimmy şi la Megan.

— Aţi recunoscut-o cumva? Vă spune ceva?

— Da, răspunde Megan. Ne spune chiar multe.

144

Maestrul Cercului e singur în bezna ce învăluie încăperea dinspre răsărit a Sanctuarului. Aşteaptă. Aşteaptă să treacă timpul. Cum a făcut şi cu o zi în urmă. Şi în dimineaţa de dinainte.

A fost întotdeauna sarcina Maeştrilor să aibă grijă de felul cum au loc răsăritul şi amurgul deasupra Sanctuarului, la Stonehenge. Este modelul geocentric al Discipolilor. Asemenea filosofilor greci, precum Aristotel şi Ptolemeu, ei cred că un punct anume de pe pământ este centrul universului.

Totul se învârte în jurul lor. Numai că Discipolii sunt mai înţelepţi. Ei nu se gândesc doar la orbita mişcărilor planetare. Pentru ei, şi efectul acestor mişcări este important. La fel, vârtejul forţelor spirituale care este produs de aceste mişcări. Realinierea sufletelor şi a energiilor. Deriva gravitaţională a forţei şi a esenţei veşnice.

Cunoaşterea pe care o deţin Discipolii e mult mai veche decât toate celelalte. A lor e ştiinţa ce a dat naştere astronomiei, astrologiei,

geografiei, meteorologiei şi tuturor celorlalte. Înţelepciunea străbunilor.

Prin deschizătura care lasă să se vadă cerul, Maestrul zăreşte prima lumină palidă a răsăritului. Nu sunt zorii. E altceva, mai precis. Este momentul exact când marginea superioară a imensului disc se ridică deasupra orizontului. Momentul când se schimbă balanţa puterii. Acea fracţiune de secundă când domnia nopţii ia sfârşit.

Prima răsuflare a noii zile.

Cu ochii ţintă pe discul roşu cu portocaliu ce se înalţă pe cerul dimineţii, Maestrul se gândeşte o secundă la noul adept. Phoenix. Fiul său. Carne din carnea lui, sânge din sângele lui. Ziua aceasta va fi hotărâtoare pentru el. Pentru amândoi. Se spune că sângele apă nu se face, iar amurgul va pune la încercare această credinţă. Când mingea de foc se va scufunda la apus şi ultima dâră a discului va dispărea dincolo de orizont. Atunci se va şti cum stau lucrurile

Atunci va fi scrisă istoria.

145

Caitlyn se trezeşte ţipând.

Celula e cufundată într-un întuneric ca de smoală. Torţele de pe pereţi s-au stins de mult. Gideon sare din patul acoperit cu paie de lângă ea.

— Eric! *Eric*, ajută-mă!

El urmează direcţia din care vine glasul ei speriat, găsindu-şi cu greu calea în bezna totală. La uşa de fier au apărut torţe, şi o vede în lumina lor. Fata stă cu genunchii strânşi la piept, cu ochii măriţi de groază.

— Ce se întâmplă acolo? întreabă un Observator.

— Ajutor! Să mă ajute *cineva*!

El încearcă s-o liniştească.

— E-n regulă. Nu s-a întâmplat nimic.

— *Ajutor!*

Ţipetele ei devin tot mai puternice.

Gideon se aşază pe marginea patului de lemn şi încearcă s-o calmeze.

— Caitlyn, visezi. Trezeşte-te!

Doi Observatori intră grăbiţi în celulă, iar torţele le luminează chipurile.

— E-n regulă, spune Gideon, întorcându-se puţin spre ei. Aprindeţi torţele de pe pereţi, şi o să-şi revină. E doar speriată.

O cuprinde cu braţele şi o leagănă s-o liniştească.

— Nu te teme. N-o să-ţi facă nimeni rău.

Însă cuvintele i se opresc în gât. E un mincinos.

Lumina se face tot mai puternică, pe măsură ce sunt aprinse torţele. Caitlyn se trezeşte din coşmar, ca să înfrunte realitatea şi mai îngrozitoare. Se agaţă de Gideon, căutând apărare. Glasul îi sună aspru şi răguşit:

— Apă. Trebuie să beau ceva.

Cei doi Observatori aşteaptă aprobarea lui Phoenix.

— Daţi-i nişte apă, vă rog!

Cel mai înalt dintre ei, omul care i-a fost prezentat drept Volans, se duce în partea din spate a celulei şi umple un pahar cu apă dintr-un urcior vechi de lut. I-l dă, şi fata bea.

Gideon se uită din nou la cei doi bărbaţi înveşmântaţi în rase. S-a schimbat ceva la ei. La poziţia lor, la felul în care stau în picioare. Le scrutează chipurile. Îşi dă seama că sunt frământaţi de ceva, vede cât sunt de concentraţi. Pe urmă, le observă hainele.

Sunt înarmaţi. Amândoi au pistoale.

146

Megan vrea să se ia după el. Vrea să ajungă în spatele rulotei lui Smithsen şi să-l prindă la înghesuială. Să afle ce dracu' poate să facă la patru dimineaţa pe un teatru de operaţiuni aparţinând armatei.

Goran îşi ia transmiţătorul de la centură.

— Comandantul către şeful echipei Echo. Am zărit o camionetă albă care se îndreaptă către est, ieşind din Imber. Numele înscris pe laterală este Smithsen – Sierra Mike India Tango Hotel Sierra Echo November. Cercetaţi şi raportaţi până se schimbă instrucţiunile. Terminat.

Se aude un fâşâit, după care vine şi răspunsul, printre păcănituri:

— Am înţeles, comandante. Terminat.

— Cine era? întreabă Megan, enervată.

— Am unităţi de supraveghere poziţionate în toate punctele cardinale, explică Goran. O să mai fie eficiente încă puţin, până se aglomerează drumurile. Pe urmă, o să devină ceva mai dificil. Echipa Echo urmăreşte camioneta şi o să raporteze.

— Aş fi vrut să-mi spui că ai asemenea resurse. Cum pot fi de ajutor dacă nu ştiu cu ce lucrezi?

— Îmi pare rău, răspunde americanul. Cred că va trebui să afli

despre resursele mele pe măsură lucrurile evoluează. Îşi dă seama însă că Megan se pregăteşte să-i zică vreo două. N-avem timp de ceartă. Trebuie să plecăm de aici înainte să se lumineze de tot.

Ea se uită urât la el.

— N-ai vrea să ştii, mai exact, de unde a apărut maşina aia?

Se uită către zona periculoasă, de operaţiuni militare, şi către drumul pe care a venit Smithsen.

Chiar în clipa când se pregăteşte să răspundă, transmiţătorul lui Goran începe iar să foşnească:

— Echo către comandantul echipei. Avem o problemă. Credem că ţinta ne-a păcălit.

147

Caitlyn nu ştie ce să creadă despre bărbatul cu care împarte celula. Cu o zi în urmă s-a prezentat, spunându-i că se numeşte Gideon, dar ea se simţea mult prea rău ca să poată face altceva decât să-l măsoare din priviri cu precauţie. Ce caută aici, în acelaşi loc cu ea? Ce vrea? E îmbrăcat la fel ca toţi ceilalţi, dar se poartă altfel decât ei.

Pare prietenos. Ca şi cum ar fi de partea ei. Însă *este* unul dintre ei. Ştie că e. Ceilalţi paznici ascultă de el. Le-a cerut să aprindă torţele de pe pereţi, şi ei s-au conformat. Au făcut ce le-a spus, fără ezitare. Are influenţă asupra lor. Prin urmare, ce caută în celulă?

Se simte slăbită, şi-i vine rău când se ridică din pat, încercând să facă un pas prin celulă. El îi observă încordarea.

— Te simţi bine?

— Ce-ţi pasă?

Îl priveşte ca un animal înspăimântat.

— Nu sunt aici ca să-ţi fac rău.

Inima fetei tresaltă. O rază neaşteptată de speranţă.

— Au plătit părinţii mei răscumpărarea? O să merg acasă? întreabă, uitând de precauţie şi îndreptându-se către patul lui. Asta e, nu-i aşa? De asta m-au adus aici, nu în gaura aia blestemată din zid. De-asta te-ai purtat frumos cu mine. Mă pregătiţi pentru eliberare. Sunt în faza de acomodare.

Gideon se ridică şi încearcă să o liniştească.

— Nu, Caitlyn. Nu-i aşa. Aruncă o privire către gratiile de fier şi continuă: Din câte ştiu eu, părinţilor tăi nu li s-a cerut nici o răscumpărare. Cei care te-au răpit nu vor bani. Îmi pare rău.

Ea nu pricepe. Dacă nu vor banii ei, atunci ce? Pe chip i se citeşte din nou spaima.

— Atunci ce se întâmplă? Face un gest spre încăpere. De ce sunt aici?

— Ia loc! O să încerc să-ţi explic.

Ea se aşază, agitată ca o pisicuţă.

Gideon simte că panica fetei i s-a transmis şi lui. Ceea ce-i va spune s-ar putea să o înnebunească. Însă trebuie s-o avertizeze, ea trebuie să înţeleagă ce-o să se întâmple. Trebuie să priceapă că acestea sunt ultimele ore care i-au mai rămas de trăit.

148

Draco nu scapă din ochi oglinda retrovizoare, cu mâinile încleştate pe volanul camionetei. Cu vreo opt kilometri în spate, a observat ceva în urma lor. Un norişor negru. Să fi fost la vreo cinci sute de metri. Era subţire, dar a fost de-ajuns. Şoseaua dinspre Imber e mereu pustie. Mereu. Nu însă şi azi. Umbra aceea nu s-a mişcat de acolo.

— Poţi să-ţi dai seama ce-avem în spate? îi cere lui Musca, aflat lângă el. Ce fel de maşină?

Măcelarul solid se răsuceşte în scaun şi se uită în spate, străduindu-se să desluşească forma automobilului. Nu-i o camionetă. Nici o maşină break.

— E prea departe ca să văd cum trebuie. S-ar putea să fie un Ford Focus sau un Volkswagen Golf, ceva de genul ăsta.

— Ai văzut cumva de unde a apărut?

El se răsuceşte la loc.

— N-am nici o idee. De ce?

— Armata nu permite nimănui să parcheze în zona asta. Aşa că de unde dracu' a apărut şi ce face la ora asta?

Musca se apleacă în faţă, ca să se uite prin oglinda din dreapta.

— Poate s-or fi rătăcit.

— Poate.

Draco ia piciorul de pe acceleraţie şi încetineşte până când maşina ajunge să ruleze cu patruzeci şi cinci de kilometri la oră. Mai aruncă o privire în oglinda retrovizoare, în care zăreşte soarele ce răsare şi maşinuţa. Se apropie de ei. Constructorul încetineşte şi mai mult.

Musca a văzut bine. Maşina se apropie.

— O să pun frână şi o să opresc fără să dau semnal. Pregăteşte-te!

Musca scoate un pistol de la centură şi îl pune în poală.

Draco apasă pe frână, iar maşina se opreşte într-un nor de pietriş.

Maşina cealaltă virează brusc, claxonând frenetic. Dar nu se opreşte. Se lasă un geam, şi şoferul face semne furioase cu pumnul.

Nici Draco, nici Musca nu scot o vorbă. Rămân cu ochi aţintiţi la luminile de poziţie ale maşinii care se îndepărtează pe şoseaua prăfuită. O urmăresc cu privirea până dispare de tot.

— Beţivani, presupune Musca. Au băut toată noaptea, şi acum se duc la lucru.

Draco porneşte din nou motorul. E posibil. Se poate să se îndrepte spre Tilshead sau spre Westdown Camp.

— Să sperăm, zice el. Azi nu-i cea mai bună zi în care să suport să stea cineva în coada noastră.

149

Gideon încearcă s-o liniştească, dar fără efect.

— Cred că eşti *nebun* de legat, zice Caitlyn, dându-se cât mai departe de el. Culte şi… şi… sacrificii? Nu, nu-i adevărat.

Se plimbă de colo-colo, agitată.

Gideon se uită la uşa celulei. Observatorii sunt acolo. Volans şi ceilalţi. Aşteaptă cu toţii. O s-o audă.

— Şi locul ăsta? Ea îşi înalţă braţele. Ce este? Încăperea de lângă afurisita de cameră a *morţii*? Tu şi amicii ăia ai tăi săriţi de pe fix o să mă duceţi dracu' ştie unde şi-o să mă perpeliţi la foc?

Mintea ei nu poate suporta nebunia a ceea ce încearcă el să-i explice.

O lasă să-şi verse focul. Să izbucnească. Să scape de toată tensiunea. Pe urmă, termină ce are de spus:

— Înainte să apună soarele, vei fi luată de aici. Vei fi spălată şi înveşmântată în robele de ceremonie, apoi vei fi dusă în Sala Mare, aflată aici, în Sanctuar. Acolo, Maestrul va îndeplini ritualul de dinaintea sacrificiului.

Caitlyn se holbează la el.

Gideon încearcă s-o liniştească:

— Nu e nimic sexual, însă e foarte dureros. Pe trupul tău vor fi crestate însemnele Sacrosanctelor. Câte o incizie pentru fiecare triliton. Pe braţe, pe picioare şi de-a lungul coloanei vertebrale. Rănile îţi vor fi stropite cu apa Sacrosanctelor, şi vei fi lăsată aşa timp de cinci ore.

— Şi pe urmă?

— Purtătorii te vor duce la râu. Vei fi cufundată în apele pe care strămoşii le-au traversat ca să ridice templul în care te afli şi Stonehenge.

La auzul acestui nume, gândul ei fuge de îndată la Jake, la ultimele clipe de intimitate pe care le-au petrecut împreună.

— La Stonehenge va avea loc ultima parte a ceremoniei. Ofranda.

Ea se uită la el, nevenindu-i să creadă. Cuvintele pe care le rosteşte fac parte dintr-un vocabular al nebuniei pure. Ofrande, sacrificii, Purtători, Sacrosancte. Pe urmă, întrebarea îi ţâşneşte singură de pe buze:

— Cum? Cum va fi făcut?

— Repede. Cu milă.

— Cu milă? Ăsta ce cuvânt mai e?

Se uită în jos, la mâinile care îi tremură. Totul e atât de nebunesc, încât nu-i vine să creadă că o să se întâmple una ca asta.

— Unde e Jake? O să… Până şi rostirea numelui tânărului îi provoacă suferinţă. O să treacă şi el prin acelaşi lucru?

— Nu, răspunde Gideon, încercând să fie cât mai blând cu putinţă. Prietenul tău a murit. Poliţia i-a găsit trupul acum câteva zile, într-o rulotă.

Caitlyn simte că i se taie respiraţia. De asta s-a temut. În gaura în care a fost întemniţată, s-a gândit la asta de sute de ori, însă vestea mai că o distruge. Gideon o cuprinde cu braţul, în timp ce ea plânge în hohote, cu faţa ascunsă în umărul lui. Trupul i se zguduie de suspine.

Peste umărul ei, observă un chip care îl priveşte printre gratiile celulei. Chipul tatălui său.

150

Sammy s-a trezit deja şi face ravagii la ora când ajunge Megan acasă la părinţii ei. Şi-a pus jumătate din trusa de machiaj pe faţă, iar cealaltă jumătate este întinsă pe mobila din dormitor.

— Mă fac frumoasă, mami, o anunţă copila, în culmea încântării, şi îşi ţuguiază buzele date cu ruj.

— Hai, vino să te şterg!

Megan dă drumul la duş şi încearcă să cureţe ce se poate din farduri.

Fetiţa se duce la dulăpiorul din spatele căzii şi îşi ia de acolo şamponul.

— M-am făcut mare, pot să mă spăl singură, mami.

Megan zâmbeşte. Fetiţa ei creşte. Peste câteva luni o să meargă la

şcoală. Parcă abia acum cinci minute era doar un bebeluş în braţele ei. Timpul trece atât de repede!

Apa e potrivită şi Megan o ajută pe Sammy să intre în cabina de duş, cu atenţie, să nu se lovească la picioruşe, după care trage uşa.

— E bine acolo? întreabă, lipindu-şi faţa de sticla aburită.

Sammy îi trage o palmă de pe partea cealaltă, chicotind.

Megan se ţine de cap, prefăcându-se rănită, apoi îşi lipeşte iar faţa de geam.

Sammy o pălmuieşte iar şi începe să râdă şi mai tare.

Jocul ăsta poate să dureze toată ziua.

— Foarte amuzant, se aude o voce profundă în spatele ei.

Megan se răsuceşte.

— Adam! exclamă ea, simţind că o cuprinde panica. Cum ai intrat aici?

— Pe uşa din spate, răspunde soţul ei. Mama ta a lăsat-o deschisă. Cred că i-am spus de cel puţin douăzeci de ori s-o închidă. Nici nu mă aude, nu-i aşa?

— Ce vrei, Adam? Ce cauţi aici?

El închide uşa băii, astfel că sunt amândouă prinse acolo.

— Unde ai fost noaptea trecută, Meg?

— *Ce?*

Se străduieşte să pară cât mai indignată.

— N-ai venit acasă noaptea trecută. Şi nu erai nici cu maşina. Ai lăsat-o pe alee. Şi nici la lucru nu erai. Deci *unde* ai fost?

— Cred că ar trebui să pleci, Adam.

Încearcă să-l ocolească, însă el îi barează calea.

Să fie oare gelos, să creadă că a fost cu un alt bărbat? Sau a venit din alt motiv? Îl ţintuieşte cu privirea.

— E treaba mea unde mă duc şi ce fac. N-are nici o legătură cu tine. Acum ieşi!

El se înroşeşte la faţă. O venă de la gât începe să-i zvâcnească.

Megan încearcă să ajungă la uşă.

El îi taie iar calea şi îşi strecoară mâna stângă prin spatele ei, astfel că acum Megan e blocată în braţele lui.

— Lasă-mă să trec!

Megan nu ţipă. E cu un ochi la Sammy. Fetiţa stă pe podeaua cabinei de duş, vărsând şamponul în gaura de scurgere.

— Când o să vreau eu, Megan. Acum spune-mi unde ai fost!

El e mult mai înalt decât ea. Ştie că ar pierde lupta dacă s-ar pune cu el. Dar tot încearcă. Îl loveşte cu genunchiul între picioare. El i-l prinde

cu o mână şi i-l strânge cu degetele încleştate ca un patent, până când vede că faţa ei se schimonoseşte de durere. Cu mâna cealaltă, o apucă de beregată şi o lipeşte de uşa băii.

— Am auzit că ai primit o slujbă în Swindon. Ai fost promovată. Bravo ţie! Ar fi bine să n-o refuzi. Aruncă o privire către fiica lui şi continuă: Ar fi mai bine pentru toată lumea. În felul ăsta, n-o să-ţi mai bagi nasul în viaţa mea şi în ce se mai petrece pe aici. E clar?

— Tati!

Glasul îi ia pe amândoi prin surprindere. Sammy, udă toată, iese din duş.

— Prinţesa mea!

Adam ia un prosop, o înfăşoară în el şi o strânge în braţe.

— Ia să mă uit la tine! Fii drăguţă, Megan, continuă apoi, deschizând uşa băii, şi fă şi tu nişte ceai până când îmi şterg fetiţa.

151

Maestrul Cercului este cufundat în cercetarea unor hărţi străvechi şi a unor grafice astronomice moderne, răspândite pe masa de piatră. Mişcările celeste din această zi sunt critice. A sosit timpul.

— Tată!

Atât glasul, cât şi cuvântul în sine îl iau prin surprindere. Tată. Cât de mult a tânjit să audă asta!

— Phoenix! Intră! Uitasem că am cerut să fii chemat.

Phoenix. Numele acesta îl înţeapă pe Gideon ca un spin înfipt în carne.

— Ia loc! Îi arată banca de piatră de lângă masă. Ce face fata? Părea devastată atunci când v-am văzut.

— E de înţeles.

— Ce i-ai spus?

— I-am zis care-i va fi destinul. Ce-o să se întâmple azi cu ea. Mi se pare cinstit să aibă ocazia de a înţelege ce se petrece, să poată să se împace cu dumnezeul ei.

— Şi poate să fie acceptată de zeii noştri.

— Aşa e.

— Aş vrea să rămân cu ea, dacă se poate. Până la capăt. Cred că are nevoie să-i dau putere.

— Până la capăt. Crezi că eşti cu adevărat pregătit pentru asta?

— Sunt sigur că da, răspunde Gideon, după care face o pauză,

cântărindu-şi vorbele: Tată, noi nu mai avem secrete unul faţă de altul. Crezi că ai ascuns ceva de mine, însă nu e aşa. Ştiu cine suntem. Îmi dau seama după numele tău, după numele *meu* de familie, după moştenirea mea. Îmi dau seama după marile puteri pe care le poţi strânge, după arhitectura şi arheologia acestui Sanctuar, după poziţia deschizăturilor prin care ni se oferă cerul şi după alinierea cu cercul de piatră. Ştiu, tată.

Ochii lui James Pendragon strălucesc în întuneric. Se apropie de fiul său.

— Ai dreptate. A venit timpul să ne încredem mai mult unul în celălalt. Dar află că această ceremonie are o anumită însufleţire. S-ar putea să te şocheze. Eşti sigur că vrei să fii atât de aproape de acea femeie?

— Sunt sigur.

— Prea bine. Poţi să stai cu ea până când ritualul reînnoirii se va termina, Sacrosanctele vor fi onorate şi datoria noastră, plătită.

— Şi după aceea?

— După aceea, vom culege roadele. Mai sunt doar douăsprezece săptămâni până la echinocţiul de toamnă. Atunci, Sacrosanctele ne vor binecuvânta.

Ochii lui Gideon se opresc pe sulurile de hârtie de pe masa Maestrului. Arată exact ca acelea pe care le-a găsit în observatorul lui Nathaniel.

Maestrul îi urmăreşte privirea.

— Ştii ceva despre arheoastronomie sau despre etnoastronomie?

— Nu mare lucru, mărturiseşte el. Prima studiază felul în care populaţiile antice înţelegeau mişcarea stelelor şi a planetelor şi cum şi-au ridicat civilizaţiile în jurul acestor mişcări. Cealaltă se referă mai degrabă la studiul antropologic al cerului în societăţile contemporane.

Maestrul pare mulţumit.

— Aşa e. Breasla noastră le combină pe amândouă. Folosim înregistrări istorice, precum acelea pe care le-ai văzut în arhiva noastră, şi continuăm să privim, să cercetăm constelaţiile şi mişcările planetelor. Alinierea lor cu Stonehenge şi cu Sanctuarul este esenţială pentru credinţa noastră.

— Ştiu.

— Bineînţeles că ştii. Eşti unul dintre puţinii care înţeleg că nimic din ce a fost construit aici nu e întâmplător. Poziţia fiecărui bloc al construcţiei, a fiecărei deschizături către cer, alinierile fizice cu răsăritul Soarelui, către est, şi cu apusul, către vest, omagiul arhitectural adus nordului magnetic, aplecarea Pasajelor Descendente pentru a oglindi înclinaţia Pământului, toate acestea au o semnificaţie sacră. Maestrul

rămâne un timp pe gânduri. În scurt timp, trebuie să plec. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le îndeplinesc în afara Sanctuarului. Ceva mai devreme, am avut o problemă. Nu-i nimic grav, însă voi lipsi o vreme.

— E ceva la care pot să iau parte şi eu?

— Nu, nu. Nicidecum. Mi-ai fi de ajutor dacă ai putea s-o linişteşti pe fată. O să i se facă tot mai teamă pe măsură ce trece timpul.

Ia un cuţit lung, cu lama de ardezie, care fusese lăsat printre hărţi.

Cuţitul de ceremonie.

Îşi ridică mâna dreaptă şi se taie în palmă. Sângele începe să se scurgă asemenea unui şarpe stacojiu către încheietura sa.

— Dă-mi mâna!

Gideon îi întinde mâna, iar Maestrul îi trece tăişul prin palmă. Pendragon îşi priveşte în ochi fiul care nu clipeşte şi îi ia mâna însângerată în mâna lui.

— Sânge pe sânge. Tată şi fiu. Suntem unul. Îl îmbrăţişează strâns pe Gideon. Ne vom revedea după ce va începe ritualul, spune el, prinzându-i şi mai strâns mâna fiului său. Jură-mi acum, în timp ce sângele meu curge în venele tale, iar sângele tău, în venele mele, că sufletele şi adevărurile noastre sunt aliniate, că pot să am încredere totală în tine şi în legătura aceasta dintre noi.

— Îţi jur, tată.

Gideon priveşte sângele care se scurge către cotul său, ştiind că va mai fi vărsat mult în cursul acestei zile.

152

Josh Goran îşi închide mobilul, uluit de ce a aflat de la Jimmy. El şi şefa lui n-o să vină. Femeia spune că rămâne acasă cu fiica ei, şi Jimmy urmăreşte o altă pistă. Nu-şi poate crede urechilor. Poliţiştii de aici sunt mult mai slabi decât ăia de la FBI. Simpli amatori.

Goran îşi pune oamenii în mişcare. Şi-aşa sunt în întârziere, iar echipa Echo a fost compromisă şi nevoită să abandoneze supravegherea camionetei. Dar Goran nu e îngrijorat. Dacă există ceva de descoperit pe câmpurile de antrenament de la Imber, atunci va găsi.

Se întorc la Imber pe la începutul după-amiezii. Drumul spre câmpuri e la fel de pustiu ca la primele ore ale dimineţii. Însă, în timp ce trec de indicatoarele de restricţie, de clădirile abandonate şi de grădinile devastate, observă că pe drum sunt urme de noroi, ca de la nişte şenile mici.

— Urme proaspete de tancuri, zice Luc, aflat pe scaunul pasagerului. Nici nu s-au uscat încă.

— Probabil Challenger, observă Goran. Nişte idioţenii. Le-am văzut în Kosovo. Englezii erau mai câştigaţi dacă rămâneau la Chieftain.

— Seamănă mai mult cu Rotem K2, răspunde Luc. Tancurile coreene Black Panther. Au tehnologie de ultimă oră pentru ghidarea rachetelor şi protecţie integrală nucleară, biologică şi chimică.

— K2 sunt echivalentul armatei pentru Kia, intervine şi Lynton, din spate. Cine ar pleca la război într-o Kia?

Încep cu toţii să râdă.

Goran scoate maşina de pe drum, luând-o spre vest, către Warminster. Se zgâlţâie cu toţii pe drumul denivelat timp de vreo doi kilometri şi ceva, până când se opresc şi-şi iau rucsacurile pline cu camere de luat vederi, carnete de notiţe, acte false şi pungi pentru colectarea de probe. Se dau acum drept membri ai Societăţii Internaţionale de Entomologie şi Istorie Naturală. Lynton a venit cu nişte acte false prin care membrilor societăţii li se permite accesul în zona Imber şi le-a umplut chiar şi rucsacurile cu articole şi studii despre albine, gândaci şi tot felul de creaturi ciudate.

Luc şi Jay, englezul, lasă rampa din spatele camionetei şi scot din ea patru motociclete Yamaha YZ125.

— Echipele Echo, November, Siera şi Whiskey, aici comandantul, rosteşte Goran în transmiţător. Noi am pornit. Repet, am pornit. Terminat.

Cele patru motociclete îşi încep căutarea în partea exterioară, în timp ce echipele de recunoaştere Echo, November, Sierra şi Whiskey încep să caute în perimetrul câmpului de tragere.

153

Warminster se află la treisprezece kilometri de Imber.

Maestrul Cercului face drumul în douăzeci şi cinci de minute. În orice altă zi, cu excepţia duminicii, ar parcurge drumul acesta în doar nouăsprezece minute. Dar duminica e ziua în care unii merg la biserică, în care apar turiştii, iar vechiul oraş saxon are opt biserici importante – şi locuitorii săi nu sunt genul de oameni care să se grăbească.

Vehiculul lui trece huruind de porţile cele mari de la cazarma din Battlesbury şi se opreşte în spatele careului de paradă. În timp ce se îndreaptă spre biroul său, toţi soldaţii care-i ies în cale iau poziţia de drepţi şi-şi salută comandantul, locotenent-colonelul Sir James Pendragon.

Procedurile şi ritualul au o importanţă la fel de mare în viaţa lui profesională, ca şi în cea particulară.

După ce se aşază la birou, îi cere ofiţerului de serviciu să-l poftească înăuntru pe oaspetele său, pentru care a bătut drumul până aici. Comandandantul adjunct al poliţiei din Wiltshire, Gregory Dockery, e în haine civile. Poartă un costum gri de stofă, o cămaşă simplă albă şi cravată gri. Dacă ar purta rasa sacră, i s-ar spune doar Grus.

— Ce mai faci? îl întâmpină Pendragon, în timp ce-i strânge mâna şi-i face semn către două fotolii Chesterfield îmbrăcate în piele maro.

— O să mă bucur când va veni ziua de mâine.

— O să ne bucurăm cu toţii, răspunde Pendragon, în timp ce se aşază. Spune-mi, cum te descurci cu părţile interesate, FBI-ul, Interpolul, Ministerul de Interne?

— Vicepreşedintele Lock s-a întors în Statele Unite. Îl sună pe comandant de cinci ori pe zi. Nevastă-sa e beată sau drogată tot timpul, când nu e pe la televiziuni, plângând şi implorând. Cei de la Ministerul de Interne sunt plictisiţi. Se pare că s-au resemnat cu eşecul, aşteptând momentul când o să fie descoperit trupul fetei. Iar ăia de la Interpol ştii că nu sunt buni de nimic. La fel de bine poţi să le ceri şi poştaşilor s-o găsească.

— Deci totul merge bine?

— Nu chiar, recunoaşte Dockery şi e cuprins de o stare de agitaţie. Cred că s-ar putea să avem o problemă cu lupul american singuratic.

Pendragon dă din cap aprobator.

— Maiorul Joshua Goran, fost comandant în brigada de operaţiuni speciale. Mă şi întrebam cât o să treacă până să înceapă să ne facă necazuri.

— Goran are pe statul de plată vreo doi dintre oamenii mei. Aceştia îi dau numai ce le aruncăm noi, însă am auzit că dulăii lui au început să adulmece pe lângă Imber.

— Se poate. Musca mi-a zis că a văzut nişte indivizi pe acolo în dimineaţa asta. L-au urmărit o vreme, dar au şters-o când şi-au dat seama că au fost văzuţi.

— S-a produs vreo pagubă?

— Nu prea cred. Pendragon meditează o clipă la incidentul respectiv. Majoritatea oamenilor pe care îi avem se ocupă de pregătirile pentru această noapte şi pentru mâine-dimineaţă. Însă o să întăresc paza la Sanctuar, ca să fiu sigur că Goran nu reprezintă o problemă.

— Bine. Dockery se apleacă în faţă în fotoliu, punându-şi mâinile pe genunchi. Am ceva probleme şi cu cei din poliţie, dar sper să fie

rezolvate.

— Te referi la nevasta lui Aquila?

— Da. I-am luat cazul. Evident, Hunt a fost foarte mirat, însă, în cele din urmă, a înghiţit găluşca aia cu transferul. Mâine o să fie prima ei zi de muncă în Swindon, într-un departament dedicat cazurilor nerezolvate, şi am distrus toate dovezile fizice şi electronice pe care le-a strâns. L-am pus şi pe Aquila să-i facă o vizită în dimineaţa asta. Mi-a spus că a avut efectul scontat.

— Să sperăm. Şi cum rămâne cu fiul tău şi cu femeia aia?

Dockery tresare.

— Încă mă îngrijorează. Se pare că se încrede aproape orbeşte în poliţistă.

— Chiar dacă e fiul tău, nu poţi să-l laşi să devină o problemă, Gregory.

— Ştiu prea bine. Dar cu fiul tău cum e?

— Bine punctat. Dar nu cred că mai am de ce să mă îngrijorez. A trecut de iniţiere, evident, şi pare conştient de faptul că îşi datorează viaţa cauzei noastre. Chipul lui Pendragon se înăspreşte.

— Deci de ce ai venit? Ce te preocupă?

Dockery se dă mai pe marginea fotoliului.

— Am o sugestie. Una care nu e prea ortodoxă, dar pe care cred că ai putea s-o aprobi. Dacă eşti de acord, sunt sigur că planurile noastre o să meargă ca pe roate în noaptea asta, fără să ne mai temem de vreo întrerupere.

154

Elicopterul Apache se năpusteşte peste câmpia Salisbury cu peste două sute patruzeci de kilometri la oră. Rămâne un timp nemişcat în înaltul cerului albastru, înainte să facă lupinguri înapoi, spre câmpurile pârjolite de soare din Imber.

Elicopterul de luptă este prevăzut cu o mitralieră M230 sincronizată cu câmpurile de vizibilitate de pe casca pilotului şi cea a puşcaşului. Şi mai letale sunt rachetele Hellfire II, semiactive şi ghidate prin laser, care pot să distrugă tancuri, clădiri şi buncăre. E un adevărat arsenal zburător.

Dar zborul acesta nu are scopuri agresive. E o ieşire neaşteptată. Pilotul Tommy Milner şi echipa sa formată din doi oameni cercetează câmpia în căutarea unui grup de intruşi care au fost observaţi în zona

interzisă. E o ieşire bine-venită din rutină. Milner anunţă baza după numai câteva minute:

— Am reperat ţinta. Sunt doisprezece cu totul. Se îndreaptă spre ora douăsprezece, ora trei, ora şase şi ora nouă. Doriţi să vă dau verbal poziţionarea exactă sau veţi lua referinţele din datele de pe ecran? Terminat.

— Am luat datele, anunţă controlorul de zbor de la bază. Le procesăm acum. Poţi să le descrii mişcările?

— Charlie o să vă dea detaliile. Eu rămân în zbor planat jos, ca să putem fixa camerele pentru voi.

Copilotul Charlie Golding prinde aluzia.

— Sunt două grupuri distincte. Patru sunt pe motociclete, luând-o în exteriorul zonei, către cărarea circulară spre Imber, aşa cum s-a descris. Alţi opt sunt pe jos, în grupuri de câte doi. Merg spre interiorul zonei.

Milner măreşte imaginea înregistrată de una dintre puternicele camere video de supraveghere.

O siluetă ca de soldat, îmbrăcată într-un fel de uniformă neagră, umple ecranul.

— Am o imagine completă a unuia dintre intruşi, spune pilotul. După cum se vede, are un fel de motocicletă care nu e militară şi se deplasează cu viteză mică.

— Mulţumim, Apache Unu. Avem imaginea. Rămâi pe poziţie pentru alte instrucţiuni. Terminat.

Controlorul de zbor se întoarce spre locotenent-colonelul James Pendragon.

— Ce vreţi să facem, domnule?

Maestrul Cercului se ridică de pe scaunul de lângă monitor.

— Trimiteţi o patrulă de teren ca să elibereze locul. Închideţi-i pe ameţiţii ăia până mâine. Pe urmă, daţi-le drumul!

155

Megan s-a aflat în stare de şoc aproape toată ziua. Vizita neaşteptată a lui Adam a speriat-o de moarte. Îşi dă foarte bine seama ce a făcut el. I-a demonstrat că poate s-o găsească, să ajungă la ea sau la Sammy oricând vrea. Ei, da, a avut efect. El a plecat de mult, dar ea încă mai tremură.

Nu şi-l poate scoate pe Adam din minte în timp ce Jimmy o duce în West Lavington, ca să-l întâlnească pe un tip cu care a intrat în contact.

Un bărbat care s-ar zice că e la fel de speriat ca ea.

— E îngrozit, îi spune Jimmy. N-a acceptat să staţi de vorbă decât undeva departe, într-un loc deschis, unde să se simtă în siguranţă.

— Ei, da, aici chiar că e un loc deschis, remarcă Megan, uitându-se pe fereastră.

Ajung pe terenul şcolii Dauntsey, un internat vechi de vreo cinci sute de ani, din cărămidă roşie, ce se înalţă pe patruzeci de hectare, într-o regiune izolată din partea de nord a câmpiei Salisbury.

— Se numeşte Lee Johns, adaugă Jimmy, în timp ce parchează pe lângă maşinile părinţilor, în apropierea terenurilor de sport. A lucrat la securitate la Stonehenge împreună cu Sean Grabb, tipul pe care l-am găsit mort în Bath.

— Şi ce, a apărut pur şi simplu azi?

— Nu, am dat de el abia în dimineaţa asta. Am căutat prin condicile firmei de securitate şi l-am prins, în sfârşit, acasă.

O Honda veche se apropie şi parchează.

— Ăsta-i puştiul, îi arată Jimmy. Cred că ar fi cel mai bine dacă relatează chiar el restul poveştii.

Coboară din maşină şi se îndreaptă către parcare.

Megan se uită de pe scaunul pasagerului, evaluându-l pe Johns în timp ce acesta se apropie. E plin de coşuri, are vreo douăzeci şi ceva de ani, înalt şi slab, cu un mers cocârjat. E un tip umil, timid. Nu pare genul care-şi face uşor prieteni. Probabil e un singuratic. Trăieşte singur, nu se hrăneşte cum trebuie şi nu are o iubită.

Jimmy deschide uşa din spate pentru Johns, se aşază şi el la loc pe scaunul şoferului şi face prezentările.

— Lee, doamna este şefa mea, inspectorul Baker. Spune-i ce mi-ai zis şi mie şi nu inventa braşoave.

El o priveşte de parcă i-ar fi frică să nu-l mănânce.

— Vorbeşte! N-o să te muşc, îl linişteşte Megan.

— O să credeţi că sunt nebun.

— Hai, pune-mă la încercare!

— Lucrez – *am lucrat* – mult timp cu Sean Grabb. Era un tip tare de treabă. M-a luat, ca să zic aşa, sub aripa lui când am venit aici. M-a scos destul de mult la liman. Mi-a găsit o slujbă, m-a ajutat să-mi bag minţile-n cap şi să ies din rahatul în care eram. Ştiţi ce s-a întâmplat cu Sean, nu-i aşa?

Megan dă aprobator din cap.

Johns îşi pleacă fruntea.

— A fost un tip de treabă. Un adevărat tovarăş.

Jimmy intervine, grăbit:

— Spune-i doamnei inspector ce mi-ai zis mie despre secta aia şi despre Stonehenge.

— Nu e o sectă, ripostează puştiul. E o religie. O religie de-adevăratelea. E mai veche decât a lui Hristos şi a tuturor celorlalte. Sean era foarte devotat. El credea că Stonehenge e o chestie sacră, locul unde trăiesc vechii zei. Ar fi vorbit despre asta la nesfârşit, numai să ai răbdare să-l asculţi. Spunea că ăia care îl venerează sunt oameni de seamă, doctori, avocaţi, d-ăştia mari, până şi copoi. La ultimul cuvânt, îi aruncă o privire lui Jimmy. Fără supărare.

— Continuă!

— Păi a început să mă intereseze şi pe mine, pentru că Sean era prietenul meu, voiam să stau cât mai aproape de el. M-au dus într-un loc ciudat, şi acolo au făcut un fel de slujbă şi m-au binecuvântat.

— Unde? întreabă Megan.

— Nu ştiu, răspunde el. Mi-au tras o glugă pe cap, ca să nu văd, şi m-au dus cu maşina undeva. Dar ştiu cum arăta pe dinăuntru. Era ca o biserică mare, ca o catedrală din alea.

— Warminster, cumva? sugerează Jimmy.

— Poate. Nu ştiu. N-am mai călcat într-o biserică de când eram mic. Oricum, nici nu mi-au arătat cum se intră sau cum se iese de acolo. Sean mi-a zis că o să treacă un timp până când o să-mi spună unde e locul ăla.

Megan nu vrea să-l lase să bată câmpii.

— Lee, ştii ceva despre Caitlyn Lock, americanca aia care a fost răpită la Stonehenge?

— Numai ce-am văzut la ştiri. Credeţi că mai trăieşte?

Megan continuă, fără să-i răspundă:

— Tipii ăştia, cu locul lor secret cu tot… Crezi că ei au prins-o?

El pare de-a dreptul şocat.

— Pe fata aia americană? Nu, nu-i cred în stare să facă aşa ceva.

Ea îşi dă seama că tipul e speriat. O interesează însă *de ce*.

— Jimmy spune că ştii ce ar trebui să se întâmple azi.

Lee pare să ezite.

— Spune-i! se răsteşte poliţistul, privindu-l urât.

— Bine. Uitaţi cum stă treaba, s-ar putea să nu fie nimic. Adică, eu nu ştiu încă mare lucru despre tipii ăia. Lucrez doar la echipa de securitate de la Stonehenge, şi am fost la ceremonie împreună cu Sean.

— Ştim asta deja, se răsteşte Megan. Despre ce e vorba, Lee?

El inspiră adânc.

— O să se întâmple ceva cu adevărat important la monument. A fost întărită mult paza. Au fost aduşi vreo treizeci de oameni în plus. Eu sunt într-o tură care începe la şase, şi nu lăsăm pe nimeni să se apropie la mai puţin de un kilometru jumate de locul ăla.

— Păi nu se ţin mereu acolo rugăciuni şi slujbe?

— Ba da, sunt destule, dar în general nu sunt aduşi prea mulţi oameni la pază pentru chestiile astea. Sunt maximum doi paznici, ca să nu-i dea nimănui prin cap să facă vreo stricăciune la Sacrosancte. Dar, în noaptea asta, o să fie altceva. Zona e complet închisă pentru public. Nu se fac deloc vizite până mâine după-amiază. Tipul se întoarce spre Jimmy. Uitaţi-vă pe dosarele lor! O să vedeţi că scrie că e pentru lucrări de întreţinere la pietre, însă ceea ce se va petrece acolo în noaptea asta n-are nimic de-a face cu întreţinerea. Adică n-o să fie o chestie la care s-ar aştepta majoritatea oamenilor.

156

Luc van Daele dă primul nas în nas cu patrula de teren a armatei. Vede cum se îndreaptă spre el vehiculul blindat, marca Saxon, stârnind nori de praf şi de gaze de eşapament. Nu-i nici o surpriză că au apărut. De fapt, se aştepta să apară mult mai devreme.

Frânează tacticos şi coboară de pe motocicleta de teren. Opreşte motorul, se îndepărtează de vehicul şi vorbeşte repede şi cu voce joasă în transmiţător.

— Am vizitatori. Un blindat cu patru oameni în el. Vin spre mine, ca să stăm de vorbă. O să ţin canalul deschis cât de mult pot. Terminat.

Blindatul Saxon, un vehicul mare, vopsit în culori de camuflaj, frânează zgomotos, şi din el coboară câţiva soldaţi. Acum vor afla dacă acoperirea pe care le-a furnizat-o Lynton funcţionează. Van Daele îşi dă jos din spate rucsacul şi îşi scoate documentele false.

— Salut, strigă el, cu un zâmbet prietenos întipărit pe faţă. Şi voi lucraţi duminica?

Un soldat bine clădit, care pare să se apropie de treizeci de ani, e primul care i se adresează. Omul e îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj, vopsită în verde şi maro. Ecusonul de recunoaştere tactică pe care îl poartă pe braţ îl indică drept căpitan în regimentul Yorkshire, unul dintre cele mai mari regimente de infanterie ale armatei britanice.

— Aţi încălcat o proprietate, domnule. Aici este o zonă interzisă. Vă rog să vă îndepărtaţi de motocicletă şi să ne urmaţi.

— Cred că vă înşelaţi, răspunde van Daele şi-i întinde un dosar de plastic, plin cu acte. Lucrez pentru Societatea Internaţională de Entomologie şi Istorie Naturală. Eu şi colegii mei avem permisiunea celor de la ATE pentru a face o cercetare asupra unor specii rare de miriapode şi izopode. Îşi dă seama că soldatul nu pricepe o iotă din ce spune el, aşa că explică: Cercetăm gândaci, prietene. Păduchi, crustacee, chestii de-astea.

Căpitanul ia documentele, fără să le arunce însă vreo privire.

— Regret, domnule. Chiar nu are importanţă ce scrie sau ce faceţi. Ordinele mele sunt să vă scot de aici.

Lui Luc nici nu-i trece prin cap să se ia la ceartă cu el.

— În regulă, nici o problemă, zice el, dând resemnat din mână. Abia mă duc şi eu mai devreme acasă, la copii şi la nevastă.

Îşi ia înapoi actele, le îndeasă în rucsac şi dă să pornească motocicleta.

Tânărul căpitan îi taie însă calea.

— Mă tem că nu puteţi face asta. Trebuie să veniţi împreună cu noi, la cazarmă. Unul dintre oamenii mei se va ocupa de vehiculul dumneavoastră.

— Ei, haide! Van Daele îi dă la o parte mâna. Sunt gata să dispar de aici, ar trebui să fie de-ajuns pentru voi.

Drept răspuns, căpitanul îşi strigă oamenii.

— Welsby, Simmonds, Richards!

Trei soldaţi îl încercuiesc imediat pe van Daele şi îl fac să se îndepărteze de motocicletă. Doi dintre ei sunt aproape nişte puştani. Ar putea să-i bumbăcească destul de uşor, lăsându-i să zacă la pământ, strigând după mămica. Dar, în cazul ăsta, ar trebui să renunţe la povestea cum că e un biet colecţionar de insecte.

157

Megan şi Jimmy îl lasă pe Johns să plece şi se îndreaptă spre Stonehenge. Ea încă nu ştie ce să creadă despre cele auzite.

— Cât de mult crezi din ce ne-a turnat, Jimmy?

— Omul e un fost drogat, răspunde poliţistul, ţinând o singură mână pe volan. Ăstora le e greu şi să se ridice din pat fără să mintă. La ce te gândeşti?

— A folosit termenul Sacrosancte. Nu le-a spus pietre. Le-a numit Sacrosancte. E acelaşi cuvânt pe care l-a pomenit şi Gideon.

— Atunci, asta ar însemna că nu a inventat, dacă şi Chase a folosit

acelaşi cuvânt.

Megan analizează încă întâlnirea avută.

— Nu ne spune totul. Fie e mai implicat decât susţine, fie e mai puţin. În oricare dintre aceste situaţii, ne ascunde ceva, din cine ştie ce motiv.

Jimmy apasă pe acceleraţie când ies din Shrewton şi o iau pe ultima bucată de drum, către Amesbury. La dreapta, apare un indicator maro, care arată calea spre Stonehenge.

— Vrei să opresc în parcare?

— Nu, încă nu. Înconjoară locul!

El încetineşte foarte mult, în timp ce trec pe lângă monument, după care traversează autostrada A344 şi ajung în partea cealaltă, pe autostrada A303. Pe câmpia din jurul cercului de piatră văd peste douăzeci şi cinci de indivizi de la securitate, în uniforme negre, organizaţi în grupuri.

— Ei bine, s-ar părea că, măcar într-o privinţă, nu ne-a minţit, remarcă Jimmy.

— Ia-o la dreapta, îi cere Megan, pe aleea aia. Parchează şi hai să facem o plimbare.

Jimmy semnalizează, dar când virează la dreapta, se trezeşte în faţa unui indicator de „Drum închis“ proptit cu saci de nisip în mijlocul aleii.

— O să mă opresc ceva mai încolo şi întorc, zice el. Altfel, va trebui să mergem până la Winterbourne Stoke şi pe urmă s-o luăm iar prin Shrewton.

Se opreşte şi face o întoarcere din trei mişcări. Megan a rămas cu privirea pierdută peste câmpuri.

— Jimmy, pe mine mă mai nedumereşte încă un lucru pe care l-a zis Johns adineauri.

— Ce anume? întreabă poliţistul, în timp ce întoarce de volan şi pleacă de pe loc.

— A afirmat că, din ce ştie el, printre adepţii acestei religii se numără doctori şi poliţişti. Şi, când a zis asta, s-a uitat la tine şi a spus „fără supărare“. De ce a făcut asta?

Jimmy îşi dă seama unde bate şefa lui.

— I-am spus că ştiu totul despre mişcare. Că tata e membru dintotdeauna, dar că eu n-am vrut niciodată să fac parte din ea. I-am zis că tatăl meu e şi el poliţist, că e comandantul adjunct al poliţiei şi că poate să verifice foarte uşor ce zic, dacă are chef. Aşa l-am convins să se deschidă şi să ne mărturisească despre noaptea asta.

— Şi e adevărat, Jimmy? Că tatăl tău e un membru al Discipolilor? De-asta am fost scoasă pe tuşă şi trimisă la Swindon?

— Nu, am inventat totul, ca să-l fac pe Johns să vorbească.

Megan îl priveşte în ochi, dându-şi seama că încearcă să-şi ascundă sentimentele.

— Dar tu crezi că e, nu-i aşa?

Jimmy îşi fereşte privirea. E frământat de îndoieli. Tatăl lui a fost mereu eroul său, motivul pentru care a intrat el în poliţie, singurul om pe lume care l-a susţinut mereu. Nu poate să accepte că bărbatul acesta ar fi amestecat în ceva atât de îngrozitor. N-o să accepte. Nu încă. Nu atâta timp cât nu va avea o dovadă zdrobitoare că aşa stau lucrurile.

158

Caitlyn începe să vomite, chiar dacă nu prea are ce. Nu se poate abţine. Se lasă pe marginea patului, după care cade în genunchi. E scuturată de spasme.

Gideon o priveşte neajutorat. O sprijină cu braţul, o ajută să bea, îi ţine cana de lut la buze. Dar îşi dă seama că nimic din toate astea nu-i e de prea mare folos. Starea fetei se înrăutăţeşte rapid.

— Am impresia că am acid sulfuric în burtă, zice ea.

— Cam aşa şi e. Ai acid gastric, secretat de pereţii stomacului tău. Poţi să-ţi aminteşti când ai fost răpită? Când ai mâncat ultima oară?

— Nu mai ştiu. Am pierdut cu totul noţiunea timpului, nu mai ştiu când e zi şi când noapte, răspunde Caitlyn. Apoi se gândeşte, scotocind prin amintirile ultimelor zile. Stai puţin! Era sâmbătă, la primele ore ale dimineţii. În ziua dinaintea solstiţiului. Pe nouăsprezece.

— Azi suntem în douăzeci şi şapte. E duminică, douăzeci şi şapte iunie.

— O, Doamne!

— Au făcut asta ca să te purifice. Ritualul cere să treacă minimum şapte zile fără ca pe buzele tale să ajungă hrana.

Gideon nu-şi dezlipeşte ochii de la băncile de afară pe care stau cei doi Observatori.

— Caitlyn, în curând vor veni să te ia. Atunci o să înceapă ritualul, iar o parte a lui presupune să te ducă afară. Eu o să fiu cu tine. Paza o să fie foarte strictă, chiar mai strictă decât acum. Dar e singura noastră şansă.

— Şansă? Ea pare să se mai însufleţească un pic. Ce şansă? Ce-ai de gând să faci?

— Tot ce pot, răspunde el susţinându-i privirea.

159

Cei din elicopterul Apache care planează sus, în nori, sunt primii care îşi dau seama de ceea ce se petrece. Cele trei motociclete gonesc mâncând pământul, stârnind nori de praf. Deodată, roţile lor scrâşnesc cu zgomot, luând-o în direcţii opuse.

— Delincvenţii se dispersează. Aţi înţeles?

Milner lărgeşte cadrul ca să cuprindă cât mai mult posibil din terenul de dedesubt.

— Am recepţionat. Am observat, Apache. Patrulele de la sol sunt gata de acţiune.

Milner reperează mai întâi vehiculul blindat Saxon care se târăşte pe câmp, apoi urmele celor două maşini Land Rover Snatch care îşi taie drum spre vest.

— Nu apar prea des motociclişti pe aici, remarcă Golding, acoperind microfonul. Mai ales unii care se poartă ca tipii ăştia.

— Nu-i nimic, e bine să mai zboare şi păsăroiul ăsta din când în când, nu să ruginească în hangar.

— Nu-i mare chestie să ai un echipament bestial dacă nu-l foloseşti, nu? zice Golding, la fel de relaxat ca pilotul.

Încep amândoi să râdă în timp ce se uită la monitorul de la bord, urmărind cursa pe care motocicletele îi obligă s-o facă pe cei din armată.

— O fi vreo operaţiune militară, zice Golding. Poate că ăia din unitatea 76 sau 19 de infanterie joacă rolul delincvenţilor.

— Pot fi chiar şi unii din afară, răspunde Milner. Uneori, vin aici tipii din Trupele de Intervenţie Aeropurtate sau din Marină să facă exerciţii înainte de plecarea în Orientul Mijlociu.

Una dintre motociclete face o întoarcere în unghi ascuţit, pune pe linie moartă un Land Rover, după care o ia în trombă într-o direcţie nouă.

— O să-i piardă pe tipii ăia, zice Milner şi arată spre monitor. Uite ce fac! S-au răspândit foarte mult şi foarte repede. Patrulele n-o să-i prindă.

— Cineva o s-o păţească în seara asta.

Golding deschide iar transmiţătorul. Am observat că unul dintre delincvenţi se îndreaptă spre sud, către liziera de lângă Heytesbury. Vreţi să ne repoziţionăm ori să rămânem tot aici, urmărindu-i pe ceilalţi?

— Păstrează-ţi poziţia, Apache Unu.

Peste cinci minute se termină totul. Motocicletele au păcălit patrulele de teren şi au dispărut. Numai patru dintre delincvenţi, toţi pedeştri, au fost prinşi. Apache Unu execută o întoarcere şi se duce înapoi la bază.

160

Stonehenge este închis

Din câte pot să observe Megan şi Jimmy, se pare că anunţuri similare au fost plasate peste tot în împrejurimile sitului istoric. Parcarea publică este închisă, şi toate drumurile private au fost şi ele blocate.

Cei doi ofiţeri de poliţie merg prin iarba tunsă a acostamentului autostrăzii A344, trecând de banda urâtă de asfalt, împrejmuită cu garduri, unde opresc de obicei autocarele şi maşinile. Traversează şi se uită printr-o altă zonă împrejmuită de garduri, la partea cea mai neatinsă de vreme a monumentului circular.

— Ce se întâmplă, Jimmy? întreabă Megan, cu ochii ţintă la zecile de indivizi care poartă uniforma unei firme de securitate.

— Habar n-am.

Rămân în picioare, cercetând locul cu privirea. Paznicii încep să fixeze panouri mari, din plastic negru, pe gardul de sârmă, blocând vederea oricui s-ar afla pe cele două autostrăzi alăturate. Megan se grăbeşte spre grupul cel mai apropiat.

— Salut! Ce faceţi aici?

Ei se poartă de parcă n-ar auzi-o, continuând să întindă o rolă imensă de plastic negru.

— Ce faceţi aici? intervine şi Jimmy, care i s-a alăturat.

— Ne vedem de treaba noastră.

Replica vine de la un tip mai în vârstă, nebărbierit, îmbrăcat într-un tricou negru şi cu pantaloni cu multe buzunare.

Megan îşi lipeşte insigna de sârme.

— Sunt ofiţer de poliţie, şi asta tocmai ce-a devenit treaba mea.

Bărbatul se ridică din genunchi, cu un cuţit în mână, şi îi barează calea, aruncându-le peste umăr celorlalţi ordinul să continue. Le rânjeşte celor doi poliţişti drept în nas, cu vizibil dispreţ faţă de legitimaţia întinsă spre el.

— E o petrecere privată. Locul a fost rezervat pentru noaptea asta. Aşa că n-ar fi rău să-mi spuneţi mai exact cum de e asta treaba voastră.

Ea nu se lasă intimidată de tonul agresiv. Tipul e, probabil, un fost poliţist ajuns pe linie moartă la o firmă de securitate şi vrea să se umţe în pene în faţa tovarăşilor săi.

— Şi de ce acoperiţi gardurile? insistă Megan, arătând spre panourile negre de plastic care au ascuns aproape tot câmpul. La ce vă foloseşte asta?

Paznicul îi aruncă o privire de-ai zice că o crede idioată.

— Pentru intimitate. E un teren privat. O petrecere privată. Pricepi? Dacă dai o căruţă de bani ca să-ţi faci o plăcere, n-ai nevoie de tipi băgăreţi care să-şi parcheze maşinile sub nasul tău şi să nu te lase în pace toată noaptea. Pricepi ce vreau să spun? Şi, dacă vreţi să aflaţi mai multe, sunaţi la firma mea. Poate o să vă spună cine a făcut rezervarea. Sau poate nu. Şi acum vă rog să mă scuzaţi, eu mai trebuie să şi muncesc.

Şi le întoarce spatele, îndepărtându-se.

„Nenorocitule“, îi aruncă ea în gând.

— Am luat numărul firmei de securitate, o linişteşte Jimmy. O să-i sun din maşină.

Enervată, Megan loveşte cu palma gardul de sârmă, după care se îndepărtează.

— Se pare că informatorul tău a avut dreptate. Se pregătesc pentru ceva important în noaptea asta. Pentru un lucru pe care, după câte se pare, vor să-l ţină ascuns de ochii tuturor.

161

Uşa celulei se deschide cu un scârţâit, iar torţele de pe ziduri încep să pâlpâie din cauza curentului.

— Phoenix, îl cheamă Musca, făcându-i semn să se îndepărteze de cea care va fi sacrificată.

Gideon o lasă pe patul pe care zace pe-o parte, incapabilă să-şi ia ochii de la omul ascuns sub rasă, cu faţa acoperită de glugă, care stă în cadrul uşii. Musca poartă nişte mănuşi albe de bumbac şi într-o mână are o altă pereche.

— Pune-ţi astea!

— De ce?

Măcelarul se uită la el de parcă ar fi bătut în cap.

— Din cauza amprentelor. Nu vreau să fie nici o amprentă pe ceea ce o să-ţi dau. Apoi se apleacă spre el. Ne vom întoarce s-o luăm într-o oră. Tu trebuie s-o anunţi, ca să aibă aceste ultime clipe la dispoziţie

pentru ea, să se pregătească pentru moarte.

Gideon îşi dă seama de la o poştă că, pentru Musca, ăsta nu e doar un simplu ritual. Omul este un sadic care freamătă de bucurie când vede suferinţa altuia.

Măcelarul cel solid iese din celulă şi ia un teanc de foi de scris şi un pix ieftin de la unul dintre Observatori.

— Dă-i asta! Spune-i că i se permite să scrie o scrisoare de adio oricui doreşte. Poţi s-o asiguri că o să fie trimisă.

— Şi chiar aşa se va întâmpla?

— Dacă nu face vreo tâmpenie, cum ar fi să încerce să ne descrie pe noi sau locul unde se află, atunci o s-o trimitem.

— Am înţeles. Altceva?

— Nu. Are şaizeci de minute, nici o secundă mai mult. Vezi să fie gata.

Şi uşa celulei se închide la loc cu zgomot.

Caitlyn s-a ridicat în capul oaselor şi îl priveşte înspăimântată. Gideon îi întinde hârtia şi pixul.

— Ţi-au dat asta ca să poţi lăsa un mesaj.

— Pentru părinţii mei?

El îşi dă seama că fata a înţeles greşit.

— Nu e pentru răscumpărare. Ţi-am spus, Caitlyn, n-o să ceară nici o răscumpărare. Oamenii ăştia nu au de gând să-ţi dea drumul. Se aşază lângă ea, încercând să-i uşureze chinul.

— Asta e. O să înceapă ritualul. Ai o oră la dispoziţie, după care va începe.

162

Caitlyn scrie două scrisori, una mamei, iar cealaltă tatălui ei. Şi-ar fi dorit să fie doar una, însă nu se poate. Aşa e nevoită să procedeze. Divorţul părinţilor îi dă peste cap moartea, tot aşa cum i-a dat peste cap şi viaţa.

Nu-i e deloc uşor să-şi găsească vorbele. La început, nu poate scrie nimic. Nu se pricepe deloc să scrie de mână. Şi nimic nu te poate pregăti pentru scrierea unor scrisori precum acestea. Numai oamenii bătrâni sau cei care suferă de boli incurabile ar trebui să scrie aşa ceva.

Până la urmă, scrie doar ceea ce-i trece prin minte.

Îţi mulţumesc că m-ai adus pe lume, că mi-ai dat frumuseţea şi umorul tău. Mamă, îmi pare rău că ne-am certat atât de mult din cauza lui tata şi a lui François. Iubeşte pe cine doreşti. Iubeşte-i pe amândoi, dacă o să-ţi permită! Aş fi vrut să avem ocazia să ne pupăm şi să ne împăcăm.

Să fii fericită, mamă!

Cu dragoste,
Caitlyn

Scrisoarea adresată tatălui ei este emoţionant de diferită.

Îmi pare rău, tati. Ştiu că ar fi trebuit să fac întocmai cum ai spus. Te rog să nu dai vina pe Eric. L-am păcălit, asta-i tot. Te iubesc, tati, o să-mi fie dor de tine. Dacă raiul există, atunci o să te aştept acolo cu cafea şi cu plăcintă, cu un cappuccino cu spumă groasă, cum am băut în Italia, şi cu o cafea Mississippi, ca aia cu care am făcut un adevărat dezastru la Hard Rock, în Londra. Un pupi mare, mare de la fetiţa ta. O să te iubesc mereu, tati.

Gideon nu aruncă nici o privire la scrisori când ea termină. Se mulţumeşte să le ia şi să le împăturească.

— Te simţi bine?

— Nu prea.

Fata pare secătuită, ca şi cum viaţa ar fi părăsit-o deja.

Îşi toarnă puţină apă din cana smălţuită.

— La naiba! Izbeşte vasul de podea şi începe să suspine. Nu vreau să mor! Doamne, Dumnezeule, te rog, nu-i lăsa să-mi facă aşa ceva!

163

Telefonul firmei de securitate intră direct pe robotul telefonic.

Mesajul înregistrat îi anunţă că nu se poate vorbi cu nimeni până a doua zi.

— Ai luat numărul de acasă al proprietarului? întreabă Megan.

— Da. Îl cheamă John Doran-Smith. Am un număr de mobil.

Jimmy caută iar în agendă şi formează numărul. Nici un răspuns.

Poliţistul lasă un mesaj, pe care îl concepe cât mai serios şi mai oficial cu putinţă, cerându-i apelatului să intre de urgenţă în contact cu poliţia.

E clar că se întâmplă ceva. Acum, Megan e sigură. Gândul îi zboară iar la Lee Johns. Oare ce le ascunde? Există trei motive de bază pentru care oamenii ca el încep să se arate utili faţă de poliţie. Fie le e frică să nu ajungă în închisoare, fie au nevoie de bani pentru ceva, de exemplu pentru droguri, fie, în sfârşit, sunt băgaţi în ceva şi pur şi simplu nu ştiu cum să scape.

Se întoarce spre Jimmy.

— John ţi-a cerut bani, cumva?

— Nici o para.

— A vorbit cu tine doar pentru că a dispărut Grabb, prietenul lui?

— Da.

Deodată, chipul ei devine roşu ca focul.

— Ar trebui să ne dăm singuri afară din poliţie. Cum am putut fi atât de proastă? Probabil că tipul era cu Grabb când l-au omorât pe Timberland şi au răpit-o pe Lock.

Jimmy formează în grabă numărul de mobil al lui Lee Johns. N-ar fi trebuit să-i dea drumul, acum îşi dă seama. La momentul acela însă, gândurile ei erau mai degrabă la Sammy.

— Nu răspunde, şefa.

Jimmy îi întinde telefonul ca să se convingă.

— Ştii unde locuieşte?

Poliţistul nu mai are nevoie de altă comandă.

— Roagă-te să fie acasă, Jimmy!

164

Maestrul vine la monument pe neaşteptate.

Membrii de încredere ai Cercului Interior grăbesc cât pot acoperirea gardurilor cu panourile negre. Situl e absolut gol. Abia când Observatorii cei mai vechi îşi ocupă poziţiile în afara cortinei improvizate de securitate, Maestrul trece prin pasajul subteran, pe sub autostradă, către locul sacru.

Ziua se sfârşeşte într-un linţoliu de nori în care soarele se cufundă cuprins de jale în amurg. A venit vremea lucrurilor esenţiale. Maestrul se plimbă la marginea câmpiei. Ca întotdeauna, va pătrunde prin braţele îmbinate ale pietrelor gigantice, pe dâra lăsată de soare de la Piatra Călcâiului până la Piatra Altarului. Se opreşte în faţa potcoavei celor cinci mari trilitoni şi îngenunchează.

— Stăpânitori sacri ai lumii, mă plec în faţa voastră, cu toată nimicnicia şi credinţa mea, implorându-vă să-mi daţi îndrumarea şi înţelepciunea voastră. M-am dăruit ritualului înnoirii şi am făcut astfel încât toate pregătirile pentru a vă cinsti să fie duse la bun sfârşit. Cea aleasă de voi e pregătită. E o mică parte din ceea ce vă datorăm pentru toate binefacerile voastre.

Îşi ridică privirea, simţind cum lumina zilei se întunecă, prevestind ceva rău. S-ar putea să se apropie o furtună neaşteptată, o forţă a naturii care să pună la încercare puterea Sacrosanctelor.

— Mai-marilor, duşmanii noştri se adună. Ne împresoară, aşa cum norii întunecaţi vor înghiţi în această noapte Soarele şi Luna. Ştiu că va fi o probă, o încercare a credinţei noastre şi a hotărârii de a rămâne Discipoli, dar nu voi putea s-o trec fără îndrumarea voastră. Fără îngăduinţa voastră.

Braţele i se îngreunează şi-i cad pe lângă corp, ca şi cum ar fi purtat o povară mult prea grea. Nu mai trebuie să rostească nici un cuvânt de acum înainte. Sacrosanctele ştiu totul.

Sunt în gândurile lui. În îndoielile care îl macină. Îl umplu până la ultimul atom al fiinţei sale. Şi, când totul se termină, îl lasă stors la pământ, tânjind după aer. Însă a primit răspunsul pe care-l aştepta.

Ştie ce trebuie să facă.

165

Kylie Lock îi trânteşte telefonul în nas soţului ei.

Nemernicul ăla zgârcit tot nu vrea să dea banii. Bine, pricepe că nu poate s-o facă public. Vicepreşedinţii nu negociază cu teroriştii, asta poate înţelege. Dar pot să-şi bage mâna în buzunarul ăla nenorocit. S-o facă pe ascuns. Ea poate să le spună poliţiştilor şi presei că a strâns singură şi restul sumei.

Dar nu, el nu face nici măcar atât. Nu poate să-şi compromită principiile lui mult iubite. Vai, nu, asta i-ar pune la îndoială *integritatea*. Adică l-ar costa ceva voturi. Thom „Omul de Fier" Lock nu poate fi văzut purtând tratative cu băieţii răi. Nici măcar pentru familia lui. Şi, evident,

nu într-un an electoral.

Se plimbă ca un leu în cuşcă prin apartamentul ei din Dorchester. Simte că o sufocă un val de furie. Şi nici măcar nu poate să şi-o verse pe Charlene. Şefa campaniilor ei de presă s-a găsit tocmai azi să facă o indigestie de toată frumuseţea. Se duce la minibar, uitându-se cu jind la sticla de vodcă. Tare şi-ar mai dori să ia o duşcă, dar se abţine, mulţumindu-se cu un baton de ciocolată. Se aşază pe pat, mestecând, şi dă drumul la televizor, dar ascultă şi la radio în acelaşi timp. Are nevoie de valium. Sau de amfetamină. Înşfacă telecomanda şi dă pe Sky News, rugându-se să audă ceva ştiri proaspete despre fetiţa ei.

Îşi deschide iPadul şi intră pe internet, scotocind după cea mai mică informaţie legată de fiica ei. E o greşeală. Bârfele care inundă internetul sunt amare, crude şi mincinoase. Găseşte până şi un mormânt virtual, mânjit cu mesaje de către fani. Majoritatea băieţi.

Dar simte nevoia să citească totul, până la ultimul mesaj. Trebuie să cunoască absolut tot ce are legătură cu Caitlyn. Căci undeva, în adâncuri, în cele mai ascunse cotloane ale fiinţei ei, simte un lucru pe care nu şi-l poate explica.

Ceva instinctiv, matern. Nervii îi sunt întinşi ca nişte coarde.

Se întâmplă ceva rău cu fiica ei. Pur şi simplu, ştie asta.

166

E sunetul de care i-a fost groază lui Caitlyn.

Metal ce scrâşneşte pe metal.

O cheie tocită ce se învârte într-o încuietoare veche. Uşa temniţei se deschide. Au venit s-o ia. Ritualul o să înceapă, iar ea va muri.

Gideon îi cuprinde umerii cu braţele.

— Să fii pregătită, şopteşte el. Orice aş face, şi oricând, trebuie să fii gata să lupţi pentru viaţa ta.

Inima fetei se zbate atât de tare, că el aproape că îi simte bătăile. Biata de ea tremură ca o frunză.

— E timpul, răsună un glas plin de nerăbdare pe culoar.

Ea se agaţă de Gideon.

— Fii curajoasă şi puternică! Se desprinde din strânsoarea ei şi o ia de mână. Voi fi cu tine.

Caitlyn respiră adânc, impunându-şi să-şi păstreze judecata limpede. N-o poate lua razna chiar acum. Ar fi lucrul cel mai rău cu putinţă, şi nu vrea să lase să se întâmple aşa ceva. Lupta nu va lua sfârşit

decât atunci când va dispărea şi ultima speranţă.

Şi, în adâncul sufletului, îşi regăseşte curajul. Îşi desface mâna din a lui Gideon şi se îndreaptă spre cei doi bărbaţi în rasă care o aşteaptă la uşa celulei. La adăpostul glugii, Draco îi face un semn din cap lui Gideon, către scrisorile rămase pe patul pe care a stat fata. Gideon pricepe şi se grăbeşte să le ia de acolo.

Merg cu toţii pe culoar, însoţiţi de trosnetul torţelor ce ard în locaşurile lor de pe pereţi. De ecoul paşilor pe care îi fac. Şi de sunetul uşor al picioarelor lui Caitlyn, ce se îndreaptă spre moarte. Aşa ajung la locul de curăţare. Cea care urmează să fie sacrificată e despărţită de însoţitorul ei, dezbrăcată şi împinsă în şanţul adânc de piatră. Apa minerală curată se repede cu putere asupra ei din gurile de scurgere săpate în tavanul de piatră. Ea tremură, încercând să-şi regăsească suflul.

Gideon se întoarce cu spatele, în timp ce Purificatorii o scot din apă, o usucă şi o înveşmântează în lunga rasă de sacrificiu. Unul dintre Observatori vine la el şi i se adresează calm:

— Urmează-mă, Phoenix! Trebuie să-i fii alături în Sala Mare. Cercurile de lumină au fost aprinse. E aşteptată acolo.

Gideon nu vrea să o lase singură. Se simte tras de umăr şi îşi întoarce privirea către fată în timp ce pleacă. Nu-i poate zări chipul, deşi ar vrea să i-l vadă, să o facă să simtă o legătură umană. Însă nu poate. Prea mulţi oameni roiesc în jurul ei.

Ajuns în Sala Mare, priveşte neajutorat în jur, cu nările pătrunse de ceara proaspăt încălzită a lumânărilor. Se uită apoi în sus, observând că deschiderile pentru stele au fost descoperite. Cerul de pe care soarele a dispărut e cenuşiu, iar amurgul a pus stăpânire pe el.

Timpul se scurge.

Ochii i se opresc pe Piatra Sacrificiului, locul unde Caitlyn va fi ţintuită la pământ şi unde pe trup îi vor fi crestate cele cinci însemne ale trilitonilor, pe picioare, pe braţe şi pe şira spinării. De afară vine un zgomot. Se aud paşi. O aduc înăuntru. Ritualul e pe punctul să înceapă.

Dar în uşă se iveşte capul acoperit de glugă al lui Draco, şi ochii lui negri se fixează asupra lui Gideon.

— Vino cu mine, acum! Sala Mare trebuie eliberată. A apărut o schimbare în plan.

167

— Nu putem s-o luăm prin altă parte, Jimmy?

— Bulford e de groază! Jumătate din afurisita aia de armată s-a instalat acolo: regimentul trei mecanizat, puşcaşii, Logistica Regală, până şi ăia de la Poliţia Militară Regală.

Cu chiu, cu vai, reuşesc să treacă de convoiul de echipaje, iar Jimmy calcă acceleraţia pe Marlborough Road, pe urmă face la dreapta pe Hubert Hamilton Road, după care la stânga, spre Harrington. Şi, în sfârşit, ajung pe drumul care duce la locuinţa lui Lee Johns.

Se opresc într-o parcare, coboară din maşină şi o iau la goană printr-o grădină comunală, urcând câteva trepte de beton până la un apartament cam dărăpănat. Megan se înfige în butonul soneriei, în timp ce Jimmy sare în balconaş, bătând în fereastra livingului.

Nu răspunde nimeni.

Ea se lasă în jos şi strigă prin gaura de scrisori:

— Lee, suntem inspectorii de poliţie Baker şi Dockery. Trebuie să vorbim cu tine. E *urgent*.

Dar tot nu se aude nimic.

— Sparge uşa!

Jimmy şovăie.

— Sparge-o, Jimmy, altfel o fac eu.

Luându-şi avânt, poliţistul dă un şut în dreptul mânerului. Uşa se zgâlţâie zdravăn, dar încuietoarea nu cedează. Abia după a doua lovitură, aplicată de data asta cu călcâiul, uşa sare în lături şi pot să intre.

Jimmy o ia la fugă prin living către bucătăria micuţă. Megan verifică dormitorul şi baia, dar nu găsesc ţipenie de om. Ea se întoarce în dormitor, deschide uşa de la şifonier şi comoda. Înăuntru nu sunt decât haine. Se întoarce în baie, îi observă periuţa de dinţi. Nu-i nici un semn că omul ar fi şters-o în grabă.

Ies, întrebându-se unde l-ar mai putea căuta. Deodată, pe stradă, la vreo patruzeci de metri de ei, Megan vede un tip cu un ziar într-o mână şi un sendviş în alta.

E omul lor.

John îi vede şi el pe scări. Şi, în aceeaşi clipă, o ia la fugă.

Şi e iute, mult mai iute decât s-ar fi aşteptat Megan să fie un fost drogat. Johns o taie pe câmpuri, dincolo de Harrington Road, iar poliţista îl urmăreşte îndeaproape. Jimmy aleargă spre maşină, sperând să-i taie calea când iese pe Marlborough Road.

Megan aproape că l-a ajuns din urmă. Johns aruncă o privire peste umăr, văzând că ea mai are puţin şi-l prinde. Observă şi că Jimmy nu e cu ea. Nu-i ia prea mult ca să-şi dea seama că Dockery îl urmăreşte cu maşina.

Johns se îndepărtează de Marlborough Road. N-o ia pe câmp deschis. Nu-i chiar atât de prost. Se îndreaptă spre nord, către un pâlc destul de des de copaci. Dacă are un dram de noroc, o să scape de ea acolo.

Dar nu-i iese figura.

Megan îşi adună puterile pentru un ultim avânt, în timp ce Johns e vlăguit. Şi reuşeşte să-l prindă la vreo două sute de metri de pădurice.

Amândoi suflă din greu, însă ea e mai rezistentă şi mai puternică. Îl prinde de încheietura mâinii şi i-o răsuceşte cu putere la spate.

El se zbate un pic, simţind însă că-i iau foc plămânii.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte, Lee!

168

Şase Discipoli, conduşi de Draco şi de Musca, îi duc pe Caitlyn şi pe Gideon înapoi în celulă.

Fata e vizibil înspăimântată de graba lor şi de energia nervoasă pe care o răspândesc bărbaţii.

— Ce se petrece? îl întreabă Gideon pe Draco.

— Aşteaptă puţin!

Observatorii o împing pe Caitlyn în celulă, iar Draco îl ia deoparte pe Gideon.

— Maestrul a schimbat planul în privinţa ritualului. S-a dus la cerc şi a intrat în legătură cu Sacrosanctele. Acum, zeii sunt în el. Se află în Sala Mare chiar în acest moment, pentru ca zeii să-şi ocupe locurile în Sanctuar.

— Înseamnă că *schimbă* locul unde se va îndeplini ritualul?

— Exact. Maestrul consideră că e mai sigur ca ritualul să aibă loc aici, nu afară, în spaţiu deschis.

— Şi e în acord cu tradiţia?

— Da. Cercul din Sala Mare şi cel aflat în văzul tuturor provin din acelaşi sanctuar de piatră. Din multe puncte de vedere, locul acesta e chiar mai sacru decât cel de afară.

Gideon înţelege implicaţiile acestei schimbări. N-o să fie dusă afară. N-o să aibă nici o ocazie s-o ajute să scape. Priveşte printre gratiile celulei. O să fie dată morţii la doar câţiva paşi distanţă de locul unde se află acum.

— Vreau să-l văd pe tatăl meu. Trebuie să-i vorbesc.

Încearcă să treacă de Draco, dar acesta i se pune în cale.

— Nu se poate.

— Trebuie.

— Am spus că *nu* se poate. Maestrul a cerut să nu fie întrerupt. Se lasă amurgul peste noi. Ritualul a început.

Gideon este condus înapoi în celulă, a cărei uşă se încuie în urma lui. Caitlyn stă pe patul ei de piatră, cu părul încă ud, strângându-şi pe lângă ea roba de ceremonie. Este despicată cu totul la spate, astfel încât cuţitul ceremonial să poată cresta carnea dezgolită.

Gideon îşi desface frânghia cu care este încins.

— Uite, ia asta. O poţi folosi să-ţi legi roba.

Ea o ia, stăpânindu-şi cu greu un suspin.

— Ce tâmpenie! Peste câteva minute o să fiu omorâtă, dar pe mine mă interesează să nu mi se vadă fundul.

El îi înţelege nevoia de a-şi păstra măcar un dram de stimă de sine.

— Nu-i deloc o tâmpenie. Te ajută să-ţi păstrezi demnitatea.

Caitlyn se uită spre uşă, prea speriată ca să poată vorbi.

— Ce se întâmplă acolo?

— O să îndeplinească ritualul aici, nu la Stonehenge.

Şi-ar fi dorit din tot sufletul să-i fi putut da o veste mai bună.

Chipul ei exprimă o tristeţe sfâşietoare. Pare complet pierdută.

— Poţi să mă ţii puţin în braţe? Simt că mă prăbuşesc.

Şi-l ia în braţe, iar el îi sprijină capul pe umărul lui. I se pare atât de bine să primească alinare, să se sprijine pe cineva care nu-i vrea răul.

— Hei! Unul dintre Observatori zgâlţâie uşa celulei. Nu e permis aşa ceva. Îndepărtează-te de ea!

Gideon îi aruncă o privire de gheaţă. Idiotul ăla crede oare că vrea să facă sex cu ea? Ce cretin! Ştie şi el, ca toţi ceilalţi, că, dacă e profanată, persoana sacrificată nu-i va fi de folos nimănui.

Nu-i va fi de folos nimănui.

Cum de nu şi-a dat seama până acum?

Totuşi, poate că până la urmă o să reuşească să-i salveze viaţa.

169

Maestrul Cercului este înveşmântat într-o rasă de ceremonie vopsită în roşu cu ajutorul unui amestec străvechi, făcut din sfeclă, roibă şi cireşe negre. Sub glugă se întrevede, ca o semilună, linia părului său cenuşiu.

Sacrosanctele au fost aduse în altarele lor. Luminile speciale ale Sanctuarului, tuburi multicolore de sticlă, în care ard lumânări de ceară

neîncepută, au fost aprinse în locuri aflate la distanţe egale, în jurul cercului.

Prin fantele lăsate pentru stele se poate vedea cerul.

Amurgul şi-a intrat aproape pe deplin în drepturi.

Se simte la un pas de epuizare. L-a secătuit strădania de a aduce Sacrosanctele în Sanctuar. Dar nu va da greş.

Ia o stropitoare ceremonială din piatră, plină cu apă strânsă de pe pietre, şi cu ea trasează o linie divină, de la Piatra Altarului, în interiorul potcoavei de trilitoni, spre exterior, către arcele pietrelor situate către răsărit, de la Piatra Sacrificiului până la Piatra Călcâiului.

Scoate cuţitul ceremonial din piatră, pe care l-a ţinut tăinuit într-un buzunar al rasei, şi rămâne cu privirea fixată asupra lespezii pe care o va tăia pe cea destinată sacrificării. Cinci tăieturi. Una pentru fiecare dintre puternicii trilitoni în care şi-au aflat lăcaşul cele mai importante zeităţi, zeul Soarelui, al Lunii, al stelelor, al Pământului şi al vieţii de după moarte.

Acolo va fi lăsată timp de cinci ore, câte una pentru fiecare zeitate. După aceea, va fi dezlegată şi scăldată din nou în apele Sacrosanctelor. Şi abia apoi va fi oferită. Mâna îi cotrobăie prin celălalt buzunar, simţindu-le acolo. Ciocanele pentru sacrificiu. Îşi îndreaptă atenţia către cei doi Purtători care îl privesc, aşteptând la cealaltă intrare a Sălii Mari. Ţin în mâini targa cea aspră, din lemn de pin, pe care o vor duce pe cea sacrificată în călătoria ei spre moarte.

Acum e pregătit.

Le face un semn Purtătorilor, iar ei se îndepărtează pe dată.

170

— După ce alergai aşa grăbit, Lee? Ţinându-l strâns, Megan îi răsuceşte şi mai tare mâna la spate. N-am timp de prostii şi nici tu n-ai, dacă vrei să-ţi rămână braţul întreg.

— Bine, *bine*! Vă spun.

Jimmy traversează câmpul, venind spre ei, aşa că ea îi dă drumul lui Johns. Puştiul încearcă să se ridice în genunchi, frecându-şi braţul răsucit, care îl doare.

— M-am speriat. V-am văzut în faţa casei mele şi m-a luat groaza.

— Tu şi Sean Grabb l-aţi ucis pe Jake Timberland, îi aruncă ea în faţă, iar tu l-ai ajutat s-o răpească pe Caitlyn Lock. În termenii poliţiei, eşti terminat, ciudăţelule. Avem deja dovezile care ne-au ajutat să vedem

legătura lui Grabb cu omuciderea şi cu răpirea. Şi pot să pun pariu că, dacă ne apucăm să scotocim după ADN-ul tău, o să găsim ceva. Juraţii se dau în vânt după ADN. Cred în astea trei litere mult mai mult decât în orice ar putea născoci un fost drogat ca tine.

Johns a mai fost la închisoare. Nu vrea să se întoarcă acolo. Aruncă o privire în jur, către şosea, către lumea cea mare. Îşi cântăreşte opţiunile. În cele din urmă, spune:

— Vreau imunitate, bine? Vreau să-mi garantaţi că n-o să fiu acuzat de nimic.

— Visezi, băiete, i-o trânteşte Jimmy. Am trecut de mult de faza asta. Acum vorbim doar despre reducerea pagubelor. Grăbeşte-te! Ce ne dai, înainte să-ţi citim actul de acuzare?

— Nu pot spune mare lucru. Nu-i ce credeţi.

— Nu ne prosti, Lee, intervine Megan. Vrem să scuipi totul. Fără minciuni, fără să mai uiţi câte-o bucăţică. Totul.

Tipul îşi duce mâna la cap, încercând să se liniştească. Amintirea celor petrecute îl copleşeşte. Îl vede pe bărbatul care zăcea mort în camionetă. Fata cea frumoasă care ţipa şi îl lovea. Îşi aduce aminte că, atunci când se afla în rulotă, el propusese s-o omoare şi pe ea, ca să nu fie prinşi.

— A fost un accident. N-am vrut să omorâm pe nimeni.

Cei doi poliţişti îl privesc neîncrezători.

— Serios! Ne-am dus după ei pentru că fata a atins una dintre Sacrosancte. Dup-aia, lucrurile ne-au scăpat de sub control. Sean l-a lovit pe tip şi, pe urmă, când am plecat de acolo cu maşinile, ăla a murit. Ne-am speriat de nu mai ştiam de noi. Nu ăsta ne fusese planul.

— Ţi-am zis să nu omiţi nimic, îi reaminteşte Megan. Ce căutaţi la Stonehenge? Cine v-a cerut să-i prindeţi şi în ce scop?

— Trebuie ales un străin, pentru îndeplinirea ritualului, explică el, înghiţind în sec. Sean mi-a spus că se hotărâse că va fi cel care atinge una dintre Sacrosancte. Nu trebuia să fie neapărat tipa aia sau individul care era cu ea, putea fi absolut oricine, înţelegeţi? Pur şi simplu, ei s-au aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

— Şi unde-i fata acum? întreabă Jimmy.

— La Sanctuar, locul ăla despre care v-am zis. Dar, v-am spus, habar n-am unde e.

E clar că poliţiştii sunt furioşi.

— Pe bune, nu l-am văzut niciodată de afară. E pe undeva pe lângă autostrada A360. Cam pe lângă Imber, doar atât ştiu. Ne-am oprit pe şosea, înainte de intrarea în sat, înainte de zona câmpurilor cultivate. De

acolo, Sean a plecat cu fata în maşina lui, şi eu l-am aşteptat în rulotă cu leşul.

Lui Megan îi vine să-l pocnească.

— Vorbeşti despre un tânăr căruia i-aţi luat viaţa. Ai grijă ce spui!

— Continuă! intervine Jimmy.

— Apoi, Sean s-a întors şi mi-a zis că a vorbit cu cineva la telefon, cu unul dintre membrii Cercului Interior. Părea uşurat. A crezut că totul o să fie bine.

— Şi ce-a fost cu povestea de azi? întreabă Megan. Cu informaţia că o să se întâmple nu ştiu ce la Stonehenge?

Lee se face roşu ca racul, fapt care nu-i scapă poliţistei.

— Dacă fata moare, o să fii acuzat de crimă.

Nu-i nevoie de mai mult ca să înţeleagă.

— A venit la mine un tip pe care îl cheamă Matt Utley, dar noi îi spunem Musca, începe el, cu ochii la Jimmy. Ştia că vreţi să mă găsiţi şi să vorbiţi cu mine despre Sean. Mi-a zis că trebuie să vin la voi, să vă spun că în noaptea asta o să se întâmple ceva la monument. Puştiul aruncă o privire către Megan. Asta m-a cam încurcat, pentru că ştiam că trebuia, într-adevăr, să se întâmple ceva acolo în noaptea asta. E începutul ritualului, adaugă el cu glas stins.

— Continuă, Lee! îl îndeamnă cu fermitate Jimmy.

— În noaptea asta, ştiţi voi, fata o să fie sacrificată. Şi chestia asta ar trebui să se petreacă la Stonehenge.

— Ar trebui?

— Păi asta e, le explică el, uitându-se când la unul, când la altul. Ei ştiu că-i căutaţi. Ştiu totul. Musca mi-a cerut să vă spun asta, ca să vă duceţi la pietre.

— Atunci, care e locul corect? întreabă ea oftând.

— Cred că la Sanctuar.

Apoi, Lee îşi încrucişează mâinile şi le întinde spre Jimmy. Trebuie să mă arestaţi. Închideţi-mă undeva. Musca mi-a zis că o să mă omoare dacă fac vreo tâmpenie. Mi-a zis că o să mă duc după Sean dacă nu fac ce mi-a cerut.

— Ia-l, spune Megan. O să se descurce Tompkins cu el.

171

Pe nebunul ăla iar l-a apucat. Phoenix şi-a dat jos tricoul şi o pipăie pe fata care trebuie sacrificată. Ticălosul i-a pus mâna pe fund.

Volans a rămas cu faţa lipită de gratiile celulei, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Hei! strigă el şi zgâlţâie uşa. Las-o în pace, eşti în călduri? Ţi-am mai zis o dată.

Cei doi stau într-un colţ, încercând să se ascundă, dar nu s-au putut face nevăzuţi. De pe culoar, Musca se îndreaptă spre celulă.

— Ce se petrece?

— Idiotul ăla vrea să i-o tragă fetei.

— Ce? Opreşte-i imediat! Deschide uşa aia!

Volans bâjbâie după chei, în timp ce Musca îi vede că se sărută.

— Repede! Hai!

Amândoi năvălesc în celulă, unde Caitlyn şi Gideon sunt înlănţuiţi într-un sărut plin de pasiune, fără să le pese de nimic din ce se petrece în jurul lor.

— Idiotule!

Musca îl apucă de păr, dezlipindu-l de fată.

Caitlyn face un pas înapoi, cuprinsă de disperare.

Musca îl întoarce pe Gideon cu faţa spre el şi-i trage un pumn în faţă. Însă tipul nu se prăbuşeşte, ci îl cuprinde în braţe şi se agaţă de el din răsputeri. În acel moment, Caitlyn face un salt înainte şi înfige în gâtul lui Musca un ciob zimţat dintr-un urcior. Simte pe faţă şuvoiul cald al sângelui, şi îşi dă seama că a nimerit o arteră importantă.

Musca e cuprins de fiori. Gideon îl lasă să cadă pe podeaua rece, smulgându-i pistolul de la centură în timp ce se prăbuşeşte. Volans a încremenit, fără să ştie dacă să-i vină în ajutor fratelui său, care se zbate în răcorile morţii, ori s-o prindă pe cea care trebuie sacrificată.

— Ia-ţi labele de pe ea, îl avertizează Gideon, altfel te ucid fără să clipesc.

172

— Caitlyn, ia-i pistolul!

Cuprinsă de un val de adrenalină, ea trage pistolul din centura lui Volans şi legătura de chei din mâna lui.

— Îngenunchează! Cu faţa la perete!

Volans se conformează, în timp ce Gideon se holbează la pistolul pe care îl ţine în mână. N-a mai pus niciodată mâna pe un pistol, habar n-are cum se trage cu el. N-are nici o idee pe unde e piedica şi nici măcar dacă e încărcat.

— Să mergem!

O împinge pe Caitlyn spre ieşire şi închide uşa de fier în urma lor. O trage pe fată de mânecă şi o iau amândoi la fugă pe culoar, urmăriţi de strigătele de ajutor ale lui Volans.

Gideon îşi desfăşoară în minte harta pe care a memorat-o. Ştie că nu e completă, dar e tot ce are. Se gândeşte că drumul cel mai drept e prin Sala Mare, prin pasajul ce se curbează, spre Cercul Exterior, apoi prin camera Maestrului. O să-i ducă la scara de piatră şi la ieşirea prin depozit.

Însă nu o ia pe acest drum. Îşi urmează intuiţia, care fie o să-i elibereze, fie o să-i ducă la moarte.

173

Maestrul iese cu paşi şovăitori din Sala Mare, uitându-se în jur. Cea care va fi sacrificată ar fi trebuit să fi fost adusă deja.

De pe culoar răzbate până la el larma glasurilor. Se îndreaptă spre celule şi observă patru Purtători care se îndreaptă în goană către el, fără targă.

— A fugit, strigă unul dintre ei. Fata nu mai e în celulă.

— Şi fiul meu? Unde e?

— A fugit şi el, îl anunţă Draco, alergând către el, cu mâinile pline de sânge. L-au omorât pe Musca şi i-au luat pistolul lui Volans.

— Blocaţi ieşirea principală, porunceşte Maestrul. O s-o ia către scara de piatră din anticameră.

Este copleşit de ruşine pentru că s-a încrezut în copilul lui, că i-a arătat chiar el tainele Sanctuarului.

Draco îi organizează pe Purtători.

— Şi strada, ieşirea din camera ta?

Maestrul scutură din cap.

— Nu ştie de ea, dar păziţi-o, ca să n-avem surprize.

— Mă duc chiar eu, zice Draco, luând cu el doi Purtători şi cerându-le celorlalţi să scotocească prin tot Sanctuarul.

Maestrul rămâne cu ochii aţintiţi în pustietatea ce domneşte în Sala Mare. Simte nemulţumirea Sacrosanctelor. Dar îşi păstrează calmul. Locul e o adevărată fortăreaţă. Au destul timp să-i prindă şi să ducă la bun sfârşit ceremonia înainte de ivirea zorilor.

O ia către Sala Mare, dar se răzgândeşte.

Zâmbind, îl strigă pe Draco.

— Lasă-ţi oamenii să se ducă singuri. Vino cu mine! Ştiu unde

sunt.

174

Pe ziduri licăresc doar câteva torţe, din loc în loc, iar labirintul de culoare e îngheţat şi duhneşte a mucegai şi a moarte.

Caitlyn fuge agăţată de Gideon, rugându-se ca el să ştie ce face, fără să-şi poată scoată din minte amintirea încercării ei ratate de evadare.

I se pare că lucrurile nu se petrec aşa cum ar trebui. Se îndreaptă în jos. Se cufundă tot mai adânc în acest loc îngrozitor, în loc să iasă la lumină, la viaţă.

— Am luat-o pe un drum greşit.

— Ai încredere în mine, o îndeamnă Gideon, cu răsuflarea tăiată.

Caitlyn ştie că n-are încotro.

În timp ce aleargă pe culoarele tot mai întunecate, se străduieşte să-şi contureze în minte cotiturile Sanctuarului. Şi-l închipuie ca pe o piramidă îngropată, având însă forma unui dom. Vede cu ochii minţii nivelurile superioare, zona modernă unde se desfăşoară diferite acţiuni. Încăperile şi coridoarele proiectate cu atenţie, pentru a participa la descărcarea greutăţii. Sub ele se află camera Maestrului şi Sala Mare. Vede Culoarul Ascendent şi pe cel Descendent, care se află la est şi la vest de Sala Mare. Totul a fost construit în jurul axului central, prin care se pot vedea cerul, precum şi punctele cardinale şi ale constelaţiilor.

Acum se gândeşte la culoarul ce merge către răsărit. Prin care se poate pătrunde la nivelul cel mai de jos, la Cripta Străbunilor. În locul spre care se îndreaptă ei.

Coridoarele şerpuite şi cu multe cotituri îi amintesc şi ele de mormintele egiptene. Sunt exact genul de locuri pline de taine arhitecturale. Se gândeşte la Marea Piramidă a lui Kheops şi îşi aminteşte încăperile şi pasajele ei secrete.

Se roagă ca şi Sanctuarul să aibă ceva asemănător.

De fapt, chiar pe asta s-a şi bazat.

Axul central, cu deschiderea către stele, înălţimea variabilă a culoarelor, Culoarul Ascendent şi Culoarul Descendent, precum şi alinierile geografice, toate acestea sunt indicii, asta în caz că are dreptate.

Se strecoară într-o firidă din faţa unei uşi de stejar zăvorâte.

— Repede, zice Gideon, împingând-o în perete pe Caitlyn, care şi-a pierdut suflul. Stai jos! Aşază-te şi rămâi aici!

El se dă înapoi câţiva metri, după care se întoarce să se uite la ea.

— Mai apropie-te puţin! Încă o jumătate de metru.

Ea se târăşte pe podea, îşi strânge la piept genunchii ce-i tremură, îşi aranjează roba de sacrificiu.

— În regulă. Opreşte-te! El se dă şi mai în spate, o ia pe după colţ, după care apare din nou, ţintuind-o cu o privire aspră. Rămâi aici! Nu te mişca! *Orice* s-ar întâmpla, chiar dacă îi vezi venind spre tine, nu te mişca!

175

Caitlyn tremură toată pe podeaua rece, luminată pe jumătate de flăcările unei torţe prinse în perete, pe jumătate ascunsă în umbrele culoarului ce duce spre Cripta Străbunilor.

Gideon a dispărut. E singură, şi gândurile îi hoinăresc departe. Îşi aminteşte de vremea când era o copilă şi se juca de-a v-aţi ascunselea cu părinţii ei. Numai că se ascundea atât de bine, că nici unul n-o mai putea găsi. Şi atunci aştepta, parcă la nesfârşit, până când i se făcea teamă că ei n-o s-o mai descopere niciodată.

Nu cumva a plecat de tot? O fi lăsat-o drept momeală?

Aude zgomote. Paşi. Se apropie cineva. Aşteptarea a luat sfârşit. Voci înăbuşite murmură pe culoar. Au venit după ea. În minte îi răsună cuvintele lui: „Nu te mişca… orice s-ar întâmpla… nu te mişca“.

Caitlyn încearcă să-şi păstreze curajul. Acum au ajuns aproape. Foarte aproape. Paşii se aud atât de puternic, încât ştie că, în câteva clipe, va fi descoperită. Gata, sunt aici. Doi bărbaţi. Unul mai vârstnic. Celălalt mai tânăr.

Caitlyn începe să ţipe. Unul dintre ei se repede s-o prindă. Culoarul răsună deodată de zgomotul unei explozii. Suflul e atât de puternic, încât o aruncă pe spate. Urechile îi zvâcnesc de durere. Bărbatul din faţa ei îşi duce mâna la piept, cu ochii goi şi cu gura deschisă. Se prelinge pe-o parte, căzând în genunchi.

Gideon iese din umbre, ţinând în mâinile tremurânde arma îndreptată spre omul mai în vârstă, înveşmântat într-o rasă roşie.

— Tată! scuipă el cuvântul.

Maestrul Cercului se uită la Draco, prăbuşit la podea, cu sângele scurgându-i-se pe lespezi.

— Ce-ai făcut?

— Vreau cheia criptei, zice Gideon şi face un gest cu pistolul.

Maestrul îşi trage şnurul de la gât, privindu-l plin de dispreţ.

— Ştiam eu că n-o să poţi pleca fără să furi vreun lucru de preţ.

Nu eşti decât un jefuitor de morminte, la fel ca Nathaniel.

Aruncă pe jos cheia, în balta de sânge care a început să se lăţească lângă Draco.

— Ia-o, îi cere Gideon lui Caitlyn, cu pistolul îndreptat încă spre tatăl său.

Ea se întinde s-o ridice, însă Draco o apucă de gleznă, trăgând-o spre el. Profitând de momentul de confuzie, Maestrul se aruncă asupra lui Gideon ca un taur, izbindu-l de perete.

Şi urmează o altă explozie mortală.

176

Cei doi bărbaţi se prăbuşesc la podea, înlănţuiţi. Pistolul cade cu zgomot pe lespezile de piatră.

Instinctul de supravieţuire al lui Caitlyn se trezeşte. Îşi întinde mâna peste balta tot mai mare formată de sângele lui Draco şi apucă arma de pe jos. Bărbatul tot nu i-a dat drumul. Mâinile lui puternice urcă de la gleznă spre genunchi. Ea se răsuceşte. Nu are altă soluţie decât să dea ascultare gândului care i-a cuprins mintea. Îl împuşcă în faţă, orbită şi asurzită de zgomotul exploziei.

Sânge şi creieri o împroaşcă pe faţă. Lasă arma să cadă, privindu-şi îngrozită mâinile stacojii de sânge. Rămâne încremenită până în clipa când Gideon ajunge lângă ea.

— Vino, trebuie să mergem!

Însă ea nu se poate clinti din loc. În mintea ei s-a întipărit chipul celui împuşcat. Felul în care s-a uitat la ea, apoi negura roşie, pielea jupuită, saliva, oasele care au zburat peste tot. A murit. Tocmai a omorât un om.

— Caitlyn! Ridică-te!

Simte cum Gideon o apucă de mână. E udă de sânge şi de rămăşiţele de creier. O trage după el. Pietrele sunt moi sub picioarele ei, iar vederea i se împăienjeneşte. Se opreşte, cuprinsă de greaţă, şi vomită până la ultima picătură de venin din stomacul gol.

— Vino!

Ea începe din nou să vomite, apoi priveşte în jur. Gideon descuie o uşă aflată la doar câţiva metri de ea.

Se repede înapoi după ea şi o trage înăuntru.

Întuneric. Beznă totală.

Ea tremură în timp ce el încuie uşa. Şi, în faţa ochilor, vede iar

ceaţa roşie. Sânge. Salivă. Oase. Şi, în cele din urmă, privirea îngheţată din ochii lui, ca a unei păpuşi stricate.

Apoi, apare lumina. O torţă arde în apropierea ei. Răspândeşte o lumină portocalie, nu roşie. Gideon a aprins-o. O ţine de mână, aprinzând lumânările uriaşe aflate de jur-împrejurul încăperii. Bezna se risipeşte, se scurge ca apa pe nisipul fierbinte. Încăperea se leagănă cu ea. Genunchii o lasă, şi simte cum o cuprinde o arşiţă bolnăvicioasă.

— Caitlyn!

Glasul lui se aude încet, ca de departe, ca printr-un tunel lung şi întunecat, în timp ce ea se prăbuşeşte.

177

Glonţul pornit din pistol i-a trecut Maestrului prin coapsă. A avut noroc. Ca militar de carieră, ştie două adevăruri simple. Primul, că nimic nu-i mai rău decât o împuşcătură care nu e fatală. Orice rană care sângerează fără oprire poate omorî un om. Al doilea adevăr este că, dacă nu-ţi împuşti duşmanul în cap sau în coloana vertebrală, n-o să-l poţi opri cu un simplu pistol. O să-l zgudui zdravăn, însă, după ce depăşeşte şocul iniţial, o să-ţi ia din nou urma.

Şi chiar asta o să facă el acum.

Îşi şterge sângele şi examinează locurile pe unde a intrat şi a ieşit glonţul. Rana e curată. Verifică, pentru siguranţă, felul cum arată piele traumatizată. Glonţul a avut viteză mică, aşa că gaura lăsată are margini drepte, nu a atins mult din ţesuturile înconjurătoare. Apasă şi urmăreşte cum se umple gaura de sânge. Dacă ar fi fost o puşcă mai rapidă, probabil că rana ar fi fost mult mai gravă.

Palpează rana şi împunge cu mâna, ca să fie sigur că nu există nici o aşchie în rană, nici un fragment de os care să fi rupt ţesuturile musculare. Încearcă să se ridice, însă îi e greu să-şi păstreze echilibrul. Se sprijină de perete şi-şi trage frânghia cu care îi e prinsă rasa la mijloc. Şi-o leagă strâns în jurul coapsei, în chip de garou. E o soluţie improvizată, dar destul de bună pe moment.

Riscă să-şi distrugă terminaţiile nervoase. Totuşi, e preferabil să se întâmple asta decât să sângereze până la moarte. Se uită în jos, la băltoaca lipicioasă de sânge şi creieri care s-au scurs din craniul lui Draco. Nu mai are rost să-i verifice pulsul. Zăreşte cu coada ochiului licărirea lumânărilor din criptă. Îşi aude fiul strigându-i femeii să se grăbească.

Îşi bagă adânc mâna în buzunarul rasei, pipăind ciocanele de

sacrificiu şi cuţitul ceremonial.

E tot ce-i trebuie ca să-i oprească.

E tot ce-i trebuie ca să împlinească ritualul.

178

Gideon o lasă fără prea mare tragere de inimă pe Caitlyn pe jos, leşinată şi zguduită de convulsii. Ţine sus torţa, croindu-şi repede drumul prin criptă. Trebuie să găsească indiciul. O dovadă care să-i arate că nu a făcut o greşeală fatală.

Din zecile de coşciuge înclinate, orbitele goale din craniile curăţate de piele şi oase par că îl urmăresc. Îi calcă pe urme ca nişte stafii. Le poate simţi pe gât falangele subţiri, reci ca un fior de groază, coborându-i pe şira spinării.

Egiptenii puneau în mormintele celor pe care îi cinsteau cele mai nepreţuite obiecte ale acestora. Se pare că acelaşi lucru îl făceau şi Discipolii Sacrosanctelor. Numai că, în mormintele egiptenilor, se găsea şi altceva. Erau pasaje tainice către lumea de dincolo. Tuneluri lungi care le permiteau regilor renăscuţi să iasă din nou la lumină, să-şi regăsească poporul.

Speră ca şi Discipolii să gândească la fel.

Se pare însă că nu e aşa. Gideon încearcă să-şi amintească tot ce ştie despre piramide. Despre structura modestă, ridicată în onoarea lui Pepi al II-lea. Piramida în trepte a lui Djoser. Piramida roşie a lui Sneferu. Şi complexul de la Gizeh, construit cu două mii cinci sute de ani înainte de Hristos. Cam în aceeaşi perioadă cu acela de la Stonehenge. Imediat după ridicarea Sanctuarului. Marea Piramidă avea încăperi asemănătoare cu acestea în care se află el acum. Deschideri misterioase ce duceau de la camerele regilor şi ale reginelor la lumea de afară. Culoare tainice, prin care spiritele eliberate puteau să se ridice spre ceruri.

Gideon mişcă sicriele, tulburând morţii. Oasele lor îşi mormăie nemulţumirea. Scheletele înfăşurate în linţolii din pânze de păianjen scârţâie şi crapă în timp ce el scotoceşte printre sicrie şi pe sub ele, în căutarea unor uşi secrete sau a unor pasaje ascunse. Dar nu găseşte nimic.

Aude geamătul lui Caitlyn şi se duce la ea; se apleacă şi îndreaptă torţa spre fată, ca să-i poată vedea chipul. Şi-a mai revenit, dar e lividă. Ochii îi sunt sticloşi. Din ea s-a scurs şi ultima fărâmă de energie.

El o atinge încurajator pe umăr.

— Nu-i nimic. Ai leşinat.

Ochii ei se fixează asupra grozăviilor din încăpere. Coşciuge. Schelete. Lumânări. Coşmarul nu a luat sfârşit.

Mintea lui s-a întors la tot ce a studiat, la dosarele prăfuite ale cercetărilor lui, la trecutul său ca profesor. Încearcă să vadă dincolo de ceea ce e evident. Şi înaintea ochilor îi apare imaginea unui labirint urieşesc. Piramida lui Amenemhet, considerată o capodoperă a arhitecturii, care a depăşit cu mult marile piramide, cu sute de camere, coridoare, culoare, camere false, canale de aerisire şi trape.

Acolo exista o ieşire secretă, prin tavan, ascunsă de o trapă de piatră. Un mic spaţiu gol care ducea la o serie de camere şi de culoare ascunse. O cale de ieşire presărată cu încăperi-capcană şi cu puţuri mortale. Dar o cale de ieşire.

Îşi aduce aminte că arheologii scandinavi au descoperit că simbolul labirintului reprezintă echinocţiul de primăvară, momentul când soarele scapă din ghearele întunericului iernii. Se uită în sus, scrutând cu privirea tavanul de deasupra cubului uriaş de obiecte din centrul încăperii. Chiar dacă s-ar căţăra pe el, tot n-ar putea să ajungă la blocurile de piatră aflate deasupra capetelor lor. Cu toate acestea, par a fi unica ieşire.

Speră ca fata să fie destul de puternică încât să se caţăre.

— Trebuie să ne mişcăm din loc, vino! îi spune, prinzând-o de încheietura mâinii, ca s-o ducă spre uriaşul bloc de piatră.

Gideon începe să se caţăre, apoi o trage şi pe ea către prima nişă de piatră.

O ajută să se prindă cu degetele de uriaşul cub de gresie.

— Ţine-te bine! Agaţă-te strâns! Trebuie să mai urc un nivel şi pe urmă…

Cuvintele îi mor pe buze.

Poate să vadă ceva ce ei îi este imposibil. Vede silueta din spatele fetei.

179

Gideon se mişcă prea târziu ca să mai poată opri cuţitul ce se înfige în călcâiul lui Caitlyn.

Ea începe să ţipe şi e cât pe ce să dea drumul cubului uriaş de piatră. Gideon o prinde de braţ şi o trage mai sus cu un nivel.

Maestrul îşi repede iar cuţitul, însă loveşte prea jos şi nu nimereşte. Înaintează şi încearcă din nou s-o taie. Tot nu e îndeajuns de aproape. Fără să ţină seama de durerea din picior, se târăşte către nivelul

de jos al cubului.

Gideon o împinge pe Caitlyn în sus, spre una dintre laturile cubului, încercând să o apere de alte lovituri. Numai că nu se uită unde trebuie. Iar cuţitul muşcă din carnea lui. Gideon se rostogoleşte de pe cub.

Tatăl lui se târăşte după el. E deja o treabă personală. Mândrie. Onoare. Toate lucrurile pentru care merită să trăieşti ori să mori. Se năpusteşte din nou asupra lui, cu cuţitul în mână.

Pistolul se află la centura lui Gideon, care nu-şi poate dezlipi ochii de pe lama ucigaşă din mâna tatălui său. Nu mai are timp să scoată arma.

Maestrul se repede şontâcăind ca să-l înjunghie. Nu-şi poate păstra însă echilibrul în timp ce sare, aşa că lovitura nu-şi atinge ţinta. Gideon îşi dă seama care e punctul lui slab. Din piciorul drept se scurge o şuviţă de sânge. Acolo îşi îndreaptă şi el lovitura.

Durerea îl face să urle pe Maestru, care scapă cuţitul din mână. Gideon ar putea să termine cu el. Ar putea să-şi scoată pistolul şi să-l omoare. Dar n-o face.

Se întoarce şi începe să se caţăre din nou spre Caitlyn.

— Eşti nebun! strigă Maestrul, care zace pe lespezile de piatră, ţinându-şi strâns piciorul. Nu-i nici o ieşire. Nu poţi să scapi.

Gideon se ridică până în vârful cubului din mijlocul încăperii şi o ajută şi pe Caitlyn să parcurgă ultima jumătate de metru. Însă acum, aflat în partea cea mai de sus a uriaşului bloc de gresie, îşi dă seama că tatăl lui are dreptate. Nu există nici o cale de ieşire.

180

Maestrul iese clătinându-se din Cripta Străbunilor. Ştie că mai are timp. Dacă poate să ajungă la Purtători şi la Observatori, atunci cea menită sacrificării ar mai putea fi prinsă. E târziu, dar încă mai este posibil să împlinească ritualul.

Se simte slăbit, e ameţit, pentru că a pierdut prea mult sânge. Coapsa îi zvâcneşte dureros. Se opreşte şi îşi leagă iar garoul. Simte că nervii îi mor. Fiecare pas pe care îl face pe culoarul ce urcă este un adevărat chin. Dar, când ajunge pe la mijlocul lui, îl zăreşte pe Grus, însoţit de trei Observatori.

— Aici! Veniţi încoace! e tot ce mai poate să spună, în timp ce se prăbuşeşte la pământ.

— Chemaţi un doctor, repede, zice Grus, după care se întoarce spre doi dintre însoţitorii lui. Ajutaţi-mă să-l duc în camera lui!

— Nu, se opune Maestrul. Fiul meu şi fata care trebuie sacrificată se află în Cripta Străbunilor. Prindeţi-o! Prindeţi-o acum!

— Ai grijă de el, îi cere Grus unuia dintre Observatori. Nu-l lăsa să-şi piardă cunoştinţa. Apoi i se adresează prietenului său: Doctorul o să ajungă aici în câteva minute.

— Du-te! strigă Maestrul. S-au căţărat pe cubul din centrul încăperii. Fă tot ce trebuie ca s-o aduci pe fată înapoi.

181

Maestrul a fost întins pe masa de piatră din camera lui.

— Aţi pierdut mult sânge, îi spune bărbatul care îl examinează.

— Ştiu, răspunde el. Fă ce trebuie făcut!

Medicul dă aprobator din cap. Aşteaptă să i se aducă gheaţa şi dezinfectantul din frigiderele aflate în zona de operaţiuni. Va trebui să cauterizeze rana arzând-o cu fierul încins. E o improvizaţie care se potriveşte pe câmpul de luptă. Nu-i prima dată când face aşa ceva.

Maestrul nici nu se gândeşte la rana lui. Dacă nu va putea duce la capăt ritualul, urmările vor fi îngrozitoare. Puterea Sacrosanctelor va scădea, poate chiar până la un nivel critic. Iar asta ar însemna un dezastru pentru atât de mulţi oameni!

Şi ce-o să se întâmple dacă fata aleasă pentru sacrificiu şi fiul său reuşesc să fugă? La gândul acesta îl trec fiori.

Breasla va fi dată în vileag. Nu poate permite să se întâmple una ca asta. Atunci nu-i va mai rămâne decât să dea supremul ordin. Cel care a fost pregătit şi care nu poate fi executat decât la comanda lui.

182

Partea de sus a piesei centrale din criptă este solidă. Gideon nu simte nici o crăpătură în blocul uriaş de gresie, cu excepţia unui canal pătrat, săpat chiar în mijlocul său. Nu-şi dă seama care este rostul lui. Să fi fost proiectat ca să se poată scurge ceva pe acolo? Să dreneze apa sau să permită gazelor să iasă?

Se uită în jos, în gaura fără fund. Să fi conţinut cândva vreo altă piatră mai înaltă, care era în legătură cu tavanul criptei? Canalul e larg cam cât un puţ. Abia dacă poate să se strecoare înăuntru. Însă asta-i tot. Nu-i nici un semn că ar mai exista vreo ieşire.

Caitlyn stă la marginea blocului de gresie, oblojindu-şi rana de la picior. El se uită iar în canalul de scurgere, în bezna înfiorătoare. Observatorii pot să-i prindă în orice clipă. El se aşază şi îşi lasă picioarele să atârne în gol.

Caitlyn îl priveşte neîncrezătoare.

— Ce faci?

— Nu ştiu. Structurile străvechi sunt adesea aparent lipsite de sens. Trebuie doar să simţi care îţi este calea prin ele, ca să le descoperi scopul.

Se lasă mai jos prin deschizătură, până ajunge să se sprijine în coate. Umărul rănit protestează, inundându-i corpul cu valuri de durere.

Gideon îşi freacă talpa piciorului de perete. Simte ceva, un mic loc de sprijin. O scobitură în gresie. Îşi vâră talpa goală în ea şi îşi lasă celălalt picior în jos, ca să caute încă un punct de sprijin. După ce pipăie un timp în sus şi în jos, găseşte unul. Inima îi bate nebuneşte.

Caitlyn îl urmăreşte cum dispare în canal şi se chinuieşte să îl urmeze. Nu vrea să fie lăsată singură acolo. Acum doar degetele lui se mai văd de sus. O strigă.

— Sunt spaţii tăiate în pereţi. E ca şi cum ai coborî o scară. Trebuie să simţi pe unde s-o iei în jos.

Şi mâinile lui dispar, iar în lumina slabă ea îi mai vede doar creştetul capului. Se lasă în genunchi şi intră şi ea în gaură. Se întoarce iar într-o gaură neagră. Simte că-i îngheaţă mintea, iar corpul i se răzvrăteşte. Nu poate să treacă din nou prin asta. Nu poate să intre în gaură.

Dar nu are de ales. Trebuie să-l urmeze pe Gideon. Trebuie să se încreadă în el.

Cu degetele de la picioare, cândva atât de îngrijite, pipăie gresia aspră, până când găseşte locurile de sprijin, şi îl urmează în necunoscutul înghiţit de beznă. Pe măsură ce coboară, găseşte deschizăturile tot mai uşor.

Cu piciorul drept atinge deodată un loc de sprijin ciudat de solid, un fel de buton din piatră care iese din zid. Asta o ajută să-şi mute greutatea corpului de pe piciorul rănit şi să se lase mai cu încredere în jos.

Însă, de îndată ce face asta, se aude un zgomot înfiorător, ca şi cum ar trece un tren pe deasupra capului ei.

— Ce-i asta? întreabă Gideon de dedesubt.

Caitlyn n-are habar. Se uită în sus, observând ceva ce alunecă peste deschiderea canalului. E un disc de piatră, care blochează şi ultimele firişoare de lumină. Caitlyn se uită cum acesta acoperă deschiderea de deasupra ei. Apoi, se opreşte cu zgomot. Tăcerea ce urmează e ucigătoare.

Sunt blocaţi înăuntru. Prinşi în capcană.

183

În timp ce medicul leagă cu un bandaj elastic rana Maestrului, Grus repetă:

— Cripta e goală. Am căutat în cele mai mici cotloane, dar n-am găsit nimic. Dacă au fost acolo, acum nu mai sunt.

— Erau pe blocul din centru, spune el, cu glasul subţiat de durere. Au fost acolo, i-am văzut când urcau.

— Crezi că ţi-am ignorat spusele? i-o întoarce Grus. Am căutat peste tot, *inclusiv* pe blocul central.

— Eu m-am urcat, Maestre, intervine unul dintre Observatori. Până în vârf. Nu se poate atinge tavanul de deasupra. Nu există nici o cale prin care cineva ar putea scăpa de acolo.

Maestrul îşi lasă jos piciorul de pe masă şi se ridică în şezut. Pierderea de sânge îl face să se simtă ameţit.

— Atunci, înseamnă că nu au ieşit de acolo.

Grus se apropie de vechiul lui prieten.

— Crede-mă, nu sunt acolo. I-am fi găsit.

— S-or fi furişat din criptă după ce am ieşit.

Se ridică, ameţit.

— Aveţi mare nevoie de odihnă, intervine doctorul. Abia v-am cauterizat rana, şi n-ar trebui să vă mai provocaţi încă un traumatism.

Maestrul nici nu-l bagă în seamă.

— Mai controlaţi o dată locul. Încă o dată şi gata.

Pe chip i se citeşte înfrângerea.

— Grus, ştii ce trebuie făcut, da?

Prietenul său dă aprobator din cap. Înţelege perfect.

184

Preţ de câteva clipe, rămân amândoi nemişcaţi, încremeniţi în întunericul sufocant. Nu pot vedea nimic. Nu aud nimic în aerul fierbinte şi neclintit. Doar propriile respiraţii. Mişcarea tălpilor goale pe piatră. Bezna din canal e de neînvins.

Caitlyn e cuprinsă de panică.

— O să murim sufocaţi. O, Doamne, nu!

— Păstrează-ţi calmul! o sfătuieşte Gideon, urcând puţin mai sus prin puţul de piatră, ca să ajungă la ea. Caitlyn, opreşte-te! Respiră adânc!

Ajunge până la ea şi îi prinde piciorul cu mâna. O atinge, stabilind o legătură între ei. Canalul e prea strâmt ca să se poată apropia mai mult.

— Te rog să te linişteşti. Trebuie să ne gândim cum ieşim de aici.

Ea închide ochii, încercând să îndepărteze duhoarea neagră a canalului cu propriul ei întuneric. Inspiră încet pe nas, după care expiră, tot încet, pe gură.

Gideon aude ritmul respiraţiei ei deasupra lui. Aşteaptă puţin, apoi o întreabă:

— Ce s-a întâmplat? Ai apăsat cumva pe ceva, ai călcat pe ceva?

— Am călcat pe ceva, răspunde vocea ei, înecată în lacrimi. Îmi pare rău. Acum e aproape de genunchiul meu. Era un fel de margine ieşită în afară.

Exact cum şi-a închipuit.

Gideon ştie că mormintele antice erau adesea prevăzute cu dispozitive anume construite ca să-i împiedice pe hoţi să le jefuiască. Mai urcă puţin şi simte şi el ieşitura. Piatra e netedă. Pare inofensivă ca formă şi mărime. E plasată strategic, fiind contrabalansată de un alt bloc de piatră, mai adânc plasat în structură. Orice apăsare mai fermă dezechilibrează contragreutatea, făcând să se mişte discul de piatră de deasupra, ca să astupe gura canalului. E simplu. Simplu şi letal.

— Suntem prinşi în capcană, aşa-i? întreabă Caitlyn, încercând să pară calmă, deşi vocea îi e gâtuită.

— E clar că n-avem cum să ne întoarcem pe unde am venit, răspunde Gideon, fără să-i lase timp să se panicheze şi mai mult. Trebuie să continuăm să coborâm. Nu te mai sprijini pe nimic ieşit în afară. Dacă mai simţi vreo altă margine ca aceea, anunţă-mă. Bine?

— Bine, murmură ea, respirând încă o dată adânc, ca să se liniştească.

Simte şi aude cum el se îndepărtează de ea. Abia mai rezistă. Ştie că o lasă puterile şi că nu se mai poate ţine drept.

— Opreşte-te! *Opreşte-te!*

Strigătul lui o ţintuieşte locului.

— Am mai găsit una.

O pipăie cu degetele de la picioare. Fără îndoială, e tot un declanşator. Dar oare ce declanşează? Să deschidă ceva? Sau poate îi blochează şi mai mult? Poate o să-i închidă în canalul acesta pe vecie.

Sau e doar o momeală?

Ar trebui să nu ţină seama de nimic şi să apese pe ea? Dar şi dacă

nu fac nimic, şi-ar putea găsi sfârşitul.

Mintea lui Gideon lucrează cu repeziciune. Chiar şi fundul acestui canal ar putea fi o capcană. E posibil ca, atunci când îl vor atinge cu picioarele, să declanşeze o avalanşă de nisip, de var ori chiar de pietre.

Ar putea fi îngropaţi de vii.

185

— Nimic, zice Grus. Nu-s de găsit nicăieri.

Maestrul stă jos, ţinându-şi piciorul ridicat.

— Eşti sigur?

Grus încuviinţează din cap.

— Am căutat în cele mai ascunse unghere, în mod sistematic, am luat la rând o încăpere după alta, culoar după culoar.

— Atunci au ieşit, zice Maestrul. Asta e singura concluzie. Probabil au reuşit să-i păcălească în vreun fel pe Observatorii de la suprafaţă.

Nici unul dintre ei nu-şi dă seama cum s-ar fi putut întâmpla aşa ceva, dar nu există nici o altă concluzie logică. Lui Grus nu prea îi vine să spună ce îi trece prin minte, dar n-are încotro.

— Nu mai avem timp să împlinim ritualul. Trebuie să dăm ordinele necesare ca să se risipească toţi, Purificatorii, Purtătorii, Observatorii. Trebuie să-i avertizăm şi pe fraţii din străinătate. Trebuie să ne luăm toate măsurile de precauţie.

Maestrul se străduieşte să se ridice.

— Ai dreptate. Noi am dezamăgit Sacrosanctele, zice el, după care se corectează: *Eu* le-am dezamăgit. V-am dezamăgit pe toţi.

Grus ştie că nu-i timp pentru consolări, pentru iertare sau pentru sentimentalisme.

— Am permisiunea ta să anulez orice altă activitate şi să mă întorc la procedurile de siguranţă?

— Da, o ai.

Îi deschide braţele, şi cei doi prieteni se îmbrăţişează.

— Ai grijă să iasă toată lumea din Sanctuar în următoarele zece minute. Eu mă voi ocupa de Sacrosancte, după care voi folosi pasajul.

— E singura cale, admite Grus.

186

— Ce se întâmplă? strigă Caitlyn. Ce-ai de gând să faci?

Gideon n-are nici o idee.

Inima îi bate nebuneşte.

— Nimic, doar îmi trăgeam sufletul, minte el, în timp ce-şi dezlipeşte uşor degetele de piatra-capcană. Găseşte apoi încă un spaţiu de sprijin şi răsuflă ceva mai uşurat.

— Ai grijă când cobori, mai vine încă o capcană din alea.

— Bine.

Îi alunecă degetele. Se sprijină cu spatele de o latură a canalului şi se lipeşte de pereţi, ca să nu cadă. Tot timpul pe care l-a petrecut zidită în Sanctuar a avut măcar un rost.

— Eşti în regulă?

— Nu m-am mai putut ţine. Pipăie pereţii şi găseşte, uşurată, un alt loc de care să se agaţe cu degetele. Acum sunt bine. E-n regulă. Să mergem.

Însă el nu poate.

A ajuns la fundul puţului. Îi trage piciorul înapoi.

Şi iar se zbate în ghearele nesiguranţei. Încearcă să calculeze cât de mult au coborât. De cel puţin cinci ori înălţimea lui. Asta înseamnă de cinci ori un metru optzeci. Sunt la minimum nouă metri mai jos. Din ce-şi poate aminti, blocul de piatră avea cam cinci metri înălţime, ceea ce înseamnă că sunt deja destul de jos, sub nivelul criptei.

Gândul îl linişteşte destul cât să pună un picior jos, apoi un altul.

Nu se întâmplă nimic.

Locul e sigur. Însă, din câte îşi dă seama, nu au nici pe unde să iasă.

Apoi, aude un zgomot deasupra. Deodată, ceva greu îl loveşte în umăr, aruncându-l pe podeaua canalului, făcându-i picioarele să cedeze. E Caitlyn. A căzut peste el.

După care pământul îi fuge de sub picioare. Din cauza prăbuşirii lui Caitlyn peste el, s-a mai declanşat încă o capcană. Lespedea care forma baza canalului se leagănă şi cade, iar ei alunecă înlănţuiţi pe pantă, hârşâindu-se de suprafaţa aspră a stâncii. Preţ de câteva clipe înfiorătoare, se prăbuşesc parcă în gol. După aceea, panta se mai domoleşte, căderea lor încetineşte şi, în cele din urmă, se opresc.

Sunt încă în viaţă. În viaţă şi cuprinşi de entuziasm. Există un singur motiv pentru care au căzut în cele din urmă. E un pasaj către lumea din afară. Gideon înţelege dintr-odată care era rostul blocului de piatră din mijlocul criptei. Fusese conceput ca să fie umplut de spiritele strămoşilor. Atunci când canalul era plin de greutatea spiritualităţii renăscute, se

declanşau trapele către pasajul din urmă, ce permitea ieşirea acesteia.

Caitlyn geme, încercând să se mişte. Gideon îi ascultă răsuflarea întretăiată. E clar că e epuizată. O ia pe după umeri.

— Hai să ne odihnim puţin. O să fie bine de-acum.

187

Echipajul elicopterului Apache se adună în mai puţin de cinci minute de la momentul în care a fost lansat ordinul de la bază.

Tommy Milner începuse să creadă că operaţiunea de noapte n-are să mai aibă loc. Foarte rar se întâmplă. E doar o procedură de tip „caută şi distruge“, chestii pe care le poate face şi în somn. Cele patru rotoare îi ridică spre cerul negru al nopţii, peste câmpuri. În depărtare, se zăresc luminile vehiculelor care eliberează câmpul. Li s-a spus că s-a făcut o recunoaştere secretă, în timp ce ei se aflau la sol.

Radioul lui Milner începe să pârâie, trezindu-se la viaţă.

— Câmpul este liber acum pentru manevre. Confirmă când ai ţinta la vedere, Apache Unu.

— Afirmativ, suntem în aer şi începem să ne apropiem.

— Sistem blocat, anunţă Charlie Golding, cu mâna pe sistemul de tragere controlat prin radar. Suntem pe poziţie şi aşteptăm comanda de tragere. Terminat.

— Aveţi permisiunea să trageţi când doriţi, Apache Unu.

Golding se uită la ecranul fixat pe casca lui. De deasupra rotorului principal, sistemul de tragere controlat prin radar transmite mai departe datele către un dispozitiv de căutare milimetric, aflat pe botul rachetei Hellfire II, ghidată cu ajutorul laserului. În mijlocul ecranului, Golding zăreşte primul dintre tancurile inamice pe care are ordin să le distrugă.

Întunericul nopţii din Wiltshire este sfâşiat de o lumină orbitoare şi de zgomotul înnebunitor al unei explozii. Pământul se zguduie şi geme, sfârtecat de brutalitatea bombei. Dedesubtul celor două tancuri Chieftain, domul Sălii Mari crapă ca un ou spart. Culoarele Sanctuarului pier ca nişte vene zbârcite, iar Cripta Străbunilor e îngropată sub mii de tone de pământ şi de pietriş. E ca şi cum nici n-ar fi existat.

188

Caitlyn şi Gideon îşi găsesc pe pipăite drumul prin pasajul

întunecat ca moartea. Acum e devenit ceva mai larg şi mai înalt. Pot să meargă unul lângă altul. Ea se sprijină de el ca să poată suporta durerea din piciorul rănit.

Gideon n-a scăpat încă de teamă. Cei din vechime îşi apărau locurile de închinăciune cu ferocitate. S-ar putea să mai aibă surprize. S-ar putea ca tot locul să se prăbuşească peste ei. Ori sub ei. Încearcă să străpungă întunericul cu privirea, să vadă podeaua, pereţii, locurile unde se îmbină acestea, căutând cel mai mic semn înşelător. Orice pare neobişnuit.

Cu mâna stângă pipăie drumul de-a lungul peretelui. O ţine ridicată cât mai sus, ca să-şi dea seama dacă apare vreo grindă sau ceva mai rău, care i-ar putea izbi, pe neaşteptate, în cap.

După cum a ajuns să-şi ţină genunchii, îşi dă seama că drumul urcă. Cu puţin noroc, faptul că merg în sus ar putea însemna şi *afară*. Îşi aminteşte cât de adânc sub pământ este clădit Sanctuarul. Bănuieşte că încă mai au mult de mers.

Caitlyn nu prea poate vorbi. Încercările prin care a trecut în ultimele ore şi cele şapte zile în care nu a pus nimic în gură au secătuit-o. E o minune că încă mai poate pune un picior în faţa celuilalt.

— Vrei să ne oprim?

— Nu. Nu. Trebuie să continuăm. Dacă mă opresc, mă tem că n-o să mă mai urnesc din nou.

Merg în continuare, sprijinindu-se unul de altul. Un zgomot asurzitor sparge brusc tăcerea undeva în spatele lor. Unda sonoră se rostogoleşte prin pasaj. Nu pot să vadă nimic, doar aud şi simt valurile de şoc. Pământul se cutremură sub ei, iar aerul se umple de praf.

Gideon înţelege ce se întâmplă. Se prăbuşeşte ceva.

— Trebuie s-o luăm la fugă, îi spune fetei, prinzând-o de mijloc ca s-o ajute să se mişte. Tunelul se prăbuşeşte.

Ai zice că nu se ştie ce fiară subpământeană s-a trezit la viaţă şi rage în urma lor, mârâind şi încercând să-i prindă de călcâie. Panicaţi, cei doi aleargă prin pasajul întunecat, simţind fălcile animalului tot mai aproape la fiecare pas.

Gideon se izbeşte cu toată forţa într-un perete de piatră. Au ajuns într-o fundătură. Impactul îl aruncă pe spate. În cădere, o trage şi pe Caitlyn după el. Ea se rostogoleşte pe o parte în fundătură şi se loveşte rău la şold.

Aerul e atât de plin de praf şi de moloz, că abia mai poate să respire. Pasajul se umple cu pământ şi cu dărâmături. Sunt îngropaţi de vii.

— Unde eşti?

În întuneric, l-a pierdut pe Gideon.

Simte cum ţărâna şi pietrele se scurg ca un râu de mizerie peste picioarele ei goale. Mareea morţii se apropie.

— Gideon! *Gideon*, unde eşti?

El zace cu faţa în jos în molozul care se tot adună. Se simte de parcă i-ar fi fost umplut pieptul cu ciment ud. Capul îi zvâcneşte şi are nasul rupt. Trebuie să-şi adune toată energia ca să se poată ridica în mâini şi în genunchi.

— Gideon! strigă ea, mai degrabă cuprinsă de disperare decât încrezătoare că are să primească răspuns.

— Aici, zice el. Sunt aici.

Însă ea nu-l poate găsi.

— Aici! Gideon, sunt aici!

El se târăşte în direcţia vocii ei. În sfârşit, cu mâinile întinse, o găseşte. Colbul se învârtejeşte în spirală deasupra capului ei.

— Ridică-ţi mâna! Îndreaptă-ţi mâna în sus!

În glasul ei se citeşte entuziasmul.

El face cum îi cere Caitlyn, iar degetele lui întâlnesc o gaură cu margini crestate. E o gaură situată într-un canal de ieşire săpat în tavanul tunelului. Gideon îşi împreunează degetele şi o atinge cu ele.

— Pune-ţi piciorul în mâinile mele, Caitlyn! *Urcă!*

Ar apuca-o râsul dacă ar mai avea putere. Un alt tunel.

Dacă e asemenea celuilalt, Gideon calculează că se află la doar nouă metri de locul pe unde ar putea să iasă.

La doar nouă metri de libertate.

189

Se târăsc cu greu în sus, cu ultimele puteri.

— *Opreşte-te*, se aude strigătul ei. Am mai găsit o ieşitură.

— Încearcă s-o ocoleşti, răspunde el. Nu pune nici o greutate pe ea.

Caitlyn se mişcă încet în jurul capcanei. Dar a urcat destul de mult în tunel. Se uită în sus, rugându-se să zărească vreo luminiţă. O scânteiere pe cerul nopţii. O steluţă, cât de mică, sau o undă de aer proaspăt. Nu vede însă nimic, iar aerul duhneşte îngrozitor.

Continuă să se caţăre, iar gândurile îi zboară acum la părinţii ei, la cum o să se împace cu mama ei, la cum o să-şi îmbrăţişeze din răsputeri tatăl, la cum o să-i ceară îndelung şi din inimă iertare lui Eric.

S-au terminat găurile pentru degete. A rămas fără spaţiu. A ajuns

în partea de sus a tunelului. Pipăie locul cu palmele.

— E blocat, strigă Caitlyn, în timp ce valurile de panică încep deja s-o gâtuie. Nu găsesc nici o ieşire. Totul e blocat.

Gideon şi-ar fi dorit să fie el deasupra, ca să poată cerceta ce e acolo. Însă tunelul e mult prea strâmt ca să poată schimba locurile.

— Ce să fac? întreabă ea, nerăbdătoare şi înspăimântată.

— Aşteaptă şi gândeşte-te!

Gideon încearcă să vizualizeze mental configuraţia criptei. S-au căţărat cinci metri pe stânca din centrul încăperii. Au coborât nouă metri în total. Prin urmare, tunelul pe unde au evadat se afla la patru metri sub nivelul podelei criptei, însă probabil că s-a ridicat tot cu vreo patru metri pe drumul pe care l-au făcut ei. Apoi îşi dă seama că, din momentul în care au pătruns în al doilea tunel, au urcat doar vreo doi metri. Asta înseamnă că suprafaţa ar putea fi încă la trei sau patru metri distanţă.

— Ia-ţi mâinile de pe plafonul tunelului, o îndeamnă el pe Caitlyn. O să încerc ceva.

Caitlyn se ghemuieşte şi aşteaptă.

El se roteşte prin gaură şi îşi sprijină intenţionat greutatea pe ieşitura-capcană de lângă piciorul lui drept. O clipă sau două nu se întâmplă nimic. După care lespedea de deasupra capului ei începe să alunece încet.

— Se mişcă! Piatra se dă la o parte!

Dar entuziasmul îi piere foarte repede. Tot nu se vede nici urmă de cer. O nouă porţiune de tunel.

— Continuă să mergi, o grăbeşte el. Peste încă un metru, o să dai de încă o ieşitură, în partea dreaptă. Să nu te sprijini pe nimic din partea stângă.

Ea găseşte locul, înfiorată de nerăbdare.

— Acum ce fac?

Gideon şovăie. Pot să câştige totul, dar pot şi să piardă totul. Închide ochii.

— Calcă pe piatră!

Caitlyn se trage în sus, după care se sprijină pe piciorul drept. Nu se întâmplă nimic. Îşi sprijină atunci şi celălalt picior, astfel încât să apese cu toată greutatea pe ieşitură. Şi, în acel moment, încep să-i cadă în cap bucăţi de pământ şi pietre. Din cauza şocului şi a spaimei, i se taie respiraţia. Smocuri de iarbă şi nisip continuă să-i cadă în cap şi se rostogolesc mai departe, spre Gideon.

Deodată, pentru prima dată de o săptămână încoace, simte aroma aerului proaspăt. Se caţără în viteză până sus. Degetele îi ating iarba udă.

Poate să audă sunetele dulci ale lumii de afară, să simtă libertatea.

Caitlyn se târăşte afară din gaură şi se rostogoleşte pe spate. Încă mai hohoteşte în clipa când Gideon iese şi el din canal şi se prăbuşeşte lângă ea.

Un vânt rece biciuieşte câmpurile sfârtecate de bombe. Cei doi zac pe spate, gâfâind şi înghiţind cu lăcomie aerul dimineţii. Nici unul dintre ei nu observă jeepul care se îndreaptă către ei sau pe ocupanţii acestuia.

190

— Opreşte în faţa lor, îi cere Grus ofiţerului care conduce vehiculul. El şi Aquila se pregătesc. Amândoi poartă încă robele din pânză de sac ale Breslei. Farurile din faţă ale jeepului străpung zorii cenuşii şi se opresc pe trupurile slăbite ale celor doi.

Toţi au părăsit Sanctuarul cu câteva minute înainte ca Maestrul să iasă şi să sune la baza militară. Cu autoritatea sa de locotenent-colonel, a dat comanda ca elicopterul Apache să bombardeze locul, după care a fugit şi el.

Grus nu se aşteptase să dea peste Gideon şi peste fata care trebuia sacrificată. Nu voia decât să-şi ia maşina, care era parcată chiar lângă câmpurile din Imber.

Gideon se întoarce spre raza de lumină. În sfârşit, le-au sosit ajutoare. Îşi fereşte ochii de strălucire şi tocmai e pe punctul să strige către şofer, când observă că omul care se apropie de el are o armă. Chiar dacă ar mai avea putere s-o ia la fugă, n-are unde să se ascundă. N-are scăpare.

Grus începe să râdă încântat.

— Un ultim dar al Sacrosanctelor. Fiul trădător şi femeia care a distrus totul. Se pare că, până la urmă, tot o să moară.

Trage piedica pistolului şi se apropie de ei. Deodată însă, farurile de noapte ale elicopterului Apache de deasupra revarsă asupra lor o cascadă de lumină orbitoare, iar peste câmpuri răsună un mesaj strigat printr-un megafon:

— Poliţia! Lăsaţi jos armele! Sunteţi înconjuraţi.

Chipul lui Grus lasă clar să se înţeleagă că nu are să se întâmple una ca asta. Recunoaşte vocea care strigă. E Jimmy. Fiul lui. Aruncă o privire în jur şi, în penumbra ce se întinde dincolo de fasciculul de lumină, zăreşte bărbaţi în uniforme negre, la maximum cincizeci de metri distanţă. Sunt cei care asigură sprijinul tactic.

Aleargă aplecaţi, aruncându-se în iarbă, prinzându-i în bătaia

puştii. Exact aşa cum a cerut el să fie antrenaţi. Lumina ce vine dinspre Apache creşte în intensitate, în timp ce elicopterul coboară mai mult.

— Poliţia este înarmată, aruncaţi armele!

Glasul fiului său pluteşte în aer. Nu mai are timp, şi ştie asta. Grus înalţă pistolul, bagă ţeava în gură şi trage.

Jeepul care până acum rămăsese nemişcat se zgâlţâie brusc şi porneşte în goană. Focuri de armă pleacă din toate părţile. Farurile vehiculului se sting, şi dinspre el se aud alte împuşcături. Armele lunetiştilor răspund din iarbă, lătrând ca nişte câini sălbatici.

Maşina se clatină periculos de tare. Apoi se răstoarnă pe o parte. Cu roţile în sus, ca un gimnast neîndemânatic. Se rostogoleşte de câteva ori, iar leşurile alunecă din ea ca nişte păpuşi din cârpe. Apoi, se aşterne o linişte mormântală. Nimeni nu se clinteşte.

Abia în clipa în care izbucneşte cântecul păsărilor, unul dintre trăgători anunţă că pot să se mişte. Gideon şi Caitlyn se ridică sprijinindu-se unul de altul. Luna păleşte pe cerul dimineţii.

Peste câmpiile întinse din Wiltshire se revarsă zorii.

191

Luni, 28 iunie

Vestea recuperării în siguranţă a lui Caitlyn ajunge în apartamentul lui Kylie Lock la ora cinci dimineaţa. La şase, vedeta hollywoodiană s-a dezmeticit îndeajuns încât să poată vorbi cu fiica ei şi să-i dea plângând vestea cea bună tatălui acesteia.

Pe la şase şi jumătate, Jude Tompkins a trimis o echipă completă de detectivi la Imber, ca să cerceteze locul faptei, iar la şapte dimineaţa, cadavrele şoferului lui James Pendragon, Nicholas Smith, al adjunctului şefului poliţiei, Gregory Dockery, şi al inspectorului Adam Stone au fost examinate la locul faptei de către un legist din Ministerul de Interne şi apoi duse la morgă.

Înainte de opt dimineaţa, Lee Johns este interogat în mod oficial la Devizes de către detectivul James Dockery, şi până la ora nouă este deja cel dintâi acuzat de răpire şi de omucidere.

Pe la opt şi zece, presa află toată povestea. Ediţii speciale blochează toate emisiunile de radio, de televiziune, site-urile de ştiri din aproape toată lumea.

La ora zece dimineaţa, comandantul-şef Alan Hunt ţine o

conferinţă de presă convocată în grabă la Devizes, felicitându-şi ofiţerii şi mulţumindu-le celor din Ministerul de Interne, FBI-ului şi publicului pentru sprijinul acordat.

Înainte de ora unsprezece, Josh Goran a acordat primul dintre numeroasele interviuri televizate pe care intenţionează să le dea, susţinând că îi revine meritul de a fi condus poliţia la Imber şi că acum va da în judecată armata pentru recompensa de zece milioane de dolari pe care o consideră pe drept a sa. De asemenea, le arată reporterilor micile tranşee pe care el şi oamenii săi le-au săpat ca să scape de patrulele armatei.

Pe la prânz, cineva din cazarma de la Warminster îşi aminteşte că încă mai au închişi la ei în celule câţiva oameni din echipa lui Goran, cărora li se dă, în sfârşit, drumul.

Imediat după ora unu, Megan Baker ajunge acasă la părinţii săi, strângând-o în braţe pe fiica ei, Sammy, şi întrebându-se cum o să-i spună că nu-şi va mai vedea niciodată tatăl.

Chiar înainte de ora trei, Gideon se trezeşte în aceeaşi rezervă de la spitalul din Salisbury în care a stat şi după ce a fost atacat în casa omului pe care l-a considerat întotdeauna tatăl său. Adevăratul său tată. Profesorul Nathaniel Chase.

La cinci după-amiaza, Gideon primeşte un telefon de mulţumire din partea vicepreşedintelui Statelor Unite şi un fax de la biroul preşedintelui SUA.

La ora şase după-amiaza, echipele de securitate scot foliile negre de plastic din jurul gardurilor ce înconjoară Stonehenge şi pregătesc locul pentru a fi redeschis a doua zi pentru public. Până când lucrătorii termină de curăţat situl, se lasă din nou înserarea.

Rapoartele de poliţie afirmă că acolo nu a avut loc nici o petrecere privată. N-a fost nici vorbă de mulţimi adunate, nici de sacrificii. Nu s-a întâmplat nimic ieşit din comun. Cu excepţia unui singur lucru. În lumina cenuşie a acelei dimineţi aglomerate, un unic vizitator a venit la monument. Un bărbat cu o figură ostenită, pământiu la faţă, a intrat în cerc. A rămas vreme îndelungată în genunchi, îmbrăţişând fiecare piatră.

Nimeni nu pare să-i cunoască numele.

Şi nimeni nu l-a mai văzut după aceea.

21 Army Training Estate, proprietatea unităţilor de antrenament ale armatei (n.tr.)

22 În original, Imber Range Perimeter Path (n.tr.)

Mulţumiri

În primul şi în primul rând, mulţumiri consilierului şi păzitorului meu spiritual, Luigi Bonomi – nu există agent mai bun decât el. Oamenii de la Little, Brown/Sphere au fost extraordinari. Cartea aceasta îi aparţine tot atât de mult lui Dan Mallory, cât şi mie, sau poate chiar mai mult lui, şi a fost o onoare pentru mine să o scriu împreună cu el. Multe mulţumiri lui Iain Hunt pentru toate modificările pe care le-a făcut într-un timp foarte scurt. Toată cinstea pentru Andy Hine, Kate Hibbert şi Helena Doree; sunteţi cu adevărat zeiţe în ceea ce priveşte drepturile internaţionale. Mulţumirile mele se îndreaptă şi spre Hannah Hargrave şi Kate Webster de la departamentul de publicitate, pentru că au promovat cartea. Scary Jake, şi ţie îţi mulţumesc din suflet. Doamnă M, n-aş fi scos-o la capăt fără dumneavoastră.

Moştenirea Stonehenge este în întregime o operă de ficţiune. Savanţii vor observa că, deşi o mare parte din ea se bazează pe informaţii astronomice, arheologice şi istorice, unele dintre aceste informaţii au fost folosite doar cu scopul de a face mai palpitantă povestea şi nu pretind că reprezintă un adevăr general acceptat. Acestea fiind spuse, în ciuda cercetărilor de sute de ani, încă nu există un răspuns irefutabil la întrebarea: „În ce scop a fost ridicat Stonehenge?“